UNUTULMUŞ DİYARLAR

R.A. SALVATORE

İKİ KILIÇ

R. A. Salvatore

(Avcının Kılıçları) Cilt3

İKİ KILIÇ

Cüce mağaralarının arsız karanlığında meşale ışığı oldukça yetersiz kaldı. Delly Curtie'nin gözlerini ve boğazını yakan puslu hava, geniş odayı dolduran insanların şikayetleri ve homurdanmaları kadar rahatsız ediciydi. Vekilharç Regis merhametli davranmış ve güney seferlerinde zalim Kral Obould ile orkları tarafından yağmalanıp kendilerine sığman bu iyilikten anlamaz insanlara hatırı sayılır sayıda oda vermişti.

Delly kendine bu halka karşı fazla ön yargılı davranmaması gerektiğini hatırlattı. Hepsi fazlasıyla kayıp vermişti. Üstelik çoğu katledilen ailelerinden geriye kalan son kişilerdi. Hatta kendileri tamamen talan edilen koca bir toplumdan geriye kalan son üç kişiydi! Regis ve Bruenor ne kadar uygun kılmaya çalışsa da içinde bulundukları koşullar pek de insanlara göre değildi.

Bu düşünce Delly'i fazlasıyla sarstı, arkasını dönüp çocuğuna baktı. Beşiğin içindeki Colson sonundauyuyordu. İncecik bedeni silahlarla kuşatılmış, saman saçlı, büyük bir kaybın yarattığı ağırlıkla çöken gözlere sahip bir kadın Cottie Cooperson, çocuğunun yanında rahatsız uykusunda, göğsünü sıkıca saran kollarıyla ileri geri sallanıp duruyordu. Delly, onun, öldürülen çocuğunu düşündüğünü biliyordu.

Bu korkunç düşünce, hiç şüphesiz, Delly'i hüzünlendirdi. Colson aslında Delly'nin çocuğu değildi; o doğurmamıştı. Bu kız çocuğunu evlat edinmiş, Wulfgar da çocuğun babası olmayı kabul edip kadını yoldaşı ve karısı olarak almıştı. Delly, Mithril Salonu'na kadar onu kendi isteğiyle izlemişti ve bu yüzden onun maceraperest ruhuna uyum gösteren, kendi isteklerini hiçe sayarak onun yanında yer alan, iyi ve cömert bir kadın olduğunu düşünmüştü.

Delly'nin gülümsemesi neşeden çok hüzün barındırıyordu. Belki de ilk defa iyi ve cömert biri olduğunu düşünüyordu. Ama cüce duvarları üzerine geliyor; onu sıkıştırıyordu.

Delly Curtie, neredeyse sürekli sarhoş olduğu ve her geceyi başka bir erkeğin kollarında geçirdiği, Luskan'daki uç noktalarla dolu sokak hayatının anılarına özlem duyup onlara sığınma ihtiyacı hissedeceğini hiç düşünmemişti. Muhteşem bir sevgili olan Akıllı Morik'i ve kendisine babalık eden taverna işletmecisi Arumn

Gardpeck'i düşündü. Josi Puddles'ı da düşündü ve adamın yadsınamayacak kadar aptal sırıtışında bir çeşit huzur buldu.

"Aman, aptallık ediyorsun," diye kendi kendine mırıldandı.

Bütün bu hatıralardan sıyrılmak için başını salladı. Artık hayatı buydu; Wulfgar'ın ve diğerlerinin yanındaydı.

'Battlehammer Klanı cüceleri gerçekten iyi bir halk' dedi kendi kendine. Genellikle tuhaf, her zaman nazik, çoğunlukla sadece absürd olan bu halk huysuz görünüşlerine rağmen sevgiyi fazlasıyla hak ediyordu. Bazıları acayip giysiler ya da zırhlar giyiyor, diğerleri tuhaf ve gülünç isimlerle anılıyor, hemen hemen hepsi vahşi ve garip sakallar bırakıyordu ama bu klan Delly'e, belki de Arumn'un ona sunduğunun dışında, daha önce hiç yaşamadığı bir sevgi sunuyordu. Ona kendi ırklarından biriymiş gibi davranmışlardı; ya da en azından denemişlerdi. Ne de olsa aralarında aşılamayacak farklılıklar vardı… Bu inkar edilemezdi.

Cüceler ve insanlar arasında tercih farklılıkları vardı; mağaraların boğucu havası da bunlardan biriydi ve Mithril Salonu'nun iki kapısı da mühürlendikten sonra bu hava gitgide daha da durgunlaşıyordu.

Odanın ucundaki bir kadın, sanki Delly'nin düşüncelerini okumuşçasına, bir şişe bal likörünü şerefe kaldırıp "Ah, o rüzgarı ve güneşi yüzümde bir kez daha hissedebilsem!" diye bağırdı.

Odanın her köşesinden birbirine tokuşturulan kadehler yükseldi. Delly hemen hemen herkesin neredeyse sarhoş olduğunu fark etti. Kendilerini hiçbir yere ait hissedemiyorlar ve Obould'un yarattığı korkunç anılar karşısındaki acizliklerini ve hayal kırıklıklarını içkiyle bastırmaya çalışıyorlardı.

Delly, yeniden Colson'u kontrol edip masalara doğru süzüldü. Luskan'da garsonluk yaptığından gruba hizmet etmeyi kabul etmişti. Yanma gittiği her yerden bir iki laf yakalıyor, her düşünce üzerine yapışıyor ve kalbinde kalan memnuniyet kırıntılarına ekleniyordu.

"Gümüşay'da bir demirci açacağım," dedi bir adam.

“Pöh! Gümüşay!” diye karşı çıktı bir diğeri; kaba şivesi daha çok bir cücenin konuşmasını andırıyordu. “Gümüşay’da dans eden elflerden başka hiçbir şey yok. Sundabar’a git. İş yapmaktan gerçekten anlayan bir halkın içinde kesinlikle daha iyi bir hayatın olur.”

“Gümüşay daha misafirperver,” dedi başka masadaki bir kadın. “Ayrıca söylentilere göre çok daha güzel.”

Bunlar Delly’nin bir zamanlar Mithril Salonu için duyduğu sözlerle aynıydı. Salon bu şekilde nam salmıştı. Hiç şüphesiz Bruenor ve halkı, ona bir nevi cüce cenneti sunmuştu. Ayrıca Mithril Salonu en az Luskan Limanı kadar ilginç bir yerdi. Yine de Delly, bu ilginçliğe çabucak alışıldığını öğrenmişti.

Yeniden, odanın köşesine, hâlâ uyuyan ama bu dumanlı tünellerdeki tüm insanlar gibi hırlayarak öksürmeye başlayan Colson’un yanına yöneldi.

Bir kadının “Vekilharç Regis ve Kral Bruenor’a fazlasıyla müteşekkirim,” dediğini duydu ve bir kez daha kendi düşüncelerini okuyormuşçasma “ama burası insana uygun bir yer değil!” diye ekledi.

Kadın kadehini kaldırdı. “Öyleyse ya Gümüşay ya da Sundabar’a!” dedi ve diğerleriyle kadeh tokuşturdu. “Ya da yıldızların ve güneşin görülebileceği herhangi bir yere!”

“Everlund’a!” diye haykırdı bir adam.

Delly Curtie’nin yanında, taş zeminin üzerindeki gösterişsiz beşikte yatan Colson bir kez daha öksürdü. Bebeğin yanındaki Cottie Cooperson sallandı.

BÖLÜM 1

Kuş sesleri dışında tamamen sessiz olan tepeden bakıyorum. Hepsi bu. 'Gaklayan, öten ve gagalarını, görmeyen gözlere sokan kuşlardan başka hiçbir şey yok. Kargalar cesetlerle dolu bir tarlaya inmeden önce gökyüzünde daireler çizmiyor. Çiçeğe konan bir arı gibi, doğrudan hedeflerine, önlerinde duran ziyafete uçuyorlar. Tıpkı sürüngen böcekler, yağmur ve hiç dinmeyen rüzgar gibi onlar da birer temizleyici.

Ve geçip giden zaman. Onun varlığı da daimi. Günün, mevsimlerin, yılların değişimi… Bu gerçekleştiğinde geriye kalan tek şey kemikler ve taşlar oluyor. Çığlıklar dindi, koku duyulmaz oldu. Kan temizlendi. Semiren kuşlar buradan ayrılırken ölen savaşçıları birey olarak tanımlayan her şeyi de alıp gittiler. Geriye sadece birbirine karışacak olan taşları ve kemikleri bıraktılar.

Rüzgar ya da yağmur iskeletleri parçalayıp yeniden birleştiğinde ve zaman bir kısmını gömdüğünde geriye kalan şey, en dikkatli gözlemcilerin gözleri için bile ayırt edilemez oluyor. Burada ölenleri, kazançlarının karşılığında kendi hayatlarını takas edenleri kim hatırlayacak? Hiç kuşkusuz, savaşan bir cücenin surat ifadesi, harcanan tüm çabalara değdiğini, savaşın cüce halkı için kutsal bir değer olduğunu gösterecektir. Bir cüce için arkadaşına yardım etmek amacıyla savaşmaktan daha değerli bir şey yoktur; onlar birbirlerine sadakat, dökülen ve akan kanla bağlı bir topluluktur.

Sonuçta, bir birey için bu iyi bir ölüm şekli, onur içinde yaşanmış hayata layık bir sondur, hatta belki de o hayat bu son fedakarlıkla anlam kazanmıştır.

Yine de kendimi bunlara bir bütün olarak bakmaktan alıkoyamıyorum. Geniş kapsamlı düşünüldüğünde ne olacak? Ödenen bedel ve kazanç ne olacak? Obould yüzlerce hatta binlerce askerinin ölümüne değer bir başarı elde edecek mi? Kalıcı bir kazanç sağlayacak mı? Cücelerin bu yüksek tepedeki direnişleri Bruenor 'un halkına dişe dokunur bir fayda getirecek mi? Ya Mithril Salonu 'na girememiş ve tünelleri savunmamış olsalardı?

Peki, bundan yüz yıl sonra geriye sadece toz kalacakken bu kimin umurunda olur ki?

Benimkinin de dahil olduğu pek çok akıllı ırkın kalplerindeki o görkemli savaş görüntülerini hangi alevin ateşlediğini merak ediyorum. Yamaçtaki katliama bakıyorum ve boşluğun kaçınılmazlığını görüyorum. Acı çığlıkları düşünüyorum. Son nefeslerini veriyor olduklarını fark eden savaşçıların sevdiklerine seslenişlerini duyuyorum. Sevgili arkadaşımın üzerinde olduğu bir kulenin devrilişim görüyorum. Somut kalıntılar; kemikler ve taşlar, savaşı kesinlikle pek de değerli kılmıyor ama benim merak ettiğim bu denli somut olmayan, daha yüce bir yere ait bir şeyler olup olmadığı… Ya da belki de aslında korktuğum da bu hepimizi tekrar tekrar savaşmaya iten bir yanılsamanın varlığı… Sözünü ettiğim bu düşünce savaş bitiminde hepimizin içine mi yerleşiyor? Hepimiz çok daha yüce bir şey yaşama uğruna sessizliği, sakinliği, dünyevi yaşantıları ve barışı bir kenara mı atıyoruz? Hepimiz barışı sıkıntı ve kibirle eş değer mi tutuyoruz? Belki de sadece acının ve kaybın keskin anılarıyla sönen bu savaş korunu içimizde tutuyoruz ve ateşin boğulmasını sağlayan örtü, yaraları saran zamanla ortadan kalktığında o korlar yeniden alev alıyor. Rahatın ve kibirin peşinde koşan bir yaratık olmadığımı anladığım ve sadece yüzüme çarpan rüzgar, ayaklarımın altında uzanan yol ve bu yolda yaşayacağım macerayla mutlu olabileceğimi kendime itiraf ettiğim zaman bunu, bir yere kadar kendi içimde de gördüm.

Yine o izi süreceğim ama doğruyu söylemek gerekirse, Obould'un yaptığı gibi, yanında bir orduyu sürüklemenin bambaşka bir şey olduğunu düşünüyorum. Sonuçta, taşlar arasına saçılan bu kemiklerin varlığı daha büyük bir erdemi gözler önüne seriyor. Silahların, hareketin ve zaferin çağrısına koşuyoruz, peki ama bu yola, büyüklüğe duyulan açlıkla girenler ne olacak?

Burada ölenleri, kazançlarının karşılığında kendi hayatlarını takas edenleri kim hatırlayacak?

Ne zaman sevdiğimiz birini kaybetsek, istemsizce, onu hiçbir zaman unutmamaya, o sevgili varlığı hayatımızın kalan günlerinde hatırlamaya karar veriyoruz. Ama hayat bizi 'şimdi' ile uğraşmaya mecbur kılıyor ve 'şimdi' genelde bütün ilgimizi egemenliği altına alıyor. Böylece aradan yıllar geçtikçe, her gün ya da on günde bir

yitirdiğimiz o insanları hatırlamaz oluyoruz. Sonra içimize suçluluk duygusu yerleşiyor; babam ve akıl hocam olan, kendini benim için feda eden Zaknafein'i ben hatırlamazsam kim hatırlayacak ki? Kimse hatırlamayacaksa belki de onu gerçekten yitirmiş oluyoruz. Yıllar geçtikçe suçluluk duygusu da azalacaktır. Çünkü sürekli unutuyoruz ve onları nadiren hatırladığımız anlarda da kendimizi övüyoruz! Belki de suçluluk duygusu kalıcıdır, ne de olsa hepimiz bencil yaratıklarız. Bu bireyselliğin yadsınamaz gerçekliğidir. Sonuçta hepimiz dünyayı kendi gözlerimizden görüyoruz.

Çocukları doğduktan sonra ölüme duydukları korkuyu dile getiren aileler tanıdım. Bu, aşağı yukarı çocuğun on ikinci yaşını tamamlayıncaya kadar devam eden bir korkudur. Korktukları, öldükleri zaman çocuğa ne olacağı değil buna tabii ki üzülürler kendilerine ne olacağıdır. Çocuğu kendisini hatırlayamayacak kadar küçük olan hangi baba ölümü kabul edebilir ki?

Taşların arasına saçılan bu kemiklere kim daha iyi bir yüz çizebilir? O gözlerin üzerine bir karga üşüşmeden önce sahip olduğu parlaklığı kim daha iyi hatırlayabilir ki?

Kargaların ölülerin üzerinde daireler çizmesini, rüzgarın onları uzaklara taşımasını ve o yüzlerin oldukları gibi kalıp bize acımızı hatırlatmasını isterdim. Savaş boruları öttüğünde, yeni ordular taşların arasına yayılan o kemikleri ezip geçtiğinde, bırakın da ölülerin yüzleri bize bunların bedelini hatırlatsın.

Bu kırmızıya boyalı taşların görüntüsü aklımı başıma getiriyor. Kulaklarımı tırmalayan kargaların sesi beni fazlasıyla uyarıyor.

Drizzt Do 'Urden

OĞLUM İÇİN

O sabah, "Daha hızlı olmalıyız!" diye yüzüncü kez haykırdı adam; sanki çevresindeki yirmiden fazla cüce sadece bir daire çiziyordu. Galen Firth, meşalenin aydınlattığı bu puslu tünellere ait değilmiş gibi duruyordu. İnsan standartlarına göre bile fazlasıyla uzunken, bu sakallı, kısa ve gürbüz ırk onun için oldukça ufak tefek kalıyordu.

“Keşif kollarım ileride ve mümkün olduğu kadar hızlı çalışıyorlar,” diye cevapladı saygıdeğer bir savaşçı olan General Dagna.

Yaşlı cüce esneyip geniş omuzlarını dikleştirdi, kirli sarı sakalını kaim deri kemerinin içine soktu ve Galen’i keskin gözlerle inceledi; bu bakış, Battlehammer Klam’nın yıllar boyu onun gözüne gözükmemeye çalışmasını sağlamıştı. Dagna, herkesin hatırlayabileceğinden uzun zamandır, gölge ejderhası Shimmergloom ve onun emrindeki duergarlar Mithril Salonu’nu keşfetmeden, Bruenor kral olmadan çok daha önce saygı gören bir savaş lideri olmuştu. Dagna, bir savaşçı ve komutan olarak, davranışlarıyla bütün zorlukları yenmiş ve hiç kimse, onun, cüceleri çetin çatışmalara sokuşundaki cesaretini sorgulamamıştı. Çoğu, Dagna’nın Bekçi Vadisi’ndeki savunmaya öncülük etmesini, hatta muhterem Banak BrawnanviPin de önüne geçmesini beklemişti. Bu gerçekleşmediğinde Dagna’nın, Bruenor ölüm döşeğinde yatarken, Salon’a Vekilharç olarak atanı ^ lacağı düşünülmüştü.

Aslında her iki ihtimal de, bunları gerçekleştirebilecek olan kişiler tarafından, Dagna’ya sunulmuştu ama o reddetmişti. “Gözcülerime bir kertenkele kadar hızlı davranıp trollere yem olmalarını söylememi istemezsin, öyle değil mi?” diye sordu Dagna.

Galen Firth bunun üzerine topuklarının üzerinde durup geriye yaslandı ama ne göz kırptı ne de onun sözlerine boyun eğdi. “Bu birliği mümkün olduğu kadar çabuk hareket ettirmeni isterim,” diye cevapladı. “Halkımın üzerinde şiddetli bir baskı var; hatta belki de tamamen istila edildiler. Ayrıca güneyde, o cehennem gibi tünellerde pek çok insan korkunç bir tehlike içinde olabilir. Bunun sadece komşumuz olduğu söylenen cüceleri yüreklendirmesini umabilirim.” “Hiçbir şey iddia etmiyorum,” diye anında karşılık verdi Dagna, “Vekilharç ve kralım bana ne derse onu yapıyorum.”

“Peki, ya düşenleri hiç umursamıyor musun?”

Galen’in sadece on gün önce oğlunu kaybeden Dagna’ya yöneltti̇ği bu pervasız soru pek çok cücenin nefesini tutmasına sebep oldu. Dagna, kim olduğunu ve nerede bulunduğunu hatırlatarak

adama uzun uzun ve sertçe baktı; öfkeli bir cevabı da engellemiş oldu.

“Elimizden geldiği kadar hızlı hareket ediyoruz ama sen yine de daha hızlı gitmek istiyorsan, buyur. Gözcülerime sana engel olmamalarını söylerim. Hatta belki de koridorlarda senin troller tarafından yenmiş cesedinin üzerinden geçerim. Senin Nesme halkın belki de sensiz kurtarılır.”

Dagna durdu ve bakışlarının hükmünü sürdürmesine izin verdi. Bu bakışlar Galen Firth’e blöf yapmıyor olduğunu gösterme yöntemiydi. “Kim bilir, belki de böyle olmaz.”

Bu cümleler Galen’in şiddetini yatıştırmış gibi duruyordu. Adam burnundan soludu ve paldır küldür yürüyerek yeniden tünele yöneldi.

Dagna anında onun yanma geçmiş, kolundan sımsıkı tutuyordu.

Galen kendini cücenin sımsıkı kavrayışından kurtardı ve öfkeli bakışları Dagna’ nınkilerle birleşti.

Yanlarındaki pek çok cüce gözlerini onlara çevirdi; Dagna’nın bu aptalı kırık bir burunla yere serip sermeyeceğini merak ediyorlardı. Galen çok kısa bir süre öncesine kadar böyle davranmıyordu. Elli cüce, günler önce, Vekilharç Regis’ten aldıkları emirle Nesme’nin kuşatılmış halkına yardım etme amacıyla, Mithril Salonu’nun dışına yapılan yolculukta ona eşlik etmişti. Tünellerde bir grup trolün saldırısına uğrayıncaya kadar yolculukları kolay ve sakin geçmişti. Bu saldırı güneye gitmelerine neden olmuş ve onları büyük bir bataklığa; Trollmoors’a çıkarmıştı. Galen Firth’ün tahminlerine göre doğudan fazlasıyla uzaktaydılar. Böylece batıya doğru harekete geçmiş ve daha çok tünelle karşılaşmışlardı.

Galen’in tüm itirazlarına rağmen Dagna, ekibinin batıya çıkan yeraltı koridorlarında daha güvenli olacağını düşünmüştü. Üzerlerine sarkan ağaç kökleri ve çalılarla, taştan çok pislikle ve o pisliklerin içinde solucan gibi kıvrılan tuhaf şeylerle dolu bu tüneller Mithril Salonu’nun güneyinde kullandıklarına hiç benzemiyordu. Bu Galen’i daha da mutsuz etmişti. Tüneller daha dar ve daha alçaktı; cüceler

kendilerini kovalayan devasa ve çirkin trolleri göz önünde bulundurduklarında tünellerin geniş olmamasının kendi çıkarlarına olduğunu düşünmüş ama bu darlık Galen'in hemen hemen bütün yolculuğu eğilerek yapmasına neden olmuştu.

Bir sonraki yemek molalarında "Yaşlı cüceye çok yükleniyorsun," dedi adı Fender Stouthammer olan genç bir cüce. O ve Galen ana gruptan ayrı, Galen'in bacaklarını biraz olsun uzatabileceği daha geniş ve daha yüksek bir alandaydılar. Gerçi bu bile onun moral bozukluğunu düzeltmemişti.

"Bunun nedeni…"

Fender Stouthammer "Hepimiz tarafından bilinip hissediliyor," diyerek onu temin etti. "Senin Nesme için hissettiklerini bizler de Mithril Salonu için hissediyoruz, bundan şüphen olmasın."

Yine de Fender'in Galen'i rahatlatma çabası bir işe yaramamış, adam uzun parmaklarını cücenin yüzüne uzatmıştı. Parmaklar yüzüne o kadar yakındı ki Fender, eklem yerlerini ısınmamak için kendini zor tutmuştu.

"Benim ne hissettiğimi nereden bileceksin?" diye kükredi Galen. "Belki de soğukta kıvranan ya da katledilen veya çevresi troller tarafından sarılan oğlumu tanıyorsundur? Komşularımın ka14 HİH" derini biliyor musun? Sen…"

"General Dagna oğlunu kaybetti," diyerek lafını kesti Fender ve bu cümle Galen'i biraz yatıştırdı.

"Adı Dagnabbit'ti," diye devam etti Fender. "Güçlü bir savaşçı ve sadık bir yoldaştı; tıpkı diğerleri gibi… Shallows'ta kralını ve halkını savunmak için ölümü göze alarak savaşırken ork sürüsüne yakalandı. Dagna'nın tek oğluydu ve onu en az babasınınki kadar parlak bir gelecek bekliyordu. Cüce ozanları uzun yıllar Dagnabbit'i anlatan şarkılar söyleyecektir ama bunun ne Dagna'yı avuttuğunu ne de yaşlı kalbindeki yarayı sardığını düşünüyorum. Şimdi de, kısa ömürlü, gökyüzünün altında yaşayan sen çıkmış, sanki senin ihtiyaçların cücelerinkinden daha önemliymiş gibi onu isterim, bunu isterim diye tutturup duruyorsun. Pöh! Olayları senin bakış açınla

görmeye çalıştım. Senin korkunu anlamayı denedim. Ama zorlu birisin ve o koca çeneni kapamayı öğrenmezsen halkını yeniden görmek yerine ayağın bir taşa takılıp olduğun yerde kalabilirsin."

Hayrete düştüğü açıkça seçilen Galen Firth bir süre kekeleyerek öylece oturdu. Sonunda, "Beni; Nesme'nin Süvarisi'ni tehdit mi ediyorsun?" demeyi başardı.

"İster dost, ister düşman tavsiyesi olarak algıla seçim senin. Tünellerde atılan her adımda Dagna'yla kavga ederek ne kendine ne de halkına bir faydan dokunuyor."

"Tünel…" diye haykırdı inatçı adam. "Halkımın sesini duyabileceğimiz ya da yaktıkları ateşi görebileceğimiz açık havada olmalıydık!"

"Ya da trol orduları tarafından çevrileceğimiz açık havada kulağa harika gelmiyor mu?"

Galen Firth burnundan soludu ve cüceyi kovarcasına elini salladı. Hareketin anlamını kavrayan Fender ayağa kalkıp yola koyuldu.

Yine de dönüp "Düşmanlarınla ya da aşağılık yaratıklarla birlikteymişsin gibi davranıp duruyorsun. Bütün Nesme halkı senin kadar aptalsa sana yardım eli uzatan bir arkadaşın farkına bile varamayacak kadar duygusuzsatrollerin dünyaya iyilik ettiğinden hangimiz şüphe duyabiliriz ki?" dedi.

Galen Firth titredi ve Fender bir an için adamın üzerine atlayıp kendisini boğazlayacağını düşündü.

"Size, Mithril Salonu'na arkadaşlık adına geldim," diye karşı çıktı. Sesi tüneldeki ana odada Dagna'nın etrafında toplanan cücelere kadar ulaşmıştı.

"Mithril Salonu'na ihtiyacın olduğu için kendin geldin ama şikayet etmekten ve bizim sana verebileceğimizden çok daha fazlasını istemekten başka bir şey yapmıyorsun," diye karşı çıktı Fender. "Buna rağmen Vekilharç Regis ve bütün klan, arkadaşlığın sorumluluğunu yüklendi; ağırlığını değil sorumluluğunu, seni ahmak!

Buraya gelmemizin nedeni ne Nesme'ye borçlu olmamız ne de Nesme'den bir alacağımız olması ve eninde sonunda hepimizin aynı dileklerde bulunduğunu sen bile anlayabilirsin. İstediğimiz tek şey oğluna ve kasabadaki herkese sağ salim ulaşmak."

Bu açık sözler Galen'i susturdu ve daha o çığlık ya da yumruk atmak arasında bir seçim yapamamışken Fender yumruğunu kaldırıp "Pöh!" dedikten sonra nasırlı ellerini adama doğru salladı.

General Dagna'nın "Daha sessiz olursunuz, öyle değil mi?" diyen sesi duyuldu; ikiliye bakıyordu.

"Ne halin varsa gör o halde," dedi Fender, Galen'e ve ona el salladı. "Söylediklerimi ister düşün ister düşünme; seçim senin."

Galen Firth yavaşça cüceden uzaklaştı ve geniş odadaki kalabalığa doğru yöneldi. Sanki onu gerçekten sarsan cümlelerin kendisini takip etmesini önlemek istiyormuş gibi dümdüz değil de yan yan yürüyordu.

Fender, başka bir şey için değilse bile, Galen Firth ve Nesme'nin hatırına bundan memnun kaldı.

Dişlerinin arasında küçük bir ok, elinde tırtıklı bir bıçak olan Tos'un Armgo, alçak koridorlarda, kıvrak ve zarif hareketlerle sessizce ilerledi. Kara elf, cücelerin yeraltına dönmüş olmasından memnundu. Açık alanda kendini savunmasız ve tehlikede hissediyordu. Duyduğu bir ses yüzünden durdu ve en yakındaki kayalık duvar dibine yapıştı; beden hareketleri keyifsizce keskinleşen bir 16h al aldı. Kendisini en dikkatli bakışlardan bile gizleyebilecek sihirli drow pelerinini; Piwafwi 'sini çekip etrafına sıkıca sardı ve yüzünü bir taşa döndü; etrafa sadece tek bir gözü ucuyla bakıyordu.

Aradan birkaç dakika geçti. Cücelerin normal hayatlarına geri döndüğünü; yemek yiyip sohbet ettiğini duyan Tos'un rahatladı. Trolleri geride bıraktıklarından tünellerde güvende olduklarını düşünüyorlardı. O çatışmadan sonra hangi trol onları birkaç gün boyunca takip edebilirdi ki?

Tos'un hiçbirinin bunu yapamayacağını bilerek gülümsedi. Cüceler zalim ve canavarımsı düşmanlarına bir çift kara elfin eşlik ettiğini bilmiyordu. Onları izlemek, adı Proffıt olan iki başlı trolü ve leş kokulu ordusunu tünelin bu ikinci kısmına kadar getirmek Tos'un için hiç de zor olmamıştı.

Drow, yoldaşı rahibe Kaer'lic Suun Wett'in duvarın karşısındaki iri bir kayanın üzerine çömelmiş beklediği tarafa doğru baktı. Piwafwi 'sinin altına gömülmüş olan rahibe elini kendisine doğru kaldırmasaydı, onun orada durduğunu Tos'un bile fark etmezdi.

Parmaklarını oynatarak drow elflerin karışık dilinde Nöbetçilerden birini aşağı indir, dedi. Bir esir almalıyız.

Tos'un derin bir nefes alıp içgüdüsel olarak ağzındaki küçük oka uzandı. Ucu, pek az kişinin direnebileceği, güçlü bir karışımla hazırlanan, felç edici drow zehriyle kaplıydı. Kaer'lic, son birkaç yıl içinde, Tos'un'a ve diğer iki yoldaşına bu emri kim bilir kaç defa vermişti… Sorguya çekmek üzere birini yakalama konusunda içlerinde en becerikli olanları oydu; özellikle de hedef kalabalık bir topluluktan seçilecekse… Tos'un durdu, elini Kaer'lic'in görebileceği bir yere kaldırarak cevap verdi; Bu zahmete değer mi?

Tetikteler ve sayıları oldukça fazla.

Kaer'lic'in parmakları anında karşılık verdi; Bunların ayrı bir grup mu yoksa Mithril Salonu ordusunun keşif kolu mu olduğunu bilmek istiyorum.

Tos'un'un eli tekrar oka yöneldi. Kaer'lic ile tartışmaya cesaret etmedi. Sonuçta ikisi de birer drowdu ve drow diyarlarında, Karanlıkaltı'nın muhteşem şehirlerinden uzakta bile olsalar, dişiler erkeklerden daha üst bir rütbe taşırdı; Örümcek Kraliçe Lloth, tıpkı Kaer'lic gibi, en üst rütbeye sahip olanlarıydı. İzci dönüp yere kıvrıldıktan sonra yarı yürür yarı emekler pozisyonda hedefe doğru ilerlemeye başladı. Bir insanla tartışan cücenin yükselen sesini duyunca durdu. Drow, onları görebileceği bir yere saklanıp zamanının gelmesini bekledi.

Aradan çok geçmeden, onların uzağında bulunan birkaç cüce ikiliye sessiz olmasını söyledi ve Tos'un'un yanındaki cüce bir şeyler mırıldanıp adama el sallayarak uzaklaştı.

Tos'un bir kez daha geriye dönüp baktı, sonra durdu ve hassas kulaklarıyla Proffit'in savaş partisinin yaklaşmasını dinledi.

Tos'un yılan gibi süzüldü. Önce sol kolunu kaldırıp oku cücenin omzuna sapladı, sonra sağ eliyle tırtıklı bıçağını çıkarıp cücenin boğazını ince bir çizgiyle kesti. Öldürücü bir hamle olabilirdi ama Tos'un, ana damarları kesmemeye özen göstermiş; kısa bir süre önce Surbrin yakınındaki bir cücenin üzerinde kullandığı taktiğin aynısını uygulamıştı. Sonunda bu yara onun ölümüne yol açabilirdi ama önce Kaer'lic cüceyi sorguya çekecek ve Örümcek Kraliçe birkaç büyüyle bu zavallı yaratığın hayatını kurtaracaktı.

Gerçi Tos'un, bunları yaşamaktansa esirin ölmüş olmayı dileyeceğini düşündü.

Cüce hızla yana kaydı ve yardım çığlıkları atmaya çalıştı ama drow ses tellerini almıştı. Bunun üzerine cüce yumruk atmayı denedi ama zehir çoktan içine işlemişti. Boğazındaki yaradan kanlar akan cüce taşların üzerine kıvrıldı ve Tos'un geri çekildi.

"Pöh! Gevezenin tekisin!" diye bir ses yükseldi ana gruptan. "Sessiz kal, olur mu Fender?" Tos'un geri çekilmeye devam etti.

"Fender?" Ses bu kez daha ısrarcıydı.

Tos'un, büyülü pelerininin yardımıyla kendini küçücük ve görünmez kılarak, duvarın yerle birleştiği köşesine yapıştı. "Fender!" diye bağırdı önünde duran bir cüce ve aptal cücelerin arkadaşlarının ölmüş olduğunu düşüneceğini bilen Tos'un kendi zekasına gülümsedi.

Cücelerin eğilip silahlarına sarılmasıyla kamp karışmaya başladı ve Tos'un, Kaer'lic'in istediği bu esirin Proffit ve trollerine pahalıya patlayacağını düşündü.

Drow'un saldırısının karşılığı şaşkınlık olmuştu.

Elbette saldırı bu şekilde kara elf için daha tatlı bir hal almış oldu.

Bazı cüceler Fender'in adını haykırıyordu ama asıl çığlığı, düşen arkadaşlarına en yakın yerde bulunan Bonnerbas Ironcap attı.

"Troller!" diye haykırdı, söz ağzından çıktığı anda zalim yaratıkların iğrenç kokusunu duydu.

"Ateşin yanına geri dön!" diye bağırdı General Dagna.

Zavallı Fender'e sadece bir adım uzaklıkta duran Bonnerbas tereddüt etti. Geri çekilmek yerine ileri adım attı ve arkadaşını ensesinden yakaladı. Fender yana devrildi ve boğazındaki kanı gören Bonnerbas nefesini tuttu. Cüce güçsüz ve hissizdi.

Bonnerbas, Fender'in öldüğünü ya da ölmek üzere olduğunu düşündü.

Derken trollerin sesini duydu, bakışlarını yukarı kaldırdı ve çok yakında Moradin Salonu'ndaki Fender'in yanında yer alacağını fark etti.

Bonnerbas geriye doğru bir adım atıp baltasını aldı ve zalim darbeler savurarak kendisine doğru iki büklüm ilerleyen trolün kollarını kesmeye başladı. Trol geriye doğru sendeledi ama yaratık daha yere bile düşmeden, Bonnerbas'a doğru ilerleyen diğerlerinin baskısıyla öne uçtu.

Cüce sarsıldı ve kaçmak üzere arkasını döndü ama bir trol pençesi omzuna yapıştı. Geriye doğru uçmaya başlayan ve uzun ağaç kütükleri gibi bacakları yerden kesilen Bonnerbas, bu korkutucu ve zalim yaratıkların gücünü o zaman anladı. Sendeledi ve sırt üstü yere düştü. Öfkeli cüce baltasını bir kez daha sallayıp birkaç darbe savurdu ama troller etrafını sarmıştı, onunla Dagna ve diğerlerinin arasında duruyorlardı ve zavallı Bonnerbas'ın kaçacak yeri yoktu.

Bir trol ona uzandı ama cüce, kolu dirsekten kesecek kadar kuvvetli bir darbe savurmayı başardı.

Trol inleyip geri sendeledi ama Bonnerbas yana yuvarlanmaya çalışırken gördüğü en büyük ve en çirkin trol ona doğru ilerledi; eğri büğrü suratlarına gülümseme yayılan, korkunç, iki başlı bir yaratık ona bakıyordu. Yaratık eğilmeye, Bonnerbas baltasını sallamaya başladı.

Baltası hiçbir hedefe ulaşmadan uçup gitti. Oyuna getirildiğini anlayan cüce baltasını tekrar eline alamadan üzerinde kocaman bir ayak belirdi ve onu bütün gücüyle ezip taşa yapıştırdı.

Bonnerbas karşı koymaya çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Nefes almayı denedi ama üstündeki güç çok fazlaydı.

Troller yere serdikleri iki cüceyi geçerken General Dagna sadece inledi ve ordusunun bu kadar hazırlıksız yakalanmasına neden olduğu için kendine sessizce küfür etti. Aklına yüzlerce soru ve küfür geldi.

Bu aptal, leş kokulu troller onları tünellere kadar nasıl izlemiş olabilirdi ki? O zalimler Dagna'nın yemek molası verecek kadar güvenli bulduğu böylesi zorlu bir rotayı nasıl takip etmiş olabilirdi?

Yine de bu karmaşa, deneyimli komutanın aklım çok fazla kurcalamadı ve yeniden ordusuna emirler yağdırmaya başladı. İlk aklına gelen alçak tünellere gitmek, trollerin daha da eğilmesini sağlamak oldu ama cüce içgüdüleri ona, silahını hazırda tutup olduğu yerde kalmasını söyledi. Ekibine, ateşin yanında bir savunma pozisyonu almalarını emretti. Trol baskısı karşısında geri çekilmeyi reddeden beş cüceyle oluşturduğu karşı saldırıya Dagna öncülük etti. Savaş baltasını sallarken "Hızlı davranın!" diye bağırıp durdu. "Kalabalığa yönel!" dedi yanında balta sallayan bir cüceye. "Öne bir adım daha atmalarına engel ol!"

Ateşin öbür tarafını ne pahasına olursa korumaları gerektiğini anlayan diğer cüce baltasını eline alıp en yakındaki trole silahın yassı tarafıyla hamleler savurdu.

Cücelerin beşi de aynısını yaptı ve Galen Firth, Dagna'nın yanına koşup uzun, keskin kılıcını savurmaya başladı. Troller gitgide

daha kalabalıklaştığından ve arkadakiler diğerlerini öne doğru itip durduğundan uzun süre dayanamayacaklarını biliyorlardı.

Bu gerçeği düşünmek hepsini mahvederdi. Dagna öfkeli bir çığlık atıp kendisine uzanan trole öylesine güçlü bir hamle savurdu ki yaratığın kolunu dirsekten kopardı.

Öne ilerlemeye devam eden trol bunun farkına bile varmamış gibiydi; böylece Dagna hatasını anladı.

Hattı geçmişti ve savunmasızdı.

Ama trol birden geri çekildi ve Galen Firth'ün ilk meşalesi arbedenin içine fırlatıldığında Dagna bir şaşkınlık çığlığı atarak eğildi. Adam eğilen Dagna'yı geçip öne doğru bir hamle yaptı ve alev alev yanan meşaleyi trolün üzerine tuttu. Yaratık ateşten kurtulmak için nasıl da uğraştı!

Troller aslında fazlasıyla güçlü rakiplerdi ve bir trol yüz parçaya ayrıldığı zaman yüz yeni trol doğduğu söylenirdi; ve bu doğruydu. Her parça yepyeni bir yaratık yaratıyordu. Yine de Diyarlar'daki herkesin çok iyi bildiği bir zayıf noktaları vardı; ateş bu yeniden doğumu engelliyordu.

Troller ateşten hoşlanmadı.

Dagna ve diğer dört kişiye daha fazla meşale uzatıldı ve troller, sadece bir adım bile olsa, geriledi.

"Fender ve Bonnerbas için saldırın!" diye haykırdı Dagna ve cüceler bir tezahürat kopardı.

Fakat öbür taraftan bir çığlık yükseldi; "Troller tünellerde!" Dagna'nın arkasından bir başka uyarı haykırışı daha duyuldu.

Bütün tüneller tıkanmıştı. Dagna, cücelerinin kuşatıldığını ve kaçacak hiçbir yerleri olmadığını fark etti. "Ne kadar derindeyiz?" diye bağırdı general.

"Tavanda kökler var," diye cevapladı bir cüce. "Çok derin değil." "O zaman bizi oraya çıkarın" d iye emretti yaşlı cüce.

Ortadaki cüceler anında harekete geçti. İki cüce elinde kazma olan başka bir cüceyi havaya kaldırdı. Cüce, toprağı kazmaya başladı.

“Birini aşağı indirin!” diye haykırdı Dagna; güvenilir yoldaşlarının tamamen harekete geçmesi için tek söylemesi gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Bu emri “Ve onu bağlayıp yolu kapatın,” diye uygun bir şekilde devam ettirdi pek çok cüce.

“Galen Firth sen deliği sağlamlaştır!” diye kükredi Dagna.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu adam. “Savaşın sevgili cüce; kaçacak hiçbir yerimiz yok!”

Dagna meşalesini önündeki trole uzatınca yaratık geri sıçradı. Cüce hızla geri dönüp Galen’i sertçe itti. “Geri dön, seni ahmak ve bizi buradan çıkar!”

Şaşkına dönen Galen, ateşin solunda gün ışığı belirdiğinde, istemsizce savaşı bırakıp döndü.

Madenci cüceyi tutan diğer iki cüce, büyük bir çaba harcayarak onu kaldırdı; böylece cüce tutunup yüzeye tırmandı.

“Temiz!” diye bildirdi.

Planın ne olduğunu o an anlayan Galen çabucak deliğe doğru koşup cüceleri havaya kaldırdı. Fakat yukarı taşıdığı her cüceden sonra durmak zorunda kalıyordu; yüzeye çıkanlar ona daha çok ateş yakabilmeleri için odun uzatıyordu. Dagna başını sallayıp birliğini harekete geçirdi; beş cüce, birbirleriyle uyum içinde hareket edip trollerin ilerlemesini önleyerek, büyük bir öfke ve başarıyla savaştı. Yine de cüceler hiçbir şekilde kazanç sağlayamıyordu ve Dagna, iki arkadaşının; Fender ile Bonnerbas’m öldüğünü kalbinde hissedebiliyordu.

Dayanıklı yaşlı cüce bu korkunç düşünceleri bir kenara attı ve onların kendisini oğlunun ölümünün yarattığı acıya sürüklemesine izin vermedi. Acısına ve o anki ihtiyaçlarına odaklanıp savaş

baltasıyla meşalesini sallayarak ileri atıldı. Arkasında ekibinin güçlendirdiği ateşin yaydığı ısıyı hissediyordu. Tünellerdeki son grubu da temizleyip yukarı çıkmak istiyorlarsa burayı cehenneme çevirmeleri gerekiyordu.

“Aşağı öne!” diyen Dagna ve onun hattına yönelik bir haykırış yükseldi.

Beş cüce bir bütün halinde hareket edip öfkeyle saldırdı ve trollerin bir adım geri çekilmesini sağladı. Sonra, yine hep beraber, geri sıçrayıp yere yattılar.

Başlarının üzerinden, geri çekilmeye çalışan trolleri çılgınca bir itiş kakışa sürükleyen, alev alev yanan çalılar ve kütükler uçuştu.

Bu etkili barikatı izleyen Dagna’nın kalbi yine de paramparça oldu; o arbedenin içinde yerde iki yoldaşı yatıyordu ve öldüklerinden emindi. Dört cüceyle beraber deliğin sağına, cüceleri yukarı taşıyan Galen’in tam arkasına, doğru harekete geçti.

Bacadan çalılar ve kütükler gelmeye devam ettikçe tünel her saniye daha bir duman içinde kalıyordu.

Bir cüce ekibi yeni gelen malzemeleri ateşe taşıdı. Düşman hattına yayılan alevler saçan odun yığının üzerine yeni kütükler eklenirken daha çok çam ağacı dallarından oluşan çalılar çabucak alev alıp yaklaşan trolleri geri püskürttü.

Yüzeye tırmandıkça, Galen yorulmak bilmeden cüceleri kendilerini bekleyen yoldaşlarının yanma kaldırdıkça sayıları azaldı. Cücelerin sayısı sadece birkaç taneye düştüğünde kargaşa daha da şiddetlendi.

Dagna’nın yanındaki cüce onu gitmeye zorladı ama bu gri sakallı huysuz, yaşlı cüceyi Galen Firth’ün kollarına iterek bu teklifi savuşturdu. Hepsi birer birer yukarı çıktı ve böylece Dagna’nın kurduğu hat yok olmuş oldu.

Yukarıdan devasa bir alev kütüğü geldi, Galen onu Dagna’ya uzattı ve yaşlı cüce baltasını kaldırıp ağır kütüğü aldı. Kütüğü yatay tutup kükreyerek ileri, doğrudan trollerin üzerine atıldı; alevler ellerini

yakıyor ama trollere daha çok zarar veriyordu. Bu vahşi cüceden kaçmaya çalışan yaratıklar birbirlerinin üzerine devrildi. Dagna alev kütüğünü onlara fırlattı. Sonra dönüp kendisini bekleyen Galen'in yanına kaçtı. Adam parmaklarını birbirine kenetleyip bir basamak oluşturup eğildi. Dagna bu ellerin üzerine sıçradı, Galen dönüp onu doğrudan deliğin altına götürdü ve yukarı çıkardı.

Dagna tüneli ateşe verip delikten yukarı çıktığında ve Galen, geleceğini düşündüğü trol saldırısıyla mücadele etmek üzere döndüğünde oyuktan cüce elleri sarktı ve adamın kollarını sıkıca kavradı.

Adam, "Onu yukarı çekin!" çığlıkları arasında havaya yükseldi. Başı ve omuzlan yüzeye çıkan Galen bir an için güvende olduğunu düşündü.

Ta ki pençeler bacaklarına yapışıncaya kadar… "Çekin, sizi ahmaklar!" diye emretti General Dagna ve aceleyle koşup Galen'i boynundan tuttu; topuklarını yere dayamış bütün gücüyle çekiyordu.

Adam, acı içinde haykırdı. Biraz yukarı çıkar gibi oldu, sonra yeniden aşağı kaydı; halat çekme yarışı yapılıyor gibiydi. "Bana bir meşale getirin," diye haykırdı Dagna ve elinde yanan bir dalla kendisine yaklaşan cüceyi gördüğünde Galen'i bıraktı; adam neredeyse deliğin içinde tamamen kayboldu.

"Ayaklarımı tutun," diye emretti Galen'in yanına giderken.

Bir çift cüce ayak bileklerini sıkıca kavrayınca General, Galen'in debelenip durduğu deliğe başını ve meşalesini uzattı. Alevler, Galen'in yanından süzülürken adam acıyla bağırdı.

Meşale bacaklarını yakmaya başlayınca Galen'in çığlıkları yükseldi ama birden özgür kalmıştı.

Cüceler hem Galen'i hem de Dagna'yı yukarı çekti. Bir trol ayağa kalkıp deliğe uzanınca Dagna pozisyonunu korudu. Yaşlı cüce, meşalesini, ekibi daha çok alev kütüğü getirinceye kadar aşağıdaki yaratığın üzerinde tuttu.

Ağır kütükler oraya taşındı ve aynı şekilde aşağı gönderildi. Deliğin tıkanmasıyla Dagna ve diğerleri nefes almak üzere geri çekildi.

Tıkanan ve alev alan delik, trolleri durdurmadığından atılan bir çığlık cüceleri yeniden harekete geçirdi. Kendi tünellerini kazmaya başlayan trol pençeleri toprağa uzandı.

Dagna, “Herkesi bir araya toplayıp harekete geçin!” diye kükredi ve cüceler büyük bir hızla açık alana doğru ilerledi. Pek çoğuna yardım edilmesi, hatta içlerinden iki tanesinin taşınması gerekmişti ama yapılan sayımda sadece iki kayıpları olduğu ortaya çıktı; Fender ve Bonnerbas. Yine de hiçbiri bunu bir zafer olarak adlandırmak istemedi.

Taşların ve kana boyanmış iri kayaların arasında sürünen bozulma ve çürüme günün galibi oldu. Şişen cesetlerden çıkan buğu sabahın serin havasına yayıldı; son ısı kırıntıları da yok oluyor, yaşam enerjisi umarsız rüzgarın dinmek bilmeyen yasında kayboluyordu.

Kokuyu önlemek amacıyla kara derili yüzüne bez bağlı olan Drizzt Do’Urden, ölüm sahasının alt bölgelerinde dolandı. Buradaki cesetlerin hemen hemen hepsi orklara aitti; pek çoğu savaş alanının yanındaki dağdan yükselen ani patlamayla ölmüştü. O patlama geceyi gündüze çevirmiş, yüzlerce metre yükseğe alevler göndermiş ve canavar sürüsünün üzerine tonlarca tortu gönderip onları dümdüz etmişti.

“En azından bir silahın yerine yenisini koymaktan kurtuldum,” dedi Innovindil.

Drizzt dönüp elf yoldaşına baktı. Zarif elf de yüzünü örtmüştü ama bu, güzelliğini ortadan kaldırmamıştı. Eşarbının üzerindeki parlak mavi gözleriyle Drizzt’e baktı ve ölüm kokusu taşıyan rüzgar kadının altın saçlarını arkaya savurdu. Innovindil’in kıvrak ve zarif hareketlerden oluşan her adımı Drizzt Do’Urden’e bir dansmış gibi geliyordu ve kadın, yasını tuttuğu ortağı ve sevgilisi Tarathiel’in gömülme anında bile taşlara üzgün basamıyordu.

Drizzt, onun tanıdık bir cesede; Obould Bol-Ok'un bu korkunç savaşı başlatan oğlu Urlgen'e uzanışını izledi. Innovindil, Urlgen'i öldürmüştü. Daha doğrusu Urlgen, başını kadınınkine çarpmaya yeltenip kafasını elfin önünde tuttuğu hançere saplayarak kendi kendini öldürmüştü. Innovindil bir ayağını ölü ork liderinin şişen yüzüne koydu, hançerin sapını sıkıca kavrayıp çekti. Neredeyse hiç ürkmeden öne doğru eğilip bıçağı ölü orkun giysisiyle temizledikten sonra ayak bileğindeki kılıfına geri yerleştirdi.

"Ne cüce ölülerin ne de kendi cesetlerinin ganimetlerini toplama zahmetine girmişler," diye belirtti Innovindil.

Bu, kendilerini kayalık dağ yamacından aşağı indiren pegasusları Günbatımı'nın önünde duran Drizzt ve Innovindil için oldukça aşikardı. Orklar uzakta olmasa da bölge tamamen terk edilmişti. Çift, yamacın tepesindeki Mithril Salonu'nun batı girişini belirleyen ve Bekçi Vadisi olarak adlandırılan yerden gelen sesleri duyabiliyordu. Ork cesetlerinin sayısı sakallı arkadaşlarmmkileri ikiye katlasa da Drizzt, cücelerin bölgeyi kazanamadığını biliyordu. Sonuçta orklar onları uçurumdan indirip, Bekçi Vadisi'ne, Mithril Salonu'ndaki deliklerine geri tıkmıştı. Orklar bu toprak parçası için oldukça ağır bir bedel ödemişti ama sonunda burası onların olmuştu. Battlehammer Klanı'nın kapılarına dayanan ork ordusunun büyüklüğü göz önünde bulundurulunca Drizzt, cücelerin bu toprakları belki de bir daha hiç geri alamayacağını düşünüyordu.

"Savaş henüz sona ermediği için ganimet toplamadılar," diye karşılık verdi Drizzt. "Bundan sonra orklar hiç durmayacaktır. Önce cüceleri Mithril Salonu'na geri tıktılar, sonra da batı kapılarının olduğu bölgeyi kendi isteklerine göre hazırlamaya başladılar. Yakında buraya döneceklerini düşünüyorum."

Korkunç bir kavganın kalıntıları önünde duran ve dikkatini ceset yığınlarına yöneltmiş olan Innovindil'e baktı. Drizzt'in kadının şaşkınlığının bir süre önce kendisinin savaşı izlediği yerde durduğundan kaynaklanmasını anlaması için elfin yanma gitmesi bile gerekmedi; cesurca direnen Kanndeşen Taburu'nun izlerine bakıyordu. Elfin yanma gidip yere saçılan bedenlerin tüyler ürpertici görüntüsüne baktı Thibbledorf Pwent'in dostları hiçbir zaman zarif

davranmamıştı ve hepsi iç içe geçmiş olan düzinelerce ölü cüce bedenini gördüğünde daha da irkildi. Hepsi birbirini korurken ölmüştü; aslında bu cesur bir savaşçı için iyi bir ölümdü.

“Zırhları…” diye söze başladı Innovindil başını sallıyordu, yüz ifadesi şaşkınlık ve korkuyla karışık bir saygı ve tiksinti barındırıyordu.

Başka hiçbir şey söylemesine gerek yoktu; Drizzt onun ne demek istediğini anlamıştı.

Karındeşenler’in zırhları genelde böylesi bir kafa karışıklığına neden olurdu. Sivri ve keskin metallerden oluşan, ölümcül dikenleri olan Karmdeşen Taburu zırhı, cüce bedenini mükemmel bir silaha dönüştürüyordu. Diğer cüceler kazma, savaş baltası ve kılıçlarını kuşanıp havaya kaldırırken Karındeşen Taburu sadece öne atılıyordu.

Eski dostu Thibbledorf’un ölüler arasında olup olmadığını görmek isteyen Drizzt bölgeyi biraz daha incelemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Yoluna devam etmenin daha iyi olacağına karar verdi. Ölü sayımı savaş bitiminde yapılacak bir işti.

Bu düşünce, tabii ki, Drizzt’in, Battlehammer Klanı’nın yanma dönüp bütün arkadaşlarının Shallows’ta ölmüş olabileceği gerçeğiyle yüzleşemeyişini de haklı çıkardı.

“Dağ sırtına gidelim,” dedi. “Obould’un ekibi cesetleri temizlemeye gelmeden önce o patlamanın kaynağını öğrenmeliyiz.”

Innovindil teklifi kabul edip harap olmuş taşlara doğru yola koyuldu.

O ve Drizzt, Bekçi Vadisi’nin ağzına doğru yirmi adım daha atmış olsalardı gerçeği açığa kavuşturacak olan bedenlerle karşılaşacak, bazen üçü yan yana yatan ve üzerlerinde ateşin açtığı tek bir delik bulunan ölü orkları göreceklerdi.

Drizzt Do’Urden bu yaraları açan bir silah tanıyordu; Shallows’ta öldüğünü düşündüğü arkadaşı Cattibrie’nin yayı Taulmaril… Cüce Nikwillig, dağın doğu yamacında bir taşın üzerine

yığılmış oturuyor, açlıktan ya da inatçı bir ork saldırısıyla öleceğine dair beslediği korkuyla çaresizlik ve umutsuzluk içinde savaşmaya çalışıyordu. Görevini başarıyla tamamladığını ve savaş alanının doğusundaki tepelere yaptığı zorlu yolculuğun savaşın akışını değiştirdiğini bilmek onu rahatlatıyordu.

En azından Banak Brawnanvil, cücelerin çoğunu uçurumdan indirmeyi ve üzerlerine gelen ork sürüsüne rağmen onları Mithril Salonu'na güven içinde sokmayı başarmıştı.

O zafer anı, şu an içinde bulunduğu durumun zorluğunu ve korkularını yatıştıran bir dua gibi bitkin cücenin aklında dönüp duruyordu. Savaş alanının üzeri şafak öncesi karanlığıyla örtülürken savaşçıların bulunduğu yamaçlardan da yukarı tırmanmış, tüm dikkatini ve taşıdığı aynayı doğan güneşe yöneltmişti. O aynayı ışığın yansımasına göre ayarlayıp karşıdaki yamaca tutmuş, sonunda da başka bir aynayla kesişmesini sağlayarak Cattibrie'nin büyülü yayına parlak bir hedef sunmuştu.

Sonra Nikwillig, karanlığın ani bir ışık huzmesine dönüşmesini, savaş alanının üzerinde apansız bir alevin yükselmesini izlemişti. Patlama, çevreye, gölde oluşan bir dalga ya da çimleri eğen bir rüzgar gibi, sıcak hava ve bir yığın enkaz yaymış, saldırıya hazırlanan kuzeydeki orkları silip süpürmüştü. Pek çoğu bir daha kalkmamak üzere yere serilmişti. Sonuçta cücelerin umdukları gibi saldırıları engellenmişti.

Dolayısıyla Nikwillig, üzerine düşen görevi yapmıştı ama tam da bu sonucu alma umuduyla yola çıkan Felbarr cücesi geri dönüş şansının ne kadar az olduğunu biliyordu. Banak ve diğerleri kesinlikle onun dönüşünü bekleyemezdi; beklemek isteseler bile Nikwillig onlar ve kendileri arasında yer alan ork sürüsünden nasıl sıyrılabilirdi ki?

Nikwillig, o gün, bir intihar saldırısıyla cücelerden ayrılmıştı ve bundan kesinlikle pişmanlık duymuyordu ama bu yaklaşan ölümünün yarattığı korkuyu azaltmıyordu.

Felbarr'dan arkadaşı olan Tred'i düşündü. Bundan kısa bir süre önce, güneşli bir günde, başka pek çok cüceyle beraber bir ticaret

kervanına katılıp Kral Emerus Warcrown'un Kalesi'nden ayrılmışlardı. Hem Kral Emerus hem de kendileri için yeni ticaret hattı kurmaya çalıştıklarından rotaları alışılanın biraz dışında da olsa gerçek bir tehlikeyle karşılaşmayı beklemiyorlardı.

Şimdiye kadar görülen en büyük ork saldırısının öncü kuvvetleriyle karşılaşmayı hiç beklemiyorlardı! Nikwillig, Tred'e ne olduğunu merak etti. O korkunç savaşta ölmüş müydü? Yoksa Bekçi Vadisi'ne ve Mithril Salonu'na girmeyi başarmış mıydı?

Üzgün ve kimsesiz cüce, Tred'in Mithril Salonu'ndan ayrılıp Felbarr Kalesi'ne ulaştıracağı haberlerle eve dönmeye karar vermiş oluşunu hatırlayıp çaresizce gülümsedi. Güçlüklere alışan, katılaşan ve savaş meraklısı olan Tred iki kale arasında elçi görevi görmek istemiş ve Nikwillig onu caydırmıştı; bu fazlasıyla ironikti.

"Aptalın birisin Nikwillig," dedi cüce kederli rüzgara.

Söylediği sözlere kendi bile inanmamıştı. Tred de, o da kalmıştı çünkü Kral Bruenor ve halkına borçlu olduklarına karar vermişlerdi, zira savaşın Delzoun cüceleri dayanışmasına dayandığını, ortak bir amaç uğruna, bir arada ve omuz omuza olmak gerektiğini düşünmüşlerdi.

Hayır, kalmakla ve aynayla günün ilk ışıklarını yakalayan kişi olmak için gönüllü olmakla hatta buna ısrar etmekle aptallık etmemişti. Ne de olsa bir savaşçı değildi. Bu zor duruma kendi isteğiyle düşmüştü ama baş koyduğu yolun sonunda kendisini korkunç bir sonun beklediğini de biliyordu.

Cüce ayağa kalktı. Dönüp Bekçi Vadisi'ne baktı ve oraya gitme fikrini kafasından bir kez daha attı.

Oranın Mithril Salonu'na ve güvenliğe giden en kısa yol olduğu doğruydu ama oraya gitmek büyük bir ork kampını geçmek demekti. Bunu başarsa bile cüceler deliklerine girmiş, kapılar kapatılmış ve yakın bir zamanda da açılmayacaktı.

Böylece Nikwillig doğuya gitmeye karar verdi. Surbrin Nehri'ne ve tüm zorluklara rağmen onun ilerisine ulaşmayı umdu.

Yanında bir ses duyduğunu sandı ve üzerine saldırıp onu öldürecek olan bir orkun kendisini izlediğini düşündü. Derin bir nefes aldı. Bir ayağını öbürünün önüne attı.

Karanlık yolculuğuna başladı.

Harap olan kayalığa gitmeyi hedefleyen Drizzt ve Innovindil güneye saptı; cücelerin yerleştirdiği metal boru hattının yanındaki Bekçi Vadisi'ne doğru ilerliyorlardı. Bu boru hattı bir zamanlar dağ sırtı olan yerin etrafından dolanarak tünellerin girişine kadar uzanıyordu. Boruların ne anlama geldiğini tabii ki ikisi de anlamadı. İkisinin de cücelerin, gnom Nanfoodle'ın talimatlarıyla, yeraltında kurdukları tuzakla gaz hattı oluşturduklarına, olan bitenden habersiz devlerin ve mancınıklarının altındaki tünelleri doldurduklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Belki de çift, boru hattının etrafında daha çok vakit geçirse ve uçurumdan aşağı tırmanıp onu daha dikkatli incelese devasa ateş topunun gizemini çözmeye başlayabilirdi. Ama o an için, o ateş topu ilgilendikleri son şeydi. Ne de olsa aşağılarında ikisinin de şimdiye kadar gördüğü en büyük ork sürüsü, Bekçi Vadisi'ni çevreleyen dikili taşların etrafını saran, karanlık şekillerden oluşan bir deniz vardı. Binlercesi, on binlercesi oraya toplanmıştı; birbirinden ayırt edilemeyen bedenleri kocaman bir ayaz devinin varlığıyla belirginleşiyordu.

Gözleriyle kalabalığı tarayan Drizzt Do'Urden her seferinde daha da fazla yaratığın varlığını fark edip, ordunun büyüklüğünü anlayınca nefesini tuttu. Aşağıda yüzlerce dev vardı; sanki Dünyanın Omurgası'ndaki bütün devler Kral Obould'un çağrısına cevap verip bir araya toplanmıştı.

"Silver Marches daha karanlık bir gün gördü mü?" diye sordu Innovindil.

Drizzt, kadının bu soruyu gerçekten kendisine sorup sormadığından emin olmasa da yüzünü ona döndü.

Innovindil, Drizzt'in eflatun bakışlarına karşılık vermek üzere başını çevirdi. "Obould'un Felbarr Kalesi cücelerini bozguna

uğratışını hatırlıyorum," dedi kadın. "Ne karanlık bir gündü! Yine de ork kralı başka bir yara daha açmayı başardı. Bu fetih Kral Emerus Warcrown ve Felbarr cüceleri için korkunç sonuçlar doğursa da bölge geneli için bir tehdit oluşturacağı kimsenin aklına gelmedi. Ork kralı beklenmedik bir fırsat yakaladı ve hepimizin kısa süreceğini düşündüğü bir zafer kazandı; nitekim öyle de oldu ama bu…" Vadi'ye ve ork sürüsüne bakınca istemsizce başını salladı ve sesi itip gitti.

"Battlehammer Klanı'nın pek çok cücesinin tünellerine girmeyi başardığını düşünebiliriz," dedi Drizzt. "Onların kolay kolay bozguna uğratılmayacağım sana garanti ederim. O odalarda, Battlehammer Klanı bir kez Menzorberranzan'ın saldırısını geri püskürttü. Dünyada Salonu alabilecek kadar ork olduğundan şüphe duyarım."

"Haklı olabilirsin ama bunun bir önemi var mı?"

Drizzt, elfe meraklı gözlerle baktı. Nasıl önemli olmayabileceğini sormak üzereydi ama Innovindil'in korkularının ne olduğunu anlayınca vazgeçti.

"Hayır," diye onayladı. "Obould'un bu ordusu dağdaki deliklere kolay tıkılabileceğe benzemiyor. Gümüşay'a, Everlund'a, hatta belki Sundabar'a ihtiyaç var… Felbarr ve Adbar Kaleleri'ne ve Mithril Salonu'na… Aykorusu eltleri ve Mirabar'lı Marki Elastul'un ordusu gerekli. Bütün kuzey, Mithril Salonu'nun yardım çağrısına cevap vermeli."

"O zaman bile büyük bir bedel ödemek gerekecek," diye cevapladı Innovindil. "Korkunç." Bakışlarını yeniden kanlı cesetlerle dolu savaş alanına çevirdi. "Bu dağ sırtındaki savaş sadece küçük bir çatışma ama Silver Marches ağır bir bedel ödeyecek."

O konuşurken Drizzt çevreye bakmaya devam etti ve batıda bir hareketlilik fark etti; bir ork kuvveti Bekçi Vadisi'nin dışında toplanıyordu.

"Çöpçü orklar yakında gelir," dedi. "Yola koyulsak iyi olur." Innovindil bir süre daha Bekçi Vadisi'ne baktı.

“Gündoğumu’ndan hiç ız yok,” diye belirtti; Günbatımı’nm arkadaşından, bir zamanlar yoldaşı Tarathiel’in bindiği pegasustan bahsediyordu.

“Onun Obould’da ve hayatta olduğuna eminim,” diye cevapladı Drizzt. “Öylesine görkemli bir yaratığa bir ork bile zarar veremez.”

Innovindil, Vadi’ye bakmaya devam edip güç bela omuz silkti, sonra Drizzt’e dönüp “Öyle umalım” dedi. Drizzt uzanıp kadının elini tuttu ve ikili, yıkık dökük taşların arasından ilerleyerek, kuzeye doğru yola koyuldu.

Patlama dağ sırtının tepesini uçurmuş, geriye dar, derin ve ürkütücü bir geçit bırakmıştı. İkili sık sık kömür gibi olmuş dev artıklarına rastlıyordu. Bir yerde, heybetli patlamaya rağmen şeklini koruyan yanmış bir mancınık buldular.

Bu keşifleri akıllarındaki soruları cevaplamak bir yana çok daha fazla soru doğuruyordu. Çift böylesi bir felaketi neyin yaratabileceğine dair en ufak bir fikir sahibi bile değildi.

Savaş alanından uzaklaşıp açık bir ovada kanatlı Günbatımı’nın dönmesini beklerlerken “Mithril Salonu’na vardığımız zaman oradaki cücelere sorabilirsin,” dedi Innovindil.

Elfin cümlesindeki gizli anlamın farkına varan Drizzt’in sessizce başını sallamaktan başka verebileceği bir karşılık yoktu; yakında cücelerin yanına geri dönecek ve istese de istemese de korkularıyla yüzleşecekti.

“Belki de tanrıların küçük bir oyunu,” diyerek konuşmasını sürdürdü elf.

“Ya da Harpelllar’ın,” diye ekledi Drizzt; batıdan millerce uzaklıktaki küçük Longsaddle topluluğundan olan tuhaf ve güçlü; hatta kendileri ve çevrelerindekiler için belki de gereğinden fazla güçlübir büyücü ailesinden söz ediyordu. Harpelllar Mithril Salonu’nun yardımına daha önce de gelmişlerdi, Bruenor ve halkıyla geçmişe dayanan sıkı bir dostlukları vardı. Drizzt yanlışlıkla dağ sırtının uçmasını sağlayacak kadar büyük bir felakete yol açabilecek

biri varsa bunun o tuhaf ve kafası karışık insan klanı olduğunu biliyordu.

“Harpell?”

Drizzt, “Onları tanımak istemezsin,” diye ciddiyetle cevapladı. “Bruenor Battlehammer’ın uygunsuz arkadaşlar edindiğini söylemek yeterli olacaktır.”

Drizzt ağzından çıkan sözlerdeki ironiyi fark etti ve Innovindil’in yüzüne yayılan gülümsemeye aynı şekilde karşılık verdi.

“Her ne ise yakında öğreneceğiz,” dedi elf. “Şimdilik ilgilenmemiz gereken başka şeyler var.”

“Gündoğumu,” diye onayladı Drizzt ve Innovindil’in kendisine uzanan elini tuttu. “Ve intikam. Obould Bol-Ok öldüğünde Tarathiel çok daha huzur içinde yatacak.”

“Bir kılıcın ucunda mı ölecek?” diye sordu elini silahının kabzasına uzatan Innovindil, “Yoksa bir palanın ucunda mı?”

“Sanırım bir palanın,” diye cevapladı Drizzt hiç tereddüt etmeden ve yeniden güneye baktı. “Onu öldürmeye niyetliyim.”

“Tarathiel ve Bruenor için o halde,” dedi Innovindil. “Ölenler ve kuzeyin iyiliği için.”

“Ya da sadece onu öldürmek istediğim için,” dedi Drizzt buz gibi bir ses tonuyla ve sesi Innovindil’in kemiklerine bir ürperti yaydı.

Söyleyecek söz bulamadı.

TUTKU

Tsinka Shinriil öfkeden çok tutku dolu bir inlemeyle Obould’un üzerine yuvarlanıp tepesine tırmandı.

“Onları kara deliklerine tıktın,” diye haykırdı dişi şaman. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; hatta öylesine açılmıştı ki karanlık göz bebeklerinin çevresindeki gözlerinin sarısı kolaylıkla seçiliyor onu bir delilik abidesi olarak gösteriyordu. “Şimdi de o deliği kazacağız!”

Kral Obould Bol-Ok, kadının, kendisini içine çekmeye çalışan titrek bedenini tuttu, kalın, kaslı kollarıyla saman yataktan kaldırdı.

“Mithril Salonu, Gruumsh olan Obould’un gücüne boyun eğecektir,” diye devam etti Tsinka. “Ve çok geçmeden Felbarr Kalesi bir kez daha senin olacak. Hepsini alacağız! Bruenor ve Emerus’un ordularını katledeceğiz! Onların kanlarında yıkanacağız!”

Obould hafifçe omuz silkti ve şamanı kenara, yatağın dışına itti. Kadın çevik bir hareketle yere düştü ve uzun dişli ağzının suyu akarak yeniden doğruldu.

Yeniden onun üzerinde kıpırdanmaya başlayan kadın “Gruumsh olan Obould’un ele geçiremeyeceği bir yer var mı?” diye sordu. “Mithril Salonu, Felbarr… Adbar! Evet! Adbar! Hepsi bizim olacak. Kuzeydeki bütün cüce kaleleri bize geçecek! Ölmeyen pek azının da koşarak kaçmasını sağlayacağız. Kuzeyi cüce belasından kurtaracağız!”

Obould gülümsedi ama rahibeye katılmaktan çok alay eden bir tavrı vardı. Aslında kadının sürekli yinelediği bu sözleri daha önce defalarca dinlemişti. Mithril Salonu’nun batı kapıları kapandığından ve Battlehammer Klanı deliklerine tıkıldığından beri Tsinka ve diğer şamanlar tüm Silver MarchesT, hatta daha da ilerisini kapsayan saçma sapan fetih umutlarını dile getiriyordu.

Obould da bu umudu paylaşıyordu. Cücelerin bir zamanlar Felbarr Kalesi diye tanımladığı yeri Bol-Ok Kalesi olarak adlandırmaktan daha çok istediği bir şey yoktu ama Obould bu eylemdeki budalalığı da görüyordu. Surbrin’i geçmek Gümüşay ve Everlund ordularıyla karşılaşmak demekti ve o ordulara derin, soğuk nehrin batısındaki Delzoun cüceleri ve Aykorusu elfleri de kesinlikle eşlik ediyor olacaktı.

“Sen Gruumsh’sun!” dedi Tsinka. Obould’un yüzünü tutup sertçe öptü. “Orkların içinde bir tanrısın!”

Onu yeniden öptü. “Gerti Orelsdottr senden korkuyor!” diye haykırdı Tsinka ve Obould’u bir kez daha öptü.

Ayaz devi prensesiyle son karşılaşmasını hatırlayan Obould sırıttı. Gerti ondan gerçekten korkuyordu ya da korkmalıydı; ne de olsa Obould yaptıkları kısa dövüşte devin hakkında gelmiş, onu yere sermiş ve sessizce sıvışmasına izin vermişti. Bu, daha önce hiç duyulmamış bir şeydi ve onları görenlerin, kavgayı duyanların Kral Obould'un basit bir orktan çok daha fazlası olduğunu anlamasına yaramıştı. Gruumsh TekGöz'ün, Ork Tanrısı'nın kutsallığını taşıyordu. Güç ve hızla, olağanüstü bir çeviklikle, görülmemiş bir sezgiyle kutsanmıştı.

Belki de bu sezgi pek de yeni değildi. Belki de Obould, şu anki konumuyla, Dünyanın Omurgası'ndaki bütün toprakları; Fell Pass'ı, Surbrin Nehri'ni ve Trollmoors'u beklenmedik bir kolaylık ve güçle kazanıyor, dünyayı farklı bir şekilde; çok daha yukarıdan görüyordu.

Obould dikkatini yeniden boşboğazlık eden şamana yönelttiğinde "Mithril Salonu'nun içine" diyordu Tsinka. Onun ani ilgisini fark eden şaman sustu ve düşüncelerini gözden geçirdi. "Mithril Salonu'na kış gelmeden girmeliyiz. Battlehammer Klanı'nı öyle bir bozguna uğratmalıyız ki kar yolları kapatmadan önce yenilgileri ve aşağılanmaları dilden dile dolaşsın. Zırhlarımızı ve silahlarımızı sağlamlaştırmak için kış boyu cücelerin demir ocaklarını kullanacağız. Baharda durdurulamaz bir kuvvetle kuzey topraklarına doğru harekete geçip bize direnme aptallığında bulunanları ezeceğiz!"

Kadının heyecanını biraz olsun bastırmak isteyen Obould, "Cüceleri yeraltına gönderirken fazlasıyla ork kaybettik," dedi. "Taşlar ork kanıyla boyandı."

"Boşa harcanmamış bir kan!" diye haykırdı Tsinka, "Çok daha fazlası da ölecek! Ölmeli de! İlk büyük zaferimiz parmaklarımızın ucunda!"

"İlk büyük zaferimiz kazanıldı," diye düzeltti Obould.

"O zaman önümüzde ikincisi uzanıyor!" diye bağırdı Tsinka. "Ve zafer Gruumsh olan kişi tarafından kazanıldı. Boş topraklar ve taşlar kazandık. Asıl ödül henüz ele geçmedi."

Obould rahibeyi itti ve ona bakmak için başını çevirdi. Yine titriyordu ama Obould bunun tutkudan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Terle kaplı çıplak bedeni meşale ışığında parlıyordu. Kasları, fazlasıyla gerilmiş bir yay gibi belirgin ve titrekti.

“Mithril Salonu kış gelmeden düşürülmeli,” dedi Tsinka; bu kez öncekinden daha sakindi. “Gruumsh bana bunu gösterdi. O kayanın üzerinde duran, ork gücünü kıran ve daha büyük bir zafer elde etmemizi engelleyen kişi Bruenor Battlehammer’dı.”

Bruenor’un adını duyan Obould homurdandı.

“Hayatta olduğu bütün bölgeye yayıldı. Görünüşe bakılırsa Mithril Salonu’nun kralı ölümden döndü. Moradin, Gruumsh’a böyle meydan okuyor; bunu görmüyor musun? Sen Gruumsh’un şampiyonusun, Bruenor ise Moradin’in şampiyonu. Bunu bir an önce kafana sok. Orklarm Obould’un çağrısına kulak verdiği gibi, cüceler Moradin için bir araya toplanmadan!..”

Kabul etmek istediğinden de daha anlamlı olan bu sözler Obould’u sarstı. Mithril Salonu’na gitme meraklısı değildi. Ordusunun her adımda zorlu engellerle karşılaşacağını biliyordu. Böy36e H§H”= leşine büyük bir kayıp yaşamayı göze aldıktan sonra krallığı olmasını istediği toprakları ele geçirmeyi ummaya devam edebilir miydi?

Gerçekten de bu sözler, rüzgarın kuru çimlere sıçrattığı ateş gibi, ork sürüleri arasında kulaktan kulağa yayılmıştı. Salona geri çekilen cücelerin başındaki kişinin kimliği inkar edilemezdi. O, Shallows’ta öldüğü düşünülen Bruenor’du. Obould bu gelişmenin önemini hafife alacak kadar aptal değildi. Kendi varlığının savaşçılarını nasıl etkilediğini biliyordu. Bruenor un varlığı cüceler için daha etkisiz olabilir miydi? Obould bütün ırklar arasında en çok cücelerden nefret ediyordu, onlara duyduğu nefret elflere beslediğini bile geçiyordu ama Felbarr Kalesi’nde yaşadıkları acı deneyimden sonra bu cesur, sakallı halka istemeden de olsa saygı duymaya başlamıştı. Felbarr’ı şansının yaver gittiği bir zamanda ele geçirmişti ama şimdi Tsinka’nın dediğini yaparsa ordularını güçlü ve hazırlıklı bir cüce kalesine göndermiş olacaktı.

Toril'de evlerini cücelerden daha iyi koruyan bir ırk var mıydı?

'Belki drowlar olabilir,' diye düşündü ve bu fikir çirkin Proffıt'e ve trollerine Mithril Salonu'na güneyden yapacakları baskında yardım etmesi gereken iki kara elfi hatırlamasını sağladı.

Obould, Mithril Salonu'na saldırmaya karar verirlerse onların, zaferin anahtarı olabileceğini fark etti. Proffıt ve leş kokulu yaratıkları Bruenor'un hatırı sayılır sayıda savaşçısını ezebilirse Obould, Mithril Salonu'nun batı kapılarına güçlü bir saldırı düzenleyebilirdi.

Ork kralı, Tsinka'ya baktı ve konuşmasına gerek olmadığını, düşüncelerinin yüzünden okunduğunu anladı. Rahibe uzun dişlerini göstererek gülüyor, kara gözleri, zafere ve Obould'a duyduğu hevesle fırıl fırıl dönüyordu. Yüce ork kralı, Tsinka'yı üzerinden indirdi ve onun düşüncelerini okumasına izin verdi. Ölü cücelerin, kapıların önünde sürünen cücelerin görüntüsünü gözünün önüne getirdi ve bunu fazlasıyla keyif verici buldu.

Soğuk rüzgar her sarsıntıyı daha da can yakıcı kılıyordu ama Obould dişlerini sıkıp bacaklarıyla pegasusu iyice sardı. Beyaz atın kanatları sıkıca bağlanmıştı. Obould'un havalanmaya niyeti yoktu. Gerçi pegasus orkların endişelendiği kadar da yaralı değildi. Obould, elfin, atı büyük bir kolaylıkla sürdüğünü görmüştü ama pegasusun üzerine binen her ork havaya fırlatılmış, üstelik pek çoğu da ezilmişti.

Bacakları atı sıkıca saran ve pegasusun henüz üzerinden atmayı başaramadığı Obould dışında hiçbir ork atın üzerinde kalmayı başaramamıştı.

At kalçasını kaldırdı, Obould geriye kaydı, boynu acı içinde çekiliyor ve başı tahmininden de hızlı dönüyor, yukarı aşağı hareket ediyor, atın arka toynakları havayı dövüyordu. Kalın ipe daha da sıkı yapışıp inledi ve bacaklarını atın böğrüne o kadar sıkı bastırdı ki hayvanın kaburgalarını kırabilirdi.

Ama at direnmeye devam ediyor, eğiliyor, dönüyor ve vahşi tekmeler savuruyordu. Yine de Obould bu çılgınlığın içinde bir ritim yakaladı ve yavaş yavaş daha az titreyip sallanmaya başladı.

Atın dönüşü yavaşlamaya başladı ve yaratığın sonunda yorulduğunu fark eden ork kralı sırıttı. O anı rahatlamak için kullandı ve atın hareketlerini bir gece önce birlikte olduğu Tsinka'nınkilerle karşılaştırınca gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. 'Oldukça uygun bir karşılaştırma' diye düşündü arsızca.

Birden havalandı; ani ve vahşi bir şekilde hareket eden pegasusun sırtından atılmıştı. Obould yere sertçe ve yüzüstü düştü ama homurdanıp, ayağa kalkmasa da, şerefini kurtarmak üzere kendini hareket etmeye zorladı. Bir an panik içinde etrafa bakındı; kendisini izleyen orkların gözündeki imajı zedelenmiş olabilirdi. Aslında hepsi de gerçekten kendisine bakıyordu; Obould onların şaşkınca mı yoksa aptalca mı baktığını çözemedi. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir hayvan terbiyecisi ata yaklaşmamıştı.

Ve beyaz at yerdeki orkun yanına gitti.

Obould ağzı kulaklarına vararak sırıttı, doğruldu, kollarını iki yana açıp kükredi ve pegasusu savaşa davet etti. At durdu, kişnedi ve yeri eşeledi.

Obould bütün gerilimi dağıtarak gülmeye başladı ve atı kendisine saldırmaya kışkırtır gibi hayvanın üzerine yürüdü. Pegasus kulaklarını dikleştirip gergince bekledi.

"Belki de seni yemeliyim," dedi Obould sakince. Ata doğru yürüyor ve hayvanın gözlerinin içine bakıyordu; bu tabii ki atı daha da kışkırtıyordu. "Evet, eminim etin çok lezzetlidir."

Ork kralı bir süre daha pegasusun gözlerinin içine baktı, sonra onun çevresinde dolanıp büyük bir kahkaha patlattı ve yanındaki bütün orklar da ona katıldı.

Kaybettiği şerefini geri kazandığından emin olduktan sonra Obould yeniden ata döndü ve bir kez daha Tsinka'yı düşündü. Önündeki hayvanın yüzünü Tsinka'nm vahşi ve arzu dolu yüzüyle değiştirdikten sonra daha da büyük bir kahkaha attı ama yüzlerin ana hatları değişirken, şamanın beyaz iris tabakası dışında, ikisinin gözlerinin fazlasıyla birbirine benzediğini fark etti. Aynı yoğunluk,

aynı gerginlik vardı. Aynı vahşi ve kontrol edilemez duyguları barındırıyordu.

Sonra Obould aynı olmadıklarını fark etti; Tsinka'nın fırıl fırıl dönen, kıvılcımlar saçan gözlerinde tutku ve coşku vardı ama kanatlı atın gözlerindeki çılgınlığın sebebi korkuydu.

Obould birden bunun korku olmadığını anladı. O yakalanan ve kaçma arzusu duyan vahşi bir hayvan değildi. Yıllardır birileri; pegasus istemediği sürece üzerinde kalma gücüne sahip olmayan çöp gibi bacakları olan elfler, onu sürüyordu. Pegasusun yoğunluğu korkudan değil yalın bir nefretten kaynaklanıyordu.

"Seni akıllı yaratık," dedi Obould sessizce ve atın kulakları, sanki söylenen her sözcüğü anlıyormuş gibi, yeniden dikleşti. "Efendine sadakat, onu öldüren bana ise nefret besliyorsun. Ne zaman sırtına binmeye çalışsam bana karşı geleceksin, öyle değil mi?"

Ork kralı başını salladı ve pegasusu dikkatle incelemek için gözlerini kıstı.

"Yoksa öyle değil mi?" diye sordu ve sanki olayları pegasusun bakış açısıyla görüyormuş gibi düşünceleri başka yöne kaydı.

Yaratık ona yeniden sırtına binebilecek rahatlığı sundu. Sakinleşmiş görünüyordu ve Obould da sakinleşince yeniden vahşileşti.

Obould, pegasusa, "Zannettiğin kadar akıllı değilsin," dedi.

"Beni sırtından atmadan önce bulutlara yükselmemizi beklemeliydin. Senin efendin olduğuma inanmamı sağlamalıydın." Ork homurdandı ve at etinin tadını merak etti.

Kısa bir süre sonra hayvan terbiyecileri pegasusu tamamen kontrol altına aldılar ve grup lideri Obould'a dönüp "Bugün tekrar binecek misiniz, Tanrım?" diye sordu.

Obould, kullanıma açıkça engel olmak istemese de bu gülünç sıfata kıs kıs güldü ve başını salladı.

“Yapacak çok işim var,” dedi.

Bir orkun, atın arka ayaklarını bağlıyor olduğunu fark etti.

“Yeter!” diye bağırdı ve ork çetesi olduğu yerde kalakaldı. “Yaratığa nazikçe, saygıyla davranın.”

Bu sözler şaşkın bakışlar doğurdu.

“Yeni hayvan terbiyecileri bulun!” diye haykırdı Obould çete liderine. “Artık ata hafifçe dokunacaksınız. Daha fazla dayak yok!”

Bunları söyledikten hemen sonra Obould onların dikkatini başka yöne çekmenin nasıl da büyük bir hata olduğunu anladı; pegasus aniden sendelemiş, çevresindeki orkları yana savurmuş, sert tekmeler atmaya başlamış, ayaklarını bağlamaya çalışan talihsiz orkun alnına sıkı bir darbe indirmişti. Ork havaya uçmuş, sonra yerde kıvranmaya ve acıyla inlemeye başlamıştı.

Diğer orklar yaratığı cezalandırmak üzere harekete geçti ama Obould bütün gücüyle “Yeter!” diye bağırarak onları durdurdu.

Önce pegasusa sonra yeniden çete liderine baktı. “Bu yaratığın üzerinde göreceğim izlerin aynılarını sana yapacağım,” diye yemin etti.

Çete lideri ezilip büzülüp titremeye başladığında Obould işini iyi yaptığından emin oldu. Yerde kıvranan ağır yaralı aptala göz ucuyla bakıp uzaklaştı.

Dört buçuk metre uzunluğunda, yakışıklı ve cüsseli nöbetçi ayaz devlerinin yüzündeki şaşkınlık Obould’un, Tsinka Shinriil ve diğerlerinin ciyak ciyak karşı çıkmasına rağmen, Gerti Orelsdottr’la yalnız görüşeceğini söylediğinde orklarda yarattığından daha az değildi. Gerti ve Obould’un anlaşamadığı ortadaydı. Obould, son karşı taşmalarında devi yere sermiş, onu utandırıp öfkelendirmişti.

Obould başını doğrultup gözlerini ileriye dikti. Samanların onun için yaptığı muhteşem, koruyucu miğferi bile takmıyordu. Ork kralından bile uzun kılıçlar taşıyan devler çevresini sardı.

Gerti'nin, dağ evinin güneyinde, geçici olarak yerleştiği büyük mağaranın ağzına geldiğinde dev gardiyanlar önünde bir set oluşturdu. Küçümser gözlerle bakan iki sıra heybetli yaratık onu baştan ayağa süzdü. Ork yanlarından geçerken devler, herhangi bir kaçışa imkan vermemek üzere onu takip etti.

Obould muhteşem kılıcını sırtında bırakmış, çenesini havaya kaldırmış ve özgüvenini göstermek üzere gülümsemişti. Fiziksel olarak teslim olduğunu ama duygusal olarak kazanması için bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Mağaranın içinde bir kargaşa hali olduğunu fark etti; devasa bedenler oradan oraya koşturup duruyordu. İçeri adım attığında gözleri gün ışığının sadece birkaç meşale ışığına indirgenişine çabucak alıştı ve konuşmak istediği kişiyi aramak zorunda olmadığını anladı. Ayaz devi standartlarına göre aynı anda hem güzel hem de korkunç olan Gerti Orelsdottr geriye yaslanmış ona şüphe ve küçümseme arası bir tavırla bakıyordu.

"Muhitini unutmuşa benziyorsun Kral Obould," dedi Obould'a, kadının sesinde tehdit belirtisi varmış gibi geldi. Yine de onun kendisine karşı gelmeyeceğine olan inancını koruyordu. Onu ilk savaşta yenmiş, hatta utandırmıştı; ayrıca intikam almak üzere halkını kışkırtırsa utancı daha da büyürdü.

Obould ayaz devlerini tabii ki tamamen anlayamıyordu onlarla çok da fazla deneyimi olmamıştı ama onların usta, özellikle de onurlu savaşçılar olduğunu biliyordu.

Gerti'nin sözleri mağaradaki pek çok devin kıkırdayıp fısıldaşmasına neden olmuştu.

"Seninle binlerce ork adına konuşuyorum," diye cevapladı ork kralı. "Tıpkı Hatun Orelsdottr'ın Dünyanın Omurgası'ndaki ayaz devleri adına konuştuğu gibi…"

Gerti doğruldu ve mavimsi derisi yüzünden daha da zengin tonlar kazanan iri, mavi gözlerini kısıp baktı. "Öyleyse konuş Kral Obould. Yapılacak çok işim, harcanacak az zamanım var."

Obould kendini serbest bıraktı; huzurlu gözükmek istiyordu. Çevresinde yükselen fısıltılardan uygun bir ses tonuyla konuşmuş olduğunu anlayıp memnun oldu. “Büyük bir zafer kazandık Hatun Orelsdottr. Kuzeyi görülmemiş bir şekilde silip süpürdük.”

“Düşmanlarımız bize karşı gelmeye yeni başladı,” diye belirtti Gerti.

Obould başını sallayarak onayladı. “Rica ederim başarımızı hor görme,” dedi. “Mithril Salonu’nun iki kapısını da kapadık. Nesme aynı şekilde harap edildi ve Surbrin güven altına alındı. Şimdi müttefikliğimizi…” durdu ve çevredeki bütün devlerin gözünün içine bakabilmek için yavaşça başını çevirdi.

“Hatun Orelsdottr, ben orklar adına konuşuyorum. On binlerce ork adına…” Ağırlığı bu son, etkileyici cümleye vermişti. “Sen devler adına konuşuyorsun. Gidip özel konuşalım.”

Gerti, Obould’un daha önce pek çok kez gördüğü bir tavır takındı; hem düşünceli hem de inatçı bir hali vardı. Bir elini kalçasına koyup döndü; düzgün bacakları beyaz elbisesinin yırtmacından göründü, sanki surat asıyormuş ya da uzanıp bir düşmanı boğazlamadan önce onu son kez aşağılıyormuşçasına dudaklarını büzdü.

Obould bu harekete bir reveransla karşılık verdi.

“Gel,” dedi Gerti ve yanındaki bir dev karşı çıkınca onu Obould’un şimdiye kadar gördüğü en vahşi bakışlarla susturdu.

‘Her şey mükemmel gidiyor,’ diye düşündü ork kralı.

Gerti’nin emriyle Obould kısa bir koridor boyunca onu izledi. Ork, devler tarafından genişletilmiş olan, taşlardaki kesiklerin kolayca seçildiği duvarlara baktı. Tavan da doğal olmayan bir şekle sahipti; Gerti’nin uzun boylu ordusunun takılmadan ilerleyebilmesi için alçak yerler kesilmişti.

Özellikle de hızlı ve verimli bir çalışma olduğunun farkına varan Obould bunun etkileyici bir iş olduğunu düşündü. Devlerin taşları şekillendirmede bu kadar başarılı olduğunu daha önce fark

etmemişti. Mithril Salonu’nun kapılarını indirmeye karar verirse onlardan yararlanabilirdi.

Koridorun sonundaki odanın Gerti’ye ait olduğu açıktı; ağır, tahta bir kapıyla kapatılmış, kalın ve gür ayı postlarıyla döşenmişti.

Gerti postların bir kısmını kenara itip çıplak taşı ortaya çıkardı ve bunun Obould’un oturacağı yer olduğunu işaret etti. Ork kralı ne onun bu davranışını sorguladı, ne de şikayet etti; oturmak üzere bacaklarını birleştirdiğinde hâlâ gülümsüyor ve yere yaklaştıkça muhteşem kılıcını kınından çıkarıyordu. Kılıç çok uzun olduğundan sırtında asılıyken oturamıyordu. Kılıcı kolaylıkla uzanabileceği bir yere; bacaklarının üzerine koydu ama rahatça arkasına yaslanıp ellerini uzakta tuttu; en ufak bir tehdit unsuru oluşturmak istemiyordu.

Umursamıyor gibi gözükmeye çalışsa da kapıya yaklaşan Gerti’nin, onun her hareketini dikkatle inceliyor olduğunu fark etti. Kalın postların üzerinden geçip ağırbaşlı bir şekilde oturdu; kendisinden aşağıda duran ve ondan daha küçük olan ork kralından yüksekteydi.

“Benden ne istiyorsun Obould?” diye açıkça sordu Gerti; ses tonu kuru ve kendinden emindi, bir an için bile göz kırpmadı.

“İkimiz de Kral Bruenor’un dönüşüne ve elimizden kaçan fırsata öfkelenmiştik,” diye cevap verdi Obould. “Ayaz devlerinin kaybına.”

“Benim için de orklar; halkımın binden fazlası öldü ve onlardan biri de oğlumdu.” “Tek bir adamıma bile eş değer değil,” diye cevapladı Gerti.

Obould, uzun vadeli düşünmesi, bu cadının üzerine atlayıp onu katletmemesi gerektiğini kendine hatırlatarak, bu hakareti sessizce kabul etti.

“Cüceler de kendi halklarına en az bizim kadar değer veriyor Hatun Orelsdottr,” dedi. “Bunu bir zafer saymıyorlar.” “Çoğu kaçtı.”

“Hapishaneye dönüşen bir deliğe, evet. Belki de çoktan trollerin leş kokusuyla kaplanan tünellere…”

“Donnia Soldou ve Ad’non Kareese ölmemiş olsaydı Proffit ve onun zavallılarıyla ilgili bilgi edinebilirdik,” dedi Gerti; ikisi şu an bulundukları yerin kuzeyinde ölü bulunan, kendisine ve Obould’a gözcülük ve danışmanlık yapan dört kara elfin ikisinden bahsediyordu.

“Ölümlerinin yasını tutuyor musun?”

Bu soru Gerti’yi susturdu ve hatta düzgün kaşlarını bir anlığına kaldırıp şaşkınlığını belli etmesine neden oldu. “Bizi kendi zevkleri için kullanıyorlardı, hepsi bu; eminim bunu biliyorsundur,” diye belirtti Obould.

Gerti bir kez daha kaşlarını kaldırdı ama bu sefer daha uzun bir süre öyle kaldı. “Şaşırdın mı” d iye sordu ork kralı.

“Onlar drow,” dedi Gerti. “Sadece kendi çıkarlarına göre hareket ederler. Bunu tabii ki biliyorum. Sadece bir aptal aksini düşünebilirdi.”

Ama bunu benim de biliyor olmama şaşırdın, diye düşündü Obould fakat dile getirmedi.

“Proffıt’in yanındaki; güneydeki ikili de ölürse çok daha iyi olur,” dedi Gerti.

“Onlarla işimiz bittiği zaman…” dedi Obould. “Mithril Salonu’nun savunmalarını kırma niyetimiz varsa geriye kalan herhangi bir drow işimize yarayabilir.”

“Savunmalarını kırmak mı?”

Obould, onun sesindeki şüpheci tavrı ya da belirgin kuşkuyu fark etti. “Salonu ele geçireceğim.”

“Orkların binlerce kişi tarafından katledilir.”

“Ödeyeceğimiz bedel ne olursa olsun kazanca değecektir,” dedi Obould; sesindeki gerçek şüpheyi bastırması için çok çaba harcaması gerekti. “Düşmanlarımızın organize olmasına ve saldırıya hazırlanmasına fırsat tanımadan baskıyı sürdürmeliyiz. Onların ayaklarını yerden kestik ve tekrar yere sağlam basmalarına izin

verme niyetinde değilim. Eninde sonunda Bruenor Battlehammer'ın kellesini alacağım."

"Bunu yapmak için ork cesetlerinin üzerinde sürünmen gerekecek. Ork cesetlerinin; ayaz devlerinin değil…" Obould başıyla onayladı; Mithril Salonu'nun üst tünellerini alırsa Gerti'yi ağına düşüreceğine inanıyordu. "Senin halkına sadece dış kabuğu kırmak için ihtiyacım var," dedi.

"O görkemli kapıları devirmenin yollan var," dedi merakı aniden, belirgin bir şekilde artan Gerti.

"Sen kabuğu ne kadar çabuk kırarsan ben de Bruenor'un kellesini o kadar çabuk elde ederim."

Gerti kıkırdadı ve onaylayarak başını salladı. Obould, onun ilgisini çekenin cüceleri yenmek değil on binlerce orkun ölümü olduğunu elbette anlamıştı.

Obould ayağa kalkmak için sahip olduğu üstün gücü kullandı ve doğrulduğu zaman kılıcını kınına geri sokup, yeniden omzuna astı. Gerti'ye başıyla karşılık verdi ve dev korumalarının önünden kibirli bir tavırla kasıla kasıla yürüyerek dışarı çıktı.

Bu sakin ve kendine güvenen davranışlarına rağmen Obould içten içe çalkalanıyordu. Elbette Gerti çabucak harekete geçebilirdi; Obould ordusunu Mithril Salonu'na postalayacağından pek de kuşku duymuyordu ama ricasının uygulanışını zihninde bir kez daha tarttığında bu düşünce içini kemirmişti. Obould bir kez daha bölgenin her tepesinde güçlü duvarlarla korunan ork kaleleri olduğunu ve saldırganların bir karış toprak için çatışmaya ginnek zorunda kalacağını hayal etti. Bu zavallı üçlü otorite onu dışlamaktan vazgeçmeden ve fetihlerinin önemini kabul etmeden önce daha kaç cücenin, elfin ve insanın o tepelerde ölü yatması gerekiyordu? Obould, ork krallığının ve dış dünyaya karşı olan cömertliğinin kabul edilişinden önce daha kaç cüce, elf ve insan öldürmeliydi?

Çok olacağını umdu; cüceleri, elfleri ve insanları öldürmeyi seviyordu.

Mağaradan çıkıp kuzey topraklarının geniş manzarasıyla karşılaştığında Obould bakışlarını kayalık dağın ve yarısı uçup giden yamacın üzerinde dolaştırdı. Aklından, üzerlerinde TekGözlü Tanrı ve Kral Bol-Ok bayrağı dalgalanan kaleleri birer birer tepelere yerleştirdi. Onların gölgelerinde, korunaklı küçük vadilerinde, içlerinde leş kokulu insanların değil, sadece orkların yaşadığı Shallows gibi güçlü ve dayanıklı kasabaların olduğunu hayal etti. Onlara sorumluluk, zenginlik, güç, saygı ve etki kazandıracak bağlantılar ve ticaret rotaları kunnaya başladı.

Obould bunun işe yarayacağına inanıyordu. Onu kovmak isteyen cücelerin, elflerin ve insanların umutlarını alt üst ederek krallığını kurabilir, güven altına alabilirdi.

Ork kralı dönüp Gerti'nin mağarasına baktı ve çabucak onun yanına gidip bunları ona söyleme ihtimali olup olmadığını düşündü. Hatta neredeyse dönmüş ve mağaraya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Ama Gerti'nin onun öngörüsünü anlamayacağını ve buna izin vermeyeceğini düşünerek durdu. Öyle olmasa bile Tsinka ve diğer şamanlar bunu nasıl karşılardı ki? Tsinka fetih peşindeydi, yerleşim değil. Üstelik kulaklarında Gruumsh'un sesinin yankılandığım söylüyordu.

Obould'un üst dudağı hayal kırıklığıyla büzüldü ve yumruğunu havaya kaldırma isteğine boyun eğdi.

Gerti'ye yalan söylememişti. Bruenor Battlehammer'ın kellesini elinde tutmayı her şeyden çok istiyordu.

Peki, bu mümkün müydü? Kazanılacak ödül, iddia ettiği gibi, çok ağır olacağından şüphe duymadığı bedele değer miydi?

BİR KRALIN GÖRÜŞ ALANI

Odadakilerin hiçbiri meşale ışığını yeterince parlak bulmadı; titrek alevleri neşeyle dans etmiyordu. Belki de böyle düşünmelerinin nedeni bütün kapıların kapalı ve cücelerin merkezi olan tüm Mithril Salonu'nu zifiri karanlığa gömülmekten alıkoyan tek şeyin bu bereketsiz ışık olduğunu fark etmeleriydi. Cüceler ve diğerleri elbette

dışarı çıkabilirdi. Orada bir kavga olduğu haberi gelmiş olsa da güneye ve Trollmoors'un ucuna çıkan tünelleri vardı. Onları Mirabar'm batı ucuna, doğudaki Surbrin Nehri'nin tam altına, Felbarr Kalesi gibi yerlere çıkaracak tünelleri vardı. Gerçi bunların hiçbiri kolay rotalar değildi ve tümünde de dile getirilmeyen korkuların ve karanlığın mekanı olan Karanlıkaltı denen devasa labirentten geçmek gerekiyordu.

Mithril Salonu karanlık bir yere dönüşmüştü; meşaleler ne davetkar ne de güçlüydü. Kral Bruenor çoktan bir konuşma talebinde bulunmuştu; kendini, uzun, çok uzun bir kuşatmaya hazırlıyordu.

Bruenor, üzerine kalın, parlak yeşil ve mor örtüler örtülmüş olan taştan bir tahta oturdu.

Görkemli, vahşi sakalı yapay ışığın altında olduğundan daha kızıl ve turuncu duruyordu. Belki de bunun nedeni o uzun kılların cüce kralının çektiği sıkıntılardan sonra fark edilir derecede grileşmiş olmasıydı. Bruenor günlerce ölüm döşeğinde yatmıştı. Mithril Salonu'nun en iyi rahipleri bile yaptıkları iyileştirici büyülerle sadece bedenini hayatta tuttuklarına inanmış, ruhunun çoktan aralarından ayrıldığını düşünmüştü. Cücenin ruhunun özü Moradin Salonları'na gitmişti ve buçukluk Vekilharç Regis sihirli yakut kolyesini kullanarak onu orada bulmuştu, ya da öyle olduğu söyleniyordu. Regis, Bruenor'un gözlerinde kalan son yaşam ışığını yakalamış ve bir şekilde düşüncelerini ve ricalarını, onun yaşayanlar diyarına dönmesi için kullanmasını sağlayacak bir büyü yapmıştı.

Halkının kendisine gerçekten ihtiyaç duyduğunu bilen hiçbir kral öylesi kıpırtısız yatamazdı.

Böylece Bruenor geri gelmiş ve cüceler, arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden geçmek zorunda kalsa da, eve dönüş yollarını bulmuştu.

Bruenor'u tanıyan herkes bu gri tellerin sadece çekilen sıkıntıların bir işareti olduğunu biliyordu. Kara gözleri hâlâ enerjisini koruyor, geniş omuzları gerekirse bütün Mithril Salonu'nu bile taşıyabilecek olduğunun güvencesini veriyordu. Bedeninde düzinelerce sargı vardı; Salon'a girerken ağır kendisinden daha zayıf

bir cüceyi öldürebilecek yaralar almıştı ama bunlardan herhangi biri canını yakıyorsa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu.

Savaşta hırpalanmış, buruşmuş, yırtılmış ve çiziklerle kaplanmış zırhını giymiş, klanının simgesi olan köpüklü bardakla süslenmiş değerli kalkanını takmış, tahtında dinleniyordu. Üzerine taş, silah ya da dev kafataslarıyla çentikler atılmış olan savaş baltası tahtın üzerine dayalı duruyordu.

Bruenor, “Yaptığınız patlamayı gören herkes onu tanımlamaya kalktığında sadece başını sallıyor” dedi Mirabar simyacısı gnom Nanfoodle Buswilligan’a.

Nanfoodle gergince öne çıktı ve bu, cesur cücenin daha da yaklaşmasını sağladı.

“Haydi küçük adam,” diye dil döktü Bruenor. “Ne alçakgönüllülüğe ne de gerginliğe ayıracak zamanımız var. Harika bir iş çıkardın; Salon’daki herkes senin önünde saygıyla eğiliyor. Bizim üstümüzde yer aldığını biliyorsun, öyle değil mi?”

Bu sözler üzerine tahtındaki heybetli cüceye bakmak için başını hafifçe yana yatıran Nanfoodle biraz daha doğrulmuş gibi duruyordu. Uzun, kanca burnu Bruenor’un aynı şekilde görkemli olan burnuna değen Nanfoodle yeniden geri çekildi.

“Ne yaptın?” diye bir kez daha sordu Bruenor. “Bekçi Vadisi’nin altından sıcak hava getirdiğini söylüyorlar.”

“Ben… Biz…” diye düzeltti Nanfoodle ve dönüp aralarında, uzaklardaki Impresk Gölü’nün kıyılarındaki Carradoon’dan gelen ve gelmiş geçmiş en sıra dışı cücelerden biri olan Pikel Bouldershoulder’ın da bulunduğu diğerlerine baktı. Pikel’in gülümsediğini ve yumruğunu havaya kaldırıp sessizce “Oooo,” dediğini gören Nanfoodle başını salladı.

Gnom boğazını temizledi ve tahtına iyice yerleşmiş olan Bruenor’a döndü. “Aşağıdaki sıcak havayı yukarı taşıyabilmek için metal borular kullandık, evet,” diye açıkladı. “Torgar Hammerstriker ve adamları orkların durduğu yamacın altındaki tünelleri temizleyip

ziftle kapladı. Sıcak havayı o tünellere yönelttik ve Cattibrie’nin oku hepsini tutuşturdu…”

“Bom!” diye bağırdı Pikel Bouldershoulder ve bütün gözler, şaşkınlık içinde ona döndü.

Utangaç bir şekilde omuz silken yeşil sakallı Pikel, “Hee hee hee,” dedi ve odanın içinde toplanmış olan tüm neşesiz halk bu çok ihtiyaç duyulan gülümsemeye katıldı.

Gerçi durumlarının ağırlığı yeniden üzerlerine çöktüğünden bu neşe hal pek de uzun sürmedi.

“İyi bir iş çıkardın gnom,” dedi Bruenor. “Halkımın çoğunu kurtardın; bu sözün sahibinin Banak Brawnanvil olduğunu bilmelisin. Üstelik o birini haksız yere övecek bir tip değildir.”

“Biz, Shoudra ve benkendimizi kanıtlama ihtiyacı duyduk Kral Bruenor,” dedi Nanfoodle. “Ve ne şekilde olursa olsun yardım etmek istedik. Sizin halkınız Torgar, Shingles ve tüm Mirabarlılar’a büyük bir cömertlik gösterdi.” Torgar’ın “Artık Mirabarlı değil,” diyen sesi duyuldu. “Artık hepimiz Battlehammer’ız. Marki Elastul’u düşmanımız olarak adlandırmıyoruz, tabii o düşmanımız olmak istemediği sürece; ama Mirabar tahtına sadakat de beslemiyoruz. Kalplerimizi, ruhlarımızı, yumruklarımızı ve baltalarımızı Bruenor’a adıyorum!”

Salonda, aşağı yukarı bir düzine Mirabar cücesinin başlattığı ve diğerlerinin devam ettirdiği büyük bir neşe koptu. Bruenor, karanlık günlerinde ihtiyaç duydukları bir gün ışığı olarak gördüğü bu toplumsal sıcaklığın tadını çıkardı. Mithril Salonu gerçekten de karanlıktı; Karanlıkaltı’nm koridorları, drow rahibesinin kalbi kadar karanlıktı. Çabalarına, fedakarlıklarına, cücelerin, Cattibrie’nin ve Wulfgar’ın cesaretine, Vekilharç Regis’in akıllı seçimlerine rağmen Mithril Salonu sakinlerinin açık bir savaş alanında yenebileceklerini düşünmedikleri bir düşman tarafından deliklerine tıkılmış, tünellerine mühürlenmişlerdi. Bruenor’un yüzlerce soydaşı, Mirabar mültecilerinin ise üçte birinden fazlası ölmüştü. Bruenor o gün bir dizi önemli kişiyi eğlendirmişti; sevgili arkadaşı Nikwillig’in kaybıyla sarsılan Felbarrlı Tred McKnuckles, Bouldershoulder kardeşler, Ivan ve kolunu kaybetmesine rağmen sürekli kıkırdayan, neşesini hiç

kaybetmeyen cesur Pikel… Bruenor, bitmek bilmeyen tüm aksiliklere rağmen, Bekçi Vadisi'nin kuzeyindeki toprakları kusursuzca savunan savaş komutanı Banak Brawnanvil'i görmeye gitmişti. Ne de olsa Banak onu görmeye gelemezdi. Kaçışlarında, uçurumdan inecek son kişi olmakta ısrar eden Banak oldukça ağır yaralanmış, bacaklarını kullanamaz olmuştu. Rahiplerin söylediğine göre bir ork mızrağı omurgasını deşmişti ve şifa büyüleri bile bunu düzeltemezdi. O gün yatağındaydı; kendisine biraz hareket kabiliyeti verecek olan tekerlekli bir sandalyenin tamamlanmasını bekliyordu.

Bruenor, onu görmeye gittiğinde Banak oldukça suratsızdı ama savaşçı ruhundan hiçbir şey kaybetmemişti. Tıpkı Bruenor'un tahmin ettiği gibi kendi yaralarını değil de ölenleri dert ediyordu. Ne de olsa Banak bir Brawnanvil'di; Battlehammer kadar dayanıklıydı, sağlam bir ruhu, güçlü kolları ve eşsiz bir sadakati vardı. Banak'ın sakat kaldığı şüphe götürmezdi ama Bruenor onun nerede ve nasıl olursa olsun, hiçbir savaştan geri kalmayacağını biliyordu. Nanfoodle'ın dinleyicileri konuşmanın sonlanmasına neden olmuş ve böylece Bruenor gnomun gitmesine müsaade edip onlardan izin istemişti; yapılacak bir görüşme, hatta özel olması gereken bir görüşme, vardı.

Kendisine eşlik eden muhafızları, donuk bir ışıkla aydınlatılan koridorun sonunda bıraktıktan sonra Thibbledorf Pwent bir çift Karındeşen'in cüce kralına gittiği her yerde refakat etmelerini istemiştiBruenor bir kapıya yöneldi, onu nazikçe çaldı ve itip açtı.

Regis'i masanın başında oturur buldu; bir eli çenesindeydi, diğeri önünde duran, kupa şeklindeki kağıt ağırlıklarının baskısından kurtulup kıvrılmaya çalışan bir parşömenin üzerinde kuş tüyü tutuyordu. Bruenor başını sallayıp içeri girdi ve buçukluğun yumuşak yatağının ucuna oturdu.

"Pek yemek yemiyor gibi gözüküyorsun Gümbürgöbek," diye belirtti sırıtarak. Bruenor tuniğinin altından kaim bir kek dilimi çıkarıp Regis'e uzattı. Regis kekten bir ısırık bile almadan onu bir kenara koydu. "Pöh! Sen böyle davranmaya devam edersen bundan sonra Gümbürkemik demek zorunda kalacağım!" diye yaygara kopardı Bruenor. Cüce, keki yemeye teşvik ederek "Haydi ama!" dedi.

“Hepsini yazıyorum,” dedi Regis ve kağıt ağırlıklarından birini bir kenara itip parşömenin ucunu kaldırdı; bu hareket, yeni kullandığı mürekkebin yayılmasına neden oldu. Bunu fark eden Regis parşömeni çabucak düzleştirip çılgınca üflemeye başladı.

“Orada senin bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey olamaz,” dedi Bruenor. Sonunda buçukluk ona döndü.

“Derdin nedir Gümbürgöbek?” diye sordu cüce. “Generallerimin söylediğine göre iyi bir iş çıkardın; çok iyi bir iş…” “Çok kişi öldü,” diye cevapladı Regis; sesi sadece bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Evet. Savaşın kötü yanı budur işte.”

Kısa güçlü kollarını sallayarak sandalyesinin üzerinde doğrulmaya çalışan buçukluk, “Ama onları orada tutan bendim,” diye açıkladı. Hızlı bir şekilde ileri geri hareket etmeye başladı; her hareketinde, bütün acısını ifade etmenin bir yolunu arıyormuşcasına, bir şeyler mırıldanıyordu.

“Uçurumun tepesinde. Son savaş patlak vermeden çok önce Banak’a içeri girmesini emredebilirdim. O zaman kim bilir kaç kişi hâlâ hayatta olurdu…”

“Pöh! Cevabı olmayan sorular soruyorsun!” diye kükredi Bruenor. “Savaşın ertesi günü herkes bir savaş lideri olabilir. Seni değerli kılan savaşa savaş sırasında liderlik ediyor olman.”

“Onları içeri sokabilirdim,” diye bildirdi buçukluk. “Onları içeri sokmalıydım.”

“Evet ama ork kuvvetlerinin gücünün farkındaydın, öyle değil mi? Onlara on bin tanesinin daha katılacağını ve Vadi’ye batıdan gireceklerini biliyordun, öyle değil mi?”

Regis birkaç göz kırptı ama cevap vermedi.

“Banak da dahil olmak üzere hiç kimseden daha fazla bir şey bilmiyordun,” diye ısrar etti Bruenor.

“Ve Banak o uçurumdan inme meraklısı değildi. Sonuçta düşmanımız hakkındaki gerçeği öğrendik, kurtarabileceğimiz her

şeyi kurtardık ki bu hiç de azımsanacak bir şey değil, sadece istediğimiz kadar çok değil… Onlara bütün kuzeyi verdiğimizi görmüyor musun? Bu hiçbir Battlehammer'ın kabul etmekten hoşlanabileceği bir şey değil."

"Çok fazlalardı…" diye söze başladı Regis ve Bruenor'un bir kez daha "Pöh!" demesine neden oldu.

"Kaçtık Gümbürgöbek! Battlehammer Klanı orklar yüzünden geri çekildi!"

"Çok fazlalardı!"

Bruenor, Regis'i katakulliye getirdiğini göstererek gülümsedi ve başıyla onayladı. "Tabii ki öyle ve bu yüzden alabileceğimizi aldık ama başka bir çaremiz olsaydı orklardan kaçma emrini asla vermeyeceğimi sakın aklından çıkarma. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu! Banak'ı orada tutardım Gümbürgöbek. Onunla orada dururdum. Bundan hiç şüphen olmasın!"

Regis, Bruenor'a bakıp başıyla onayladı.

"Sormamız gereken soru bundan sonra ne olacağı," dedi Bruenor. "Geri dönüp onlarla yeniden savaşacak mıyız? Belki de doğuya gider Surbrin'in karşısına bir hat açarız ya da çevreyi yeniden sarabilmek için güneye gideriz, ne dersin?" "Güneye," diye mırıldandı Regis. "Güneye, Nesmeli Galen Firth'e eşlik eden elli kişi gönderdim."

"Cattibrie bana bundan bahsetti ve bence bu konuda da iyi bir iş çıkardın. Yıllar önce bize olan davranış şekillerinden ve Settlestone'u görmezden gelmelerinden dolayı Nesmeliler'e sevgi beslemiyorum. Bir avuç taş kafalı… Eğer taş kafalı birileri varsa onlar da Nesmeliler! Ama komşu komşudur ve onlar için elinden geleni yapman gerekir. Gördüğüm kadarıyla sen de elinden geleni yaptın."

"Ama şimdi daha fazlasını da yapabiliriz," dedi Regis.

Bruenor kızıl sakalını kaşıyıp bir süre bunun üzerine düşündü. "Olabilir," diye onayladı. Güneye gidecek birkaç yüz kişi yeni imkanlar doğurabilir. İyi düşündün," dedi ve cümlesini tamamlarken

Regis’e baktı. Buçukluğun yükünün hafiflediğini ve açık kahverengi gözlerine canlılık geldiğini görmek hoşuna gitti “Torgar’ı ve Mirabar ekibini gönder,” diye önerdi Regis. “Gerçekten iyiler ve yeraltında olduğu kadar yeryüzünde de savaşmayı biliyorlar.”

Bruenor buna katılıp katılmadığından emin değildi. Belki Torgar, Shingles ya da diğer Mirabar cüceleri yeterince savaş görmüş ve yeterince özel, zorlu göreve atılmıştı. Belki de artık Mithril Salonu’nda dinlenmeli, yapı, yıllar önce gölge ejderhası Shimmergloom ve onun duergar yardakçılarından kurtarıldığından beri o koridor ve odalarda yaşamış cücelere karışmalıydılar.

Yine de Bruenor, Regis’in tavsiyesinden şüphe duyduğunu belli etmedi. Buçukluk son zamanlarda kendisini fazlasıyla kanıtlamıştı ve Bruenor’un kesinlikle ezmeyi düşünmediği bir öngörüsü ve zekası vardı.

“Haydi Gümbürgöbek,” dedi dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. “Gidip Ivan ve Pikel’in nasıl olduğuna bakalım. Belki de henüz varlıklarından haberdar olmadığımız müttefiklerimiz vardır.”

“Cadderly mi?”

“Daha çok, Aykorusu elflerini düşünüyordum,” diye açıkladı Bruenor. “Görünüşe bakılırsa iki tanesi Mithril Salonu’na doğru yola koyulmuş. Düşmanımızın gücünü kırmak için Surbrin’in karşısına okları ve sihirleri olan elfleri yerleştirmenin faydalı olacağını düşünüyorum.”

“Onlara nasıl haber ulaştıracağız?” diye sordu Regis. “Elflere yani… Doğunun ve kuzeyin o kadar uzak yerlerine çıkan tünellerimiz var mı?”

Bruenor abartılı bir şekilde göz kırparak “Öncelikle Pikel ve Ivan’ı oraya göndermenin bir yolunu bulmalıyız,” diye cevapladı. “Ivan’ın söylediğine göre ağaçlar ve köklerle ilgili bir durum söz konusuymuş. Ağacımız yok ama yeterince kökümüz olduğunu düşünüyorum.”

Regis başarılı bir Pikel taklidi yaparak “Hee hee hee,” diye cevapladı.

Tred McKnuckles parmağını, büzdüğü dudaklarına götürüp cüce mancınık birliğine sessizliğin önemini hatırlattı. Bellan Brawnanvil, Tred’in hareketini taklit etti ve yanında sepet dolduran tayfaya daha sessiz hareket etmelerini işaret etti. Koridor kapısının eşiğinde duran mancınık, Mithril Salonu’nun dış savunmasının en önemli araçlarından biriydi. Ayarlanabilir kolu onu kusursuz kılıyordu. Doğuda, akım nedeniyle birbirine vuran taşların gürültüsünün yankılandığı o görkemli nehrin hemen yanında, mancınıklar cephe hattının birincil parçalarıydı. Grubun o an bulundukları yerin doğusundaki tüneller Karanlıkaltı’nın vahşiliğine açılıyordu. Doğudaki mancınıklar barış anlarında bile kullanılıyor; umber hulkları*, displacer beastleri** ya da o ışıksız koridorlarda dolanan herhangi bir karanlık yaratığı kovmaya yarıyordu.

** umber hulk: yere kadar uzun kolları olan, böcek kafalı ve ağzında kıskaçları olan iri, goril benzeri bir canavar.*

*** displacer beast: sırtında iki adet kol benzeri uzantısı bulunan puma benzeri bir yaratık. Aniden yokolup yakın bir yerde belirebilme özelliğine sahiptir.*

Bekçi Vadisi’nin kapılarının mühürlenmesinin hemen ardından Tred, kendi isteğiyle, Mithril Salonu, Karanlıkaltı’nın üst bölgeleri, evi olan Felbarr Kalesi’ni birleştiren tünellere göreve gelmişti.

Vekilharç Regis’in elçileri, demir bir kapının çabucak v. s ıkıca mühürlenebileceği o noktadan, Felbarr Kalesi’nin Kralı Emerus Warcrown’a, Tred’in, Nikwillig’in ve kayıp kervanının hikayesini anlatmak üzere yola çıkmıştı.

Çifte vardiya yapan Tred orada saatlerce kalmış hatta nöbet tut madiği zaman bile yerinden kıpırdamamıştı. Battlehammer Klanı’nın yapısına bir tek o gün; Kral Bruenor ile buluşmak için gitmişti. Toplantıdan yeni dönmüş ve arkadaşlarının doğudaki hareketlenme üzerine heyecan içinde olduklarını görmüştü.

Tred kaygıyla onların yanında yer almış ve ‘Bu Obould’un kitlelerinin saldırılarından biri mi?’ diye düşünmüştü.

‘Karanlıkaltı’nın korkunç yaratıklarından biri yiyecek peşinde mi? ‘Belki de elçilerin dönüşüdür…’

Kapının ardında, tünel, keskin dönemeçleri olan ve pek çok yöne açılan doğal bir odaya iniyordu. O odayı bir katliam yerine çevirmeye hazırlanan cüceler, mancınığın yanına kolaylıkla alev alabilecek yağlarla dolu küçük variller yerleştirdi. Tehlike anında, fıçıları alttaki odaya yuvarlayacak, yağları yere dökecek sonra da mancınıklarla yanan ziftler göndereceklerdi.

Bellan Brawnanvil, Tred’e ve fıçıları yuvarlayan diğer cücelere mancınığın hazır olduğunu işaret etti. Cücelerin çoğu yere kapaklanıp kulaklarını taşa dayayarak sessizliğe gömüldü.

Yuvarlak odanın tünellerinden birinden gelen bir ses duydular.

Bir varil sessizce rampanın üzerine taşındı ve onu aşağı göndermeye hazır, hevesli, genç bir cüce omzunu fıçıya dayadı. Tred, karanlığı süzen gözleriyle, o fıçının ilerisindeki kapı eşiğine kaygıyla baktı. Meşalenin titrek ışığını gördü.

Işığı, fıçıya yaslanan cüce de gördü, hafifçe bağırdı ve varili itmeye başladı.

Ama Tred parmağını sallayıp kaşlarını çatarak onu durdurdu. Bir süre sonra “Pöh! Domuz teri kokulu seni! Yine bizi aynı yerde döndürüp duruyorsun!” sesini duyan herkes Tred’in yaptığı işten hoşnut kaldı.

“Hiç de öyle değil, annesinin en büyük hatası! Bu odadan daha önce geçmedik.” “Geçtik! Hem de dört kez geçtik! Seni ahmak!”

“Hiç de değil!”

Tred ve çevresindekiler sırıttı.

“Daha önce dört kez geçtiysen şimdi yaptığından çok daha az gürültü çıkardın demektir seni şişko, sakallı, okçu hedefi!” diye bağırdı Tred.

Bunun üzerine oda sessizliğe gömüldü ve meşale ışığı birden söndü.

“Demek şimdi sinsi oldunuz, öyle mi?” diye sordu Tred, “Öne çıkın ve kendinizi gösterin. Ya Warcrown’u ya da Battlehammer’ı seçin!”

Aşağıdan “Warcrown!” diyen, Tred’e bir yerlerden tanıdık gelen bir ses duyuldu.

“Battlehammer!” dedi diğeri ve odadaki cüceler sesin sahibinin Vekilharç Regis’in elçilerinden biri, genç rahip yardımcısı, usta bir pastacı, şimdilerde ün kazanmış olan Cordio’nun kardeşi Sindel Muffinhead olduğunu anladılar. Aşağıda meşaleler yandı ve rampanın üzerinde yürümeye başlayan birkaç beden belirdi. Onlar yaklaştıkça Tred aralarında eski bir arkadaşının olduğunu fark etti.

“Jackonray Genişkemer!” diye haykırdı. “Seni son görüşümden bu yana bir buçukluğun yemek yemesinden bile uzun zaman geçti!”

“Tred, dostum!” diye karşılık verdi Jackonray, içlerinde Sindel de olan yedi arkadaşıyla beraber odaya giriyordu; diğer elçi onlarla beraber değildi.

Jackonray, kalın derinin üzerine yerleştirilmiş koyu gri metallerden oluşan ağır bir zırh giyiyordu. Çanak şeklindeki miğferinden aşağı gri saç telleri dökülüyordu. Jackonray’in altın ve gümüş rengi telleri örülmüş olan ve cüceye tamamen farklı bir görüntü veren sakalı o kadar da dağınık değildi. Belindeki kemer soyadını haklı çıkarırcasına genişti ve mücevherlerle süslenmişti. Konuşmaya devam ederken silah taşıyan kolunu dinlendirdi. “Kardeşine üzüldüm.” Bir taş kadar sert eliyle Tred’in omzunu sıvazladı. “Evet, Dungan iyi bir arkadaştı.”

“Aynı zamanda da sadık bir yoldaştı. Aileniz için bir övgü kaynağıydı.” Tred uzanıp Jackonray’in kalın, güçlü kolunu ciddiyetle sıktı.

“Herhalde Kral Emerus’un yanından geliyor ve iyi haberler getiriyorsunuzdur,” dedi Tred bir dakika sonra. “Haydi sizi Kral

Bruenor'a götüreyim."

"Evet, doğruca oraya gidelim."

Çift ve Sindel büyük bir hızla yola koyuldu; diğer Felbarr cüceleri de onları izliyordu. Mithril Salonu'nun daha kalabalık yerlerinden geçerlerken bir yığın Battlehammer cücesi de onların yürüyüşüne katıldı, böylece, görkemli Altşehri geçip, Bruenor'un odasına açılan tünellere tırmandıklarında sayıları neredeyse elliyi buluyordu. Çoğu aralarında sohbet ediyor, kaleler üzerine sahip oldukları bilgileri paylaşıyorlardı. Onlar Bruenor'un yanına varmadan çok önce birkaç cüce, krala koşup geliyor olduklarını haber vermişti.

Tred'in yanında yürüyen Jackonray "Peki, Nikwillig nerede?" diye sordu.

"Hâlâ kuzeyde," diye açıkladı Tred; sesindeki ciddiyeti fark etmemek imkansızdı. "Nikwillig bir işaret göndermek üzere doğudaki dağlara tırmandı ve bunu yaparken Mithril Salonu'na kolay kolay dönemeyeceğini biliyordu. Kendini Bruenor'a borçlu hissetti. Ne de olsa o kaybolan soydaşlarımızın öcünü alabilmemiz için bize fazlasıyla yardım etmişti."

"Makul," dedi Jackonray. "Ama şimdiye kadar içeri giremediyse ölmüş olma ihtimali oldukça yüksek."

"Evet ama bir kahraman olarak öldü," dedi Tred. "Hiçbir cüce bundan daha fazlasını isteyemez."

"Neyi bundan daha çok isteyebilirsin ki?" diye sordu Jackonray. "Buradan, buradan," diye araya girdi Sindel.

Bruenor'un odasının önüne gelen topluluk kapıyı ardına kadar açık, kralı, tahtına oturmuş kendilerini beklerken buldu. "Kral Bruenor sana Jackonray Genişkemer'i takdim ediyorum," dedi Tred eğilip selam vererek. Kral Emerus Warcrown'un birinci dereceden kuzeni Hornriver Genişkemerlerdendir. Jackonray, Kral Warcrown'un sevgili yeğenidir. Kral Emerus'un beş oğlunun ardından tahta geçecek altıncı kişidir."

“Altıncı ya da yirmi beşinci; tamamen Kral Warcrown’un keyfine bağlı,” dedi Jackonray göz kırparak.

“Bizi sürekli tahmin yürütmeye zorlayan biridir.”

“Evet ve hep akıllı seçimler yapmıştır,” dedi Bruenor.

“Sizin elçileriniz Kralım Emerus’a, Obould Bol-Ok’a karşı geldiğinizi söyledi,” dedi Jackonray. “Aynen öyle.”

“Kral Bruenor, Obould’un orklara göre oldukça akıllı olduğunu bilin. Burnundan soluyan o uzun burunluyla uğraşırken çok dikkatli olun.”

“Beni ve soydaşlarımı Salon’a tıktı,” diye açıkladı Bruenor. “Surbrin’deki doğu kapısını kapadı.”

“Felbarr gözcüleri söylediklerinin hepsini gördü,” dedi Jackonray, “ayrıca devler ve orklar nehrin batı yakasına savunma hattı kuruyorlar.”

“Ve soydaşlarımı batı kapısından Bekçi Vadisi’ne soktular,” diye itiraf etti Bruenor. “Battlehammer Klanı ‘nın bir avuç kokuşmuş ork tarafından yeraltına tıkılacağı hiç aklıma gelmezdi. Oldukça da güçlü bir avuç! Binlerce…”

“Üstelik nasıl savaşılması gerektiğini bilen biri onlara öncülük ediyor,” dedi Jackonray. “Kral Bruenor, şunu bilmelisin; Obould seni buraya tıktıysa kesinlikle peşinden gelecek demektir.”

“Bu ona pahalıya patlar.”

“Fazlasıyla… Bundan eminim sevgili Kral Bruenor.”

“Güney tünellerindeki çatışma şimdiden başladı,” diye bildirdi Bruenor. “Orklar değil leş kokulu troller var ama savaş çok da şiddetli değil.”

Jackonray gümüş, altın sakalını okşadı. “Gümüşay’ın Leydi Alustriel’i, Trollmoors’dan ağır bir baskın yapıldığını duyuruyor. Bütün güney topraklarını tehdit eden bir saldırı… Bunun şimdiye kadar gördüğümüz en büyük kavga olacağına hiç şüpheniz olmasın. Ayrıca

Obould'un oturmamıza izin vermeyeceğini bilin. O köpekle olan bütün savaş tecrübemi göz önünde bulundurunca ki tahmininizden çok deneyimliyim, güneyde bir savaş varsa kuzeyde, doğuda ya da batıda çok daha büyüğü için hazırlıklı olun. Obould sizi deliğe tıktı ama bulabileceği tüm ork, dev ya da gobline de mal olsa da sizin orada kalmanıza izin vermeyecektir."

"Aptal orklar," diye mırıldandı Tred.

"Evet, işte tam da o yüzden bu kadar tehlikeliler," dedi Bruenor. Bakışlarını iki cüceden ayırıp kendi danışmanlarına çevirdikten sonra yeniden Jackonray'e yöneltti. "Peki, Felbarr'da durum nedir?"

"Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum," dedi Jackonray ve yeniden eğilerek selam verdi. "Buraya bizden şüphe duymamanızı söylemeye geldim. Şu anda Surbrin'in altındaki tünellerde çalışan, Mithril Salonu'ndan Felbarr'a uzanan bütün hattın güvenliğini sağlayan yüzlerce kişi var. Onları açık ve güvende tutacağımızdan şüpheniz olmasın." Bruenor başını sağlayıp duyduğu minneti gösterdi ama aynı zamanda daha fazlasını duymak istediğini belirterek elini salladı.

"Orayı bir ticaret ve ihtiyaç karşılama rotasına dönüştürüyoruz," diye devam etti Jackonray. "Kral Emerus bu zor zamanlarınızda hiçbir komisyon talep etmeden sizin için aracılık yapacağımızı söylememi istedi."

Bu sözler Bruenor'un yüzüne endişeli bir ifade yayılmasına neden oldu ve bu ifade orada bulunan bütün Battlehammer'ların yüzlerine de yansıdı.

"Mallarınızı pazara sokmaya ihtiyacınız var dolayısıyla biz de sizin pazarınız olacağız," diye bildirdi Jackonray. "Her şeyi Obould'a vermemizi söylüyor gibisin," dedi Bruenor.

Toplantı başladığından beri Jackonray ilk defa kendinden pek de emin gözükmüyordu.

"Hayır, öyle değil; ama Kral Emerus orkları geri göndermenin biraz vakit alacağım düşünüyor," diye açıkladı Jackonray.

“Peki, sıra onları geri göndermeye geldiği zaman ne olacak?”

“İş kavgaya geldiğinde sizi destekleyecek, sizinle omuz omuza savaşacağız,” dedi Jackonray.

“Felbarr’ın her cücesinin sizinle olduğunu Delzoun kalbinizin derinliklerinde hissedin Kral Bruenor. Savaş başladığı zaman sizin yanınızda yer alacağız. Üstelik sadece Felbarr da değil… Adbar Kalesi’nin binlerce adamını toplaması zaman alacak bile olsa onların da yanınızda olacağından şüpheniz olmasın.”

Yalnızlıklarının gözler önüne serilmesi Bruenor’u derinden etkiledi ama Jackonray’in konuşmasındaki kaçamak sözler dikkatinden kaçmadı. Aslında bölgedeki diğer liderler de ork yürüyüşünün farkındaydı ama ne yapmaları, hatta ne yapabilecekleri konusunda bir tartışma olduğu da açıktı.

“Bu arada mallarınızı Felbarr’a ve pazara sürebilmeniz için tünelleri açıp güvenliği sağlayacağız” dedi Jackonray ve bu fikirden hiçbir şekilde hoşlanmamış ve bu korkunç olasılığı reddetmeyi bile başaramamış olan Bruenor sadece başını salladı.

“O ork, bütün orkların çok ötesinde…” diye belirtti Wulfgar. İki metreye varan uzunluğu ve Buzyeli Vadisi’nin vahşi tundralarında sertleşmiş olan barbar, herhangi bir insandan daha güçlüydü dolayısıyla herhangi bir orktan da daha güçlü olduğuna inanıyordu. Ama Shoudra Stargleam’i ortadan ikiye kesen o zalim yaratık, barbarı sadece bir omuz hareketiyle kenara itmiş ve Wulfgar’ın bu düşüncesini değiştirmişti.

Cattibrie onun yaşadığı sarsıntıyı ve endişeyi anlıyordu. Beornegar’ın oğlu Wulfgar’ın güç yarışında yenilmesi çok da alışıldık bir şey değildi. Devler bile onu böylesi bir kolaylıkla yana savuramamıştı. “Onun Obould Bol-Ok olduğunu söylüyorlar,” diye cevap verdi kadın.

“Yeniden karşılaşacağız,” dedi Wulfgar; kristal mavisi gözleri parlıyordu.

Cattibrie yanına gidip yüzünü yalayan uzun sarı saçlarını okşadı; onu dönmeye ve kendisine bakmaya mecbur kılıyordu.

"Çılgınca bir şey yapmayasın," dedi nazikçe. "Obould'u yakalayacağımızdan şüphen olmasın ama önce uygun zamanı beklemeliyiz. Hepsini yakalayacağımız gibi onu da ele geçireceğiz ve burada kişisel intikama yer yok. Gururdan daha büyük bir kazancımız olacak."

Wulfgar gülümsedi. "Doğru," dedi, "yine de sözlerine inanmamı beklemene rağmen söylediklerine sen bile inanmıyorsun. Artık onun neler yapabileceğini biliyorum ve en az benim onu istediğim kadar sen de o çirkin yaratığın yeniden okunun hedefi olmasını istiyorsun."

Cattibrie, barbara gülümsememek için kendini zor tuttu ama parlak mavi gözlerinin en az Wulfgar'ınkiler kadar ışıldadığını biliyordu. "Evet onu istiyorum" diye itiraf etti. "Ama yayımın önünde olmasını değil…"

Wulfgar, kadının sol kalçasındaki kınında duran muhteşem kılıcına yönelen bakışlarını izledi. Kılıç kesinlikle kendisine layık bir isimle, Khazid'hea, 'Kesici' olarak adlandırılıyordu. Cattibrie, bu kılıcı sert bir taşın içine gömmüştü.

Herhangi bir zırh, hatta Obould Bol-Ok'u saran o olağanüstü giysi keskin ucuna dayanabilir miydi?

O an ikisi de birbirlerinden sadece birkaç karış uzaklıkta olduklarını; birbirlerinin nefesinin sıcaklığını hissedecek kadar yakın durduklarını fark etti.

Bu gerginliği azaltan Cattibrie oldu; uzanıp şakalaşırcasına Wulfgar'ın saçını karıştırdı sonra parmak uçlarında sıçrayarak adamın yanağına tamamen arkadaşça bir öpücük kondurdu.

Kadına göre bu her şeyi oldukça açıklayan bir andı. Yine de Wulfgar'ın gülümseyişi pek de belirgin değildi.

Cattibrie'nin arkasından "Yani gözcüleri bacadan çıkarmamız gerektiğini düşünüyoruz," diyen bir ses duyuldu. Kadın dönüp baktığında üvey babası Bruenor'un ve Regis'in odaya girdiğini

gördü. “Onlara gerçekten karşılık vermek istiyorsak düşmanlarımızın ne düşündüğünü bilmeliyiz.”

“Onlar ork,” dedi Wulfgar. “Bahse girerim çok da düşünmüyorlardır.”

Ork ordusunun son hamlesi, batıdaki dağlarda Banak’ın tüm kuvvetleri için neredeyse felaketle sonuçlanan katliam, hepsinin hafızasına kazınmış olmasaydı ve canlılığını korumasaydı ortamı neşelendirme çabası çok daha fazla işe yarardı.

“Gözlerimizle görmediğimiz sürece orklar hakkında hiçbir şey öğrenemeyiz,” diye belirtti Bruenor.

“Onları bir kez daha küçümseyecek değilim.”

Regis huzursuzca kıpırdandı.

“Sandığımızdan da büyük bir zafer kazandığımızı düşünüyorum,” dedi Cattibrie çabucak.

“Kayıplarımız gerçekten canımızı yaksa da günü kurtardık.”

“Deliğe tıkıldığımızı sanıyordum,” diye karşılık verdi Bruenor.

“Evet ama yapabileceğimizin en iyisini yaptığımızı düşünüyorum,” diye açıkladı kadın ve bakışlarını buçukluğa çevirdi; yüzünde onu onaylayan bir ifade vardı. “Doğrudan içeri girmiş olsaydık peşimizden gelenin ne olduğunu bilemeyecektik. Başka türlü davransaydık; dağ sırtından doğruca kaçsaydık sonuçları ne olurdu? Karşımızda olan ordunun büyüklüğünü ve gaddarlığım gerçekten anlar mıydık? Düşmanımıza karşı bu kadar iyi direnebilir miydik? Bizimle savaşmaya geldiler, dolayısıyla onlarla savaşacağımıza dair en ufak bir fikriniz olmasın, işte bu yüzden ne ile mücadele ediyor olduğumuzu ve şimdiden pek çoğunu yere serdiğimizi bilmek çok daha iyi. Bütün savaş bizim savunduğumuz tünellerde geçmiş olsa bile Nanfoodle ve diğerleri sayesinde umabileceğimizden çok daha fazlasını öldürdük.”

Bruenor bir süre susup kadının sözlerini tarttıktan sonra, “İyi bir bakış açın var kızım,” dedi.

“Üzerimize gelecek bile olsalar en azından bize ne ile saldıracaklarını biliyoruz.”

“Bu yüzden başımızı dik ve silahlarımızı sıkı tutalım,” diyerek onlara katıldı Wulfgar. “Oooo” dedi Pikel ve herkes merakla ona döndü.

“Bu da ne demek?” diye sordu Cattibrie.

Regis omuz silkti. “Sadece kulağa hoş geliyor,” diye açıkladı ve itiraz eden olmadı.

Çok yüksek bir tavan Galen Firth öfkeyle koşturuyor, her adımı artan sabırsızlığını gösteriyordu. Kendi kendine mırıldanıyor, küfürlerini sessiz tutup, kollarını birbirlerinin omuzlarına atıp büyük bir daire oluşturan cüceleri rahatsız etmemeye çalışıyordu. Başlarını öne eğmiş olan sakallı ırk, Fender ve Bonnerbas’ın ruhu için Moradin’e dua ediyordu. Trol tuzağından kaçmak için tünellerde açtıkları delikten geçip epey bir yol kat etmelerine rağmen hâlâ dışarıdaydılar ve bastıran yağmurdan korunmak için çam ağaçlarının altına sığınmışlardı.

Cüceler dualarını bitirdiğinde, Galen’in bakış açısıyla nihayet bitirebildiklerinde, General Dagna, adamın yanma gitmek için hiç vakit kaybetmemişti.

“Bu gece ne yapacağımızı düşüneceğiz,” diye bildirdi cüce. “Birkaç kişi artık tünellere dönmemiz gerektiğini düşünüyor.”

“Az önce tünellerden kovulduk,” diye hatırlattı Galen.

“Evet ama o tünellerden değil. Daha derin, işlenmiş taşları olan ve cücelere tutunabilecekleri bir şeyler sunabilecek tüneller arıyoruz. Hiçbir trol, Battlehammerlar’ı taş tünellerden çıkaramaz; buna şüphen olmasın!”

“Burada olma sebebimizi unutuyorsun.”

“Troller peşimizde,” diye cevap verdi Dagna, “Yakında bize yetişeceklerini sen de biliyorsun.”

“Evet her dakika durup dua edersek…” Dagna’nın yüz ifadesini gören ve sınırı aştığını anlayan Galen’in sesi kesildi.

“Bu seferlik seni affediyorum,” diye uyardı cüce. “Kaybettiklerinin acısını çektiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama zamanımız tükeniyor. Burada daha uzun süre kalacak olursak yakın zamanda eve dönme düşüncesini aklından çıkar.” “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Dagna yavaşça dönüp çevreye baktı. Millerce uzaklıktaki bir yükseltiyi işaret ederek, “Batıya; oradaki yüksek dağ sırtına doğru yola koyulacağız,” dedi. “Orada, var olan en iyi görüş açısına sahip olacağız. Senin halkını görebiliriz de görmeyebiliriz de…”

“Görmezsek Mithril Salonu’na geri dönmeyi mi düşünüyorsun?” “Başka seçeneğim yok.”

“Peki, o zaman Galen nereye gidecek?” diye sordu adam.

“Galen nereye gitmek isterse oraya,” diye cevapladı Dagna. “Bana ve ekibime savaşta kendini kanıtladın. Seni aralarına alacaklardır ve hiç kimsenin buna bir itirazı olmayacaktır ama bunu yapamayabilirsin. Belki de Galen kalıp arayışına devam etmeli ve gerekirse de ölmelidir. Belki de Galen, Gümüşay’a ya da ork saldırısına uğramamış ve ona daha çok asker sunabilecek bir kasabaya giderse halkına daha çok faydası dokunur. Seçim senin.”

Galen yüzünü ovaladı; sakalı uzuyordu. Dagna’ya bağırmak istedi, gerçekten de istedi ama cücenin bulundukları şartlar altında kendisine sunabileceği bütün seçenekleri sayıyor olduğunu biliyordu.

Troller bir türlü peşlerini bırakmıyordu ve onları yeniden bulacaklardı. Dagna ve küçük birliği daha kaç defa kaçmayı umabilirdi ki?

“Dağ sırtına bu gece mi gidiyoruz?”

“Beklememiz için hiçbir sebep yok,” diye cevapladı Dagna.

Galen yalnızca başını sallayıp cüceye boyun eğdi. Cüceler yürüyüşe hazırlanırken o da eşyalarını kuşanıp botlarını sıkılaştırdı.

Geleceği düşünmeye kalktığında tüm azmi paramparça olacağından şu ana, önündeki göreve odaklanmaya çalıştı. O sıralar Galen Firth'ün hayatındaki her soru 'Ya öyleyse' ile başlıyordu.

Galen Firth, rüzgarın silip süpürdüğü dağ sırtının zirvesine tırmanırken, "Halkımın durumunu öğrenmeden tünellere çekilmemize katlanamam!" diye homurdandı. Adam üzerini silkeleyip Dagna'ya baktı; kararlılığına bir tepki arayışındaydı ama cücenin dikkati tamamen dağılmış, gözlerini güneybatıya dikmişti.

Galen, "Ne…" diye soracaktı ama cücenin baktığı yöne dönüp de uzaklarda parıldayan bir ateş belki de kamp ateşi görünce sözcükler boğazına düğümlendi.

"Bunu biz yaratmış olabiliriz," dedi Dagna.

Yanlarına daha çok cüce geldi; hepsi de heyecanla zıplayıp uzaklardaki ışığı gösteriyordu.

"Çevrede troller gezinirken böylesi parlak bir ateş yakmak tam bir aptallık," diye belirtti bir cüce ve diğerleri de onaylarcasına başlarını salladı; ya da alevlerin düzensizliğinin farkına varan Dagna araya girdiğinde, sallamak üzereydi. "Bunlar trollere karşı yakılmış!" dedi general. "Orada bir kavganın içindeler!"

"Yanlarına gitmeliyiz!" diye bağırdı Galen. "Bir mil…" diye belirtti bir cüce.

"Zorlu bir zemin," diye ekledi bir diğeri.

"Yıldızları rehber olarak belirleyip koşmaya başlayın o zaman!" diye emretti General Dagna.

Cüceler ateşin yönünü yıldızlara bakarak belirledikten sonra hızla dağ sırtından aşağı inmeye başladı. Galen Firth en önde ilerliyordu ama bu ahmakçaydı; insan gözleri karanlıkta çok da iyi görmüyordu. Henüz altı adım atan adamın ayağı takıldı ve sendeledi, bir çalının içine girip geriye doğru kaydı. Dagna kollarını açıp onu yakalamasaydı yere düşebilirdi.

“Yanımda dur uzun bacak,” diye emretti cüce. “Seni oraya götüreceğiz!”

Kısa, kaslı bacakları olan cüceler Diyarlar’ın en hızlı koşucuları değildi ama dayanma güçleri ve kararlılıklarıyla hiç kimse yarışamazdı. Birlik, kayaları ve kütükleri aşmış, birinin ayağı takıldığm da diğerleri onu kurtarmış ve yoluna devam etmesini sağlamıştı.

Alt zemindeki patikalardan birine yönelmişler, daha önce görmedikleri su birikintilerinden geçmişler, huş ağaçlarının ve çalıların arasından sıyrılmışlardı. Çalılığın bir bölümü öylesine karmaşıktı ki birkaç cüce baltalarını çıkarıp onu hırsla kesmişti. Son engele geldiklerinde, alevler tamamen görünür olmuş, Galen Firth savaş çığlıklarını duymaya başlamıştı. Yardım çığlıkları, acı ve öfke dolu haykırışlar geceyi bölüyordu; çığlıkların savaşçılardan değil de kadınlar, çocuklar ve yaşlılardan geldiğini fark eden Galen’in yüreği parçalandı.

Dagna’yla beraber son çalının içinden geçip savaş alanına çıktıklarında ne ile karşılaşmayı beklediğini bilmiyordu; yine de en kötü ihtimalin üzerinde duruyor; sadece güçsüz bir direnç gösteren halkının küçük gruplar halinde tuzağa düşürüldüğünü ve gelişigüzel bir katliama maruz kaldığını düşünüyordu. İnsanlarını korumak üzere bir savunma hattı kurmaları konusunda Dagna’yı kışkırtmaya başladı ama savaş alanına geldiklerinde Galen’in sözcükleri boğazında düğümlendi ve kalbi yeni bir umutla doldu.

Halkı; Nesme sakinleri, sıkı ve iyi bir savaş çıkarıyordu.

“Çift elips içindeler,” diye belirtti arkadan gelen cücelerden biri; karışık savunmalarından bahsediyordu ve Galen, Nesme süvarilerinin, Trollmoors’un kırık dökük zemininde genellikle bu yöntemi uyguladığını biliyordu.

Çift elipste iki uzun savaşçı halkası onları birleştiren noktayla ucuca dururdu. Herkesin birbiriyle uyum içinde hareket ettiği bu yöntem en sağlam savunma şekillerinden biriydi; savaşın her açısında saldıranların değil savunmacıların muharebe kuvveti oluşturmasını sağlardı. Ama aynı zamanda riskli bir yöntemdi; bir

noktası başarısız olduğu anda saldırganlar bütün savunmayı kırıp yok edebilirdi.

Bir yığın meşale taşıyan savunmacıların alevleri, trollerin ve onlardan daha da aptal olan müttefikleri; ağacı andıran bataklık adamlarının üzerine savurmalarından dolayı şimdiye kadar bir sorun yoktu ama güç bela dayanıyorlardı. İğrenç trollerin, müttefikleriyle savaştığını gören Galen “Ölü ağaçlar düşmeli,” diye bağırdı. Eğri büğrü kolları ağaç dallarını andıran bataklık adamları, küçük, cılız ölü ağaçlara benziyordu.

Bu sözleri söylediği anda Nesme savunmasındaki bir hattın ciddi bir tehlike içinde olduğunu fark etti; bir çift genç adam çocuk demek daha doğru olurdu. Hırlayan ve harap edici bir şekilde saldıran büyük ve iğrenç bir trolün önüne düşmüştü. Galen, cücelerin yanından ayrılıp kılıcını çekti ve trolün arkasına doğru ilerledi. Kendinden habersiz yaratığa bütün gücüyle vurdu, kılıcını canavara sapladı ve canavarın öne doğru sendelemesini sağladı. İki genç adam hattı bozup kaçmadı; sendeleyen trolün yanma kayıp kuvvetli darbeler savuran kollarının arkasına geçti ve meşalelerini ona yapıştırdı. Alevler, trolün yeşil gri benekli derisini sardı.

Galen kılıcını kurtardı ve tam da bir başka trolün pençelerinden kendini kurtarabilecek bir zamanlamayla döndü. Üstelik o trolün yanma bir diğeri gelmişti. Ağır bir baskı altında kalan ve arkadan şişlediği trolü da öldürememiş olan Galen kendisini bekleyen ani sondan korktu. Önündeki ve solundaki troller birden yalpalayıp devrildiğinde biraz daha rahat nefes alabildi. Yaratık düştüğünde ağır bir cüce baltası eğilen başına çarptı ve onu yere iyice yapıştırdı. Cüce, adamın önündeki yaralı yaratığın işini bitirmek üzere Galen’in yanında geçerken düşen trolün orada bir başka cüce belirdi ve canavarı, kendisini, Galen’in önündeki diğer trole taşıyacak bir tramplen olarak kullandı. İleri fırlayarak yaratığı belinden yakaladı; sallanmaya başlayan cüce, trolün belden aşağısına uygulayacağı gücü arttırmak üzere bedenini büktü. Cüce kısa, kalın kollarıyla kendini çekti; hareket hızı onu, şaşkına dönen trolün önüne taşıdı. Ufak, sakallı savaşçı güçlü kollarının da yardımıyla bu hareketi

tamamladığında trolü kendisini izlemeye mecbur kıldı ve yere düşerken yaratık da onunla birlikte yuvarlandı.

Galen ilk gelen diğer cücenin savunma hattından birine “Bana meşaleni ver!” diye bağırdığını duydu.

Galen dönüp o sahneye baktı ve gözünün önünden uçarak geçen bir meşaleyle haykırarak yere düştü.

Gözleriyle ateşli silahı izledi; soldan sağa, onu bekleyen ve teşekkürlerini sunan cücenin kollarına gidiyordu. Cüce, meşaleyi beceriyle yakaladı ve çabucak tersini çevirdi. Cücenin saldırdığı trol karşı saldırıya geçtiğinde cüce, meşaleyi yaratığın gözlerine tuttuktan sonra acıyla kükremek üzere ağzını açan trolün dişlerinin arasına yerleştirdi. Trol çılgınca sallanmaya başlayınca cüce uzağa fırladı ama büyük bir çeviklikle güçlü ayaklarının üzerine düştü ve tek bir kıvrak hamleyle savaş baltasını aldı.

Diğer düşmanlar cüceye ve Galen’e yüklenmeye başladı ama Dagna ve ekibi gelip yoldaşlarını kollamaya hazırlandı. Galen’in sağında elmas şeklini alıp sıkı bir kavgaya girdiler; solundakiler de benzerini yaptı. İki grup güçlerini birleştirmek üzere çabucak dön “Halkın savaşa pek de yabancı değil herhalde!” dedi General Dagna. “Haydi, git,” diye bağırdı, “halkına katıl. Ben ve ekibim arkandayız, buna şüphen olmasın!”

Galen Firth dönüp arkasındaki inatçı trole bir kez daha vurduktan sonra düşen canavarın yanından geçip insanların arasına katılmak üzere hızla koştu. Eğitimsiz savaşçılar için fazlasıyla iyi bir koordinasyona sahip olduklarından en azından Süvarilerin bir kısmının orada olduğunu biliyordu.

Savunma hattının ortasındaki silueti fark etti; genç adam da kendisini fark ettiğinde Galen’in bakışları daha da katılaştı. Genç savaşçı bakışların ağırlığı altında ezildi. Galen hızla halkına, iki savunma hattının birleşme noktasına ilerledi. Savaş lideri olduğunu düşündüğü kişiye “Kontrolü üstleniyorum,” dedi.

“Onu sağlamlaştırdım Yüzbaşı Firth,” dedi adı Rannek olan adam. “Yana kay!” diye emretti Galen ve Rannek geri çekildi.

Nesmeliler’in arasındaki Galen, “Hattı sıkılaştırın!” diye bağırdı. “Cüce müttefiklerimizin geri çekilişimizi kolaylaştırması için yakınlasın!”

İki adamın yer değiştirmesini izleyen General Dagna, “İyi bir seçim,” diye mırıldandı. Gelen kırk cüceye rağmen insanlar, canavar saldırganları yenmeyi ummamalıydı. Hattın içindeki ateşlerin bir kısmı şimdiden sönmeye başlamış ve bunu gören korkunç troller pençelerini sert ve kendinden emin bir şekilde sallayarak saldırmaya başlamıştı. Troller silahlardan korkmazdı. Bir trolü parçalara ayırmak sadece ailesine yeni üyeler katmak demekti.

“Düzen oluşturun çocuklar!” diye seslendi Dagna. “İkili sıra olun! Üçlü yürüyüşe geçin!”

Hep bir ağızdan kükreyen disiplinli cüceler döndü, zıpladı, yuvarlandı ve her bir kenarında öfkeli savaşçılar olan bir üçgen oluşturdu. Saldırı odağını değiştirerek düşman hattındaki zayıf noktalara kolaylıkla müdahale etme olanağı sağladığından Battlehammer Klanı bu şekle ‘kırık kama’ diyordu.

Dagna şeklin ortasında durdu ve emirler verip cüceleri birer öldürme makinasıymışçasına insan hattına doğru yuvarladı. Trolleri meşalelerle geri göndererek ve bataklık adamlarını ağır baltalarıyla birer odunmuşçasına ikiye ayırarak neredeyse tam bir tur attılar. Dagna’nın ani emriyle ve büyüleyici bir hassasiyetle üçgenin bir ucu kuzeydeki insan hattını geçip kaçış rotalarını engelleyen birkaç trolü yumruklayarak yüksek zemine doğru ilerledi.

Planın uygulanmaya başladığını gören Galen, “Kuzeye!” diye bağırdı kendi birliğine. Yanındaki insanlara rotayı gösterip onları harekete geçirdi.

Karşısındaki Rannek de aynısını yaptı ve böylece ikili, kısa bir süre içinde, insan kümesini yola sokmuş oldu.

Kendi birliğinin dönüş zamanını ayarlamak için çok çaba harcayan Dagna ölçüsüz hareketleri izledi.

Biri diğerinin bir ufağı gibi gözüken ama deneyimli bir askerden beklenecek sakinliğe sahip olan iki adamın da çılgıncasına çalışıyor olduğunu fark etti. Ayrıca Galen Firth'ün karşısındaki adama bakmadığı, onun çabasının farkında olmadığı da gözüne çarptı.

Dagna başını sallayıp yeniden kendi birliğine odaklandı. "Lanet insanlar," diye mırıldandı. "Çok inatçılar."

Kaer'lic'le beraber savaşı uzaktan izleyen Tos'un Armgo, "Kurtarma görevi başarılı oluyor," dedi.

"Belki de sadece şimdilik," diye cevapladı rahibe.

Kadının sesindeki kayıtsızlık Tos'un'un dikkatini çekti. Zaten bir grup insanın Proffit'in canavarlarından kaçıp kaçmaması Kaer'lic'in ya da kendisinin neden umurunda olsundu ki?

"Cüceler şimdi büyük ihtimalle evlerine dönecek," dedi erkek drow. Cümlesini tamamladıktan sonra dönüp elleri ve ayakları bağlı, ağzı tıkalı Fender'e baktı. Drow, aptal aptal sırıtarak, cüceye sert bir tekme savurdu ve Fender iki büklüm olup inledi.

"Söylenenlere göre bunlar dört bir yana dağılan Nesmeliler'in sadece küçük bir kısmı," dedi Kaer'lic. "Ve bu korkmuş insanlar halklarının tüm bölgeye yayıldığını biliyorlar. Belki de cüceler, kurtarma görevini büyütme çabasıyla bu kuvvetlerle birleşir. Ölümü tatmak üzere bütün düşmanlarımızın bir araya gelmesi şimdiye kadar ki en tatlı ironi olmaz mıydı? "Düşmanlarımız mı?"

Bu basit soru Kaer'lic'in durup düşünmesine neden oldu.

"İnsanlar ve troller, hatta cüceler ve troller arasında bir seçim yapmam gerekseydi herhalde trollerin karşısında yer alırdım," diye itiraf etti erkek drow. "Yine de korunmasız ve inatçı bir insan bulma fikri korkarım beni karşı koyamayacağım kadar baştan çıkarıyor."

"Koymamalısın da," dedi rahibe. "Bulabildiğin her mutluluğu tatmalısın dostum; kısa bir süre sonra bir düşmana saldırmak tedbirli ve savaşa hazır cüce hattını geçmekle eş değer olacak."

“Belki de o mutluluğun içine birkaç savunmasız orku da ekleyebiliriz.”

Bunun üzerine Kaer’lic hafif bir kahkaha attı. “Hepsinin; orkların, trollerin, cücelerin, insanların korkunç bir şekilde ölmesini ve tümünden kurtulmayı dilerdim.”

“Çok daha iyi olurdu,” diye onayladı Tos’un. “Cücelerin güney topraklarının açık alanlarında ordularını büyüterek kalmayı seçmesini umuyorum. Varlıkları Proffıt’i burada kalmaya ikna etmemizi kolaylaştırır.”

Tos’un bu kelimeleri söyledikten sonra sessizliğe gömüldü; sözcükleri Kaer’lic’i de ciddileştirmiş gibi duruyordu. Meselenin esası buydu; iki kara elf kuzeye ve Mithril Salonu’nun ana savunmasına uzanan tünellere gitmek istemediklerinden sessiz bir anlaşma yapmışlardı. Proffıt’e rehberlik etmeleri, trollerin cücelere yaptığı baskını teşvik etmeleri için Obould onları güneye göndermişti ama bir aptal sürüsüyle beraber kuvvetlendirilmiş cücelerin olduğu Salon’a gitme fikri pek de cazip değildi.

Bir dakika sonra Tos’un, “Obould’un emriyle Proffıt gözlerini kuzeye çevirecektir,” diye ekledi.

“O zaman sen ve ben onu buradaki durumun daha önemli olduğuna ikna etmeliyiz,” diye cevapladı Kaer’lic hiç tereddüt etmeden.

“Obould bundan memnun olmayacaktır.”

“Belki de o zaman Obould, Proffıt’i doğrar ya da daha da iyisi olur ve birbirlerini öldürürler.”

Tos’un gülüp geçti; kendisinin ve üç drow arkadaşının oynadığı rolden son derece memnundu. Başından beri Obould ve Gerti Orelsdottr’u birbirlerine karşı kışkırtan drow, sonuç için hiçbir zaman kaygılanmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse hangi tarafın zafer kazanacağı hiç de umurlarında değildi; drowlar kazanç sağlayıp heyecan duyabildiği sürece galibin cüceler ya da orklar olmasının bir önemi yoktu. Üstelik bu süreç Obould’un, Gerti’nin ve Bruenor

Battlehammer’ın ordularının korkunç acılar çekip, pek çok birliğin yok olmasına sebep olursa daha iyi olurdu!

Bu arada, iki kayıp arkadaşları Donnia Soldou ve Ad’non Kareese’nin kuzeyde, yalnız bir drow tarafından öldürüldüğünü ne Kaer’lic ne de Tos’un biliyordu.

Aradan bir saatten uzun bir zaman geçtikten sonra ilk molalarını küçük bir gölün arkasındaki kayalık bir uçuruma gömülü dar bir mağarada verdiler; ayrıca yaralarını sarıp, sayıları gitgide azalan birliklerinde kimlerin kaldığını da saptama şansı elde ettiler. Sağlam duvarlarının ardında dayanıklı ve güçlü duran Nesme, nesiller boyu bölgedeki en önemli kasabalardan biri, vahşi Trollmoors canavarlarının Silver Marches’a izinsiz girmesini engelleyen kuvvetlerin elebaşı olmuştu. Sürekli savaşmak ve tedbir almak zorunda olmak Nesmeliler’i birbirine yakınlaştırmış, her ölünün acısını derinden duymalarını sağlamıştı.

Gün, bir düzineden fazla ölü getirmiş ve pek çok kişinin de kaybolmasına yol açmıştı; bu, sayıları yüzden az olan mülteciler için oldukça önemli bir kayıptı. Ayrıca o dar mağarada yatanların yaralarının ciddiyeti göz önünde bulundurulunca gecenin kalan saatlerinde kesinlikle artacağa benziyordu.

Galen Firth’le kısa bir süre sonra mağara ağzında buluşan Dagna “Trollerin gün ışığı ile arası iyi değildir; iz bile süremezler,” dedi. “Ekibim izleri kapıyor, karşılarına çıkan her trolü öldürüyor ama o canavarlar eninde sonunda peşimize düşeceğinden burada uzun süre kalamayız.”

“O zaman bir kez daha yola koyulalım,” dedi Galen Firth.

Adamın ses tonu Dagna’nın dikkatini çekti; kendisini hem kararlılık hem de bir kabullenmeyle onaylıyordu.

“Bir gölgeden diğerine geçeceğiz,” diye devam etti Galen. “Bütün zayıflıklarını keşfedip sıkıca saldıracağız. Halkımın geriye kalan bütün üyelerini bulup yıkıcı bir birlik kuracağız.”

“Derin ve düz tünelleri bulup doğrudan Mithril Salonu’na gideceğiz,” diye düzeltti General Dagna; Galen Firth’ün gözleri öfkeyle parıldadı.

“Halkımın çoğu dışarıda. Bu çaresiz zamanlarında onları yüzüstü bırakmayacağım.”

“Bu senin bileceğin bir şey,” dedi Dagna. “Buraya sana nasıl yardım edebileceğimi görmeye geldim ve ettim de. Altı adamım öldü; ellide sekiz eder.”

“Ve çabalarınız, kaybettiklerinizin on katını kazandırdı. Nesme halkından on kişinin hayatı bir cücenin hayatı bile edemiyor mu?”

Dagna “Pöh! Sakın böyle değerlendireyim deme,” diye karşılık verip homurdandı. “Tek bir hata yaparsak hepimizin öldürüleceğini düşünüyorum. Kırktan fazla cücemin ve senin yüze yakın halkının hepsi…”

Galen Firth kısık ve kuru bir ses tonuyla “Öyleyse hata yapmayız,” dedi.

Dagna tekrar homurdandı ve bu gece hiçbir şeyi çözemeyeceğini bilerek adamın yanından geçip gitti.

Aslında çözmesi de gerekmiyordu; onları Mithril Salonu’na çıkaracak tünellerin nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bu birliğin, önlerindeki birkaç saat, hatta belki birkaç gün boyunca, kendi seçimlerinden dolayı değil de buna mecbur oldukları için ilerleyeceğini hem Dagna hem de Galen biliyordu. Bu yüzden seçme şansları olmadığı konularda tartışmaları anlamsızdı.

Dagna, minnet belirten sözcüklerini kabul edip gösterdikleri çabaya övgülerini dile getirerek Nesme halkının önünden geçti. Rahiplerini, yaralıları tedavi ederken buldu ve her bir cücenin omzunu sıvazladı. Yine de Dagna en çok insanlarla ilgileniyor, en çok onları inceliyordu. General aslında, onların iyi ve güçlü bir ırk olduğunu düşünüyor ama insanları biraz ork kafalı buluyordu.

Tabii sadece, Galen Firth’ün, insan ırkının iyi bir temsilcisi olduğu düşünülürse onlara ork kafalı denilebilirdi.

Bu fikir, Dagna'nın belli bir amaç uğrunda ilerlemesini sağladı; savaş alanındaki davranışları herkesten üstün olan o adamı arıyordu. Adamı dar mağaranın sonunda, düz ve pürüzsüz bir taşın üzerine boylu boyunca uzanmış buldu. Adama yaklaşan Dagna yaralarını, sol elinin üç parmağının kırıldığının kanıtı olarak eğrildiğini ve sol kulağının neredeyse kopacakmış gibi durduğunu fark etti.

Adamın önünde duran Dagna, "Herhalde rahiplerin parmaklarına ve kulağına bakmalarını istersin" d edi. Ürken savaşçı çabucak doğruldu, parçalanmış zincirini ve deri tuniğini düzeltti.

"Adım Dagna," dedi cüce ve nasır tutmuş elini uzattı. "Mithril Salonu'nun General'i, Kral Bruenor Battlehammer'ın Savaş Komutanı' yun."

"Memnun oldum General Dagna," dedi adam. "Ben Nesmeli Rannek'im."

"Süvarilerden biri mi?"

Adam başıyla onayladı. "En azından öyleydim." "Pöh! Yakında kasabanızı geri alacaksınız!"

Cüce bu iyimserliğinin adamın yüz ifadesini değiştirmediğini farketti ve Galen Firth'ün savaş alanında Rannek'e nasıl davrandığını göz önünde bulundurunca inatçılığın kasabaya pek de ümit vermediğini düşündü.

"Orada iyi bir iş çıkardın," dedi Dagna; sözleri hafif bir omuz silkmeyle karşılandı. "Kendimiz için savaşıyoruz sevgili cüce. Seçeneğimiz az. Hata yaparsak ölürüz."

"Bu hep böyle değil mi?" diye sordu cüce. "Yaşadığım uzun yıllar boyunca savaşın, bir cücenin karakterini belirleme anı olduğunu gördüm. Ya da bir adamın…"

"Doğru."

Dagna gür ve belirgin kaşlarının altındaki gözlerini kıstı. "Buradaki yüz soydaşının gözü senin üzerinde. Bunu biliyor muydun? Üstelik troller bunun, sizin sonunuz olacağını düşünürken,

halkının çoğunu kurtaran kişi olmana rağmen oturmuş, sanki yenilmişsin gibi surat asıyorsun.”

“Geri döndüğüne göre artık Galen Firth’ü arıyor olacaklar,” dedi Rannek. “Pöh! Bu yeterince iyi bir cevap değil.”

“Verebileceğim tek cevap bu,” dedi Rannek.

Taştan kalktı, kibar ama pek de coşkulu olmayan bir şekilde eğilip selam verdi ve oradan ayrıldı.

General Dagna işleri oluruna bırakırcasına iç çekti. Bunlara ayıracak zamanı yoktu. En azından şu anda; troller onlara saldırırken yoktu.

“İnsanlar…” diye mırıldandı ve kıllı başını salladı.

İnsanlar, trol ve bataklık yaratıklarının saldırısından geçici olarak kurtulduktan kısa bir süre sonra, Kaer’lic Suun Wett, iki başlı Proffit’e, “Çaresiz ve dağılmış bir haldeler,” dedi. “Bölgeye tamamen hakim olmak parmaklarının ucunda. Onlara şimdi, sert ve insafsızca saldırırsan, Nesme’den geriye kalan ve senin topraklarına göz koymaya cüret eden bütün herkesi tamamen yok edebilirsin.”

“Kral Obould tünellere gitmemizi istiyor,” diye cevap verdi Proffit’in başlarından biri. “Obould’un kuzeydeki zaferine yardım etmek için mi?” diye sordu Kaer’lic. “Proffit ve halkına hiçbir şey ifade etmeyen topraklar için mi?” “Obould bize yardım etti,” dedi Proffit.

“Obould, beraberindeki bütün trollerle Proffıt’e gidebileceği bir yol gösterdi,” diye ekledi diğer baş.

Kaer’lic, Proffit’in ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Gerçi, Kral Obould’un vekaletinde, Proffit’in harekete geçmesini sağlayan kişi Donnia Soldou’dan başkası değildi. Donnia, Proffit ve zalim trollerinin, insanların ana yerleşkelerinde yeterince büyük bir karmaşa yaratmasını ve böylece bölgedeki önemli oyuncuların, özellikle de Aykorusu’nun Leydi Alustriel’inin, dikkatlerini ve güçlü ordularını Obould’un üzerine değil de oraya yöneltmesini umuyordu.

Tabii, o zamanlar Kaer'lic'in ve diğer kara elflerin Obould'un ne kadar hızlı ve ne kadar tepeye yükseleceğine dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Oyun değişmişti.

"Ve Proffit, Obould'un Mithril Salonu'nun arka kapısını kapamasına yardım etti," diye hatırlattı Kaer'lic. "Kısasa," dedi bir baş.

"Kısas," diye karşılık verdi diğeri gürültülü bir kıkırdamayla. "Ama cüceler," dedi başlardan biri.

"Kaldı," dedi diğeri. "Öldürmek için!" diye ikisi birden bağırdı.

"Mithril Salonu'nun cüceleri, evet," diye onayladı Kaer'lic. "Deliğe tıkılmış ve hiçbir yere kaçamayacak olan cüceler. Proffit buradaki işini tamamladığında, kendilerini öldürmek için onun gelmesini bekleyecek olan cüceler…"

Proffit'in iki başı birbirine bakıp ahenk içinde başlarını salladı.

"Ama Nesme insanları öyle bir tuzağa düşürülmedi," diye ekledi Tos'un Armgo tam da çalıştıkları gibi; o ve Kaer'lic neler söyleyeceklerine önceden karar vermiş ve daha önce prova yapmışlardı.

"Uzağa, Proffit'in erişemeyeceği yerlere kaçabilirler. Ya da Proffit tünellerden döndüğünde bir yığın arkadaşını getirmiş olabilirler; o zaman Proffit karşısında koca bir ordu bulur."

"Daha çok."

"Kişi."

"Öldürmek için!" dedi trol; iki başı da aptalca sırıtıyordu.

Kaer'lic'e çabuk ve endişeli bir bakış attıktan sonra, "Ya da öldüremeyecek kadar çok," dedi Tos'un.

"Nesme'nin insan arkadaşları sihirli ateşleri olan büyücüler getirecek," diye uyardı Kaer'lic.

Bu söz Proffit'in yüzündeki aptal, sabırsız gülümsemeyi dağıttı. "Ne yapmalı?" diye sordu başlardan biri.

“Onlarla şimdi savaş,” dedi Kaer’lic. “Her insan birliğini bulmana ve onları tamamen yok etmene yardım edeceğiz. Çok uzun sürmeyecek. Sonra hiçbir ordunun sana karşı ayaklanıp dönüşünü bekleyemeyeceğini bilmenin rahatlığıyla tünellere gidip cücelerle savaşabilirsin.”

Proffit iki başını birden salladı; biri dudaklarını kemiriyordu, diğerinin ağzı açık kalmıştı.

İkisinin de söylenenleri hazmetmeye ve işin içinden çıkmaya çalıştığı açıktı.

“Önce insanları, sonra cüceleri öldür,” dedi Kaer’lic basitçe. “O zaman bölge senin olur. Bütün Nesme halkı ölürse hiç kimse Nesme’yi yeniden kurma zahmetine katlanmaz.”

“Proffit bunu sevdi.”

“İnsanları öldür,” dedi bir baş. “Cüceleri öldür,” diye ekledi diğeri.

“Hepsini öldür!” diyerek neşelendi bir tanesi. “Ve hepsini ye!” diye haykırdı öbürü.

“Hepsini ye,” diye tezahürat etti Kaer’lic ve “Çok lezzetli!” diyen Tos’un’u onlara katılmaya teşvik etti.

Tos’un bu saçma konuşmaya katılmak için ne söyleyebileceğine dair hiçbir fikri olmadığını göstererek Kaer’lic’e omuz silkti. Aslında bunun hiçbir önemi yoktu; kısa bir süre sonra iki kara elf, Proffit’in küçük numaralarını yuttuğunu fark etmişti.

Kaer’lic, Tos’un’la beraber Proffit’in kampından ayrıldıkları zaman “Obould’un bu kadar kolay yönetildiği zamanları hatırlıyorum,” dedi özlemle.

Tos’un karşı çıkmadı. Kısa bir süre önce dünya gerçekten de daha basit bir yerdi.

İLERİ GÖRÜŞLÜ ORK

Parmaklarını Obould'un geniş omuzlarında dolaştıran Tsinka Shinriil, "Günün bütün öfkesi," dedi, "bırak da sana yol göstersin." Sonra orkun ensesini ısırıp kuvvetli kol ve bacaklarını onun etrafına sarmaya başladı.

Kadının kaslarının gerginliğini hisseden Obould, yeniden vahşi pegasusu hatırladı. Aklına hoş görüntüler geldi ama hepsini, şehvetli şamanı yana itişi kadar kolay kafasından atıp çadırının ortasına ilerledi.

"Aptal bir yaratıktan çok daha öte," diye belirtti; hem kendisine hem de Tsinka'ya sesleniyordu.

Dönüp bakışlarını üzerine diken şamana baktı; vahşi ifadesi titreyen çıplak bedeniyle tezat oluşturuyordu.

"Kanatlı at," diye açıkladı Obould. Tsinka postların üzerine oturdu. "Bir attan çok daha fazla… Kanatlardan çok daha öte…" Başını sallayıp döndü ve hızlı hızlı yürümeye başladı. "Evet… Benim hatam bu oldu."

"Hata mı? Sen Gruumsh'sun. Sen kusursuzsun."

Obould'un sırıtışı, kadına dönüp "Yaratığı hafife aldım. Bir pegasus, kanatlı bir attan çok daha öte bir varlıktır; en azından öyle görünüyor," dediğinde bir kahkahaya dönüştü.

Tsinka'nın ağzı açık kaldı. Obould ona güldü.

"At, akıllı bir hayvan olabilir ama bu hayvanda çok daha fazlası var," dedi Obould. "O bilge. Evet! Bunu bilseydim…"

"Yanıma gel," diye yalvardı Tsinka ve kollarını açıp öyle abartılı, öyle alımlı bir poz verdi ki Obould bunu sadece gülünç buldu.

Yine de kadının yanına gitti ama olayların iç yüzünü anlamaya çalışıyor olduğundan dikkatini pek de ona vermedi. Pegasusun huyunu biliyordu; kanatlı, aptal bir attan çok daha fazlası olduğunu biliyordu; inatçılığının sadakatten kaynaklandığının farkına varmıştı. Bunu o biliyorsa pegasusun sahipleri de biliyor demekti ve bu durumda, atın esaret altında kalmasına asla izin vermezlerdi.

Bu düşünce, Tsinka'nın her hareketini, her ısırığını, her okşayışını ve hırıltısını gölgeleyerek Obould'un içinde yankılandı. Elflerin, pegasusu kurtarmaya gelecek olduğu düşüncesi şehvetin sisinde kaybolacağına, daha da kesinlik kazandı. Obould, yardakçılarının yakaladığı yaratığın gerçek değerinin farkına vardı.

Ork kralı, Tsinka'yı yerinden sıçratacak kadar şiddetli bağırdı. Kadın donup kaldı ve ona baktı; vahşi bakışlarında şaşkınlık vardı.

Obould onu yana itti ve beline bir post sarıp çadırdan dışarı; kampa çıktı. "Nereye gidiyorsun" d iye bağırdı Tsinka. "Gidemezsin!"

Obould, yeniden kapanan çadır ağzının dışında kayboldu.

"Dışarı zırhın olmadan çıkmamalısın," diye haykırdı Tsinka. "Sen Gruumsh'sun! Sen Tanrı'sın! Korunmalısın!" Obould başını içeri uzattı; gözleri parlıyor, gülümsemesi dişlerini ortaya çıkarıyordu.

"Tanrıysam…" diye cümleye başladı ama gerisini getirmedi; Tsinka kendi devam ettirmeliydi.

Tanrıysa neden zırh giymesi gerekiyordu ki?

Innovindil, sonunda muhteşem kanatlı atı görebildiğinde, "Gündoğumu," dedi nefesi kesilerek.

Arkasında, kayalık uçurumun ve dağ yamacının aşağısındaki Günbatımı, erkek kardeşi ve yoldaşının çimenle kaplı vadide olduğunu sezip yeri eşelemiş ve kişnemişti.

Innovindil, arkasındaki pegasusun sesini güç bela duymuş ve yoldaşı kara elfin yanında kıpırdandığını zor zar fark etmişti. Elf ne Gündoğumu'nu son görüşüne ait hatıraları, onun ağ içine hapsedilişini, ne de onlara eşlik eden diğer görüntüleri kafasından atabiliyordu. Sevgilisi Tarathiel'in kaybını bir kez daha yaşıyordu.

Obould'un karşısındaki çaresiz dansını ve o ani, sersemletici ölümünü tekrar gördü.

Gündoğumu'na bakıp gözyaşlarını içine akıttı.

Drizzt Do'Urden, elini kadının omzuna koydu ve Innovindil, sonunda dönüp ona bakmayı başardığında yaşadığı karmaşayı gerçekten anlıyor olduğunu fark etti.

Drow, "Biliyorum," diyerek onun bu düşüncesini doğruladı. "Onu ben de görüyorum." Innovindil sessizce başını salladı.

"Tarathiel'in intikamını almamızı sağlayacak dev bir adım atalım," dedi Drizzt. "Her şeyden öte Gündoğumu'nu orklardan kurtarmamızı isterdi. Ruhunun dinlenmesine izin verelim."

Innovindil, bir kez daha sessizce başını sallayıp çimlerle kaplı vadiye baktı. Pegasusa değil, onları zavallı yaratığın yanına götürecek yollara baktı. Çevrede dolanan yarım düzine ork nöbetçisini düşündü.

"Günbatımı'nın sırtında bir çırpıda aşağı inebiliriz," diye önerdi. "Seni Gündoğumu'nun yanına bırakır ve sen, esir arkadaşımızı serbest bırakırken seni kollarım."

Kadın daha sözlerini tamamlamadan Drizzt başını sallamaya başlamıştı. Vadinin diğer tarafındaki alçak dağ sırtının üzerinde büyük bir düşman kampı olduğunu biliyordu.

"Az vaktimiz olacak," diye cevapladı. "Onların dikkatini şimdiden çekersek Gündoğumu'nu kurtarıp kaçmak için çok daha az vaktimiz olur. Ayaz devleri çok uzağa kaya fırlatabiliyor ve genellikle hedefi tutturuyorlar."

Innovindil karşı çıkmadı. Teklifini yaparken bile aslında aynı şeyleri düşünüyordu. Drizzt'e baktığı zaman kendini biraz daha rahatlamış hissetti; kara elfin gözleri her yeri tarıyor, her hareketi tartıyordu. Innovindil, kara elfe şimdiden muazzam bir saygı duyuyordu. Kurtarma işini başarıyla yapabilecek biri varsa o da Drizzt Do'Urden'di.

"Günbatımı'na ıslığını duyduğu zaman gelmesini söyle," dedi drow birkaç dakika sonra. "Tıpkı Obould'un katil oğlunu öldürdüğümüz… Öldürdüğün zaman olduğu gibi."

Innovindil, dağ sırtından aşağı kaydı; Günbatımı'na doğru yüz üstü emekliyordu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Drizzt onu gülümseyerek karşıladı; elini sallayıp kendisini izlemesini işaret ediyordu. Taşların arasından bir yılan gibi ilerledi; Innovindil de tam arkasındaydı.

Dağın doğu yamacındaki açık alandan geçmeleri neredeyse yarım saatlerini aldı. Bir gölgeden diğerine, bir kuytu köşeden başka birine ilerlediler. Drizzt'in seçtiği yol, onları vadi zeminine; Gündoğumu'nun otladığı alanın kuzeyine çıkarmıştı ama pegasusla aralarında hâlâ elli metrelik bir açık arazi vardı. Görüş alanı daha iyi olan o bölgede iki ork muhafızı daha gördüler; sayıları sekizi bulmuş oldu.

Drizzt önce kendini, sonra Innovindil'i, sonra da uzun çimleri gösterdi ve elini bir yılanı andırırcasına kıvrıla kıvrıla hareket ettirdi. Elf ne demek istediğini anladığını göstermek için başını sallayıp yere çömelince drow eliyle onu durdurdu. Parmaklarını oynatıp drowların sessiz diliyle konuşmaya başladı ama kısa bir süre sonra hayal kırıklığıyla durdu; kadının kendisini anlamasını dilerdi.

Bunun yerine Drizzt, yüzünü buruşturup burnunu havaya kaldırdı; ork gibi gözükmeye çalışıyordu.

Sonra tekrar uzun çimleri gösterdi ve belirsizce omuz silkti.

Innovindil anladığını göstermek için göz kırptı ve yeniden yere çömeldi, çizmesindeki hançeri çıkarıp ağzına götürdü. Hançeri dişlerinin arasına yerleştiren elf yüzüstü yattı ve ağaçların arasından çimlere doğru ilerledi. Drizzt'e bakıp eliyle sağa; Gündoğumu'nun batısına gideceğini işaret etti.

Drow da onun soluna geçip aynı şekilde yüzüstü yattı ve ikili öyle ilerledi.

Drizzt hareketlerini on dirsek sürünüşünde bir ayarlıyor, çimlerin arasında yavaş ve düzenli bir şekilde ilerliyor, sonra duruyor, en yakındaki ork muhafızlarına göz ucuyla bakma cesaretini gösteriyordu. Yön değiştirip doğruca oraya gitmek istiyor, orkun cesedini çimlerin ortasında bırakmayı diliyordu ama amaçları bu

değildi. Drizzt içindeki öfkeyle; Bruenor ve diğerlerinin ölümünün intikamını almak isteyen Avcı'yla savaştı. Bu kızgın duyguları bastırdı ve Gündoğumu'nun hayatının onun ellerinde olduğunu kendisine sessizce hatırlattı; bir başka ölü arkadaşın, Tarathiel'in hayaleti bunu talep ediyordu.

Ork muhafızından uzaklaştı; yönünü fark edilmemesini sağlayacak kadar değiştirdi ve yeniden Gündoğumu'na doğudan yaklaşmak üzere harekete geçti. Kısa bir süre sonra ork muhafızlarının olduğu alandaydı. Seslerini, gırtlaksı dillerinde konuşmalarını ya da toprağı tekmelemelerini duyabiliyordu. Gündoğumu'nun yeri eşelediğini duydu ve atla arasında hâlâ on metre uzaklık olduğunu düşündü. Bu mesafenin ağaçların arasından gelirken kat ettiği otuz metreden bile uzun süreceğini biliyordu; neredeyse çimi rahatsız etmemeye çalışıyormuşçasına sessiz ve dikkatli olması gerekiyordu.

Drizzt kıpırtısız yatarken aradan pek çok dakika geçti. Sonra bir dirseğini öne atmaya ve kendisini bir ayak mesafesi kadar ileri itmeye cesaret edebildi. Innovindil'le arasındaki uzaklığı daralttığını umarak yavaşça batıya doğru ilerledi. Tam önüne atılan bir adım olduğu yerde donup kalmasını sağladı. Bir dakika sonra çimlerin arasında deri ve kürklerle kaplı güçlü, kalın bir ork bacağı gördü.

Nefes almaya cesaret edemedi.

Zalim yaratık arkadaşlarına seslendi; ana dillerinde, Drizzt'in anlayamamayacağı kadar hızlı konuşmuştu. Diğer orkların güldüğünü duyan Drizzt biraz rahatladı.

Ork, Drizzt'in yolundan çekilip batıya doğru yürüdü.

Kara elf, yaratığın tamamen uzaklaşmasını bekledi ve Innovindil'i fark etmediğinden emin olmak istedi.

Tekrar yola koyuldu ama Gündoğumu'nun birden kişnemesiyle şaşırıp olduğu yerde kaldı. Pegasus şaha kalkıp homurdandı, ön toynakları zemine sertçe vurdu. Kanatlı at yeniden, yüksek sesle ve vahşice kişnedikten sonra havaya öyle güçlü tekmeler savurdu ki Drizzt boşluğu yaran toynakların sesini duydu.

Drow başını kaldırdı ve çabucak hatasının farkına vardı.

Arkasında, Innovindil'le beraber az önce geldikleri ağaçta, bir ork gözcüsünün bağırdığını duydu.

Önünde sekiz bekçi belirmeye başladı; içlerinden biri haykırdı.

Yanından gelen bir ses drowun o yöne dönmesine sebep oldu; uzaktaki dağ sırtından gelen orkları gördü. "Bir tuzak," diye fısıldadı; bunun mümkün olabileceğine inanamıyor gibiydi.

Diğer tarafta bir ork muhafızının arkasına hızla ilerleyen Innovindil'i gördü. İnanılmayacak kadar narin gözüken eli, şaşkına dönen yaratığın yüzüne yönelip kafasını arkaya çekerken diğer eli öbür taraftan uzanıp hançerin ucuyla yaratığın açığa çıkmış boynunda kırmızı bir çizgi oluşturdu.

Onlara en yakın yerde duran diğer ork bağırdı ve yere devrilen arkadaşının yanına koşup ölümcül yarasını sıkıca kapadı.

Innovindil'in eli öne uzandı ve kanlı hançeri yeni gelen orka savurdu. Vahşi salmımlar, sağa sola sallanan ellerle ork bu hamleden kendini kurtarmayı başardı ama akıllı elf, aslında sadece onu oyalamaya çalışıyordu. Kıvrak bir hareketle kılıcını çekti ve yana kaçan orkla arasındaki mesafeyi kapayarak öne doğru yuvarlandı. Zarif bir şekilde ayaklarının üzerine inerken hâlâ öne ilerliyor, kılıcını savurup orkun göğsüne sert hamleler indiriyordu.

Ama üç ork üzerine geldi.

Drizzt, drow yeteneklerini kullanıp orkların yolunda karanlık, sihirli bir küre oluşturdu, sonra zıplayıp onları durdurmak üzere koştu. Orklardan biri büyülü bölgenin önünde durmayı başardı, diğeri sadece kükreyip karanlığa atıldı. Üçüncüsü ise yana kaydı.

Drow, "Geliyor!" diye uyardı arkadaşını ve sözlerini tamamladığı an, ileri atılan ork karanlık kürenin dışına, elfin yalnızca iki adım ötesine çıktı.

Ama Drizzt'in uyarısı Innovindil için yeterli olmuş ve kılıcını önünde tutmuştu. Ork, ona doğru sertçe atıldığında kılıcının ucuyla

onu yana savurdu.

Ork, kadını iri gövdesinin altına gömmeye çalışarak, bir kez daha hızla üzerine geldi ama Innovindil son anda dört ayak üzerine çöküp acımasız yaratığın yan tarafına geçti. Bütün çabalarına rağmen ork yavaşlayıp dönmeyi başaramadı ve kadına yönelip üzerine doğru takla attı.

Innovindil, zamanında ayağa kalkamadı ve diğer orkun kılıç hamlesinden, bir dizinin üzerindeyken kurtulmak zorundaydı. Ork tüm gücüyle bastırdı; kılıcını zalimce savuruyordu. Elf her hamleye engel olabilmek için kamasını delicesine sallamak zorunda kaldı.

Başka bir yaratığın daha üzerine geliyor olduğunu fark edince çığlık attı ve gelenin Drizzt Do’Urden olduğunu anlaması oldukça uzun sürdü. Kendisine saldıran orka karşı önlem alması bir o kadar vakit aldı. Ork, aniden birkaç adım geriledi; kılıcını tutan parmakları titriyordu. Innovindil, yaratığın yüzünden ve boynundan akan kanları izledi. “Bizi bekliyorlardı!” dedi Drizzt kadına, yanından bir kez daha hızla geçip kadının arkasında ayağa kalkan orka saldırmak üzere ilerledi.

Ork, mızrağını yeni gelen düşmanına savurdu ama vurduğu tek şey hava oldu.

Kusursuz bir dengesi olan ve çabuk hareket eden drow kolaylıkla geri çekilip yana kaydı. Sonra Drizzt, orkun tahmin edebileceğinden çok daha hızlı hareket edip bıçağın arkasına geçti. Ork, daha önce hiç Drizzt Do’Urden gibi biriyle dövüşmemiş; değil ayak bileklerinde sihirli halhallar olan ve bu sayede hızlı adımlar atan bir drow, hiçbir drowun savaş yöntemini görmemişti.

Yuvarlanan palalar, yüzünü ve göğsünü keserek çaresiz yaratığın üzerine indi. Mızrağını düşürdü ve kendini korumaya çalışarak kollarını etrafına sıkıca sardı ama drowun keskin bıçakları ölümcül işlerine devam etti.

Drizzt, geri çekilen orka belki de düzinelerce hamle savurdu, sonra zıplayıp yaratığın göğsüne bir tekme attı; aynı zamanda

yönünü değiştirmek, hızını ayarlamak için de bu hareketten faydalandı.

Innovindil'in, kalan dört muhafızın etkisiyle geriye çekildiğini görünce orkun varlığını önemsemez oldu. Soldan, sağdan ve ortadan bir yığın ork daha geliyordu. Ağaçlardan yükselen bağrışmalarla arkasında bir de humanoidlerin olduğunu anladı, üstelik sesler çok da uzaktan gelmiyordu.

Innovindil, yanına koşan, sol kolu sağ koluna değen Drizzt'e "Gündoğumu'na git!" diye bağırdı.

Drizzt kadına güven veren bir bakış attı. Innovindil ve Tarathiel'in böyle savaştığını görmüş, son birkaç gün elfle beraber bu tekniğin üzerinde çalışmıştı.

Innovindil'in şüpheli bakışları kendisine ihanet etti. "Seçeneğimiz yok," dedi Drizzt.

Elfin yanından ileri doğru yuvarlanıp en yakındaki orklara saldırıya geçti. Yaratığın silahına vuran ve onun darbelerini bertaraf eden palaları öfkeyle çalıştı ama açısı kısa kalıyor, orka yetişemiyordu. Yine de drow yanından hızla geçerken, ork bunu fark etmedi. İşin aslı, ork, drowun niyetini hiç anlamadı; Driztt'in geri çekilme sebebinin kendisini arkasında yuvarlanan elfe sürüklemek olduğunu fark edemedi.

Orkun bilincine varabildiği tek şey bir elf kılıcının kaburgalarında yarattığı acıydı.

Çoktan başka bir orkla ilgilenmeye başlamış olan Drizzt, yaratığın homurdanarak yere devrildiğini güç bela fark etti. Innovindil'e sonsuz bir güven duyuyor ve savaşma yöntemlerinde bir zayıf halka varsa onun kendisi olduğunu düşünüyordu. Drizzt bu yüzden daha öfkeli dövüşmeye başladı; palaları görülmeyecek kadar hızlı hareket ediyor, karşısına çıkan her silahı savuruyor, düşmanlarını beceriksizce yana kaçmaya zorluyor, Innovindil'in kendisine bıraktığı orklara doğru hızla hareket etmek üzere kadının arkasına geçerken, kurbanlarını yanına gelen Innovindil'in ellerine bırakıyordu.

Dans eden çift, daireler çizip, birbirlerinin üzerinden taklalar atıp hapsedilmiş pegasusa doğru amansızca ilerleyerek çayırın karşı tarafına geçti. Ama nereye dönerse dönsün ve hangi açıdan bakarsa baksın Gündoğumu'nu o gün kurtaramayacaklarını anladı. Düşmanlarının gücünü hafife almış, pegasusu hayvan terbiyecilerinin elinden alabileceklerini zannetmişlerdi.

Drizzt tekrar döndüğünde, bir ork kılıcının korkunç hamlesinden kurtulmak üzere dizlerinin üzerine çöktü. Dengesini kaybeden orka saldırmak için fırsat kollamak yerine oniks figürünü çıkardı.

Guenhwyvar'ın, Astral Boyut'ta tamamen dinlenebilecek kadar uzun süre kalmadığını biliyordu ama başka çaresi yoktu, bu yüzden panteri çağırdı.

Gitgide artan saldırılara yeniden karşı koyabilmek için bıçaklarını öfkeyle sallayarak çabucak doğruldu. Innovindil'le birlikte döndükleri zaman arkalarında gri bir sisin şekillendiğini gördüler.

Bir ork, bu tuhaf kedi şeklini fark edince sisin içine bir hamle savurdu; kılıcı boşluğu yarıp geçti. Hayal kırıklığına uğrayan ork inledi ve bir hamle daha savurdu ama sis daha da şekillendi ve güçlü kedinin pençesi, kılıç darbesi daha hız bile kazanamadan, onu alt etti. Arka bacaklarını kolayca hareket ettiren panter orkun yüzüne doğru atılıp yaratığı yere serdi ve ona çabucak tırnaklarını geçirip bir sonraki kurbanına saldırmaya giderken orku yerde inleyip kıvranırken bıraktı.

Drizzt, panterin gelişinin bile yeterli olmadığını biliyordu; orklar çayıra akın etmeye devam ediyordu. "Her yerden geliyorlar," dedi arkadaşına. "Tek bir açık alan yok."

"Bir yer hariç," diye düzeltti Innovindil ve tiz bir ıslık çaldı. ' Drizzt kadının ne demek istediğini anladığını belirtircesine başını salladı ve Innovindil, beline bağlı kalın ipe sarılırken drow temposunu arttırdı. Bütün gücüyle savaşıp orklan geri çekilmeye zorladı. Kendisi bir hatta saldırırken onun, diğeriyle uğraşması için panterini yanına çağırdı.

Bir dakika sonra Innovindil bir kement yapıp bütün gücüyle bütün hızıyla salladı. Sonra, Drizzt ve Innovindil'in esir alman Gündoğumu'nu ilk gördükleri kayalık dağ sırtında, dörtnala koşan Günbatımı belirdi. Pegasus aşağı doğru hızla koştu beyaz yaratığı kıl payı sıyıran devasa bir kaya havayı yardı ve çimden beş metre yükselip mızraklarının kendisine erişemeyeceği kadar çabuk hareket ederek şaşkına dönen orkların arasından havaya süzüldü.

İyi eğitilmiş olan pegasus, kementi kusursuzca sallayan ve yaklaşık altı metre uzunluğundaki ipin ilmiğini ayağına geçiren Innovindil'in üzerinden geçerken başını eğdi. Pegasus anında yükselip elfı de beraberinde sürükledi. Yakındaki orkların üzerinden geçerlerken Innovindil, bir mızrağın kalçasını sıyırmasıyla canını yakan bir darbe aldı. Yine de şanslıydı; itişip kakışan orkların arasından geçerken kendisine isabet eden tek silah o mızrak olmuştu. Derken yeniden üzerlerindeydi; Günbatımı, hız ve yükseklik kazanmak için, kanatlarını bütün gücüyle çırpıyordu.

Bir yığın orka çarpmaktan ve kalçasındaki yaradan dolayı başı dönen Innovindil, sıkı tutunup atın üzerine tırmanması gerektiğini düşünüyordu.

Drizzt kadının hareketlerini izlemekle fazlasıyla meşguldü; iri kayalar havayı yarıp durduğunda oldukça ürkmüştü. Drow, ani bir saldırıya geçti. Ork sürüsünü yarıp Gündoğumu'nun yanına ulaştı.

İleriye atılmasını sağlayan şey öfkeydi. Pegasusun ön toynakları kazığa sıkıca bağlanmıştı.

Drizzt'in onu kolayca kurtarması imkansızdı. Ayrıca orklar omuz omuza verip aşılmaz bir çember oluşturarak çevresini sardığından, oradan uzaklaşması da imkansız gibi duruyordu. O hattın arkasından bir yerden drow, Guenhwyvar'ın acı içinde inlediğini duydu; sesi öylesine kederliydi ki Drizzt, panteri oradan çabucak uzaklaştırdı.

Gündoğumu'nun çevresinde dolanıp orklara saldırdı, sonra yön değiştirip yeniden pegasusa yöneldi.

Her şey ona ürkütücü derecede tanıdık geliyordu. Hatta orklar, "Obould! Obould! Obould!" diye haykırmaya başladığında bunu daha

da yoğun hissetti.

Drow, Tarathiel'in son kavgasını, elf arkadaşım öldüren zalim savaşçıyı hatırladı. Onun ölümünün intikamını almaya yemin etmişti ama bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordu. Dağılmaya başlayan orkları ve onların arasında beliren düşmanının kemik beyazı miğferini gördü.

Palalarına sımsıkı yapışan Drizzt'in eklemleri kasılmaktan beyaza kesti. Keskin bıçaklarını Kral Obould Bol-Ok'un kafatasına saplamayı nasıl da istiyordu!

Ama orkların arasında şamanlar olduğunu fark etti; Obould'un üzerinde avantaj sağlasa bile çabucak iyileştirilemeyecek ölümcül yaralar açmayı umabilir miydi? Ork kralını yere serse bile diğerleri üzerine çullanmayacak mıydı?

Yukarı bakıp son umudunu da kaybetmek istemedi ama lavanta renkli gözleri gökyüzüne birden fazla kez yöneldi. Günbatımı'yla beraber ağaçların arkasında kaybolan ve bir uçurtma gibi salınan Innovindil'i gördü; ona bir sonraki bakışında kadının atın üzerinde olacağını biliyordu.

Kemikten yapılmış beyaz miğfer ön sıraların arasında belirip gitgide öne çıktı ve yaklaşmasıyla haykırışlar daha da arttı.

Drizzt, sinirleri gerilmiş gibi başını çevirdi ama asıl amacı çevreye hızlı bir bakış atmaktı.

Hareketlenmeyi ve gölgeyi gördü. Palalarını yeniden sıkıca kavradı; en çok istediği şey o bıçaklardan birini Obould'un göğsüne saplamaktı.

Aniden döndü ve Gündoğumu'nun sırtına bindi. Pegasus doğruldu, ayaklarını yere hızla vurup dönmeye çalıştı. Pegasusun sırtında duran drow, "Beni öldürecek misin Obould?" diye bağırdı. Durduğu yerden ork kralının başını, gövdesinin üst kısmını, göz çukurları uzatılmış kemik miğferi ve gün ışığının yarı saydam lenslerde parıldamasını rahatlıkla görebiliyordu. Orkun görkemli

siyah zırhını ve muhteşem kılıcını fark etti; Drizzt, ork kralının sadece düşünce gücüyle bu kılıçtan alevler saçabildiğini biliyordu.

Düşmanını tamamen gören Drizzt, daha iyi şartlarda, çevrelerinde zalimin müttefikleri olmadan, Obould'u yenip yenemeyeceğini tartmak zorunda kaldı.

Onun dikkatini ve çevredeki bütün bakışları kendisine çekmek zorunda olduğunu ve ork kralının, yardakçılarını üzerine göndermesini engellemesi gerektiğini bildiğinden, "Beni yenecek kadar güçlü müsün Obould?" diye bağırarak meydan okudu. Drow, "Haydi öne çık," diye böbürlendi. Palalarından birini havaya atıp düşen bıçağı sapından ustaca yakaladı. "Ne zamandır bıçaklarımın akan kanınla kırmızıya boyanmasını bekliyorum!"

Bunun üzerine son ork hattı da, Drizzt ve Obould'u ortada bırakarak, çekildi. Drow, kendini, nefesini tutmaya ve tünediği yerden düşmemeye zorladı. Obould'un varlığı, yaratığın ağırlığı ve dengesi, şeklinin katılığı ve kılıcını sanki hafif bir bastonmuş gibi tek elle çekişi onu sarsmıştı.

Drow, "Sana ihtiyacım var, Gündoğumu," diye çabucak mırıldandı. "Yalvarırım beni havaya kaldır, belki sonra tekrar sana gelebilirim."

Gökyüzüne attığı bir bakışla Innovindil ve Günbatımı'nın dönüşünü ve altlarında sallanan ipi gördü.

Drizzt, bir yığın orku ürküterek, "Şimdi değil Obould!" diye haykırdı. Hızla Günbatımı'nın geniş kalçasına doğru ilerleyip pegasusu tekmeledi.

Gündoğumu ona karşılık verdi ve Drizzt, atın hamlesinden faydalanıp sıçradı. Yükselip kendisine yaklaşan ipi yakalamak için dönüp kıvrılırken palalarını kaldırdı.

Bir eliyle yerden altı metre yükseklikteki ipi yakalarken "Başka zaman Obould!" diye haykırdı. "Sen ve ben başka zaman karşılaşacağız!"

Ork kralı kükredi. Yardakçıları havaya mızraklar, taşlar ve baltalar fırlattı.

Ama hareket eden hedefi yine ıskaladılar. Drizzt kulaklarında yankılanan kanat sesiyle ipi sıkıca kavradı.

Aşağı baktığında devleri gördü. Onları, Innovindil ve Gündoğumu da görmüş olmalıydı çünkü pegasus üzerlerine iri kayalar atılmaya başladığında yana kaymıştı.

Hızla kararan gökyüzüne doğru tırmandılar ve saldırılardan kurtulup dağ sırtına sağ salim gelmeyi başardılar. Hem Drizzt hem de elf arkadaşı, kurnaz düşmanlarına karşı yeni bir bakış açısı kazanmış; ona saygı duymuşlardı. Çayırda duran Obould, onların gözden kayboluşunu hem keyifle hem de hayal kırıklığıyla izledi.

Başka bir zaman karşılaşacaklarını biliyor ve en ufak bir korku duymuyordu. Çevresindeki orklar gülüşüp bağırıştılar.

Önünde duran Gündoğumu tepinmeye ve kişnemeye devam ediyordu. At terbiyecileri ellerindeki kırbaçlarla koşup geldi.

Obould kükreyip hızlarını kesti.

“Sakin ve nazik davranacaksınız!” diye emretti...

Ertesi gün, güneş batı ufkunda yeni belirdiğinde, o at terbiyecileri, Obould’un yanına gitti.

“Yaratığın canı yakılmadı Tanrı Kral,” dedi liderleri. “Yaratık üzerine binilmeye hazır.” Kolundaki Tsinka Shinriil, kulağını hafifçe ısırırken Obould sırıttı.

“Yaratık beni yine üzerinden atarsa senin başını keserim,” dedi ve Tsinka kıs kıs güldü. Beti benzi atan at terbiyecisi eğilip büzüldü.

Obould birkaç dakika boyunca onun huzursuzca kıvranmasını izledi. Ork kralının ne o gün ne de başka bir zaman esir ettikleri atın yanına gitmeye niyeti vardı. Yaratığa bir daha asla güven içinde binemeyeceğini ve onu, düşmanlarını tuzağa düşürmek için kullanamayacağını biliyordu. Kısacası kanatlı at neredeyse tamamen faydasızdı.

Ork kralı, esir pegasusun kendisine son bir faydasının dokunabileceğini düşündü.

GRUUMSH NASIL İSTERSE

Mithril Salonu'nun en iyi rahiplerinden biri olarak ün yapmaya başlayan ve bu zorlu mücadelede en çok sözü dinlenenlerden biri olan Cordio, "Sana gelmeyecekler diyorum; güneydeki troller kaçtı" diye açıkladı.

"Bunu Moradin mi söyledi?" diye sordu Bruenor.

"Pöh! Onunla hiçbir ilgisi yok," diye cevapladı Cordio. "Kendi fikrimi söylüyorum, zaten başka bir şeye de ihtiyacım yok. Orklar içeri girecek olsa troller tünellerden neden çekilsin ki? Orklar bile o kadar aptal olamaz. Ayrıca bu Obould pek çoğundan daha da akıllı."

Bruenor bakışlarını, Cordio'dan rahibin hastası, Bekçi Vadisi'nin kuzeyindeki dağ sırtından çekilirlerken sırtına yediği bir ork mızrağı yüzünden yürüyemeyen ve ayakta duramayan, Banak Brawnanvil'e çevirdi.

"Ben o kadar da emin değilim," diye karşılık verdi yaşlı bilge savaşçı. "Troller her an geri gelebilir. Tabii ki sen, Obould'un trollerin geri çekilişinden haberdar olduğunu düşünüyorsun. Orada neler olup bittiğini bilmiyoruz. Kral Bruenor ve Mithril Salonu'nun güvenliğini bir olasılık yüzünden tehlikeye atamam."

Bruenor kıllı başını kaşıdı ve kızıl sakalını çekiştirdi. Gri gözleri Banak'tan Cordio'ya kaydı ve sonra tekrar Banak'a yöneldi.

"İçeri girecek," dedi Bruenor. "Obould vazgeçmeyecek. Felbarr'ı bir kez ele geçirmişti ve bunu tekrar yapmayı her şeyden daha fazla istiyor. Ayrıca Mithril Salonu'na gelmediği sürece oraya ulaşamayacağını biliyor. Er ya da geç içeri girecek."

"Bence oldukça yakın bir zamanda yapacak," dedi Banak ve ikisi birden Cordio'ya döndü.

Cüce rahibi ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Bir yaranın nasıl sarılacağı üzerine sizinle bütün gün tartışabilirim ama savaş liderleri

sizlersiniz. Cordio sadece sizin pisliklerinizi temizleyecek biri, hepsi bu."

"O zaman Obould'un samanlarının temizlemek zorunda kalacağı bir pislik yaratalım," dedi Bruenor.

"Çocuklar Salon'un üst bölümlerini savunma hazırlıklarına başladı bile," diye garanti verdi Banak.

"Obould'un samanlarını nasıl çalıştırabileceğimizi biliyorum," diye belirtti cüce kralı. Koridora yöneldi. Banak'ın kapısını ardına kadar açtı ve sırıtarak diğerlerine döndü. "Bütün klan hayatını sana borçlu, Banak Brawnanvil. Mirabarlılar senin yarı tanrı olduğunu düşünüyor."

Kara gözleri nemle parıldasa da Banak kralına kayıtsızca baktı.

Bruenor bakışlarını yaralı savaş liderinden ayırmadı. Eğilip kalın kemerini açtı ve tek bir hamleyle kemeri çıkardı. Deriyi eline sarıp tokasını taktı; klanın simgesi olan köpüklü kupa, parmaklarının eklem yerlerine denk geldi. Banak'a bakmaya devam ederek boşta kalan eliyle kapıyı sıkıca tuttu ve sağlam bir sol kroşe indirdi. Banak ve Cordio'nun yaptığı işi görebilmesi için kapıyı biraz daha açtı; Battlehammer'ın köpüklü bardağında bir girinti oluşmuştu.

"Bunun içini altın ve gümüşle dolduracağız," dedi Bruenor. Bu Mithril Salonu kralının bahşedebileceği en büyük onurdu. Bruenor bunu söyledikten sonra başını sallayıp kapıyı arkasından kapayarak çekildi.

"Kralının sana fazlasıyla düşkün olduğunu düşünüyorum Banak Brawnanvil," dedi Cordio.

Banak geri yığılıp sırt üstü yattı. "Ya da işimin bittiğini düşünüyor." "Pöh!" Banak, "O zaman beni iyileştir lanet ahmak," diye emretti.

Cordio derin bir nefes alıp verdi, uzun bir süre sessiz kalıp "Moradin aşkına," diye mırıldandı.

Rahip, gerçekten de Moradin'in kendisini duymasını ve kendisine Banak'ın felcini kısmen giderecek bir güç bahşetmesini diliyordu. Banak gibi onurlu ve saygı duyulan bir cüce böylesi onur kırıcı bir acı çekmemeliydi. Obould, kayalık uçurumda durmuş, yapılan işi izliyordu. Orklar, Bekçi Vadisi'nin etrafında toplanmış bıçaklarını biliyor, sıkı ve hızlı hareket etme provaları yapıyordu ama önemli işlerin çoğunu orklar değil de Gerti'nin devleri yapıyordu. Obould, bir düzineden fazla devin Vadi'nin batı kanadına girişini, bir ork göğsü kadar kalın kütükleri iplerle sürükleyişini izledi. Diğer devler kapalı batı kapılarının taş duvarlarında çalışıyor, yıkıntıları bir kenara atıyor ve kapının üzerindeki dağın gücünü tartıyorlardı. Diğer devler kapının kenarlarındaki uzun kulelere ve Battlehammer Klanı'nın batı kapılarının demirlerinin arkasında yer alan bir üçüncü kuleye kütükler bağlayıp çiviliyordu.

Obould kapıların üzerindeki dağa ve taşların arasında tepinip duran gözcülerine baktı. İlk hissettiği duygu şaşkınlıktı. Hiçbir cücenin vadideki hazırlıkları görmesini istemiyordu. Tsinka ve diğer şamanlar, cücelerin saldırıya ihtimal bile vermediğini garanti etmişti. Sakallı halkın, güneyde, Proffit'in trolleriyle uğraşıyor olduğunu ve yıllar önce Felbarr Kalesi'nde tanıdıkları bütün cüceler gibi demir kapılarına fazlasıyla güvendiklerini varsayıyorlardı.

Gerti'nin kendi halkıyla beraber durduğunu ve uzun tahta bir masaya serili parşömenlere baktığını gören ork kralı, kayalık yamaçtan aşağı indi. Dişi dev, gözlerini parşömenden ayırıp kulelere ve vadinin taş zemininde kayan iri kütüklere çevirip sırıttı. Yanındaki dev, başını sallayarak parşömeni gösterdi.

Obould onların bu işi iyi becerdiğini biliyordu; her adımda güveni daha da artıyordu. Gerti'ye yaklaşırken, "Zorlu kapılar," dedi.

Gerti ona kuşku ver tiksinti dolu bir bakış attı. "Bir dev, bir cücenin inşa edebileceği her şeyi yıkabilir," diye karşılık verdi.

"Bunu yakında göreceğiz," diyen ork kralı eğilip devi saygıyla selamladı. Dişi deve biraz daha yaklaşınca Gerti'nin yanındaki devler yalnız kalmalarını sağlamak için etrafa dağıldı.

“Devlerin Mithril Salonu’nun derinliklerine inecek mi?” diye sordu Obould.

“Mithril Salonu’nun derinlikleri mi? ” diye alay ederek cevap verdi. “Bizler cücelerin kirli, sıkışık tünelleri için yaratılmadık Obould.”

“Duyduğum kadarıyla salonun tavanı oldukça yüksekmiş.”

“Sana kapıyı yıkacağımız söyledim. Yapacağız da… Kapı devrildiği zaman bırak da orkların Kral Bruenor’un öldürücü odalarına girsin.”

“Mithril Salonu hazinelerinin hayli fazla olduğu söyleniyor,” diye alay ederek cevapladı Obould.

“Zaten sahibi olduğum hazineler.”

Obould bir kez daha eğilip selam verdi ama ne o kadar eğildi ne de o kadar saygılıydı. “Devlerin, savaşçılarımın salona girmesinde fazlasıyla etkili olacaktır,” dedi. “Ayaklarımızı yere sağlam basmamıza yardım et. Ondan sonra savaşçılarım tünellere duman gibi yayılacak ve cüceleri bozguna uğratacaktır.” Gerti’nin aptal gülüşü bundan o kadar da emin olmadığını gösteriyordu.

“O zaman, tıpkı anlaştığımız gibi, halkınla beraber Surbrin’e dönebilirsiniz,” dedi Obould.

“Surbrin’e istediğim zaman gideceğim,” diye sertçe karşılık verdi Gerti. “Belki de gitmem. Belki de Parlak Beyaz’a ya da canım Leydi Alustriel’in şehrini almak isterse Gümüşay’a giderim. Hiçbir anlaşma beni sınırlayamaz Obould.”

“Biz düşman değiliz, Hatun Orelsdottr.” “Kendi iyiliğin için bırak da öyle kalsın.”

Obould’un kanlanmış sarı gözleri bir an için kısıldı ve içinde biriken bütün öfkeyi dişi deve yansıttı. “Devlerinin, salona girecek olan öncü birliklerime eşlik etmesini istiyorum,” dedi Obould.

“Tabii ki istersin. Onların gücüne ve yeteneğine sahip tek bir savaşçın bile yok.” “Bunun karşılıksız kalacağını söylemiyorum.”

“Bana Mithril Salonu’nun hazinelerini mi öneriyorsun?” diye sordu Gerti. “Çoktan ölmüş olduğunu iddia ettiğin Battlehammer Kralı’nın başını mı öneriyorsun?”

“Pegasus,” diye hiç düşünmeden karşılık verdi Obould ve bir an için Gerti’nin mavi gözlerinde bir şimşek çaktığını gördü.

“Ne olmuş ona?”

“O yaratığa binmeye kalkacak kadar aptal değilim. Düşünce kabiliyeti olmayan bir canavar değil; katlettiğim elfin sadık bir arkadaşı…” diye itiraf etti Obould. “Elbette onu yiyebilirim ama onun kadar işe yarayacak başka bir at olabilir mi? Onun güzel bir yaratık olduğunu düşünüyorsun Hatun Orelsdottr, öyle değil mi? Parlak Beyaz’a uygun bir ganimet olmaz mı?”

“Senin hiçbir işine yaramıyorsa…”

“Bunu söylemedim,” diye böldü Obould. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun.”

“Dürüst bir teklifte bulunuyorum. Devlerin, orklarının yanında yer alıp Mihtril Salonu’nun ana savunmasını kırsın. Cüceleri daha dar tünellere ittiğimiz zaman Salonu bana bırakıp kendi yoluna; Surbrin’e ya da nereye istersen oraya git. Kanatlı atı da beraberinde götür.”

Gerti sakıngan bir tavır aldı ama gözlerindeki ışık ona ihanet ederek ilgisini ortaya çıkardı. “O yaratıkta gözün kaldı,” diye açık açık sordu Obould.

“Zannettiğin kadar değil.”

“Ama devlerin, orklarımın yanında yer alacak.” “Sadece cüce öldürmekten zevk aldıkları için.”

Obould onu bir kez daha selamladı ve konunun üzerine daha fazla gitmedi. Gerti, ordularını gönderdiği sürece bunu neden yaptığı onu ilgilendirmiyordu.

“Hee hee hee.”

Ivan, kardeşinin bitmek bilmeyen neşesine gülmekten kendini alamadı. Genellikle Nanfoodle'ın peşinde koşturan Pikel, Mithril Salonu'nun üst batı odalarında zıplayıp duruyordu. Kral Bruenor, Cordio ve Banak'la yaptığı konuşmadan sonra doğruca onların yanma gelmişti. Orkların, Salon'a girmeye çalışacaklarına ikna olmuş olan Bruenor, bu iki sıra dışı cüceyi Pikel'in deyimiyle 'onu yapmaaak'la görevlendirmiş ve simyacı gnoma istilacıların akınında doğabilecek uygunsuz ve sevimsiz durumları çözüme bağlama işi vermişti. Elbette Nanfoodle, Mithril Salonu'nun en iyi bira yapımcılarını işe koşmuş ve patlamaya hazır sıvılar yaratmalarını sağlamıştı. Fıçıların ve deney şişelerinin içine en tuhaf ve en pahalı malzemeler koyulmuştu. Bruenor'un verdiği talimatı harfi harfine yerine getiren Nanfoodle'ın takımı hiçbir şeyden kaçınmıyordu.

Karışım dolu kovalardan birini dikkatle ve özenle taşıyan Ivan, çifti izledi. Patlamaya hazır sıvının etrafa saçılmaması için büyük çaba harcadı; kovadaki sıvı, arbalet oklarını tutuşturan küçük şişelerdekiyle aynıydı. Herkes, şiddetli sarsıntıyla etkiye geçen bu egzotik sıvıyı 'Darbe Yağı' olarak adlandırıyordu. Ivan'ın arbalet okları, bir darbe anında etkileşim göstermek üzere yapılmıştı ve karşısına çıkan her türlü engeli havaya uçurabilirdi. Sadece birkaç damla darbe yağının yarattığı patlama göz önünde bulundurulunca cüce, akıllı Nanfoodle'ın bu denli güçlü bir karışımla ne yapmayı planladığını hayal bile edemiyordu.

Nanfoodle, "Tam buraya," dedi emrindeki bir çift cüceye. Odanın batı girişinde yer alan, yukarıdaki koridorlara açılan kapılarının yanındaki düz bir duvarı işaret etmişti. Ivan'ın, kardeşi Pikel'in "hee hee hee," sesi eşliğinde kovayı getirmesini sağlamıştı.

"Candles'ın yanına gidip bu işi nasıl başardığını soracak kadar kibar olabilir misin?" dedi Nanfoodle; adı Bedhongee Waxfingers olan ve ailesinin yaptığı işten dolayı Candles* lakabıyla tanınan ince, şaşı bir cüceden bahsediyordu.

** Candles: İng. mumlar*

Ivan, kovayı duvarın önüne nazikçe koydu ve fırça taşıyan iki yardımcısına baktı. "Evet, giderim" dedi gnoma bakarak. "Ama

bunun sebebi bu ahmaklardan birinin kovaları tekmelemesinden önce buradan uzaklaşmak istiyor olmamdır.” dedi gnoma bakarak. “Ama bunun sebebi bu ahmaklardan birinin kovaları tekmelemesinden önce buradan uzaklaşmak istiyor olmamdır.”

“Bom!” dedi Pikel.

“Evet, bom ve sen bunun ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin,” diyen Ivan yola koyuldu. O daha iki adım atamadan “Ebatlar neydi?” diye sordu Nanfoodle.

“Candles’dan mı söz ediyorsun? Yan yana ve üst üste duran iki cüce,” diye yanıtladı Ivan. Bu, bir buçuk metre genişliğinde, iki buçuk metre uzunluğunda demek oluyordu.

Nanfoodle’ın, ellerinde fırça olan cüceleri harekete geçirmesini izledi. “Lanetli gnom,” diye mırıldanıp odayı terk etti.

Koridora vardığında açıklama yapan Nanfoodle’ın sesini duydu; “Parça saçan patlayıcılar Pikel. Burada tabii ki dışarıda yaptığımız kadar büyük bir patlama olmayacak.” “Bom!” diye karşılık verdi Pikel.

Ivan gözlerini kapayıp başını salladıktan sonra çok daha hızlı bir şekilde ilerledi; Nanfoodle’a karşı mümkün olduğu kadar ihtiyatlı davranmak istiyordu. Pek çok cüce gibi Ivan da akıllı savaş ustalarını alkışlıyordu. Battlehammer’ın mancınıkları ve düşmanlarını ezip dümdüz etmek için tasarlanan ‘pres’ oldukça etkileyiciydi ama Nanfoodle’ın işleri, Ivan’ın faydacı cüce duyarlılığıyla örtüşmüyordu. Dışarıda, üzerinde ayaz devlerinin beklediği dağ sırtındaki savaşta gnom, yeraltındaki gazları sıkıştırmış ve koca bir dağı paramparça etmişti.

Ivan, Nanfoodle’ın çabalarının Mithril Salonu’nun güvenliğini arttırabileceği gibi bütün yapıyı yok edebileceğini de düşünüyordu.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye kendi kendine homurdandı cüce. “Sen savaşçısın; savaş lideri değil.”

Kardeşinin, arkasından güldüğünü duydu. Ivan bu gülüşün pek de iyi sonuçlar doğurmadığını biliyordu. Aklına üç yüz metre yukarı yükselen alevler ve bir dağ sırtındaki molozların çevreye dağılışı geldi.

Bir kez daha, “Savaş lideri değilsin,” diye mırıldanıp başını salladı. “Harika bir iş çıkarıyorsun Gümbürgöbek,” dedi Bruenor.

Regis bu beklenmedik sesle irkilip dar bacadan geçişlerinde onu arkadan takip eden arkadaşının üzerine is döktü. Bruenor homurdanıp öksürdü ama şikayet etmedi.

“Bunun bizi dışarı çıkaracağından emin misin?” diye öksürerek sordu Regis.

“Sen beni kokuşmuş duergarla bıraktığın zaman bu yolu kullandım,” dedi Bruenor. “Üstelik tırmanmak için gerekli malzemeye sahip bile değildim! Ayrıca savaş yorgunu bedenim yara bere içindeydi! Ve…”

Bir dizi şikayet sıraladı ama Regis hiçbirinin üzerinde durmadı. Yüksekten atıp tutan ve abuk sabuk konuşan Bruenor’un arkasında olduğunu bilmek, buçukluğu bir şekilde rahatlıyor, ona evinde olduğunu hissettiriyordu ama bu tırmanışı daha kolaylaştırmıyordu; incinen kolu hâlâ acıyordu. Onu ısıran kurt, dişlerini kemiğine gömmüş, aradan on gün geçmesine ve Cordio ile Stumpet’in şifa büyülerine rağmen hurdası çıkan buçukluk tamamen iyileşmemişti.

Yine de Bruenor’a bacada öncülük etmenin bir onur olduğunu biliyordu ve yavaşlamaya niyeti yoktu.

Bruenor’un homurtusunun kendisine yol göstermesine izin verdi ve tepeye ulaştı. Parmaklarını sert taşın çevresine dolayıp kendisini yukarı çekti. Hemen hemen hiç yukarı bakmadan bu işlemi defalarca tekrarladı.

Sonunda başını arkaya attığı zaman altı metre bile uzaklıkta olmayan gecenin parlaklığını gördü.

Oralarda başına bir mızrak indirmek için hazır bekleyen bir ork muhafızı olabileceğini düşünen Regis’in gülümsemesi anında soldu.

Buçukluk olduğu yerde donup kaldı ve uzun bir süre hiç kıpırdamadı.

Ayak tabanına değen bir parmakla Regis, aşağı bakıp yüzü isten kapkara olan Bruenor'un iyice ortaya çıkmış olan parıldayan gözlerini gördü. Bruenor, Regis'i yola devam etmeye teşvik ediyordu.

Regis, sinirlerine hakim olup gözlerini yavaşça yıldızlara doğru kaldırdı. Sonra ani bir hızla bir elini öbürünün üzerine atarak yukarı çıkmaya başladı; yıllar önce Bruenor'un buraya tırmanışından bu yana bir çubuğu eksilen ocak ızgarasına gelinceye kadar yavaşlamayacaktı. Kararlı bir şekilde homurdanarak ve cüce arkadaşının duergardan kaçışını düşünerek artan cesaretiyle Regis, çabucak hareket etti ve bedeninin üst kısmı bacanın dışına çıkıncaya kadar hiç durmadı. Yarısı içeride, yarısı dışarıda kaldığı zaman durdu ve öldürücü darbenin gelmesini bekleyerek gözlerini kapadı. Duyduğu tek ses yüksek dağlarda yankılanan rüzgarın uğultusu ve aşağıdaki Bruenor'un hareket edişiyle dökülen kırıntıların yaydığı çatırtılardı. Regis kendini dizlerine kadar yukarı çekip çevreye bir göz attı. Adı Fourthpeak olan dağın inanılmaz bir manzarası vardı. Ayaz vardı ve zemin karla kaplıydı. Bir tek, cücelerin muhteşem mekanı Altşehir'den gelen ısının dışarı üflendiği baca çevresi temizdi. Regis doğruldu; gözleri çevreye kilitlenmişti. Batıya; Bekçi Vadisi'ne ve Obould'un devasa ordusunun binlerce kamp ateşine baktı. Döndü ve bakışlarını aşağısındaki doğu bölgelerine, kara bir yılan gibi süzülen görkemli Surbrin Nehri'ne ve batı yakasındaki bir dizi ateşe yöneltti. Sonunda delikten yukarı çıkıp büyüleyici manzaraya, Silver Marches'ın çevresindeki birliklerin kamp ateşlerine bakmak üzere doğrulan Bruenor, "Moradin aşkına Gümbürgöbek," diye mırıldandı. "Hayatım boyunca bu kadar kalabalık bir düşman ordusu görmedim."

"Hiç ümit var mı?" diye sordu Regis.

"Pöh!" diye homurdandı güçlü cüce. "Hepsi yalnızca ork! Benim bir cücem on tanesini öldürür." "Bu biraz zor olabilir," dedi buçukluk ama arkadaşının duymamasını sağlayacak kadar akıllıydı. "Gelecek olurlarsa batıdan yola çıkacaklardır," dedi Bruenor; orası tartışmasız en kalabalık bölgeydi.

Regis onun yanma gidip sessizce durdu. Günün ilk ışıkları doğmadan önce bir saat yol gidebilirlerdi. Zalim soğukta bacadan yayılan sıcak havaya ihtiyaçları olacağı için çok da ilerleyemezlerdi. Dar bir yere tırmandıkları için çok kaim giysiler de giymemişlerdi.

Böylece yan yana durup sabırla beklediler. İkisi de kazıkların ve rüzgar yemenin çok da önemli olmadığını biliyordu. Ama kısa bir süre sonra iniltiler başladı. Önce tek bir kurt uludu, sonra birer birer diğerleri de karşılık verdi.

Aradan epey vakit geçtikten sonra "Gitmeliyiz," dedi Regis; uğultular her saniye daha da artıyordu.

Bruenor taştan yapılmış gibiydi. Sadece bir kez doğuya bakmak üzere kımıldadı.

"Haydi," dedi cüce; gökyüzüyle konuşuyor, gün ışığına sesleniyordu. "Bruenor, yaklaşıyorlar."

"Deliğe gir," diye emretti cüce.

Regis onun koluna yapıştı ama cüce hareket etmedi. "Baltan yanında bile değil."

"Senin arkandan ben de gireceğim. Buna şüphen olmasın. Sadece Obould'un ordusunu gün ışığında görmek istiyorum." Bir kurt uluması havayı yardı; ses o kadar yakından geliyordu ki Regis, hayvanın sıcak nefesini ensesinde hissetti. Sadece varlıklarını anımsamak bile kolunun yeniden acımasına neden oldu. Bir kurdun uzun ve sivri, parlak beyaz dişleriyle bir kez daha karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Bruenor'un kolunu bir kez daha çekiştirdi ve cüce bacaya girecekmiş gibi hafif döndüğünde, buçukluk yüzüstü yere yatıp bacanın ağzında durdu.

"Haydi," dedi Bruenor, döndü ve gözlerini kısıp bir kez daha batıya baktı.

Hava birazcık aydınlanmıştı ama Bruenor karanlık vadiyi hâlâ net göremiyordu. Gözlerini fal taşı gibi açıp Moradin'e yakardı ve sonunda iki dikili taşı hayal meyal seçebildi.

Cüce başını kaşıdı. Orklar heykel mi inşa ediyordu? Gözetleme kuleleri mi yapıyorlardı?

Bruenor yakındaki bir hayvanın ayak seslerini duydu ve gözlerini vadiden ayırmadan eğildi, yerden bir taş alıp sesin geldiği yere fırlattı.

“Git buradan seni aptal köpek. Köpek etini sevmiyorum, kendi iyiliğin için git!” “Bruenor!” diye bağırdı bacanın içindeki Regis. “Ne yapıyorsun?”

“Birkaç kemikli kurttan kaçacak değilim!”

“Bruenor…”

“Pöh!” diye homurdandı cüce. Kar yığınına bir tekme savurdu, arkasını döndü ve bacaya doğru yöneldi; Regis rahatlamıştı. Cüce durdu ve uzun, karanlık şekillere bir kez daha baktı.

“Kuleler,” diye homurdandı ve kıllı başını salladı. Deliğin içine atlayıp hızını kesmek için ızgaraya tutundu. Ve birden her şeyi anladı.

“Kuleler mi?” dedi. Kendini yukarı itti ve yanında bir hareketlenme hissetti; on adım uzağında kurdun gözleri parıldıyordu. “Seni akıllı domuz surat!”

Bruenor aşağı indi.

Değerli Mithril Salonu’nun tahmin ettiğinden de büyük bir tehlike altında olduğunu anlayınca Regis’i mümkün olduğu kadar hızlı gitmeye zorladı. Obould’un alt tünellerden gelebileceğini ya da belki kendi tünelini inşa edeceğini veya demir kapıları yıkmaya çalışacağını düşündü.

Yol boyu “Kuleler…” diye mırıldandı; artık biliyordu.

Ertesi sabah, Fourthpeak olarak bilinen dağın zirvesinde bir ağaç belirdi. Aslında o bir ağaç değil, tuhaf Pikel Bouldershoulder’ın yaptığı rahip büyüsüyle ağaç şeklini alan bir cüceydi. Aradan çok geçmeden dağ yamacının batısında ikinci bir ağaç daha belirdi ve onu bir üçüncü izledi. Bu ‘yeni büyüyen’ ağaçlar; birbiri ardına

sıralanan cüceler, Bekçi Vadisi’ni tamamen gören bir konum elde edinceye kadar devam etti.

Dev kulelerin neredeyse tamamlanmış olduğu ve o dikili taşların arasında korkunç bir şahmerdan durduğu haberi Mihtril Salonu’na yayılmaya başladığında salonun içindeki işler inanılmaz bir hız kazandı.

Cüce yapısının batı kanadındaki büyük, oval girişi çevreleyen iki balkon vardı. İkisi de derinlerdeki koridorlara açılan tünellere sahipti. İki balkon da okçular ve çekiç fırlatıcılarıyla eşsiz birer öldürme mekanıydı. Bu balkonlardan bir tanesinin batı ucuna cüceler, içine sadece tek bir cücenin sığabileceği, gizli bir oda inşa etmişti. Tepesinden, Nanfoodle’ın kuzeye sıcak hava akımı taşımak üzere kullandığı metal borular geçiyordu. Cüceler bu boruları tavana sıkıca yerleştiriyor ve hattı geniş, oval odanın ortasına kadar uzatıyordu. Bu borulara, gizli bölmenin içindeki manivela ile sağlamlaştırılmış, borunun diğer ucuna, oradan da neredeyse yere; dokuz on metre aşağı sarkan kalın bir ip geçirilmişti.

Odanın çevresi cüce savunmalarıyla, kendilerini saldırganlardan koruyacak ve doğudaki ana koridora geri çekilmelerini sağlayacak alçak duvarlarla sarılmıştı. Duvarlardaki oynak yerleri yukarıdaki düz çıkıntılara denk getirmişlerdi. Banak Brawnanvil’in gözcülüğünü yaptığı ekip, zamanlamaya büyük bir özen gösteriyor; yukarıdaki kardeşlerinin, odadan canlı çıkabilmeleri için son şansları olduğunu biliyordu. Çalışkan Battlehammer çetesi, düşmanlarını engellemek üzere kapıların ardına, bir kısmı özel olarak yapılan, diğerleri ise sadece Altşehrin demir atölyelerindeki artıklardan elde edilen yüzlerce sivri uçlu demir yerleştirmişti.

Savaş alanı olması beklenilen yerin dışında da bir o kadar yoğun bir çalışma vardı. Demirci ocakları işliyor, bira fıçıları büyük kepçelerle karıştırılıyor, taşlar bileniyor, havanlar dövülüyor, çömlekler dönüp duruyordu.

Başarı anma öğleden sonra ulaşıldı. Bir alay cüce odaya büyük, yuvarlak bir çanak getirdi. Beş metreden uzun olan bu garip alet metalden yapılmıştı, içine, ortada duran bir metre yüksekliğe sahip

bir sopaya kancalanmış pervane tabakası döşenmişti ve bir göz deliği vardı. Cüceler sarkan ipi buna bağladı.

Sinirli olan Nanfoodle sopaya bağlı olan bu yay mekanizmasını defalarca kontrol etti. Gerginliğin doğru ayarlanması gerekiyordu; çok gevşek olursa çanağın içindekilerin ağırlığı onu fırlatabilir, çok sıkı olursa da tetikleyemeyebilirdi. Ivan Bouldershoulder'la beraber düzinelerce hesap yapmışlardı ve bu işe fazlasıyla güveniyorlardı.

Öyleydi.

Çevredeki meraklı cücelere bakan Nanfoodle, her şeyin ne kadar riskli olduğunu fark edince dizlerinin bağı çözüldü. Eğilip kulağına fısıldayan Ivan, "Çalışacak," diye söz verdi. Nanfoodle'ın omzundan nazikçe tutup gnomu hareket etmeye zorladı, sonra arkalarına gelen yardımcılarla beraber seramik toplarla dolu geniş arabayı dikkatlice itti.

Cüceler, kırılgan topları ağızları çeşitli açılarla kıvrılan sıralardan geçirerek bu garip çanağın içine yerleştirmeye başladı.

Bu iş bittiğinde tepedeki cüceler gizli odanın içindeki mengenenin uzun kolunu sertçe itip aleti yerden kaldırmaya, ipi yavaşça çekmeye başladı. Diğer cüceler, kalkan çanağın yanındaki merdivenlere tırmanıp tuhaf aleti yavaşça itti.

Disk, tavanın yakınındaki yerine oturduğunda "Bir merdiven getirin ve uçları kayganlaştırın," diye emretti Ivan; çanağın altı, onun, tavanın bir parçası gibi gözükmesini sağlayacak şekilde boyanmıştı ve nerelerin onarılması gerektiğini görebiliyordu.

Sarı sakallı Bouldershoulder, gergin gözüken Nanfoodle'a bir kez daha, "İşe yarayacak," dedi.

Gnom, Ivan'a bakıp güç bela gülümsedi.

Düz çıkıntının üzerindeki Bruenor, Regis, Cattibrie ve Wulfgar yapılan işi umut ve korkuyla izledi. İki insan, Nanfoodle'ın sürprizlerinden birine daha önce de tanıklık etmiş ve ikisi de o olayın hayat boyu anlatılacak bir hikaye olduğunu düşünmüştü.

“Bana sunduğun seçenekten hoşlanmıyorum,” dedi Bruenor, Regis’e. “Ama kararına ve özellikle de sana saygı duyuyorum küçük adam.”

“Ben de hoşlanmıyorum,” diye itiraf etti Regis. “Ama ben bir savaşçı değilim ve bu da benim yardım etme yöntemim.” “Peki, Salonu geri alamazsak oradan nasıl çıkacaksın?” diye sordu Cattibrie.

“Bu görevi bir cüce yapsaydı yine aynı soruyu soracak mıydın?” diye anında karşılık verdi buçukluk.

Cattibrie bir an düşündükten sonra, “Belki bir ork yakalayabilir ve onun pimi çekmesini sağlayabiliriz.”

“Evet, bu iyi olurdu,” dedi Bruenor. Üçlü, alaycı şakasının altında sesinin titrediğini fark etmiş ve onun da diğerleri gibi bunun, buçukluğu son görüşü olabileceğini düşündüğünü anlamıştı.

Ama bunu başaramazlarsa zaten hepsi ölecekti.

Bruenor, çocuklarına, “İkinizin diğer çıkıntıya gitmesini istiyorum,” dedi. “Kaçış koridorunun tam yanına.” “Ben yerde savaşmayı düşünüyordum,” diye karşı çıktı Wulfgar.

“Duvarlar senin için fazla kısa. Orada, bir cücenin iki katı olan boyunla dururken düşmanlarımız için ne de harika bir hedef olursun,” diye cevap verdi Bruenor. “Hayır, sen, siz ikiniz en işe yarayacağınız yerde, o çıkıntıda savaşacaksınız. Yayınızı ve baltanızı hazır tutun ve devler içeri girecek olursa kaçış tüneline gidin.”

“Yani bizler ilk ayrılanlar mı olacağız?” diye sordu Cattibrie.

“Evet,” diye itiraf etti cüce. “İlk siz ayrılacak ve halkımın yolunu tıkamayacaksınız.” “Sebep buysa neden en son biz ayrılmıyoruz?” diye soran Wulfgar, Cattibrie’ye göz kırptı.

“Hayır, ilk siz gideceksiniz. Bu tartışma burada bitmiştir,” dedi Bruenor. “Tünelin yakınında olmalısınız; sizin yanınızdaki çocuklarım kadar eğilemeyeceğinizden, gözden kaybolabilmek için orada size

ihtiyaç duyulacak. Şimdi benimle tartışmayı bırakın da taktik geliştirin."

Cüce, Regis'e döndü ve "Yanına yeterince su ve yemek aldın mı?" diye sordu. "Ne zaman aldı ki" dedi Cattibrie.

Regis, ağzı kulaklarına vararak sırıttı; gamzeleri gözüküyordu. Kabarık çantasına vurdu. "Bugün olmalı," dedi Bruenor. "Ama istersen biraz bekleyebilirsin."

"İyi olacağım ve hazırım." "İşareti biliyorsun, öyle değil mi?" Buçukluk başını sallayıp onayladı.

Bruenor onun omzunu sıvazlayıp uzaklaştı, arkadaşına sırıtıp çaresizce omuz silktikten sonra Regis, gizli bölmenin içine girdi, taş şeklindeki kapıyı kapayıp içeriden sürgüledi. Bir çift cüce, kapanan kapının yanma gidip köşelerini küçük taşlar ve çamurlarla sıvadılar; kapıyı hem mühürlüyor, hem de duvarın bir parçası haline getiriyorlardı. Böylece kendisine yeri söylenen becerikli bir elf hırsızının onu bulmakta zorluk çekip çekmeyeceğini göreceklerdi.

"Ve sen tabii ki yerde olacaksın, değil mi?" diye sordu Cattibrie, Bruenor'a.

"Benim yerim hattın tam ortasıdır." Cattibrie'nin kaşlarını çattığını fark edip ekledi; "Orkların fazlasıyla dikkatini çekersem bana yol açmak için yayını aşağı yöneltmek isteyebilirsin."

Bu sözler üzerine yukarıda ya da aşağıda, nerede olursa olsunlar bu işe birlikte girdiklerini hatırlayan kadının yüzü aydınlandı.

Bekçi Vadisi'ndeki kulelerin tamamlandığı ve aralarına upuzun iplerin gerildiği haberi yayıldığında Bruenor, birliklerine, "Bu toprakların her karışının hesabını soracağız," dedi. Yine de bu haberin cüce ağaçlara, bacanın aşağısındaki Altşehre, sonra girişteki koridorlara ulaşması biraz uzun sürdü ve Bruenor bu sözleri söylediği anda demir kapılara ilk saldırı yapıldı ve gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Bu kuvvetli darbenin etkisiyle bütün odalar sallandı ve birkaç cüce sendeledi.

Kapının yanındakiler hasar tespiti yapmak üzere hemen harekete geçti; o tek darbeyle kapıları destekleyen kayalarda çatlaklar oluşmuştu.

Kapının yanındaki usta başı, “Çok dayanmaz,” dedi.

Ekibiyle beraber ikinci hamleyi beklemek üzere hızla uzaklaştı. İkincisi, salonu daha da sarstı.

Bu korkunç ağırlıkla, kapıda yarıklar oluştu. Pek çok cüce bakışlarını tavana ve narin çanağa yöneltti.

Cüce hattının ortasındaki Bruenor, “Dayanacaktır,” diye bağırdı. “Yukarı bakmayın! Düşmanlarımız bir ya da iki darbeden sonra içeri girecek.”

“Kızım,” diye seslendi Cattibrie’ye. “Sen kapıların oradaki orta hatta odaklan, açılır da çirkin bir ork, o çirkin yüzünü içeri sokarsa onu aşağı indir! Hepiniz indirin!”

Şahmerdan demirlere bir kez daha çarptı ve yıkılmak üzere olan kapılar gıcırdadı. Ayrıca bir devin olmasa bile bir orkun içeri girebileceği kadar büyük bir delik açıldı. Tıpkı Bruenor’un tahmin ettiği gibi düşman bağırıp çağırarak kapılara yüklendi. Bir tanesi içeri girmeye yeltenince üzerine oklar yağdı.

Zayıf noktada duran orklar onu içeri itip yere yuvarladı ve kana susamışçasına yarığın etrafına doluştular.

Üzerlerine daha çok ok yağdı; hatta içlerinden bir tanesi; gümüş uçlu olanı en yakındaki ve onun arkasındaki orklara saplanarak baskıyı bir an için azalttı.

Sonra koçbaşı bir kez daha kapıya yüklendi ve kapının sağ tarafı, dev menteşesinden kurtulup içeri döndü; alt menteşenin bükülen metali gıcırdadı. İlk ork hattının üzerine tepedeki taşlar döküldü ama onları izleyen akını pek de yavaşlatmadı.

Orklar içeri akın etti, cüceler inleyip karşı saldırıya geçmek üzere yerlerini aldı. Kırılan kapı düzeltildi ve pek çok talihsiz orku ezip bir şekilde saldırıyı yavaşlatarak yeniden yerleştirildi.

Tepeden silahlar ve oklar yağdı. Ağır bir savaş baltası havada döne döne ilerleyerek kalabalığın üzerine düştü ve bir orkun kafatasını yardı. Akıncılar yeni inşa edilen alçak duvarlara yaklaştığında onun arkasındaki cüceler doğrulup düşmanın üzerine oklar fırlattı. Yaylar bir kenara bırakıldı; cüceler ellerine aldıkları uzun mızrakları, üzerlerine gelen kalabalığa doğrulttu.

Arkalarından gelenlerin baskısı yüzünden en öndeki orklar, ne yavaşlama ne de yana kaçma şansına sahipti.

Banak'ın iyi eğitilmiş takımı aynı anda mızraklarını bırakıp yakın savaş silahlarını aldı. Kılıçlar, baltalar, çekiçler ork dalgalarını vahşice yardı. Yukarıdan gelen bir başka saldırı, ikinci düşman hattını da harap edip cücelere ikinci duvarın arkasına çekilme imkanı yarattı.

Bu sahne, Bruenor'un olduğu yere kadar, on adımda bir, duvardan duvara yinelenecekti.

Kırılan kapı ağzında büyük bir şekil belirdiğinde Bruenor, "Wulfgar! Kızım!" diye bağırdı. Sözler ağzından çıktığı anda Cattibrie'nin Taulmaril'inin sihirli bir oku hantal deve doğru ilerledi; onu bir savaş baltası izledi. Orklar, içlerinden pek çoğu ölse de, ikinci duvara ulaştı.

Yine de devasa dalga durulmadı.

Regis kıvrılıp, kulaklarını taşların arasında yankılanan çığlıklara ve bağırışlara kapadı. Bir yığın savaş görmüştü ona kalsa fazlasıyla savaşa tanıklık etmişti ve bu korkunç sesleri oldukça iyi tanıyordu. Hepsi aynıydı. Tundra vahşilerine ve goblinlere karşı yapılan Calimport'taki sokak kavgalarında, Buzyeli Vadisi'nde gördüğü vahşi savaşlarda, Mithril Salonu'nun kıskanılan madenleri üzerine yapılanlarda Regis hep bu seslerin taarruzu altında kalmıştı. Çığlıkların orklardan, cücelerden, hatta devlerden geliyor olmasının bir önemi yoktu. Hepsi bir olup havayı yarıyor, tiz notalarla keder dalgaları yayıyorlardı.

Buçukluk, akan kana ve parçalanan bedenlere tanıklık etmek zorunda kalmayacağı bu odaya mühürlenmiş olmaktan memnundu.

Rolünün, cücelerin planını başarıya götürmek için önem taşıdığına, onlara çok faydası dokunacağına inanıyordu.

Yine de o an için kafasından bütün bu düşünceleri, hatta her şeyi atmak ve sadece gizli bölmenin zifiri karanlığında uzanmak istiyordu. Gözlerini kapadı, kulaklarını tıkadı ve hepsinin uzakta, çok uzakta olmasını diledi.

Wulfgar, balkonda, yanında diz çöken Cattibrie'ye, "Dev!" dedi. Sözler ağzından çıktığı anda düşen kapının önünden devasa bir şekil geçip çevresindeki orkları iteleyerek odaya girdi. Wulfgar, tanrısına yakararak savaş baltasını omuz hizasına kaldırdıktan sonra güç almak üzere kollarını salladı ve baltayı arkasındaki hattın tam ortasına savurdu. Yeniden, "Tempus!" diye bağırdı, uzun bedenini öne eğdi ve yuvarlanmaya başladı. Sırtı öne doğru salmıyor, başının üzerine kapadığı kollarıyla geniş omuzlan birleşiyordu ve güçlü Aegis-fang, odanın bir ucundan öbür ucuna uçuyordu.

Cattibrie, Wulfgar'ın uyarısından sonra çabucak nişan aldı; Cattıbrıe, Wulfgar m uyarısından sonra çabucak nişan aldı; oku, savaş baltasını geçip devin koluna saplandı. Dev bağırıp doğruldu ve sağ taraftaki çifte doğru yöneldi ama o sırada savaş baltası büyük bir gürültüyle yüzünün tam ortasına isabet etti.

Dev sendeledi. Göğsüne başka bir ok daha saplandı, ardından bir üçüncü ok geldi ve sihirli savaş baltası eline geri dönen Wulfgar, yeniden Tempus'a yakararak baltayı fırlattı.

Kapıya yönelen dev tökezledi.

Balta sırtına isabet etmiş, onu öne savurup yere düşmesini, düşerken de talihsiz bir orku ezmesini sağlamıştı. Kapıdan içeri birbiri ardına devler girmeye başlayınca, "Yenileri geliyor," dedi Cattibrie.

"Ok fırlatmaya devam et," diye önerdi Wulfgar; savaş baltası bir kez daha elinde belirdi. Yeni gelenlerden birine nişan almak üzereydi ama yaralı devin inatla yerden kalkmaya çalıştığını gördü.

Wulfgar, açısını ayarladı, tanrısının adını haykırdı ve baltayı fırlattı. Balta, doğrulmaya çalışan devin kafatasına çarptı ve bir taşın kırılışını andıran bir ses duyuldu. Dev, sert ve hızlı bir şekilde yere düşüp öylece kalakaldı.

Diğer iki dev girişte duruyordu; bir tanesi Cattibrie'nin okuyla vurulmuştu. Çevik bir hareketle kendisine yönelen ikinci oktan kurtuldu; sihirli ok taş duvara çarptı. Kapı ağzında başka bir dev belirdi ve orada öylece durdu. Balkondakiler bir dakika sonra onun ne yaptığını anlamışlardı. Dev, hızla dönüp salonun öbür ucundaki başka bir deve bir şey fırlattı; dev onu yakalayıp döndürdü ve yeniden diğer deve attı.

Cattibrie'nin oku o yaratığa saplandı ama devi yere seremedi. Dev, yüzünü onlara döndü, kollarını havaya kaldırıp elinde tuttuğu iri kayayı fırlattı.

Wulfgar'ın solundaki cüce, "Kaç!" diye bağırdı, barbarın beline yapışıp onu yana çekti.

Wulfgar dengesini kaybedip cücenin arkasına düştü. Zemine sertçe çarptıktan sonra arkasını dönüp baktığında cücenin, onun hayatını kurtarmış olduğunu fark etti. Devasa kaya balkonun ön kısmına çarpmış, yukarı sekmiş ve kaçış tünelinin duvarının kenarına bindirmişti.

Oradan, yeniden balkona düşmüştü; Wulfgar, kayanın sevgili arkadaşının üzerine düşüşünü dehşet içinde izledi. Elinden gelen bir şey yoktu.

Savaş hengamesinin içinden, "Salonu boşaltın!" diyen bir ses duyuldu. Bu ses yerdeki cüce hattının ortasında duran Bruenor Battlehammer'a aitti; halkını oradan ayrılmaya teşvik ediyordu. "Okçular; bize zaman kazandırın!" Balkonlardaki cüceler, 'Özel oklar!" diye bağırdı.

Okçulardan biri en iyi malzemeleri olan ve ateşe değdiği an bir kuyruklu yıldız gibi alevler saçan metal uçlu okunu çıkardı. Çığlıklar yükselirken meşale taşıyıcıları okçuların yanına koştu.

Yanan oklar, salonun merkezine, kıpırtısız duran Bruenor Battlehammer'ın ve son hattı oluşturan seçkin savaşçıları Karındeşen Taburu'nun tam önüne birbiri ardına gönderildi.

Orklar, magnezyum yüklü oklardan kaçışmaya çalışır ve vurulanlar, korkunç acı çığlıkları atarken Bruenor, "Şimdi gidin!" diye haykırdı.

"Kapatın!" diye bağırdı Bruenor.

Tepesinde, bir cüce, Cattibrie'nin üzerine düşen iri kayaya yönelen Wulfgar'a sımsıkı yapışmış, adamı yana çekmeye çalışıyordu.

"Sana ihtiyacımız var!" diye bağırdı cüce.

Wulfgar döndü; mavi gözleri yaşlarla doluydu. Kaçışla ilgilenmesi gereken takımın bir parçası, erimiş metalle dolu sarnıcı kaldırıp kaçış koridoruna dökecek ve böylece Bruenor ile Karındeşenler'e zaman kazandıracak olan dört kişiden biriydi.

Öfke dolu olan Wulfgar bu planı değiştirdi. Cüceleri yana itti, kollarını sarnıca dolayıp onu yukarı kaldırdı ve attığı her adımda kükreyerek balkonun ucuna doğru hızla ilerledi.

"Bunu yapıyor olamaz," diye mırıldandı bir cüce.

Köşede duran barbar sarnıcı döktü; parıldayan erimiş metal, orkların üzerine akıyordu.

İri bir kaya tam yanına isabet etti. Çarpmanın etkisiyle kırılan taşlarla birlikte yana fırladı.

Cattibrie'ye son bir bakış atan Wulfgar, ağır, metal sarnıcın hemen ardından aşağı düştü.

GALENİN DİRENİŞİ

General Dagna, derin derin nefes alıp verdi; sonunda bedeni rahatlıyordu. 'Nihayet iyi bir haber aldım,' diye düşündü; gözcülerinden bir tanesi kuzeyin derinliklerine ve oradan da Mithril

Salonu'na giden tünellerin bulunduğunu söylemişti. Dagna, geriye kalan kırk cücesi, Galen Firth ve halkı, on günden uzun bir zamandır çamurlu, eğri büğrü topraklarda durmaksızın ilerliyor, Nesme'nin dağıtılmış halkının kalıntılarını topluyordu. Aralarında dört yüzden fazla Nesmeli vardı ama ancak yarısından azı savaşabilecek durumdaydı ve çoğu yaralıydı.

İşin kötüsü, düşmanları her adımlarını izliyor, ısrarla onlara saldırıyordu. Son birkaç gündür hiç çatışma olmuyordu ama Dagna o savaşların pek de başarılı geçmediği, düşmanın belki de daha büyük bir amaç peşinde olduğu düşüncesini aklından atamıyordu. Aslında Dagna, Galen Firth'e söylememiş olsa da, çoğu kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan son mültecileri, trollerin bile bile ortalıkta bıraktığını düşünüyordu. Kurnaz troller, Dagna ve Galen'in mültecileri toplayacağını ve böylece hız kaybedip kaynaklarını tüketeceklerini biliyor gibiydi. Dagna, ordusunun koyun sürüsü gibi güdüldüğünü fark etti. Yaşlı, bilge savaş komutanı, cüce savaş yöntemlerini, zamanın, hazırlıksız ordusunun aleyhine işliyor olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. İnsanlar ellerinden geleni yapıyor ve Galen {«* Firth oldukça kararlı davranıyor olsa da Dagna, çıkış yollarını bulamadıkları sürece öleceklerine inanıyordu. Sonunda o soğuk ve yağmurlu günde tünellerden geçen olası bir kaçış yolunun güzel haberi gelmişti; Dagna hem kendisinin hem de cücelerinin tünellerde güçlü trollerin hızını kesme konusunda çok daha başarılı olabileceklerini biliyordu. Aradan kısa bir süre geçtikten sonra Galen Firth'ün yanına gitti ve onun da kendisi kadar heyecanlı olduğunu görünce şaşırdı.

"Keşif kolu döndü," dedi Dagna.

Galen, "Benimkiler de öyle," diye aynı coşkuyla cevap verdi.

Dagna, adamın bu hikayeyi daha önce de dinlemiş olduğunu düşünerek, tünelden bahsetmeye başladı ama Galen'in kendisine kulak asmıyor olduğunu fark etti. Çok kısa bir süre sonra Galen, onun sözünü kesti; "Burasıyla Nesme arasındaki düşmanlarımız zayıf," diye açıkladı Galen. "Kasabadan çevresindeki hiçbir yerden destek alamayacak zayıf bir hat."

“Nesme kalıntılarından demek istiyorsun,” diye düzeltti Dagna. “Kalıntı değil. Tahrip olmuş evet ama hâlâ savunulabilir.”

Cüce susup onun sözlerini düşündü. “Savunulabilir mi?”

“Duvarlarımızın arkasında olduğumuz sürece bizi yenmeleri güç, sevgili cüce.”

“Buna hiç şüphem yok ama düşmanın, seni o duvarların arkasından çıkarıp kovaladığını unutuyorsun.”

“Yeterince hazırlıklı değildik.”

“Şu an olduğundan çok daha kalabalıktınız!”

Galen, “Kasabayı kurtarabiliriz,” diye ısrar etti. “Everlund’a, Mirabar’a ve Gümüşay’a haber gönderildi. Yakında yardım gelecektir.”

“Kemiklerini gömmeye mi yardım edecekler?” dedi Dagna ve Galen kaşlarını çattı. “Peşinde trollerden ve bataklık yaratıklarından oluşan bir ordu varken Trollmoors’a yaklaşmayı düşünüyor olamazsın.”

“Ordu mu? Trollerden kaçtığımızdan beri savaş o kadar da haşin değil,” diye karşı çıktı Galen.

“Düşmanlarımızın çoğunun Mithril Salonu’na çıkan tünellere girdiğini düşünmek için haklı sebeplerimiz var.”

“Evet, Mithril Salonu’na çıkan tüneller,” dedi Dagna. “Bugün buraya işte bu yüzden geldim. Derin ve sakin bir geri dönüş yolu bulduk. Tünellere hemen girip yola koyulabiliriz.”

“Söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinlemedin mi?”

“Ağzından çıkanları kulağın duydu mu?” diye karşılık verdi Dagna. Dağların korunaklı bölgelerinden ayrılıp düşmanlarının seni kolaylıkla haklayabileceği açık alanlara geçiyorsun. Halkının katledilmesine neden olacaksın.” “Nesme’yi kurtarmaya çalışıyorum.”

“Artık Nesme diye bir yer yok!”

“Mithril Salonu’nu bu kadar kolay terk eder miydin General Dagna?” “Mithril Salonu yitirilmedi.”

Galen Firth ilk defa sustu ve General Dagna’nın bir türlü vazgeçmediği faydacı yaklaşımı, derin bir nefes almasına neden oldu. “Ben Nesme Süvarilerinden biriyim,” diye sakince açıkladı, sanki önceden ezberlemiş olduğu sözleri tekrarlıyor gibi bir hali vardı; “Hayatımı bu kasabayı korumaya adadım. Eve dönmemizi sağlayacak bir yol görüyoruz. Şehir duvarının arkasına geçebilirsek…”

“Lanet troller seni yakalayıp öldürür.”

“Zannettiğimiz gibi çoğu kuzeye yöneldiyse öyle bir şey olmaz.” “Sırf bunun için bütün halkının hayatını tehlikeye atmak istiyorsun, öyle mi?”

“Yardım gelecektir,” diye açıkladı Galen. “Nesme yeniden doğacaktır.”

Dagna adamın gözlerinin içine baktı. “Ekibimle beraber tünellere ve Mithril Salonu’na gidiyorum. İstersen bize katılabilirsin; Vekilharç Regis sana elini uzatıyor. Onu geri çevirmemen senin yararına olur.”

“Eve gidersek evlerimize gidebilirsek sevgili cüce Mithril Salonu ihtiyacımız olan yardımı yapmayacak mı?” “Bir aptalın sözünü dinlememi istiyorsun!” “Ortak düşmanımıza karşı evini savunan komşunun yanında yer almanı istiyorum.”

“Ciddi olamazsın,” diyen bir ses duyuldu; Dagna ve Galen Firth kendilerine yaklaşan Rannek’e baktı.

Genç adamın adımları kararlıydı ve belli bir amaca yönelikti. “Kuzeye; müttefiklerimizin bizi daha kolay koruyabileceği yeraltına gideceğiz.”

“Nesme’yi terk mi edeceksin?”

Rannek kuvvetli bir şekilde başını salladı. “İlk olarak yaralıların ve savaşamayacak olanların güvenliğini sağlardım. Süvarilerin

ilgilenmesi gereken şeyler boş binalar ve yeniden inşa edilebilecek duvarlar değil, onlardır.”

“Rannek şimdi de Süvarilerin ne yapacağına mı karar veriyor? Bekçi Rannek?” Dagna ani değişime; genç adamın bütün canlılığını yitirişine tanıklık etti.

Galen Firth yeniden cüceye dönerek, “Süvariler ve Nesme halkı adına konuşuyorum,” diye devam etti.

“Eve dönmemiz için bir fırsat var ve bunu değerlendirmeliyiz.”

“Bunlar bir aptalın boş sözleri,” dedi Dagna.

“Bulduğun tünellerde daha az düşman olduğunu garanti edebilir misin? Mithril Salonu’na gitmemize izin vereceklerinden emin misin? Ya Mirabar, Gümüşay ve Everlund orduları geldiğinde çoktan kaçmış ve tünellere girmiş olursak? O zaman ne olacak General Dagna? Ortada ne yardım edebilecekleri birileri ne de kurtarabilecekleri bir kasaba olacak. Çok geç kaldıklarını düşünüp geri döneceklerdir.”

“Ya da Battlehammer Klanı’nın içinde yer aldığı asıl savaş için kuzeye yöneleceklerdir.” “Bunu isterdin, öyle değil mi?”

“Saçma sapan konuşma,” diye uyardı Dagna. “Buraya hep beraber geldik. Senin için on cücemi Moradin Salonu’na gönderdim.”

Galen Firth biraz geriledi, hatta hafif bir reverans yaptı.

“Yardımlarınızı takdir etmiyor değiliz,” dedi. “Ama evimize, Battlehammer Klanı’nın Mithril Salonu’na bağlı olduğu kadar bağlıyız. Söylenenlere göre yol temiz. Küçük bir riske girerek Nesme’ye kadar savaşabiliriz. Düşmanımızın yakın zamanda organize olup bizi bir kez daha kovması oldukça düşük bir ihtimal. O zamana kadar yardım gelmiş olur.”

İkna olmayan cüce, kıllı kollarını göğsünde birleştirdi, gergin kasları, bileklerini saran derilerin arasından fışkırıyordu. “Peki, hâlâ oralarda bir yerlerde olan mültecilere ne olacak” d iye devam etti Galen Firth. “Onları terk etmemizi mi istiyorsun?” Çabucak Rannek’e

dönüp, “Halkımız sığınacak bir yer bulma umudunu tamamen yitirip gölgelere sinerken kaçıp saklanalım mı” d iye sordu.

“Başkaları olup olmadığını bilmiyoruz,” dedi Rannek; ses tonundan kendi sözlerine pek de inanmadığı anlaşılıyordu. “Hiç kimsenin olmadığından emin değiliz,” dedi Galen. “Benim hayatım bu şansa layık değil mi? Peki ya seninki?” Kızgın kıdemli, Dagna’ya döndü. Galen, “Layık,” diyerek kendi sorusunu cevapladı. “İstersen bizimle gel ya da koşup Mithril Salonu’na saklan. Henüz Nesme’yi yitirmedik ve yitirildiğini görmek istemiyorum.”

Galen bu sözleri söyledikten sonra dönüp hızla uzaklaştı.

Dagna kollarını iyice göğsüne yapıştırdı ve Rannek’e dönmeden önce uzun süre Galen’in uzaklaşmasını izledi. “Bir aptalın boş sözleri,” dedi. “Trollerin nerede saklandığını bilmiyorsunuz.”

Rannek hiçbir şey söylemedi ama Dagna, adamın konuşmama sebebinin cevap vermenin kendisine düşmediğini bilmekten kaynaklandığını anladı. Galen Firth, Nesme halkı adına konuşuyor olduğunu açıkladığı zaman doğru söylüyordu. Rannek, kısa ve öz de olsa, söyleyeceğini söylemişti.

Genç savaşçının ifadesi şüphelerini gözler önüne serdi ama yalnızca eğilip selam vererek komutanı Galen Firth’ün peşine düştü.

Kısa bir süre sonra, bölgeye alacakaranlık çökmeye başladığında, Dagna ve kırk cücesi küçük bir tepenin üzerine çıkıp Galen Firth ve dört yüz Nesmeli’nin ayrılışını izledi. Yaşlı cücenin sağduyusu gitmelerine izin vermesini ve onları unutmasını söylüyordu. Kendi kendine, defalarca ‘Dön ve tünellere yönel’ deyip durdu.

Ama aradan dakikalar geçtikten sonra bu emri vermedi ve yürüyen insanların siyah kütlesi Nesme’nin kuzeyindeki bataklık arazinin sisli gölgelerine geri çekildi.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Dagna yanındaki cücelere. “Bunlar bana, doğru gelmiyor.”

Yaşlı kıdemli askerin yanındaki cücelerden biri, “Trollerin kurnaz olduğuna gereğinden fazla inanıyor olabilirsin,” dedi ve Dagna bu yorumu hiç de hafife almadı.

Trolleri fazla mı ciddiye alıyordu? İnsanları kovalayan o olsaydı bu kadar uzağa kaçacak olmalarını ve mültecilerin konumunu göz önünde bulundurarak tuzaklar kurardı ama o bir cüceydi; kıdemli bir savaşçıydı. Düşmanları ise hantal, aptal ve hiçbir zaman iyi bir taktiğe sahip olmayan trollerdi.

Belki de Galen Firth haklıydı. Ama hâlâ şüphe duyuyordu.

Dagna, “Sadece kendi iç huzurum için onları birazcık izleyelim,” dedi arkadaşlarına. “Sağa ve sola birer gözcü yerleştirin. Hepimiz arkalarından gideceğiz ama o lanet aptal Galen’in bizi görebileceği kadar yaklaşmayacağız.” Pek çok cüce, yüksek sesle olmasa da, homurdandı.

Yerde yatan perişan cüceye, “Geliyorlar küçük cücecik,” dedi çirkin, trol standartları için bile fazlasıyla iğrenç olan bir trol. “Tıpkı drow elflerin söylediği gibi…”

Başka bir trol kıkırdadı; sesi sarhoş cücelerin balgam atmasını andırıyordu ve çift, çamurlu göl kıyısında sokulup arkasına saklandıkları eğri büğrü çalının arasından dışarıyı gözledi.

Altlarında, göğsünde bir trol ayağı olan zavallı Fender Stouthammer güçlükle nefes alıyor ve hayatta kalabilmek için elinden geleni yapıyordu. Ağzı bağlı değildi ama erkek drowun bıçağını ustaca kullanmasının sonucu olarak bir hırıltıdan başka bir ses çıkaramıyordu Yine de Fender orada öylece yatamazdı. Drowun, trollere yakında bütün mültecileri ve cüceleri pençelerine düşüreceğini söylediğini duymuştu. Fender birkaç gündür çaresizce yatıp iki drowun, trollerin ve bataklık yaratıklarının hareketlerini organize etmelerini izlemisti. Akıllı bir ikili olan kara elfler en büyük, en çirkin trol olan Proffit isimli iki başlı dev canavarı, aptal insanların, onun kucağına düşeceğine ikna etmişti.

Ve işte orada, terk edilen Nesme şehrinin yakınlarında, batıya giden insanların kuzeyindeki uzun bir hendeğe saklanmış

bekliyorlardı. Ağacı andıran bataklık müttefikleri ise sağlarında yer alıyordu.

Fender'in üzerindeki trol daha da yüksek sesle gülmeye ve yukarı aşağı zıplamaya başladı; her seferinde cüceyi biraz daha çamura saplıyordu.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki veren, yakında öleceğini düşünen Fender, uzanıp bir ağaç kökünü tuttu ve yumuşak tahtayı beraberinde sürükleyerek yana yuvarlandı. Zıplayan trol yere inerken bu kez cücenin değil de ağaç kökünün üzerine bastı. Ağacın aynı hissi veriyor olmasından kaynaklanarak trolün bunu fark etmemiş olması Fender'i rahatlattı. Küçük zaferinin tadını çıkarmak için bile vakit harcamayan Fender, kökün sabit kalabilmesi için onu eğdi. Sonra öbür tarafa yuvarlanıp dört ayak üzerinde ilerledi. Aynı şekilde dikkati dağınık olan trollerin arkasından süründü ama nasıl kaçabileceğini kestiremiyordu.

Fender Stouthammer, bunun sebebinin aslında kaçamayacak oluşu olduğunu kendine itiraf etti. Bu denli hırpalanmış bir haldeyken kaçmasının, rezil trollerden kurtulmasının hiçbir yolu yoktu.

"O halde yapabileceğim diğer en iyi şeyi yapayım," diye sessizce mırıldandı ve hendeğin eğimli yerine, tepeye, çamurlu zeminden iki buçuk metre yükseğe uzanan köklerle dolu kışıma doğru hareket etti. Derin bir nefes alıp bir daha hiç göremeyeceği ailesi ve bütün cesur arkadaşları için anlık bir hüzün yaşayan Fender harekete geçti ve köke tırmanmaya başladı.

Şansa bel bağlamıştı ve bu şansı elde etti; çukuru ve en yakındaki trolü geçmeyi başardı. Arkasında gardiyanlarının ayak seslerini ve öfke dolu homurtularını duydu.

Fender, kendi hayatı ve daha çok, bilinçsizce ölümlerine ilerleyen insanların yaşamları için tüm gücüyle koştu. Onları trollere karşı uyarmak üzere çığlık atmak istedi ama tabii ki yapamadı. Bu yüzden birkaç insan hızla ona doğru ilerlemeye başladığında çılgıncasına el salladı.

Fender, trollerin kendisini takip ettiğini anlamak için arkasına bakmak zorunda değildi; insanların benzinin attığını ve hepsinin birden oldukları yerde durduklarını görmüştü. Gözlerinin korku ve şaşkınlıkla yuvalarından fırladığını görmüştü. Geri adım atmalarına, sonra dönüp dehşet çığlıkları atarak kaçmalarına tanık olmuştu.

Fender “Koşun,” dedi soluk soluğa. “Uzağa ve kurtuluşa koşun.”

O an, sanki sırtına sert bir darbe almış gibi hissetti ve nefesi kesildi. Yine de bir yere fırlatılmadı ve tuhaf bir şekilde hiç acı hissetmedi. Göğsüne baktığı zaman kaim, sivri ve ağır dalın iki memesinin arasından çıkmış olduğunu gördü.

“Oh,” dedi Fender; bu, muhtemelen boğazı kesildiğinden beri çıkardığı en yüksek sesti. Sonra yere devrildi ama elinden gelen ikinci en iyi şeyi yapmış olmaktan memnundu.

Tos’un Armgo’nun parmakları, kara elflerin sessiz dilinde konuşarak Aptal troller, dedi. Yaralı bir mahkuma bile göz kulak olamıyorlar!

Onun kadar keyifsiz olan Kaer’lic, dilini tutup gelişen olayları izledi. İnsanlar çoktan geri çekilmeye başlamıştı, öfkeyle yeniden doğuya koşuyorlardı. Kendisine iyi bir görüş alanı sağlayan kuzeydeki Kaer’lic, insanların trollerden kaçmak üzere güneye saptığını görünce yeniden umutlanıp başını sallamaya başladı.

Kaer’lic, cüceyi işaret ederek “Öldü mü?” diye sordu. Kadın sözlerini tamamladığında Fender kıpırdandı.

“Ağaç sığınıklarına koş,” dedi drow rahibesi. Koru daha çok ölü ağaçlara benzeyenbataklık yaratıkları tarafından korunuyordu; her canlı ağaca üç yaratık düşüyordu. “Evet, orada trolleri ateşe verebilecek odunları bulacaksın!” Kaer’lic’in yüzüne yayılan gülümseme aynı şekilde karşılık buldu; ayak takımını bekleyen felaketi o da fark etmişti.

Ama Tos’un’un hırıltısı kadının neşesini kaçırdı ve onun çatık kaşlı gözlerini takip ederek doğuya, kuzey doğuya baktı; orada kayalık yamaçtan inen, savaş çığlıkları atan, silah sallayan ve cüce

tanrıları Moradin, Clangeddin, Dumathoin' e yakaran ikinci bir birlik vardı.

Sonra inanılmaz bir şekilde bütün cüceler, hep bir ağızdan şarkı söylemeye, nakaratı tekrar tekrar haykırmaya başladı; "Bizim uyanışımızla siz insanlar kaçacaksınız. Onları geri püskürteceğiz ve sizi kurtaracağız!"

Bunu defalarca söylediler ve sanki Nesme halkı kuzey batıya sapmamış gibi her seferinde daha coşkulu yinelediler. "Batahk yaratıklarıyla ilgili gerçeği kavradılar," dedi Kaer'lic.

Tos'un alaycı bir şekilde gülerek karşılık verdi; "Toril'in üstündeki ve altındaki tüm ırklar içinde kokuşmuş trollerden daha beceriksizi olabilir mi?"

"Trollerden daha beceriksiz olanların yıllar önce soyu tükendi." "Şimdi ne olacak?"

"Eğlenceyi izle," diye cevapladı rahibe. "Ve git o cüceyi getir. Belki Leydi Lolth, onu diriltmem için gereken gücü bana bahşeder ve böylece onu öldürmeden önce daha çok eğlenebiliriz."

Dagna'nın keşif kolu, kovalamacayı durdurmak için kusursuz bir rota seçmişti. Cüceler tepeden gelmiş, kısa, güçlü bacakları yamaçtan inerken hız kazanmıştı. Kaçan Nesmeliler'in solundan hızla geçip geri dönecek ve cüce birliğine katılacak gibi duran insan savaşçılara bağıran bir cücenin yanma ilerlediler.

Dagna, trol saldırısıyla karşılaştıklarında bile yavaşlamayan ekibini, insanların çevresine yöneltti. Baltalar, çekiçler, kılıçlar savrulurken ön hatta daldılar. Öylece duran troller yeni gelen düşmanlarıyla savaşmak üzere döndü.

Böylece cücelerin çevresi neredeyse anında sarıldı. Yine de bunu fark ettiklerinde umutsuzluğa kapılmadılar çünkü planları tam da buydu. Trol saldırısının yolunu kesmiş ve Nesmeliler'e kaçma imkanı vermişlerdi.

Bedelini biliyorlardı.

Ve bu bedeli dudaklarında bir savaş şarkısıyla kabul ettiler. Dagna'nın ekibinden sağ çıkan olmadı.

"Proffit'in aptallarının dikkati ne de kolay dağıldı baksana!" dedi Kaer'lic. "Kırk kişilik bir ekibe yönelip yirmi katı fazlasının kaçmasına izin verdiler!"

Kaer'lic'in ve nefesi kesilen Fender'in üzerindeki bir ağaca tırmanmış olan ve böylece daha geniş bir görüş alanına sahip olan Tos'un, "Kaçamayacaklar," diye cevapladı. "Bataklık yaratıkları güneyde önlerini kesecektir. İnsanlar şimdiden yakalanacak olduklarının farkındalar. Erkeklerin çoğu bir savunma hattı oluşturuyor."

Kaer'lic arkadaşına baktı ama gülümsemesi yerini hiddetli bir bakışa bıraktı; rahibe, Tos'un'ün tepesindeki gökyüzünde batıdan doğuya giden alevler görmüştü. Ateşli nesne Tos'un'ün üzerinden geçince Kaer'lic, onun ne olduğunu seçebildi. Burnundan soluyan atların çektiği bir çeşit el arabası, belki de iki tekerlikli bir savaş arabasıydı.

Tos'un da orada bulunan herkes gibi gözlerini yukarı kaldırdı.

Araba, çoğu korkuyla yere yatan, kalanları neşeyle bağıran insanların üzerine doğru indi. Sonra, insan kümesinin güneyinde, karanlık gökyüzünü aydınlatan büyük ateş topları belirdi. "Bataklık yaratıkları!" diye haykırdı Tos'un.

Durduğu yerin doğusundaki insanlar yeniden kaçmaya başladı.

Gümüş saçları arkasında uçuşan Gümüşay'ın Leydi Alustriel'i bir elinde sihirli ateşini tutuyor, diğer eliyle de bir dizi hareket yapıyordu. Bu hareketler sonucunda elinde parıldayan bir başka küçük alev oluştu. Geriye kalan en kalabalık bataklık yaratıklarına yönelmek üzere arabasının yönünü değiştirdi ve tepelerden geçerken elindeki alevi onlara attı. Ateş topu ortalarında patladı; aç alevler yaratıkların kabuğumsu derilerini sardı.

Alustriel, neler olup bittiğine bakmak için bir kenara çekildi ve insanların yeniden yola koyulduğunu, geriye kalan yaratıklarınsa

onların peşine düşmeyecek kadar meşgul olduklarını; yanan arkadaşlarından kaçmaya çalıştıklarını gördü. Alustriel bakışlarını batıya çevirince kalbinde hiç de azımsanamayacak bir sızı duydu; savaş sona ermiş, troller, cüceleri ağır bir yenilgiye uğratmıştı.

O karanlık gecede Battlehammer Klanı'na olan hayranlığı arttı. Sadece o cesur birliğin hareketlerinden değil, böylesi zor zamanlarda güneye savaşçı gönderdikleri için de fazlasıyla etkilenmişti. Gümüşay'a, Trollmoors'la ilgili haberler Nesme'den gelmiş ve hepsi Obould Bol-Ok'un fetihlerinin ayrıntılarına kafa yoran Citadel Kalesi'nin Kralı Emerus Warcrown'a iletilmişti.

Alustriel, durumu incelemek üzere hemen harekete geçti.

Mithril Salonu'nun korkunç bir baskı altında olduğunu biliyordu. Kuzeyin, acımasız ork kralı ve yardakçıları tarafından silinip süpürüldüğünü ve Surbrin'in batı yakasının fazlasıyla güçlendirildiğini biliyordu.

Durumu düzeltmek için çok küçük bir yardım da bulunduğunu biliyordu ama çaresizce kaçan Nesmeliler'e bakınca hiç değilse o küçük yardımı yaptığına sevindi.

İLAHİ MÜDAHALE MÜCADELESİ

Wulfgar aşağı düşerken, orkların acı çığlıkları atıp etrafta koşuşturduğu, erimiş metalin parıldadığı ve sarnıcın sertçe zemine düşüp sektiği bu karmaşadan kurtulmayı umarak kollarını sağa sola sallayıp dönmeye çalıştı. Düşüş açısını değiştiremedi ama düşeceğini farkettiğinde içgüdüsel olarak kendini dışarı itecek kadar şanslıydı. Bir grup orkun tepesine sertçe inip onları bedeninin ağırlığı altına gömdü.

Neredeyse altmış metreden aşağı düşen Wulfgar sert bir iniş yapmış, orklarla birlikte yere yapışırken acı duymuştu. Acı ona pek çok yerden saldırıyordu düşüşüyle birden fazla kemiğini kırdığını fark etmişti ama yüzünü buruşturacak kadar bile zamanı olmadığını biliyordu. Anlaşılmaz sözlerle bağıran barbar, ayağını altına alıp kendini kalkmaya zorladı; yumruğunu ve baltasını sallıyor yakınındaki orkları alaşağı etmeye çalışıyordu.

Bruenor ve diğerlerinin son direnişlerini yapıyor olduğunu bildiği çıkış koridoruna doğru sendeledi ama kapıyla arasında çok fazla ork yer alıyordu. Orklar kendisine saldırdığı anda erimiş metalin ve devrilen sarnıcın yaratacağı karmaşayla kaçabileceğine olan inancı yok oldu. Omzunda bir acı hissedip hızla döndü ve dayanıksız mızrağı omzundan çıkardı. Aegis-fang hızla savruldu; darbesinin ağırlıyla isabet ettiği orku bir ikincisinin üzerine gönderdi ve sonra ikisini birden üçüncü orka sürükledi.

Bir mızrak, Wulfgar'ın kalçasına saplandı ve yanında, yerde yatan orklardan biri ayak bileğini ısırdı. Onu tekmeleyip kendini kurtardı, baltasını savurup omzuyla önündekileri yararak ileri atıldı ama gücü gitgide azalıyordu. Başaramayacaktı, cücelerin kendisine ulaşmasını da umamazdı.

Wulfgar'ın yanındaki bir grup ork, bir koridora ya da başka bir odaya açılıp açılmadığını bilmedikleri bir kapıya yöneldiler. Kapalı kapının ardında düşmanların bekliyor olacağından korkan orklar, kapıyı kırması için bir ayaz devi çağırdılar.

Dev, yerdeki insanın yanına gidemeyeceği için önce kaşlarını çattı o adam korkunç savaş baltasıyla bir arkadaşını öldürmüştü ama orkların heyecanla kapıyı gösteriyor olduğunu fark ettiğinde dudaklarını büzüştürdü, koşup eğildi. Dev, aslında kapı olmayan kapıya çarptı; odanın içine gireceğini düşünerek ona omuz atıyordu.

Ama orası ne bir kapıydı, ne de ardında bir oda vardı.

Balmumuyla kapı şekli verilmişti ve bir koridora ya da odaya değil, çarpma anında patlayacak olan yağ sürülmüş taş duvara çıkıyordu.

Sahte kapı parçalandı ve balmumu güçlü, ani patlamanın etkisiyle un ufak oldu. Balmumunun içine yerleştirilmiş olan sivri metaller odanın içine dağıldı.

Dev geri sekti; yüzünden geriye kalan parçada bir şaşkınlık ifadesi vardı. Dev, kollarını iki yana açıp parçalanmış bedenine baktı; üzerindeki giysiler deri parçalarıyla birlikte sarkıyor, vücudundan

baştan ayağa kan damlıyordu. Dev, çaresizce arkasına baktı ve yere yığıldı.

Güçlü metal parçaların etkisinde kalan bütün orklar sendeledi, çığlıklar atarak öldü.

Görkemli Salon'un doğu ucundaki kavga sona erdi; cüceler ve orklar, patlayan kapının önünde şerit halinde uzanan ork ve bir çift talihsiz dev ölüsüne aval aval bakıyorlardı. Kalabalığın içindeki bir savaşçı dövüşmeye devam ediyordu. Patlamayı ve çığlıkları duyamayacak kadar öfke ve acı dolu olan Wulfgar hız kazandı ve tanrısının adını telaffuz edebilecek duyarlılığı yitirdiğinden bir hayvan gibi kükreyerek kendinden geçmiş bir halde hamleler savurdu.

İleri atıldığında sendeliyor, dikkati dağılan orklara saldırıyordu. Etrafa yayılan gürültüyü neredeyse duymadı bile ama arkasına düşen, bir orku yere mıhlayıp ikincisini ezen iri bir kayanın yaydığı ani sarsıntıyla az daha yere seriliyordu. Arkasını dönmüş olsaydı, hassasiyeti duygusal ve fiziksel acıyla körelmiş olmasaydı Wulfgar, o iri kayayı tanıyabilirdi. Ama arkasını dönmedi; ileri atıldı. Patlayan kapının yarattığı şaşkınlıktan yararlanarak çevresindekileri yarıp Bruenor'un hattına doğru geçti. Cüceler çevresini sardı, şefkatli birer anne gibi hepsi arkasına doluştu ve onu kendilerinden önce tünele girmeye zorladı.

Sonunda evlatlık oğluna bakabilme fırsatını yakalayan Bruenor Battlehammer, “Onu rahiplere götürün,” dedi. Barbarın pek çok yerinde mızrak uçları ve ork okları vardı. Üstelik bunlar sadece savaştan çıkmış olan bir adamın görünen yaralarıydı. Bruenor, Wulfgar'da, henüz göremediği çok daha fazla yara olduğunu biliyordu.

Cüce kralı, oğlu için duyduğu endişeyi bir kenara bırakmalıydı; geri çekilme kritik bir hal almıştı ve özenli bir koordinasyon gerektiriyordu. Bruenor ve savaşçıları inatla dövüşmeye devam etti ama bir yandan da geniş odanın arkasına gidiyor, çıkış koridorundan süzüldükçe hattı sıkılaştırıyorlardı.

En öndekiler konumlarını bozmadılar ama arkadakiler yakında başlayacak olan kaçış için yol açarak koştular. Daha da geride, gizli

yan bölmelerde, ustalar, kancalı manivelaların başındaki pozisyonlarını korudular. Bruenor, kaçış hattının tam ortasında, kendilerini takip eden orklarla yüz yüze kaldı. O gün, ork kafataslarıyla baltasına yeni çentikler eklendi. Cüce kralı geriye doğru her adım atışında çirkin yaratıkların kutsal salonlarına girişine duyduğu öfkeyle savaşmak ve kendisine, gün sona ermeden onların peşine düşeceğini hatırlatmak zorundaydı.

Kurduğu hat kararlaştırılan noktayı geçtiğinde Bruenor bağırdı ve sesi çevresindeki çığlıklara karıştı.

Ustalar kancaları çekti ve girişteki salona uzanan koridorun tavanını düşürdü. İki iri taş bloğu aşağı kayıp altlarında yer alan talihsiz orkları dümdüz ederek ve Bruenor'un ekibine en yakın yerde bulunan yirmiye yakın yoldaşının girişte toplanmış olan halklarına ulaşmasını engelleyerek koridoru doldurdu.

Öfkeli cüceler kapana kısılan orklar üzerinde hızla çalıştı.

Yine de Bruenor'un, tahliyenin başarısına ve Wulfgar'ın yaralarının çok da ciddi olmayışına duyduğu sevinç pek de uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra Bruenor'un geri çekilen ekibi kaya çıkıntısından kaçan, kollarında Cattibrie'yi taşıyan cücelerle karşılaştı.

Gizli bölmeye tıkılı olan Regis, sanki artan korkusundan sıyrılmaya çalışır gibi tombul elleriyle yüzünü ovaladı. Sık sık saklandığı yerin taş duvarındaki küçük delikten süzülen ışığa baktı.

Patlamayı duymuş olan Regis, sesin balmumuyla kaplı kapıdan geldiğini biliyordu. Atılan cisimlerden bunun bir ork kafası olduğunu umuyordu. Birinin yönü değişmişti ve havaya fırlayıp gizli bölmenin dış duvarına çarpmış ve zavallı buçukluğun yüzünün birkaç santim uzağına isabet etmişti. Regis, arada bir, daha sağlam olan uzaktaki diğer duvara atılan cismin; metal maddenin taşın içine gömülüşüne bakıyordu.

Buçukluk, istediği son şeyin orkların yerini bulması olduğunu hatırlayarak düzenli nefes almak için çok çaba harcadı. Kaya

çıkıntısına geldiklerini biliyordu; homurtularını ve arkasındaki taşa basan büyük ayaklarının seslerini duyabiliyordu.

“Beş saat,” dedi sessizce. Karşı saldırıya geçilmeden önce bu kadar süre ara verilecekti. Biraz uyuması gerektiğini biliyordu ama yakındaki orkların kokusunu alıyor ve gözlerini kapayacak kadar rahatlayamıyordu.

Bruenor’un etrafında toplanan bütün cüceler sesindeki kararsızlığı hissedebiliyordu.

Cüce kralı, geliştirilmiş ‘pres’in; orkları duvara yapıştırıp sularını çıkaracak olan ağır, yuvarlanan şahmerdanın çevresindeki ustalara, “Peki, yuvarlanmaya devam edecek mi?” diye sordu.

Kalın bir dingilin ucuna konmuş taş silindirden ve cücelerin onu itmesini sağlayacak sopalardan ibaret olan, Battlehammer’ın şimdiye kadar kullandığı ‘pres’lerin aksine, bu garip alete yeni özellikler katılmıştı. Yaban domuzlarının üzerindeki cücelere benzer bir şekilde oyulan tahta; Pikel Bouldershoulder’ın el sanatı, bir tonluk şahmerdanın gövdesinin önünde duruyordu. Altlarındaki metal bir eteklik, gemi pruvası gibi yayılıyordu.

Nanfoodle’ın ‘Ork Yakalayıcısı’ adını verdiği alet, düşman sürülerini bir mızrak ucu gibi sıkıştırmak, onları yana atmak için tasarlanmıştı.

Alet iyi yağlanmış metal tekerleklerin üzerine oturtulmuş, yakalayıcıdan kurtulan bedenleri doğrayacak uçları sivrileştirilmişti. Sapları yirmi cücenin kendisini iteceği şekilde ayarlanmış ve buna ek olarak Nanfoodle, yaban domuzlarına binen heykelleri dingile dengelemiş, böylece altı tahta cüce ‘süvarisi’ hareket ediyor, ileri atılıyor gibi görünmüştü.

“Eninde sonunda onu durduracaklardır,” dedi Nanfoodle. “Ayrıca bunun için ölülerini kullanacaklarını düşünüyorum. Cüceler onu yuvarlamaya başladığında devlerin aleti yavaşlatması için oldukça kalabalık olması gerekecek!”

Bruenor başını sallayıp onayladı ve aleti her açıdan inceledi.

Harekete devam etmesi gerektiğini biliyordu. Varolan krizi çözmek üzere çalışmaya ve düşünmeye devam etmeliydi. İki çocuğu yaralanmıştı.

Her hareketten ürken “Wulfgar, kurt derisi pelerinini omuzlarına çekmiş ve sağ kolunu örtünün arkasına geçirip pelerini çevresine sarmış, mitril halkalarından oluşan güçlü zincir gömleğini örtmüştü. Colson’u yatağına yatırdıktan sonra odaya giren Delly Curtie, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Wulfgar, ne yaptığının gayet açık olduğunu gösterircesine dönüp kadına baktı.

“Cordio bugün savaşmayacağını söylemişti,” diye hatırlattı Delly. “Fazla yaralı olduğunu söylemişti.”

Wulfgar başını salladı ve kurt derisinden olan pelerinini kopçaladı. O işini tamamlamadan Delly yanına gelip kolunu çekiştirdi.

“Gitme,” diye yalvardı.

Wulfgar, kadına şüpheyle baktı. “Orklar, Mithril Salonu’nda. Bu ertelenemez.”

“Bırak da onlarla Bruenor uğraşsın. Ya da daha iyi bir fikrim var; duvarları kalınlaştırıp onları boş odalarda bırakalım.” Wulfgar’ın ifadesi değişmedi.

“Felbarr’a çıkan tünellere gidebiliriz,” diye devam etti Delly. “Bütün klan bunu yapabilir. Orada iyi karşılanırlar. Jackonray Genişkemer kuzey topraklarından kovalanan halkından bahsederken böyle söylemişti.”

“Belki halkın çoğunun gitmesi akıllıca bir seçim olur,” diye itiraf etti Wulfgar.

“Hiç kimse Felbarr’ı evi olarak görme niyetinde değil. Herkes Gümüşay, Everlund ve Sundabar’dan söz ediyor. Gümüşay’a hiç gittin mi?”

“Bir kez.”

“Söyledikleri kadar güzel mi?” diye sordu Delly; gözlerindeki parlaklık, içsel arzusuna ihanet etmiş ve mavi gözleri fal taşı gibi açılan Wulfgar bunu fark etmişti.

Adam, “Orayı ziyaret ederiz,” diye söz verdi. Bir şekilde Delly’nin aklından geçenin ‘ziyaret’ sözcüğüyle örtüşmediğini biliyordu; onu kesinlikle yatıştıramamıştı.

“Ne demek istiyorsun?” diye aniden sordu adam.

Bu dobra ifade Delly’nin geri adım atmasına neden oldu. Bakışlarını yere indirerek, “Sadece orayı görmek istiyorum, hepsi bu,” dedi.

“Bir sorun mu var?”

“Orklar, Salon’da. Az önce kendin söyledin.”

“Orklar, Salon’da olmasaydı yine de Gümüşay’a ya da Sundabar’a gitmek istiyor olurdun, öyle değil mi?”

Delly yerdeki bir taşı tekmeledi. Yaşadığı tereddüt o denli alışılmadık bir histi ki Wulfgar’ın kalın ensesindeki tüyleri ürperdi.

“Gördüğü tek şey ailesi ve cüceler olan bir çocuğu nasıl bir hayat bekler ki?” diye sordu Delly.

Wulfgar’ın gözleri alev alevdi. “Cattibrie de böyle yetiştirildi.”

Delly ona baktı, ifadesi pek de hoşnut değildi.

“Bunu tartışacak zamanım yok,” dedi Wulfgar. “Presi hazırlıyorlar ve ben de onun arkasındaki yerimi alacağım.” “Cordio gitmemen gerektiğini söyledi.”

“Cordio bir rahip ve ilgilendiği herkesin fazla üzerine düşüyor.”

“Cordio bir cüce ve orkları öldürebilecek herkesin savaşmasını istiyor,” dedi Delly ve Wulfgar hafifçe gülümsedi. Colson olmasaydı Delly’nin de savaşa katılacağını fark etti.

Belki de öyle olmazdı; ona daha dikkatli bakıp umursamaz ifadesinin ardındaki çatık kaşlarını gören adam böyle düşünmüştü.

Çatışma başladığından, Buzyeli Vadisi'nden Mithril Salonu'na uzanan yolda ayrıldıklarından beri onu neredeyse hiç görmemişti. Kadının aslında ne kadar yalnız olduğunu o an fark etti; cüceler onu yatıştırıp sakinleştiremeyecek, kadınla ilgilenemeyecek kadar meşguldü.

"Tüm bunlar sona erdiğinde Gümüşay'a ve Sundabar'a gideriz," dedi Wulfgar. Delly yeniden yere baktı ama hafifçe başını salladı.

Wulfgar bir kez daha yüzünü buruşturdu. Bu kez sebebi fiziksel acıydı. Söylediklerine inanıyordu ve önemsiz tartışmalara ayıracak vakti yoktu. İleri yürüyüp Delly'e bir öpücük vermek üzere, biraz da acıdan, eğildi. Kadın onun dudaklarına yanağını sundu.

Yine de savaşçı Wulfgar, Beornegar'ın ve Bruenor'un oğlu, Mithril Salonu'nun şampiyonu, odadan çıktığında Delly'i ve onun kaygılarını aklından atmıştı.

"Salon'a girdik!" diye haykırdı Tsinka.

Şamanın, sesini birkaç oktav yükseltmeden konuşmayı unutmuş olduğunu düşünen Obould, kadına sırıttı. Çevrelerindeki orklar neşeyle bağırıp çağırdı ve yumruklarını meydan okurcasına havaya kaldırarak zıpladılar. Salonun girişi ve devasa fuayenin kuzeyindeki ve güneyindeki bir dizi oda onların olmuştu. Doğu koridoru iri kayalarla mühürlenmişti ama Mithril Salonu'nun görkemli batı kapılarında gedik açmayı başarırlarsa bariyerlerin ciddi bir engel oluşturma olasılığı da ortadan kalkmaz mıydı?

Yola koyulan bir ork hattı, ölü yoldaşlarını, onları yakmak üzere toplanan devasa odun yığınının oluşturulduğu Bekçi Vadisi'ne sürüklemişti. Hattın sonu yokmuş gibi gözüküyordu! Salonun içindeki savaşın ilk birkaç dakikasında, tepeden yağan ölüm yağmuru ve cücelerin inatçı duruşuyla, üç yüzden fazla ork ölmüştü. Aralarına, Obould'un hâlâ nasıl olduğunu anlayamadığı patlamanın da dahil olduğu tuzaklar yirmiden fazlasının ölümüne sebep olmuştu. Ork kralı, Bruenor Battlehammer'ın başka ne gibi numaralar çevirdiğini merak ediyordu. Mithril Salonu'nun bütün o bölümü Bekçi Vadisi'nin kuzeyindeki dağ sırtı gibi havaya mı uçacaktı?

Savaşta hiç cüce öldürmüşler miydi? Obould en azından birkaç tanesini yere serdiklerine emindi ama cücelerin geri çekilişi o kadar planlı ve düzenliydi ki yerde tek bir ceset bile bırakmamışlardı.

Yanındaki Tsinka, olayları aynı tiz ses tonuyla, kahramanca bir şekilde anlatarak dolanıp duruyordu. Gruumsh'un zaferinden, Battlehammer Klanı'nın eski evlerinden kovalanışından bahsediyor, yanındaki bütün orklar aynı neşe ve coşkuyla haykırıyordu.

Obould, şamanı boğmak istedi.

Olup bitenden hoşnut olmadığı açıkça seçilen Gerti Orelsdottr'ın sesi, dikkatini bu çılgın neşeden uzaklaştırmasına neden oldu. Kavgada dört dev ölmüş, iki tanesi ağır yaralanmıştı ve Gerti değerli halkını kaybetmekten hiç hoşlanmazdı. Gerti'nin sürekli yakınmasından bıksa da Salon'da ilerleyebilmek ve Surbrin Nehri'ndeki pozisyonlarını koruyabilmek için, ona ve ordusuna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu kabul etmekten nefret etse bile Obould'un krallığında Gerti Orelsdottr'a da yer vardı.

Ork kralı yeniden Tsinka'ya baktı. Hiç muhakeme yapabilecek miydi? Mithril Salonu'nda kazanacakları her oda için yüz ork kay bedemeyeceklerini anlayabilecek miydi? Ya da böylesi ağır bir bedel ödeyip Battlehammer Klanı'nı defettikten sonra peşlerine Felbarr ve Adbar Kaleleri'nin, Gümüşay ve Everlund şehirlerinin düşeceğini farkedebilecek miydi? "Gruumsh! Gruumsh! Gruumsh!" diye haykırmaya başladı Tsinka ve yanındaki orklar avazları çıktığı kadar bağırarak ona eşlik ettiler; "Gruumsh! Gruumsh! Gruumsh!"

Ses, gizli bölmedeki delikten içeri süzülüyor, taşlarda yankılanıyor, bütün odayı dolduruyor ve zavallı Regis'in kulaklarına doluyordu. Sanki bütün ork halkı, buçukluğun omuzlarında oturuyor, zafer çığlıkları atıyordu. Regis, refleks olarak kıvrılıp elleriyle kulaklarını kapadı. Buna rağmen orklar, ayaklarını yere vurmaya ve bütün salon bu sevinç gösterisi altında sallanmaya başladığında ses daha da arttı.

Regis iyice kıvrıldı. Neredeyse Gruumsh'un salona gireceğini, küçük deliğe uzanıp kendisini dışarı çıkaracağını düşünüyordu.

Çenesi öylesine titredi ki dişleri acıdı. Saldırı kulaklarının zonklamasına neden oldu.

“Gruumsh! Gruumsh! Gruumsh!” Regis bu korkunç sesi bastırmak için bağırdığını fark edince dehşete kapıldı. Dehşet içinde verdiği tepki, Mithril Salonu savunucuları için oldukça faydalı oldu; buçukluk ellerini kulaklarından çekip ağzına götürmüş ve böylece farklı bir ses duymuştu. Yapının derinliklerinde bir yerlerden kısık ve boğuk sesli cüce borularının sesi yankılanıyordu. Regis’in, sesin ne olduğunu anlaması ve işaretin farkına varması uzun sürdü. Manivela kolunu iki eliyle sımsıkı kavrayıp hızla çekti ve kolu serbest bıraktı. İkiye kadar sayıp yeniden tuttuktan sonra öne itti. O iki saniye boyunca çark döndü, gizli odanın tavanına ve tavandaki metal boru hattına ip dolandı. Salon girişinin dışında, şemsiyeyi andıran tuhaf alet düşmeye başladı ve buçukluk manivela kolunu yeniden çekince aniden durdu. Sarsıntı çanak şeklindeki büyük kovayı tutan dayanak noktalarını çatlatıp hepsini birbiri ardına tersine çevirdi ve alet, ağır ipin bükümünü açmak için tepki vererek dönmeye başladı. Ortadaki seramik toplar uçları çeşitli yüksekliklerde kıvrılmış olan metallerin içinde yuvarlandı. Yuvarlanan toplar dönme hareketi ve serbest kalmanın yarattığı farklı açılarla sıçradı ve iyi ayarlanmış bir şekilde ‘bombalamayı’ bütün alana yaydı. Seramik toplardan her biri, bir ya da iki iksirle doldurulmuştu. Bazılarının içinde sivri metaller ve balmumuyla kaplı kapıda kullanılan yağ vardı. Diğerlerinde ise havayla buluştukları anda patlayacak daha güçlü uçucu bir sıvı vardı. Ork kalabalığının üzerine şarapnel parçaları ve küçük alev topları püskürdü. Metal parçalarının domuzsu ciğerleri deşmesiyle, “Gruumsh!” ezgileri yerini boğuk homurdanmalara bıraktı ve diğer orkların üzerine yağan alevler nedeniyle attıkları acı çığlıkları, o homurtuları bastırdı.

“Binlerce yara ve birkaç ölü.” Ivan Bouldershoulder ve gnom Nikwillig, şemsiyeyi andıran tuhaf aletin etkisini Bruenor ve diğerlerine oldukça uygun seçilmiş bu sözcüklerle anlattılar.

Bruenor’un istediği de tam buydu. Battlehammer Klanı cüceleri, orkları, yarattıkları şaşkınlığın ve korkunun ne boyutta olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Yapının içinde, Regis’in

kullandığından daha büyük manivelaların girişteki tünelleri mühürlemek için kullanılan kayalara zincirlenmiş ağırlıkları serbest bırakan sesi yankılandı.

İlk hareket cüce hattının arkasında oldu. Omuzlarını öne çıkaran cüceler homurdanıp presi itmeye başladı. Wulfgar aralarına katılıp kendisi için yerleştirilen yüksek sapları itmeye başladığı zaman çok daha etkili oldular.

Yuvarlanan pres gözüktüğünde, savaş komutanları, öncü cücelere, “Yürü! Yürü! Yürü!” diye haykırdı.

Öncü birlik, vahşi yaban domuzlarına binen süvariler, presin önünü silip süpürdüler ve kayalar yükselmeye başladığında salona yöneldiler. Yanlarındaki Pikel Bouldeshoulder parmaklarını oynatıp çarpıcı bir şekilde elini sallayarak taşlardan yükseliyor gibi gözüken bir sis yarattı ve koridorla, fuayenin koridora yakın bölgelerindeki havayı kararttı.

Taşların ilerisinde koridora bir karmaşa hakim oldu; düzinelerce küçük ateş, orkların hareket alanını kısıtlıyordu. Diğerleri korku ve acıyla çırpmıyordu. Yine de bazıları kendilerine yönelen akını görüp savunma pozisyonlarını almalarını haykırdı.

Domuzların üzerindeki cüceler Moradin’e yakarıp hayvanlarını daha da hızlı sürdüler ama açık alana yaklaştıkları zaman aniden yavaşlayıp dizginleri çektiler. Aynı anda yana döndüler ve salonu çevreleyen oyuklara kaydılar. Koridora en yakın olan orklar yine de süvarileri görüyor ya da gördüklerini sanıyorlardı; sis yüzünden gerçek domuzlarla presin üzerine oyulmuş olanları ayırt edemiyorlardı. Böylece mızraklarını hazırlayıp kendilerine yönelen saldırıya karşı gruplar oluşturdular… …ve cücelerin yuvarlanan savaş aletiyle süpürülüp götürüldüler.

Orkları yana savuran, yarıp geçerek ilerleyen Wulfgar ve cüceler salona girdi. Arkalarından domuz süvarileri geldi ve böyle bir saldırıya karşılık vermelerini sağlayacak mızrakları olmayan orkları yere serdi.

Yerdeki kayalar havaya kaldırılırken Bruenor ve diğer cüceler büyük bir gümbürtüyle düz çıkıntılara ilerlediler ve tam da tahmin ettikleri gibi şaşkına dönen ork sayısının, savunmaya girişenlerden çok daha fazla olduğunu gördüler. Bruenor, Pwent ve Karındeşenler, ana çıkıntıda zemine sağlamca basabilecekleri bir yer elde ettiler ve büyük bir coşkuyla orkları birbiri ardına yerlerinden attılar. Birkaç dakika içinde balkon temizlenmişti ama Pwent ve ekibi kaçınılmaz sonuca iyi hazırlanmıştı. Karındeşenler'in bir kısmı çoktan işe koyulmuş, manivelaların başına geçmişti.

Bölge temizlenir temizlenmez Pwent, öncülere seslenmiş, hepsi aşağı atlamış ve denkleştirilmiş manivelalar düşüşlerini yavaşlatmıştı.

Oysa fazla yavaşlamışlardı. Ne de olsa onlar bir etki yaratmak istiyordu. Geriye kalan Karındeşenler harekete geçmek üzere iplere sıçramış ve düşmanın kuşattığı balkonları temizleyip onları, okçu ve silahlı cücelerle dolduran Bruenor da aynısını yapmıştı. Bruenor ve ekibi ilk anlara hakim olan şaşkınlığı son ana kadar korumak istiyordu. Daha çok cüce yuvarlanmaya ya da yukarıdan aşağı inmeye başlamış, katliam hattını sağlamlaştırmıştı.

Okçu cüceler, hedeflerini Bekçi Vadisi'nin girişinden seçtiler; özellikle de emirler yağdıran orklara nişan alıyorlardı. Parmağıyla, diğerlerinden daha yüksekte duran, belki de savaşı kolay yönetebilmek için bir taşın üzerinde duran orku işaret eden bir cüce, "Lider!" diye haykırdı.

Yirmi cüce, oklarını hedefe doğrulttu ve "Ateş!" emriyle fırlattı.

Savunma pozisyonu almalarını haykıran talihsiz ork komutanın sesi birden kesildi; ve çoğu patlayıcı yağ ile kaplı okların yaylım ateşine maruz kaldı.

Çevresindeki orklar haykırıp kaçıştı.

Bruenor, Wulfgar ve zemindeki bütün cüceler geniş alana yönelince koridorda en önemli cüceler belirdi. Kolaylıkla öldürücü silahlara dönüşebilecek olan metal tabakalar taşıyarak gezinen ustalar, kırılan kapıların yanına huni şeklinde duvarlar örmek üzere

harekete geçti. Tepesi mızrak uçlarıyla kaplı olan ve öldürücü deliklerle donatılan bu metaller, orklar karşı taarruza geçtiğinde düşmanı fena halde hırpalayacaktı.

Ama iş hızlı ve kusursuz bir zamanlamayla yapılmalıydı. Bekçi Vadisi'ne en uzak yerde bulunan ilk parçalar, cüce taarruzunun hemen arkasına inşa edildi. Orklar yeterince hızlı davransa, belki de devlerden destek alsa o büyük metal duvarların önündeki cücelerin durumu pek de iç açıcı olmayacaktı.

Gerçi bu gerçekleşmedi. Orklar, sağ kalan bütün arkadaşlarını Mithril Salonu'nun dışına çıkararak korkuyla kaçışarak ve toprakları seve seve bırakarak geri çekildi.

Sadece birkaç dakika içinde yerde kırktan fazla ork cesedi yatıyordu ve salonun girişi yeniden Bruenor'un olmuştu. Tsinka, “Onları geri gönder! Onlara geri gitmeleri için öncülük et!” diye yalvardı Obould'a. “Çabuk! Hemen saldır! Cüceler güçlenmeden!”

“Orkların öncülük etmeli,” diye ekledi Gerti Orelsdottr. Cücelerin kurnaz tuzaklarına devlerinin düşmesine göz yummaya niyeti yoktu.

Obould, Mithril Salonu'nun kırık kapılarının önünde durdu ve en büyük korkularının gerçekleşmesini izledi. “Tünellerindeki cüceler,” diye mırıldandı ve her sözcüğünde başını salladı.

Tsinka, saldırması için bağırıp duruyordu ve bunu neredeyse yapacaktı.

Krallığının görüntüleri ork kanı nehirlerinin seliyle boğulmuşa benziyordu. Ork kralı saldırıya karşılık verebileceğini, sahip olduğu asker sayısıyla salonun girişini geri alabileceğini fark etti. Cücelerin, buna hazırlıklı olduğundan, bir kez daha iyi bir şekilde organize olup geri çekileceklerinden bile şüphelendi.

Düşen her cüceye karşılık, ilk saldırıda olduğu gibi, yirmi ork ölecekti.

Obould yana bakmasıyla hâlâ kanları akan ölü yığınını gördü. Tsinka biraz daha bağırdı.

Ork kralı başını salladı. Komutanlara ve liderlere, “Savunma pozisyonu alın!” diye bağırdı. “Taştan duvarlar örüp arkalarına geçin. Cüceler Salon’dan çıkıp üzerinize gelirse onları katledin!”

Bu emirler karşısında pek çok komutan şaşkınlığa uğramış gibiydi ama içlerinden birinin bile Kral Obould Bol-Ok’u sorgulamaya cesareti yoktu ve zaten hemen hemen hiçbiri, cüce tünellerine bir kez daha girmek istemiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdı Tsinka. “Hepsini öldür! Mithril Salonu’na saldır ve hepsini öldür! Gruumsh böyle talep ediyor…”

Obould’un eli boğazına yapışınca sesi kesildi. Ork kralı, tek eliyle şamanı kaldırmış ve çatık kaşlı yüzüne yaklaştırmıştı.

“Tsinka’nm bana Gruumsh’un taleplerini söyleyip durmasından bıktım. Benim Gruumsh olduğumu söylüyorsun. Mithril Salonu’na geri dönmüyoruz!”

Kendisini şüpheyle süzen Gerti ve diğerlerine baktı.

“Kapıları mühürleyin!” diye emretti Obould. “Kokuşmuş cüceleri kokuşmuş deliklerine tıkın ve bırakın orada kalsınlar!” Yeniden Tsinka’ya döndü. “Senin çılgın eğlence anlayışının hatırına orklarımı cüce mızraklarının ucuna göndermeyeceğim. Böyle yapmaya devam edersek Mithril Salonu bize zahmetten başka bir şey vermeyecek. Kral Bruenor yakında önemsizleşecek, bana saldıramayacak olan deliğe tıkılmış bir cüceye dönüşecek.”

Tsinka’nın dudakları karşı çıkacakmış gibi kıpırdandı ama Obould, boğazını biraz daha sıkarak kadının fısıltılarını boğuklaştırdı.

“Daha iyi yollar var,” diye temin etti Obould. Kadını yere bıraktı ve şaman birkaç adım sendeledikten sonra sırtüstü düştü.

“O yolların ne olduğunu öğrenecek kadar uzun yaşamak istiyorsan kelimelerini doğru seç ve ses tonuna dikkat et,” diye uyardı Obould.

Arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Bekçi Vadisi ‘nin doğusundaki yüksek bir kayalıktan, devlerin şahmerdanlarını inşa edişini izledim.

Orkların taktik alıştırmalarına ve ani ataklarına tanıklık ettim. Korkunç neşeyi, cüce kellesi ve cüce kanı isteyen kana susamış yakarışları, savaş arzusunun vahşi çığlıklarını dinledim.

Yine aynı kayanın üzerinden devasa şahmerdanın bir dizi dev tarafından itilişini, sonra üzerinde durduğum dağın tabanına, Mithril Salonu ‘nun metal kapılarına sertçe ve hızla çarpışını izledim.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. Çarpma sesi havayı titretti.

Onu geri çektiler ve yeniden, tekrar tekrar, ileri savurdular.

Sonra haykırışlar havaya yayıldı ve vahşi saldırı başladı.

Yanımdaki Innovindil’le beraber o kayanın üzerinde durdum; arkadaşlarımın, Bruenor ‘un halkının, evleri ve hayatları için tam altımda savaşıyor olduğunu biliyordum. Hiçbir şey yapamadım.

İşte o zaman, o korkunç anda, cücelerin yanında yer almam, son anıma, ölünceye kadar ork katletmem gerektiğini fark ettim, işte o zaman, o korkunç anda, son on gün içinde verdiğim kararların öfke, hatta korku içinde alındığını, Bruenor ‘la aramızdaki dostluğa ihanet ettiğimi anladım.

Kısa çok kısabir süre sonra dağ sessizleşti. Savaş sona erdi.

Korkutuğum başıma geldi; orkların zaferini, Mithril Salonu ‘na ayak basışını gördüm. En azından, cüceleri Salon girişinden atmışlardı. Ork kalabalığının çoğunun kırılan kapıların dışında kalıp Bekçi Vadisi ‘ndeki işlerine devam etmesi beni biraz olsun rahatlattı. İçeri çok fazla dev de girmemişti.

Bruenor ‘un halkı sürülmüyordu; dar tünellerdeki savunma pozisyonlarını almışlardı.

Tine de bu umut ışığı vicdan azabımı azaltmadı. Mithril Salonu ‘na gitmiş olmam ve uzun yıllar boyunca bana içlerinden biriymişim

gibi davranan cücelerin yanında yer almam gerektiğini kalbimin derinliklerinde hissettim. Ama Innovindil bunların hiçbirini duymadı. Bana Mithril Salonu için savaşmaktan kaçmadığımı, hiçbir zaman kaçmamış olduğumu hatırlattı. Obould'un oğlu, benim verdiğim kararlar yüzünden ölmüş ve benim bizim; Innovindil, Tarathiel ve benimkuzeyde yaptığımız çalışmalar sonucunda pek çok ork, Dünyanın Omurgası 'ndaki deliklerine geri dönmüştü.

Her arkadaşınız için her savaşı kazanamayacak olduğunuzu kabullenmek zordur. Kendi sınırlarınızı anlamak ve kabul etmek meşakatlidir; siz, elinizden geleni yapmaya çalışırken bu gerçekliği kavramak uygunsuzdur.

Böylece orada, o anda, o kayanın üzerinden savaşı izlerken, her şeyin karardığı o dakikada Bruenor'u ve diğerlerini kaybettiğimi kabullenmeye başladım. Hayır, kalbimdeki delik kapanmadı.

Hiçbir zaman kapanmayacak. Bunu biliyor ve buna boyun eğiyorum. Fakat o zaman; bir arkadaşın düşüşüne tanıklık ederken yok olmasına izin verdiğim duygu, vicdan azabımdı; onun yanında savaşmayışıma ya da hiç değilse son anında elini tutmayışıma duyduğum vicdan azabı… Pek çoğumuz kaybın ne demek olduğunu bilir. Yüzyıllar boyunca yaşayacak olan bir elf için, drow ya da ay elfı, vahşi ya da avariel, bu kaçınılmazdır; ailesini, arkadaşını, ağabeyini, sevgilisini, hatta çocuğunu kaybedecektir. Bilinçli varlıkların derin acılar yaşaması önlenemez bir gerçektir. O kaybı bir de suçluluk duygusuyla birleştirirsek acıya tahammül etmek ne kadar da zorlaşır.

Suçluluk.

Duyguların en sinsisi ve en hainidir. Bireyselliğin bencilliğine kök salmıştır ama iyi kişilerde, genellikle başkalarının açılarıyla yüzeye çıkar.

Şimdi suçluluğun, sorumluluğun itici gücü olmadığını daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyorum.

Eğer sadece aksi takdirde kendimizi nasıl hissedebileceğimizi bilmediğimizden ve bundan korktuğumuzdan dolayı iyi davranıyorsak o zaman doğru ve yanlışı gerçekten ayırt edemiyoruz demektir.

Bundan da üstün bir seviye var; toplum, arkadaşlık ve sadakat anlayışı… Bruenor'un ya da başka herhangi bir arkadaşımın yanında yer almak isteme sebebim, suçluluk duygumu hafifletmekten kaynaklanmıyor. Bunu istiyorum çünkü bunun içinde; onların karşılıklı arkadaşlığında, her iki taraf da kendini daha güçlü ve daha iyi hissediyor. Hayatlarımız daha anlamlı oluyor.

Bunu korkunç bir günde, soğuk bir kayanın üzerinde durup; canavarların uzun süre evim olarak adlandırdığım bir yerin kapılarını kırışını izlerken öğrendim.

Bruenor'u, Wulfgar'ı, Regis'i ve Cattibrie'yi özlüyorum. Kalbim onlar için kanıyor, varlıklarını her gün, her dakika özlemle anıyor ama onları kaybettiğimi kabulleniyor ve içimdeki boşluğun dışında kendime yüklenmiyorum. Onlara istediğim kadar yakın olamasam da ihtiyaç duydukları anda dostlarıma sırtımı çevirmedim. O derin ve dar vadideki Withegroo'nun kulesi devrildiğinde, Bruenor Battlehammer aşağı yuvarlandığında ona elimden gelen her şeyi; sevgimi ve kalbimi sundum.

Ve şimdi Innovindil'le birlikte yoluma devam edeceğim; ortak düşmanımıza karşı savaşmaktan vazgeçmeyeceğim. Mithril Salonu, Bruenor, Wulfgar, Regis, Cattibrie, Tarathiel ve tüm iyi kişiler için savaşıyoruz. Obould'un ve şeytani yardakçılarının felaketiyle savaşıyoruz.

Sonunda yitirdiğim dostlarıma sevgimi ve kalbimi sunabildim. Simdi onlara ebedi dostluğun ve başı aynı şekilde eğilmiş olan, bazı davranışlarıma her zamanki gibi kuşkuyla bakan cüce kralının beni yukarıdan izlemesini sağlayacak bir yaşamın sözünü veriyorum.

Yukarıdan; Moradin Salonları 'ndan bana bakarken sık sık 'Lanet elf,' diyecek.

Ve ben onu duyacağım, diğerlerini de öyle… Çünkü hiçbiri Drizzt Do'Urden'in hayatında önemsiz roller oynamıyor, çünkü hepsi, her zaman benimle beraber.

Kendimi koyvermeye başladığımdan, onlara daha da sıkı sarıldığımı fark ediyorum; ama kaybettiğim arkadaşımın fısıldanan

homurtusunu duyup Moradin Salonları'nı hayal ederek başımı yukarı kaldırmamı ve gülümsememi sağlayacak bir şekilde…

Drizzt Do 'Urden

BEKLENMEDİK DÖNÜŞ

Aklının derinliklerinde bir boru öttüğünü duydu ve ayaklarının altındaki zemin sallandı. Elflerin düşsel, derin düşüncelerle dolu alemi Reverie'den uyanan Drizzt Do'Urden'in eflatun gözleri yuvalarından fırladı. Göz kırpmak kadar kolay gözüken bir hareketle drow, ayaklarının üzerine sıçradı, elleri içgüdüsel olarak kalçasındaki palalarına uzandı. Dış kapılarında, rüzgar kesici olarak kullandıkları iri bir kayanın etrafında hızlı adımlar atan Innovindil, çatısız kamplarına geldi.

Ayaklarının altındaki dağ titredi. Yanlarındaki Günbatımı, taşları eşeleyip kişnedi.

"Cüceler mi?" diye sordu Innovindil.

"Cüceler olduğunu umalım," diye cevap verdi Drizzt; sebebi Obould'un yardakçılarıysa bu sallantıyı yaratan şeytani yapının Battlehammer Klam'na nasıl bir etkisi olacağını düşünmek bile istemiyordu.

İkili, kayalık yamaçtan aşağı bütün hızlarıyla yol aldılar. Hiçbir ırk, ay ya da drow elflerin hızına ve dengesine erişemezdi. İri kayaların üzerinden sıçrayıp sonsuz bir derinliğe sahip dar yarıklardan atlayan ikili, yan yana koştu. Kol kola girip bütün doğal engelleri aştılar; Drizzt, Innovindil'i kısa, taştan bir duvarın üzerine çıkardı ve Innovindil elini uzatıp onun yanına gelmesine yardım etti.

İkisi de birbirlerine her adımda yardım ederek aşağı koştu. Düz ve sarp bir yamaca geldiler ama uçuruma yaklaştıklarında hızlarını kesmek yerine başlarını aşağı eğip daha da hızlandılar. O yamacın aşağısında, uçurumu gören tabanında küçük bir ağaç vardı ve ikili dönerek o ağacın üzerine indi. Drizzt sıçrayıp döndü; bedeni yatay duruyordu. Uzattığı kollarıyla ağacı yakaladı ve yön değiştirmesini sağlamak için ağaçtan güç alarak dallarda sallandı.

Innovindil de benzer bir hareket yaparak yanına geldi ve ikili, çıkıntının üzerinde koştu.

Obould'un Mithril Salonu'na girişine tanıklık ettikleri yere; batı yakasına uzanan ve kapıların yanı hariç bütün vadiyi görmelerini sağlayan yüksek, düz bir kayaya geldiler.

Kısa bir süre içinde çift, aşağıdan gelen çığlıkları duymaya başladı ve Drizzt, haykırışların yalnızca orklara ait olduğunu fark ettiğinde kalbinin yerinden fırlayacağını sandı.

Drizzt ve Innovindil, gözetleme yerlerine geldiğinde orklar kırık kapılardan dışarı akıyor, bütün güçleriyle Bekçi Vadisi'ne geri koşuyorlardı. Bazılarının bedenlerini, azalan günışığına turuncu kıvılcımlar ekleyen alevler sarmıştı. Yaralı oldukları her hallerinden belli olan diğerleri sendeliyordu.

“Cüceler karşı koymuş,” dedi Innovindil.

Drizzt'in elleri palalarının kılıflarına uzandı, hatta neredeyse harekete bile geçti ama Innovindil onu omzundan yakalayıp sabit tuttu.

“Tıpkı Tarathiel katledildiği zaman senin bana açıkladığı, gibi,” dedi kendisine sert bakışlar atan drowa, “Orada yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Drizzt onun haklı olduğunu biliyordu. Vadinin kapılara yakın bölgesi ork savaşçılarından oluşan bir denizi andırıyordu; bağırıyor, itişiyor, bazıları kırık kapılara, öbürleri tam ters yöne koşuşturup duruyordu. O denizde, savaş gemisi direklerini andıran ve dikkatle ilerleyen devler de vardı. Salon girişinde, savaşın başka hiçbir şeyle karıştırılmayacak sesi yankılanıyordu; çığlıkların ve haykırışların ses uyumsuzluğu, metallerin tıkırtısı ve yuvarlanan taşlardan çıkan gürültüler birbirine karışıyordu.

Bir dev, önündeki orkları dağıtarak sendeledi.

Taşın üzerinde Drizzt zafer edasıyla yumruğunu havaya kaldırdı; cücelerin kazanıyor olduğu açıktı.

Obould'un yardakçıları Mithril Salonu'ndan kovuluyordu.

"Toprakları geri veriyorlar," diye seslendi Innovindil. Dönüp baktığında kadının yana kaymış olduğunu, hatta daha iyi bir görüş açısı elde etmek amacıyla taşın üzerine tünemek için yukarı tırmanıyor olduğunu gördü. "Cüceler kapıyı kazandı!" diye haykırdı kadın.

Drizzt yumruğunu bir kez daha havaya kaldırıp Kral Bruenor'un halkını sessizce tebrik etti. Buzyeli Vadisi'nin soğuk, zorlu topraklarında ve Menzoberranzan'da, halkına karşı yaptıkları savaşta, cücelerin cesaretine defalarca tanık olmuştu. Bu yüzden olayların ani değişimine şaşırmaması gerektiğini fark etti. Yine de Obould'unki gibi bir ordunun böylesi etkili bir şekilde geri püskürtülmesi Drizzt'i hayrete düşürüyordu.

Kısa bir süre sonra, aşağıdaki savaş bir şekilde sakinleştiğinde Innovindil onun yanına geldi.

Koluna girip Drizzt'e yaslandı.

"Ork kralı, Kral Bruenor'un halkının gücünü hafife almış gibi duruyor," dedi.

"Orklara böylesi yüklenmeleri beni şaşırttı," diye itiraf etti Drizzt. "Girişin altındaki tüneller daha dar ve savunması daha kolay." "Kokuşmuş orkları Salonlarında istemiyorlar." Drizzt yalnızca gülümsedi.

Çift, uzun bir süre orada durdu ve sonunda orkların, cüce taarruzuna nasıl karşılık vereceğini görmeye can atarak; gecenin geri kalanını geçirmek üzere taşın üzerine yerleşti.

Doğan güneşin, üstlerine yansımaya ve birkaç saat içinde de vadiyi aydınlatmaya başlayan ışınlarıyla, orkların kapılardan uzaklaştığını ve yaklaşmaya pek de niyetleri olmadığını gören iki elf şaşkınlığa uğradı. Hatta Drizzt ve Innovindil'in anladığı kadarıyla, orklar ve devler kendi savunma pozisyonlarını alıyor gibiydi. Elfler, ork sürülerinin ağır taşlar getirişini ve duvarlar ören başka orkların yanına taşıyışını hayretle izledi.

Arada sırada bu orklardan biri bir taş alıyor, meydan okurcasına gürlüyor ve taşı kapıya fırlatıyordu ama bu korkunç bir karşı saldırının sadece bir uzantısı gibi duruyordu.

“Tümüyle geri çekilmeleri bir yana, ne zaman orkların, toprakları böylesi kolay teslim ettiğini gördün?” diye sordu Drizzt; soruyu hem kendine hem de arkadaşına yöneltmişti.

Innovindil mavi gözlerini kısıp vadiye daha dikkatli baktı; zalim ve saldırgan yaratıkların uygunsuz davranışlarının altında bir bit yeniği arıyordu. Yine de tek farkına varabildiği, orkların ne karşı taarruza hazırlanıyor, ne de çoğunlukla olduğu gibi kaçışıyor olduklarıydı. Çukur kazıyorlardı.

Delly Curtie, aralık kapıya doğru sokuldu. Sert zeminde takırtı yaratmak istemediğinden ağır botlarını elinde taşıyordu. Çömelip içeriye bakınca pek de şaşırmadı ama kesinlikle hayal kırıklığına uğradı; Wulfgar yatağın kenarına oturmuş, Cattibrie’nin üzerine eğilmişti.

“Onları geri püskürttük,” dedi.

“Kaçanlardan çok daha fazla ölü olmasını umarım,” diye cevap verdi kadın; sesi hâlâ oldukça zayıf çıkıyordu. Bu tek cümleyi söyleyebilmek için bile birkaç defa yutkunması gerekmişti ama inanılmaz bir hızla iyileşiyor olduğuna hiç şüphe yoktu. Cattibrie’yi o kayanın üzerinden aşağı ilk indirdiklerinde rahipler yaralarının ölümcül olmasından korkmuştu, yine de kadını yatakta kalmaya ve savaştan uzak durmaya ikna etmek için çok çaba harcamaları gerekmişti. “Senin için birkaç tanesini vurdum,” dedi Wulfgar.

Delly, adamın yüzünü göremiyordu ama Cattibrie’nin yüzünde birden beliren gülümsemenin Wulfgar’ınkinin bir yansıması olduğundan emindi.

“Eminim yapmışşmdır,” dedi Cattibrie.

Delly Curtie, içeri koşup kadına bir yumruk atmak istedi. Bu kadar basitti. Yaralı bile olsa güzel olan yüzü, ışıltılı gülümsemesi,

mavi gözlerindeki parlaklık, Luskan'dan beri kadının sinirlerini bozuyordu.

Cattibrie'nin aksanının, bu savunmasız zamanlarında, gündelik konuşmasındansa Mithril Salonu sakinlerininkine daha çok benzediğinin farkına varan Delly, "Yine bir cüce gibi mi konuşuyorsun bayan güzellik?" diye mırıldandı. Aslında Cattibrie'nin konuşması, daha çok Delly'ninkini andırıyordu. Delly, kendi zavallılığına başım salladı ve hepsini unutmaya çalıştı.

Tam o anda Wulfgar, ne olduğunu duyamadığı bir şey söyleyip güldü; Cattibrie de güldü. Delly ve Wulfgar en son ne zaman böyle gülmüşlerdi? Hiç böyle gülmüşler miydi?

Wulfgar, "Onlara hepsinin ve daha fazlasının hesabını soracağız," dediğinde Cattibrie başıyla onaylayıp yeniden gülümsedi. "Doğu kapılarından kaçıp Surbrin'e gitmekten söz ediliyor. Düşman batıda güçlü ama orada bile sayıları git gide azalıyor."

"Doğuya dönmek mi?" diye sordu Cattibrie. Delly, Wulfgar'ın omuz silktiğini gördü.

"Öyle olsa bile oraya girebileceklerine inanmıyor ve bizim kaçabileceğimizi düşünmüyorlar," diye açıkladı "Wulfgar. "Ama ustalar bunu yapabileceğimiz konusunda ısrarcı; hem de oldukça çabuk… Muhtemelen Nanfoodle'ın karışımlarından birini kullanıp dağın yarısını havaya uçururlar."

Bu sözler üzerine bir kez daha gülüştüler ama Wulfgar'ın sözleriyle fazlasıyla meraklanan Delly, bunu görmezden geldi.

"Felbarr Kalesi bizi Surbrin'in karşısına kadar destekleyecektir," diye devam etti adam. "Orduları, Winter Edge kasabasına; nehrin ve kuzey bölgesinin tam karşısına ilerliyor. Doğu kapısından nehre kadar uzanan sağlam bir yolumuz olursa ve nehrin karşısında yeni savaşçılar yer alırsa Obould bizi bir daha Salon'a püskürtemez."

'Ve kuzeyin bütün insanları, gerçekleşen dilekleriyle Mithril Salonu'nu terk eder,' diye sessizce ekledi Delly.

Cattibrie'nin, hareket etmesiyle yüzü buruşsa da, doğrulmayı başardığını gördü. Bir kez daha kusursuz gülümsemesini sunmuş ve bu tebessümden yayılan ışık, Delly'nin kalbini dağlamıştı.

Ne de olsa Wulfgar'ın da aynı şekilde sırıttığını biliyordu.

O ikisinin arasında, kendisini kocası olarak tanımlayan bu adamla hiçbir zaman sahip olamayacağı, olmayı hayal bile edemeyeceği bir bağ olduğunu biliyordu.

Obould, etrafında toplanan samanlara, çete patronlarına, Gerti Orelsdottr ve birkaç seçkin ayaz devine, "Ağır bir bedel ödemeden dışarı çıkamazlar," dedi. "Deliklerindeler ve orada kalacaklar. Bu vadiyi güçlendirmekten vazgeçmeyeceğiz. Nasıl cüceler istilacılara zarar vermek için gerekli çalışmaları yapıyorsa, bu vadi de, bizim ilk katliam merkezimiz haline gelecek."

"Ama tekrar içeri girmeyeceksin, öyle mi?" diye sordu Gerti.

Karşısındaki Tsinka Shinrill ve diğer şamanlar homurdandı; Kral Obould onlara göz ucuyla baktı.

"Bırakalım da delikleri onların olsun," dedi Gerti'ye. "Ben… Biz tüm bunlara sahip olacağız."

Kaslı kollarını genişçe açıp dağları ve kuzeyin geniş bölgelerini gösterdi.

"Proffit ne olacak?" diye sordu Tsinka. "Cücelerle savaşması için onu güney tünellerine gönderdik. Troller zafer haberimizi bekliyor."

"O halde ona başarılar dilerim," dedi Obould. "Ama içeri girmeyeceğiz." "Bir müttefiki terk mi ediyorsun?"

Obould'un çatık kaşlarını gören herkes Tsinka'nın ölüme bir sözcük uzaklıkta durduğunu fark etti.

"Proffit hayal edebileceğinden bile fazla kazanç sağladı," dedi ork kralı. "Obould sayesinde! Savaşacak ve bazı tünelleri ele geçirecek ya da gücünün hiçbir zaman daha fazla olmadığı Trollmoors'a geri püskürtülecek." Obould'un kan çanağına dönmüş

sarı gözleri ürkütücü bir şekilde kısıldı ve patlak dudaklarının arasından bir kükreme yükseldi. “Ekleyecek bir şeyi olan var mı?”

Tsinka geri çekildi.

“O halde burada bırakıyorsun?” diye sordu Gerti.

Obould ona döndü ve, “Şimdilik. Düşmana karşı harekete geçmeden önce kazançlarımızı sağlama almalıyız. Şu an en tehlikeli olan yer doğu bölgesi; Surbrin.”

“Ya da güney,” dedi Gerti. “Güneyde bizi Everlund ya da 143p * Gümüşay ordularından koruyacak muhteşem bir nehir yok.”

“Güneyden saldıracak olurlarsa Proffit bize ihtiyacımız olan zamanı kazandıracaktır,” diye açıkladı Obould. “Beklememiz gereken düşmanlar, Felbarr ve Adbar. Cüceye karşı cüce. Surbrin’i geçebilirlerse hattımızı ikiye ayırmayı deneyeceklerdir.”

“Tünelleri unutma,” diye ekledi Gerti’nin dev yardımcılarından biri. “Cüceler, Karanlıkaltı’nın üst bölgelerini tanıyor. Yukarı tırmanıp tam ortamızdan çıkabilirler!”

Tüm gözler, kendine güvenen Obould’a döndü; sözlere katılan hatta takdir eden bir hali vardı.

“Her tepeye ve her duvarın üzerine bir gözetleme kulesi dikeceğim. Hiçbir krallık, bu denli düşmanla kuşatılmamış olduğundan, hiç kimse krallığını bizden daha iyi savunup, saldırılara daha hazırlıklı olamaz. Doğan her yeni gün Obould’un hakimiyetine; Kara Ok Krallığı’na güç kazandıracak.” Doğruldu ve kalabalığın etrafında dolanmaya başladı. “Gardımızı hiçbir zaman indirmeyeceğiz. Ne gözlerimizi yana çevireceğiz ne de silahlarımızı birbirimize doğrultacağız. Ordularımıza yenileri katılacak. Dünyanın Omurgası’ndaki her delikten Gruumsh’un gücüne ve Obould’un ihtişamına katılmaya gelecekler!”

Gerti de ayağa kalktı; bu kibirli orka tepeden bakmak istiyordu.

“Ben Trollmoors’un dağ eteklerindeki tepeleri alacağım, sense Dünyanın Omurgası’m…” diyerek kadına teminat verdi. “Müttefikimiz

olmanın karşılığında kuzeye hazineler yağacak.”

Çirkin ork, dişlerini göstererek sırıttı ve el çırptı. Kalabalığın yanına bir grup ork yanaştı; ayakları bağlı pegasusu getiriyorlardı.

Gerti’ye, “Uygun bir at değil,” dedi Obould. “Güvenilmez ve aptal bir yaratık. Kral Obould’a bir grifon ya da ejderha daha uygun olurdu; bunu gerçekten de isterdim. Ama böylesi yumuşak ve hassas bir yaratık pek bana göre değil.” Çevreye baktı. “Onu yemeyi düşündüm,” diye şakalaştı ve çevresindeki bütün orklar kıkırdadı. “Ama gözlerindeki ilgiyi görebiliyorum, Gerti Orelsdottr. Güzellik ve çirkinlik anlayışımız birbiriyle örtüşmüyor. Eminim bu yaratığı oldukça güzel buluyorsundur.”

Gerti ona şüpheyle baktı; sanki o an pegasusun yanına gidip hayvanı ortadan ikiye kesmesini bekliyor gibiydi.

Obould, çevresindeki bütün orkları şaşırtarak, “İster güzel, ister çirkin olduğunu düşün yaratık senin,” dedi. “Bir ganimet ya da yemek olarak kabul et, seçim senin. Benim için yaptıklarına duyduğum minnetin bir göstergesi olarak algıla.”

Oradaki hiç kimse, Gerti’nin yakın ayaz devi arkadaşları bile, Obould’un onu yendiği zaman hariç, dişi devi hiç bu denli güveni sarsılmış görmemişlerdi. Ork kralı, Hatun Orelsdottr’un her açıdan dengesini bozmuş gibiydi.

“Onu çirkin bulduğun için bana mı veriyorsun?” diye sordu Gerti; bu zor anlaşılır durumun aksini ispat etmeye çalışıyordu ama görülen o ki bunu pek de kalbiyle yapmıyordu.

Obould cevap verme zahmetine katlanmadı. Sadece gülümseyerek olduğu yerde durdu.

“Dağların üzerlerinde kış rüzgarları esmeye başladı,” dedi Gerti acemice. “Parlak BeyazT bahardan önce görmek istiyorsak buradaki zamanımız daralıyor.”

Obould onaylarcasına başını salladı, “Önümüzdeki iki mevsim boyunca halkının bir kısmını benim hizmetime sunmanı, Surbrin civarlarında bırakmanı isteyeceğim. Karlar bizi korurken kış boyu

inşaata devam edeceğiz. Önümüzdeki yaz, nehir saldırılamaz bir hale gelecek. Devlerin o zaman eve dönebilir.”

Gerti bu teklifi kabul etmeden önce, defalarca, bir Obould’a bir pegasusa baktı.

Mithril Salonu’nun, geri alınan batı kapılarının güneyindeki dağ, kapının kuzeyindeki uçurumlardan ya da Bekçi Vadisi’nin kuzey ucunu belirleyenlerden daha çok parçalanmıştı ve onlar kadar sarp değildi, dolayısıyla Drizzt ve Innovindil inişe geçmek için orayı seçti. Gecenin karanlığı altında sadece elflerin başarabileceği kadar sessiz ilerleyen ve yavaş yavaş Mithril Salonu’na yaklaşan çift, tehlikeli yollarında nereden gitmeleri gerektiğine büyük bir özen gösterdi. Cücelerin, kapıyı bir kez daha mühürlediğini biliyorlardı; arada sırada Obould’un gerileyen ordusunun savunma hattının üzerine bir mancınık ya da alevler saçan bir zift ateşleniyordu.

Salona girebileceklerine olan güvenleri tamdı ama Drizzt birden, hiçbir bahanesi kalmadığını fark etti. Eve gitme, şeytanlarla ve kederle yüzleşme zamanı gelmişti. Umutlarının yıkılacağını kalbinin derinliklerinde hissediyordu; uzun zamandır düşündüğü şeylerin doğruluğunu öğreneceğini biliyordu.

Arkadaşlarını yitirmişti ve taşların arasında ilerlediği bu yolun birkaç yüz metre ilerisinde yalın gerçek yatıyordu.

Yine de, yanındaki Innovindil’le beraber yoluna devam etti.

Günbatımını dağın tepesinde bırakmışlardı; bağlı değildi, koşmakta ya da uçmakta özgürdü. Pegasus orada bekleyecek, gerekirse kaçacaktı ve Innovindil ona yeniden seslendiğine, atın yanına geleceğine fazlasıyla inanıyordu.

Bekçi Vadisi’nin elli metre yukarısında biraz sorun yaşadılar. Yola öncülük eden Drizzt, aşağı kolayca inmelerini sağlayacak hiçbir yol bulamadı, görünmeden gitmeleri neredeyse imkansızdı.

Onun yanına çömelen Innovindil, “Aşağıda oldukça fazla nöbetçi var,” diye fısıldadı. “Beklediğimden çok daha fazla ve uyanıklar.”

“Bu komutan kurnaz,” diyerek kadına katıldı Drizzt. “Hazırlıksız yakalanmayacaktır.” “Aşağı memeyiz,” dedi Innovindil.

İkisi de nerede hata yaptıklarını biliyordu. Biraz geride derin bir vadinin çatalından geçmişlerdi.

Bir patika neredeyse dümdüz kayalardan aşağı iniyor ve doğruca kapılara çıkıyor, tercih ettikleri diğeri ise güneye yöneliyordu. Kapılara bakan çift, diğer patikayı görebiliyordu ve sanki orası kendilerini aşağı indirirmiş, cüce yapılarına taşırmış gibi duruyordu.

Bununla beraber, tabii ki başka bir gerçeği daha farkettiler; oraya giderlerse istedikleri yere ulaşmaları pek de kolay olmayacaktı.

“Geri dönüp diğer yolu seçersek şafak söker,” diye açıkladı Drizzt. “Yarın o halde?”

Innovindil’e baktığında kadının oldukça ciddi bir ifadeyle kendisini süzüyor olduğunu fark etti.

“Oraya gidersem halkımı terk etmiş olurum,” diye cevapladı kadın; sesi fısıldaştıkları anlardakinden bile daha kısıktı. “Neden ki?” “Vadi zeminine uzanan hiçbir yol yokken nasıl dışarı çıkacağız?”

“Bruenor’un bacalarına tırmanmamız bile gerekse bizi dışarı çıkarırım,” diye söz verdi Drizzt; ama Innovindil onun her sözcüğünde başını sallıyordu.

“Sen yarın git. Onlara geri dönmen gerekiyor.” “Yalnız mı?” diye sordu Drizzt. “Olmaz.”

“Gitmelisin,” dedi Innovindil. “Gündoğumu’nun yanına yakın bir zamanda gidemeyeceğiz. Pegasusun başına gelebilecek en iyi şey, Obould’dan ayrılıp Mithril Salonu’na gitmek olacaktır.” Elini Drizzt’in omzuna koydu ve yavaşça yukarı kaydırıp drowun yüzünü okşadıktan sonra tekrar ensesine götürdü.

“Buradan izlemeye devam edeceğim. Seni uzaktan izleyeceğime söz veriyorum. Geri döneceğini biliyorum ve işte o zaman, belki Tarathiel’in atını; arkadaşını kurtarma şansını elde

ederiz. Obould'un o güzel yaratığı daha fazla tutmasına izin veremem."

Narin eli yeniden Drizzt'in yüzünü okşadı.

"Bunu yapmalısın," dedi kadın. "Hem benim, hem de kendin için. Ve tabii bir de Tarathiel…" Drizzt başıyla onayladı. Onun haklı olduğunu biliyordu.

Gizli kampa dönmeyi ve sonra, güneş batı ufkunda bir kez daha batmaya başladığında diğer rotayı seçmeyi umarak yeniden yola koyuldular.

Gece, Bekçi Vadisi'nin içinden ve dışından gelen çekiç ve yuvarlanan kaya sesleriyle doluydu ama serin sonbahar rüzgarında, yıldızların altında yan yana yatan çift için başarılı bir gece olmuştu.

Şaşırtıcı bir şekilde Drizzt, vaktini ertesi gecenin ne getireceği korkusuyla geçirmemişti.

En azından, zaten onların yanında olduğu için arkadaşları adına endişelenmiyordu. Innovindil için korkuyordu; o gece defalarca dönüp kadına bakmış ve ilk fırsatta geri dönüp onun arayışına katılacağına sessizce yemin etmişti.

Gerçi sabahın parlak güneş ışığının altında Bekçi Vadisi'nde kopan bir şamata nedeniyle planları gerçekleşmedi. Neredeyse tamamı devlerden oluşan bir kervanın onlardan uzağa, batıya, Bekçi Vadisi'nin çıkışma gidişini hayretle izlediler. Yanlarında geneli erzak taşıyan orklar da vardı.

O kervanda bir yaratık daha vardı. Uzakta bile olsalar Innovindil'in keskin gözleri, zavallı Gündoğumu'nun parlak beyaz postunu seçebildi.

"Hattı mı kırdılar?" diye sordu kadın. "Tamamen mi geri çekiliyorlar?"

Drizzt, aşağılarındaki görüntüye dikkatlice baktı ve devlerle bir arada durmayan orkların hareketlerini izledi. Bekçi Vadisi'ne gelen

devasa ordu bir yere gitmiyordu. Savunma birlikleri çalışmaya devam ediyor, yüksek ve alçak duvarlar örülüyordu.

“Obould bölgeyi teslim etmiyor,” dedi drow. “Ama devler savaştan bıkmış gibi duruyor ya da acilen gitmeleri gereken başka bir yer var.”

“Ne olursa olsun kendilerine ait olmayan bir şeyi de yanlarında götürüyorlar,” dedi Innovindil. “Ve onu geri alacağız,” diye söz verdi Drizzt.

Kendisini, büyük ihtimalle Mithril Salonu’nun batı kapılarına çıkaracak olan ve geçmişle yüzleşip geleceğe bakabilmek için bu gece üzerinde ilerlemeye karar vermiş olduğu patikaya baktı.

Batıya ve olup bitenlere baktı. Bu gece o patikaya gitmeyeceğini biliyordu.

Gitmesi gerekmiyordu.

Arkadaşına dönüp her şeyin yolunda gideceğini ve harekete hazır olduğunu belirten bir gülümseme takındı. Gündoğumunu eve getirmeye hazırdı.

SENDELEMEK

Açlık yüzünden başı dönen ve güçsüz düşen, elleri ve ayakları hissizleşen, zorlu dağ yolunda ilerlemeye çalışırken düzinelerce kez düşmekten parmaklan yara bere içinde kalıp burkulan Nikwillig, inatla bir ayağını diğerinin önüne geçirdi ve sendeleyerek ilerledi. Artık nereye gittiğinden emin bile değildi; yalnızca ilerliyordu. Bir parçası yere uzanıp zamanının dolmasını beklemek, acıdan ve hem midesindeki hem de düşüncelerindeki boşluktan kurtulmak istiyordu. Son birkaç gün, Felbarr Kaleli zavallı cüce için pek de kolay geçmemişti. Su bulabilecek bile olsa yemeği bitmişti. Sürekli düşmekten giysisi yırtık pırtık olmuştu; hatta bir kez kayalık bir yamaçtan on beş metre aşağı yuvarlanmıştı. Bu düşüş, neredeyse bir saat kıpırdayamamasına neden olmuş ve ona silahını da kaybettirmişti. Aşağı devrilirken Nikwillig, kısa kılıcını düşürmüş ve şansızlık bu ya, silah iki devasa kayanın arasındaki gerçekten derin

ve dar bir vadiye doğru sekmişti. Kendine geldikten sonra cüce geldiği yere geri dönmüş ve aslında silahı da bulmuştu ama ne yazık ki kısa bedeninin uzanamayacağı kadar uzaktaydı.

Küçük bir dal getirmiş ve kılıca ulaşmak için dalı kullanarak şansını bir kez daha denemişti ama kılıç beklenmedik bir şekilde kaymış, şangırdayarak boşluğun derinliklerine düşmüştü.

Hiçbir zaman savaşçı ruha sahip olmayan Nikwillig, çaresizce omuz silkerek bu işin peşini bırakmıştı. Çevresinde çirkin orklar dolanırken düşman topraklarında silahsız geziniyor olma fikrini umursamamıştı zaten yapabilecek başka bir şeyi olmadığını da biliyordu.

Felbarrlı Nikwillig, tıpkı Nanfoodle'ın yarattığı patlamayı ve cücelerin geri çekilişini izledikten sonra yaptığı gibi sadece boyun eğip omuz silkti. Adımları onu sandığından da kuzeye taşısa da çoğunlukla doğuya doğru hareket ederek yoluna devam etti.

Birkaç gün sonra cüce neredeyse körlemesine ilerlemeye başladı. 'Surbrin' sözcüğünü mırıldanıp duruyor ama çoğunlukla bu sözcüğün ne anlama geldiğini bile unutuyordu. Hareket etmesini sağlayan tek şey bir cücenin inatçılığıydı.

Diğer ayağın önüne atılan adım… Farkına varmasa da daha düz bir zemindeydi ve gösterdiği gelişme hızlı olmasa bile istikrarlıydı.

Yolculuğunun ilk zamanlarında, daha çok geceleri hareket etmiş, gündüzleri mağaraların içine saklanmıştı; ama önünde sonunda hepsi aynı şeydi.

Bir önemi yoktu. Bir ayağını öbürünün önüne geçirmenin ve 'Surbrin' sözcüğünü mırıldanmanın dışında hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

Fakat birden başka bir şey daha önem kazandı.

Nikwillig'in aklına bunu getiren hafif bir rüzgar oldu. Ne bir şey görmüş, ne de bir ses duymuştu; yalnızca koku almıştı. Bir şey pişiyordu.

Cücenin karnı guruldadı ve birden durdu. Sadece birkaç saniye içinde ayakları yeniden hareket etmeye başladı ama daha çok kendi keyiflerince ilerliyor gibiydiler. Etrafına baktı; sağa mı, sola mı bilmiyordu. Pişen yemeğin kokusu karşı koyamayacağı bir şekilde onu kendisine çekiyordu. Yana yöneldi ve çatlamış, kirli dudaklarını yalamaya başladı. Yemek ateşini ve turuncu derili, karmakarışık siyah saçlı, çıkık çeneli aşçıyı görünce daha bir kendine geldi.

Hiçbir şey, bir cüceyi, goblin görmek kadar ayıltamazdı.

Yaratık kendisinden bihaberdi. Yemeğin üzerine eğilmiş, taş bir kaseden sos döküyordu. Kalın sosun siyah eti kaplayışını gören Nikwillig, bir kez daha dudaklarını yaladı.

‘Kuzu bacağı’ diye düşünen Nikwillig, inlememek ve körlemesine yemeğe dalmamak için çok çaba harcadı.

Pozisyonunu sağa ve sola bakacak kadar korudu. Çevrede başka canavar görmeyen cüce başını eğdi ve kendisinden habersiz olan goblin aşçısına doğru atıldı.

Goblin doğruldu ve kendisine gelen cüceyi omzundan yakalayacak kadar kusursuz bir zamanlamayla döndü. Çiftin üzerinden ateş ve yemek parçaları uçtu. Onlar yere sertçe devrilirken sıcak sos da havaya fırladı ve hemen hemen hepsi goblinin yüzüne döküldü. Yanan yaratık inleyip doğrulmaya çalıştı ama Nikwillig, canavarın bir deri bir kemik boğazına iki eliyle sıkıca yapıştı. Yaratığı defalarca yukarı kaldırıp yere indirdikten sonra, inleyen ve pisliğin içine kıvrılan goblini öylece bıraktı.

Kuzu bacağı da yere düşmüş ve pisliğe bulanmıştı ama cüce, eti temizlemeye bile kalkmadı. İki eliyle sıkıca kavrayıp büyük bir hevesle dişlerini geçirdi; sulu etten büyük parçalar koparıyor ve neredeyse hiç çiğnemeden yutuyordu. Nikwillig, etten birkaç kez ısırdıktan sonra nefes alacak ve yemeğin tadını çıkaracak kadar uzun bir süre öylece durdu. Çevresinde bağırışlar koptu.

Dizlerinin üzerinde duran cüce, doğrulup koşmaya başladı. Omzuna bir mızrak geldi ama saplanmadan sıyırıp geçti. Sağduyusu cüceye yemeği bırakıp kaçmasını salık vermişti ama cüce, açlıktan,

mantıklı davranabilecek durumda değildi. Kuzu bacağını sahip olduğu tek çocuğuymuşçasına göğsüne bastırıp yola koyuldu. Ağaçların ve kayaların arasından zigzag çizerek geçiyor kendisini kovalayan yaratıklarla arasındaki mesafeyi mümkün olduğu kadar açmaya çalışıyordu.

Küçük bir koruluğa varınca çok derin olmayan ama dik bir yamaçta olduğunu fark ederek durmaya çalıştı. Yalnızca on beş metre aşağısında Surbrin Nehri durdurulamaz bir şekilde akıyordu.

“Nehir…” diye mırıldandı Nikwillig ve Mithril Salonu’nun kuzeyindeki dağ sırtından ayrılırkenki amacını hatırladı. Nehrin karşısına bir geçebilseydi!

Arkasından yükselen bir haykırış yeniden koşmasına, yamaçtan aşağı, bir iki adım sendelemesine neden oldu. Sonra yüzüstü devrilmeye başladı ve yuvarlanışını kontrol etmek için kıvrıldı.

Fazlasıyla ‘ hızlandı ama değerli yükünü bırakmadı; yuvarlanarak ve sekerek nehrin soğuk suyuna düştü. Doğruldu ve nehir kıyısına doğru ilerleyip yeniden koşmaya çalıştı.

Sırtına sert bir yumruk yedi ama sadece çığlık atıp koşmaya devam etti.

Bir kütük bulabilseydi… Kütüğü nehre atar, dondurucu suyu umursamadan üzerine çıkar ve kendini kıyıdan uzaklaştırırdı.

Uzaktaki ağaçlar umut vaat ediyordu ama sesler yakınlaşmıştı ve Nikwillig, başaramayacağından korktu. Anlayamadığı bir sebepten bacakları yavaşlamış, uyuşmuşçasına karıncalanmaya başlamıştı.

Cüce, durup aşağı bakınca kan gördü; ayaklarından yere kan damlıyordu. O darbenin bir yumruktan kaynaklanmadığını ancak o zaman fark etti; elinde bir goblin mızrağının sapını tutuyordu.

Nikwillig, dizlerinin üzerine çöktüğünde, “Moradin benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi.

Arkasında taarruza geçen goblinlerin bağırışlarını duydu.

Ellerine ve hâlâ avucunun içinde duran kuzu bacağına baktı. Omuz silkip etten bir ısırık daha aldı.

Hemen yutmadı, uzun uzun çiğneyip etin lezzetinin, sıcaklığının ve yumuşaklığının tadını çıkararak ağzında dolaştırdı. Diğer elinde bal likörü olsaydı, bu, cüceye yaraşır bir ölüm olurdu diye düşündü.

Goblinlerin yakında olduğunu biliyordu ama başına bir sopa yiyip yüzüstü pisliğin içine kapaklandığında yine de şaşırdı.

Felbarr Kaleli Nikwillig, kuzunun lezzetine odaklanmaya ve acı duymamaya çalıştı. Çabucak ölmeyi diledi.

Bundan sonrası koca bir boşluktu.

KANDIR BENİ, YAZIK BANA, YİNE KANDIR

Ana kamp alanında Galen Firth'ün yanındaki yerini alan Rannek, "Nesme'ye geri dönmeyi düşünüyor olamazsın," diye azarladı.

General Dagna ve cücelerinin kahramanca müdahalesinin ardından saatlerce koşmuş, kuzeydeki, cücelerin bulduğu, kendilerini Mithril Salonu'na çıkaracak tünellerin yakınındaki dağ eteklerindeki tepeciklere geri dönmüşlerdi. "Gururun yüzünden, kendini kurban eden o elli cücenin fedakarlığını hiçe mi sayacaksın?" diye çıkıştı Rannek.

"Sen gururdan mı bahsediyorsun?" diye karşılık verdi Galen Firth ve rakibi geri çekildi.

Fakat bu sadece bir dakika sürdü. Sonra Rannek omuzlarını dikleştirip geniş göğsüne doldurduğu havayı dışarı verdi. "Hatamı hiçbir zaman unutmayacağım Galen Firth," diye itiraf etti. "Ama bütün birliğimizi trollere ve bataklık yaratıklarına yem yapıp hatamı daha da kötüleştirmeyeceğim."

"Bozguna uğratıldılar!" diye haykırdı Galen. İkisi de dönüp merakla kendilerini süzen yüzlere baktı. "Bozguna uğratıldılar," dedi bir kez daha; bu kez daha sessizdi. "Cücelerin cesur direnişi ve Alustriel'in ateş yağmuruyla düşman hattı yarıldı. Bizi takip etme

zahmetine girdiler mi? Hayır mı? O zaman canavarların ev dedikleri gübre dolu bataklıklarına gitmiş olma ihtimalleri üzerinde durulamaz mı? Kaçmaya bu kadar mı meraklısın?” “Peki, sen onların üzerine yürüyecek kadar mı aptalsın? Savaşamayacak olanlar hiç umurunda değil mi? Oynadığın kumar yüzünden çocuklarımız mı ölsün Galen Firth?”

“Mağaraların nerede olduğunu bile bilmiyoruz,” diye karşı çıktı Galen. “Bölgede öyle körü körüne dolanıp doğru deliği bulmayı umamayız.”

“O zaman Gümüşay’a gidelim,” diye önerdi Rannek. “Gümüşay bize gelecek,” diye ısrar etti Galen.

“Alustriel’i görmedin mi?”

Rannek dudaklarını ısırdı ve adamın yüzüne tükürmemek için kendini zor tuttu. “O kadar mı aptalsın?” diye sordu. “Nankör bir aptal mısın?”

Galen, hiç düşünmeden ve Rannek’inki kadar sakin bir ses tonuyla, “Bizi buraya, evimizden bu kadar uzağa getiren aptal ben değilim,” diye karşılık verdi. “O adam karşımda duruyor. Üstelik beni yargılayacak hakka sahip olduğunu düşünüyor.”

Rannek ne bir tepki verdi ne de geri çekildi; aslında buna verilecek bir cevabı olmadığını biliyordu. Yetki onda değildi.

Kuşatılmış Nesme halkı onu dinlemez, kendini ispatlamış Galen Firth’ün emirlerini yerine getirirdi.

Bir süre daha adama baktıktan sonra sadece başını salladı ve oradan uzaklaştı. Galen Firth’ün alaycı homurtusunu duyduğu an buruşan yüzünün kendini durdurmasına izin verdi.

Ertesi şafak, Galen Firth’e, Rannek’in açıklamayı başaramadığı gerçeği gösterdi; mülteciler arasındaki gözcü kolu, güneyden trollerin yaklaşıyor olduğu haberini getirmişti.

Galen Firth’ün acı haberi alışını izleyen Rannek, onun neredeyse savaşçıları gönderip bir saldırı gerçekleştireceğini

düşünüyordu ama haşin ve inatçı Galen Firth bile o denli gözü kara değildi.

“Toparlanın ve çabucak yürüyüşe hazırlanın,” dedi çevresindekilere. Gözcülere döndü. “Bazılarınız düşmanı gözetlesin. Diğerleri kuzeydoğuya gitsin. Mithril Salonu’na çıkan tünelleri arayan gözcülerimizi bulun ve kaçış rotamızı sağlama alın.” Konuşmasını tamamladığında sessizce başını sallayıp kendisini onaylayan Rannek’e baktı. Bunu adi bir hakaret olarak algılayan Galen Firth’ün yüzü kaskatı kesildi.

Galen, inatçı bir tavırla askerlerine, “Düşmanlarımızı uzun bir koşuya zorlayacağız ve evimize dönebilmek için onları atlatacağız,” dedi; Rannek’in ağzı açık kaldı.

Koşmaya alışkın olan Nesme halkı birkaç dakika içinde harekete geçmiş ve en zayıfların, hattın ortasında yer almalarını sağlayacak uygun bir konum almıştı. Pek azı konuştu. Trollerin peşlerinde olduğunu ve o gün, hayatlarının sona erebileceğini biliyorlardı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde yüksek ve harap olmuş bir zemine geldiler. Uygun bir görüş noktasından Galen, Rannek ve diğerleri, kendilerini takip eden birliğe ilk kez bakma şansını elde etti. Ekip, daha çok trollerden oluşuyordu; yaklaşan kalabalığın arasında ağacı andıran bataklık yaratıklarını göremediler. Yine de trol sayısı azmısanamazdı; aralarında oldukça geniş, tuhaf yaratıklar vardı ve bazıları iki ekibi birden yönetiyordu.

Rannek, tıpkı saatler önce önerdiği gibi, geri çekilmekle doğru olanı yaptıklarını biliyordu. Yine de bu canavar ordusundan kurtulamayacaklarından korktuğu için, bundan alabileceği bütün tatmin bir anda yok oldu.

“Mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmelerini sağlayın,” diye emretti Galen Firth; sesi fazlasıyla ciddi çıkan Galen, bunu ister kendine veya diğerlerineitiraf etsin ister etmesin, Rannek, onun da benzer korkular duyduğunu biliyordu. “Tünelleri hâlâ bulamadık mı?”

“Bazı tüneller bulduk,” dedi adamlardan biri. “Ne kadar derine indiklerini bilmiyoruz.” Galen Firth, başparmağı ve işaret parmağıyla dudağını sıkıştırdı.

“Ve emin olmadan içeri girer ve bir açmazla karşılaşırsak…” diye devam etti adam.

“Öyleyse acele edin,” diye emretti Galen. “Gözcüleri tünele sokun. Çevreyi dolaşan ve bizi, düşmanımızın arkasına çıkaracak bir [«* tünel arıyoruz. Ya ezileceğiz ya da içeri gireceğiz; kaybedecek vaktimiz yok!” Adam başıyla onaylayıp hızla uzaklaştı.

Galen, Rannek’e döndü.

“Haklı olduğuna inanıyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Neye mal olursa olsun,” diye karşılık verdi Rannek, “önemli değil.” Galen’in gözlerinin kendisininkileri izlemesini sağlayarak yaklaşan birliğe baktı. “Troller kadar düzensiz ve disiplinsiz bir düşmanın, bizi böylesine inatla izleyeceğini asla tahmin edemezdim! Hayatım boyunca…”

“Hayatın o kadar da uzun sürmedi,” diye hatırlattı Galen. “Bu yüzden de nöbet tuttuğun o gece, kandırıldın.”

“Tıpkı bizi takip etmeyeceklerini düşünmeni sağlayacak kadar kandırıldığın gibi,” diye karşılık verdi Rannek; ama sözcüklerini kendisi bile güçsüz bulmuştu ve Galen’in kibirli ifadesi bu cümleden, onun da etkilenmemiş olduğunu fazlasıyla kanıtlıyordu.

“Takiplerini memnuniyetle karşılıyorum,” dedi Galen. “Şaşkınlığım da hoş bir şaşkınlık. Onları Nesme’nin dışına göndereceğiz. Duvarlarımızın arkasına yeniden geçtiğimizde savunmamızı güçlendirmek için gerekli zamana sahip olacağız.”

“Tabii dışarıda bizi bekleyen başka trol yoksa.”

“Başarısızlığın, düşmanımızı abartmana yol açtı Rannek. Onlar trol. Aptal ve tehlikeliden çok da öte bir şey değiller. Beklenenden fazla azim gösterdiler ama bu uzun sürmeyecek.”

Galen homurdanıp yola koyuldu ama Rannek, adamın kolundan tuttu. Süvari öfkeyle döndü. “Bu iş için bütün bu insanların hayatlarını tehlikeye mi atacaksın?” diye sordu Rannek.

“Nesme’deki varlığımız da tehlikedeydi; yüzyıllar boyu,” diye cevapladı Galen. “Bizim yaptığımız şey bu. Bu bizim yaşama şeklimiz.”

“Ya da ölme şeklimiz?” “O zaman öyle olsun.”

Galen, kolunu Rannek’ten kurtardı. Bir süre daha adama baktıktan sonra dönüp çevresindekilere emirler yağdırmaya başladı. Fakat çok kısa bir süre sonra, mültecilerin arasından biri, “Balta! Mirabar’ın Baltası geldi!” diye bağırınca sözleri yarıda kesildi.

“Mirabar’a şükürler olsun!” diye bağırdı bir başkası ve coşku bütün kalabalığa yayıldı.

Rannek ve Galen Firth, topluluğa doğru yöneldi ve olup bitenleri görebilmek için kalabalığı yardı.

Cüceler, düzinelerce cüce, onlara doğru ilerledi; çoğunun zırhında Mirabar’ın siyah baltası vardı.

Sıkı ve disiplinli hareketlerle yürüyor, harap olmuş araziyi kararlı bir şekilde adımlarken hatlarını koruyorlardı.

Yeni ziyaretçilerin yanından koşarak gelen ve bu yüzden de üfleyip püfleyen bir gözcü, Galen’e, “Mirabar’dan değiller,” diye açıkladı. “Daha çok Battlehammer Klanı’ndan olduklarını iddia ediyorlar.”

“Mirabar’ın ünlü ‘Baha’sının amblemini taşıyorlar,” dedi Galen.

“Bir zamanlar oraya aitlermiş,” diye açıkladı gözcü. Durdu ve yana adım atıp diğerleriyle birlikte cüceleri izledi. Savaş yorgunu bir çift cüce, onlara yaklaştı; birinin kalın siyah bir sakalı vardı, diğeri ise adamların şimdiye kadar gördüğü en yaşlı ve en çirkin cüceydi. Arkadaşından daha kısa ve genişti, siyah sakalının bir kısmı kopmuştu ve tek gözü kördü. İnsanlar, al yanaklı, yıpranmış yüzünün, yüzyılların başlangıcını ve bitişini görmüş olduğunu hemen

anladı. Çift, kendilerine eşlik eden bir başka Nesme gözcüsüyle beraber Galen'in yanına yaklaştı. Adamın önüne geçtiler ve genç cüce, savaş çekicini Galen'in önündeki taşa bırakıp eğilerek selam verdi.

"Battlehammer Klanı'ndan Torgar Delzoun Hammerstriker, hizmetinizdedir," dedi. "Ve tabii arkadaşım Shingles da öyle."

"Mirabar'ın sembolünü taşıyorsun, sevgili Torgar," dedi Galen. "Hizmetimizde olduğunuza çok memnunuz." "Mirabarlı'ydık," dedi Shingles. "Daha iyi yürekli bir krala hizmet etmek üzere ayrıldık. Ve işte buradayız; sana ve seninle beraber buraya gelen General Dagna'ya hizmet etmek için geldik."

Çevredeki insanların çoğu birbirlerine endişeyle baktı ve cüceler bunun farkına vardı. "Ona yaraşır bir hikaye anlatacak kadar çok zamanım olduğun da, sana nasıl düştüğünü açıklarım," dedi Galen Firth ve omuzlarını dikleştirdi. "Şimdilik düşman hızla arkamızdan geliyor. Trol; bir yığın trol…"

Cücelerin çoğu birbirlerine, 'Dagna'nın düşüşü'nü mırıldandı ama Torgar ve Shingles ifadelerini değiştirmedi.

"O halde tünellere gidelim," dedi Torgar. "Ben ve ekibim çirkin başlarını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalan zalimlere orada çok daha iyi müdahale ederiz."

"Onlarla tünellerde savaşır ve hepsini geri püskürtürüz," diye onayladı Galen. "Belki de hatlarını yarar ve ilerlememizi sağlayacak bir yol buluruz."

"İlerlememizi sağlayacak mı?" diye sordu Torgar. "Mithril Salonu, tünellerin diğer ucunda yer alıyor ve biz de buraya bunun için geldik."

"Gümüşay, yakında savaşta bizimle birlikte yer alacağının sözünü verdi," diye açıkladı Galen.

Çevredeki hiç kimse gerçeği biraz çarpıtıyor olduğunu söylemeye cesaret edemedi. "Nesme geri alındığında ve bölgenin güvenliği sağladığında zafere ulaşmış olacağız!"

İki cüce de merakla ona baktı, sonra birbirlerine dönüp sadece omuz silkti.

“Farketmez,” dedi Shingles, Torgar’a. “Neye karar verecek olursak olalım bunu tünellerde yapacağız.” “O halde tünellere gidiyoruz,” dedi diğer cüce.

Cüce hattından, “Yan taraf açık!” çığlığı yükseldi.

“Onlara meşale tutun!” diye haykırdı Shingles.

İkinci sıradaki yirmi cüce, ellerindeki meşalelerle ileri atıldı ve hep beraber alevlerini, trollerin öncü birlikleriyle ağır bir mücadele içinde olan Shingles ile ilk savaşçı hattının üzerinden savurdu.

Geniş bir odaya açılan uzun bir tünele dalmışlardı ve bacayı andıran bir alanda yirmi cüceyi yan yana dizip direnişe geçmişlerdi; onlarla savaşmak için sadece bir iki trol içeri girebiliyordu.

Meşale taşıyıcıları, alevlerini dar tünel girişine yöneltti; gaz yağına batırılmış odunlar stratejik bir şekilde yerleştirildi.

Ateş hayat buldu.

Troller o kadar da korkmamıştı ama inanılmayacak kadar hızla, yeniden doğmalarını sağlayan güçlerini emen ateş, en öndekilerin işini bitirdi.

Meşaleler takibi yavaşlattı ve Shingles, arkadan gelenlerle birleştirdiği ordusunu saldırıya geçirip yangının yanındaki trolleri geri püskürttü. Bir çift, alevlerin içine itildi, diğerleri ise oldukları yere yığıldı.

Cüceler, kusursuz bir şekilde hattı yarıp kaçtı. Yan geçit açıldı ve mülteciler derhal yola koyuldu.

O öğleden sonra, Torgar’ın ekibi üçüncü kez inatçı trolleri kovdu. Yine de hepsi canavarların yeniden geleceğini biliyordu. Böylece geri çekilme hattına öncülük etmekle meşgul olan cüceler bir sonraki direnişlerine uygun bir mekan bulma amacıyla her kesişme noktasını ve her bölümü incelediler.

İnsanların arka savunma birliklerindeki Rannek, her şeyi minnet ve hayranlıkla izledi. Onlan trollerin önüne ve muhtemelen Nesme'nin açık alanına çıkaracak olan bir rotadan uzaklaştıklarından Galen Firth'ün endişeye kapıldığını biliyordu.

Ama kontrol Galen'de değil, Torgar'daydı. Rannek ve Nesme halkı, en azından bu kadarını anlayabilmişti. Torgar, Dagna'nın düşüşüyle ilgili detayları öğrendikten sonra, insanların istedikleri zaman cücelerden ayrılabileceğini ama bunun riskli olacağım söylemişti.

Torgar, acı hikayeyi öğrendikten sonra, Galen'e, "Bütün zafer Dagna'nın ve Mithril Salonu'nu" demişti. "Onu bekleyen onurlu yere; Moradin Salonları'na oğluna eşlik etmeye gidiyor."

"Evimizi geri almamız için bize yardım etmeye çalıştı," diye araya girdi Galen ve bu sözler üzerine, genellikle orkları yalnız başlarına öldürmek zorunda kalan cüceleri anımsayan Torgar'ın sert bakışlar atmasına neden oldu.

Torgar, "Senin aptal kıçını kurtardı," diye sert bir karşılık verdi. "Ve yeniden oraya gitmeyi planlıyorsan o zaman Dagna hata etmiş demektir. Ama şunu bil Nesmeli Galen Firth; Torgar ve ekibi aynı hatayı yapmayacaktır. Savunduğumuz her toprağı, sırtımızı Mithril Salonu tünellerine dayayarak koruyacağımızdan şüphen olmasın."

Ve bu tartışmanın sonu oldu; fazla gururlu olan Galen bile daha ileri gidemedi; diğer Nesme savaşçılarına durumun aksini ispatlayacak tek bir laf bile etmedi. Böylece Torgar, bütün kontrolü ele geçirmiş oldu ve çaresiz kaçışlarını başlattı. Güçleri yettiğince kaçtılar ve savaşa koşmak yerine her karşılaşmayı çabucak saptırdılar.

Rannek bundan memnundu.

AYRILAN YOLLAR

Yaklaşık yüz dev, Fourthpeak'in kuzey yamaçlarından Surbrin'in doğusuna doğru yol alırken, adı Urulha olan geniş omuzlu iri bir ayaz devi, Gerti'ye, "Bir orkun emirlerini mi dinleyeceğiz?" diye sordu.

“Emir mi?” diye sordu Gerti. “Ben emir falan duymadım. Sadece bir ricaydı.” “Bu ricayı yerine getirdiğin sürece ikisi de aynı şey değil mi?”

Gerti, bir devden beklenmeyecek kadar zarif bir şekilde güldü ve narin elini Urulha’nın iri omzuna koydu. Ona kibar davranması gerektiğini biliyordu. Urulha, babasının baş danışmanlarından ve en güvenilir muhafızlarından biriydi. Üstelik Gerti’nin babası Orel Griel, hâlâ etkili biriydi; gerçi görkemli şef, aylardır ayaz devlerinin arasında gözükmüyordu ve pek az kişi onun özel odalarından dışarı adım atacağını düşünüyordu. Söylenenlere göre Orel, ölüm döşeğinde yatıyordu ve tek mirasçısı olan Gerti, Parlak Beyaz’ı, bütün hazinelerini ve babasının hizmetindeki tüm güçlü dev birliklerini ele geçirecekti.

Prenses Gerti, babasının ölümünün getireceği yararın oldukça önemli ve aynı zamanda son derece geçici olacağının uzun zamandır farkındaydı. Orel’in hiyerarşik merdivenine tırmanan fırsatçı devlerden biri kendisine karşı bir darbe yapacak olsa, en iyi ihtimalle, neredeyse birleşmiş olan bütün birlikler ikiye bölünürdü. Bu, «» Gerti’nin kesinlikle istemediği bir şeydi.

Tek başına bile güçlü bir ordu sayılırdı; kılıcını son derece iyi kullanırdı ve gizemli büyüleri vardı. Gerti kendisine karşı koymaya cesaret edecek herhangi birinin üzerinde maddelerin gücünü kullanabilir, onlara şimşek, ateş ve şiddetli buz fırtınası gönderebilirdi. Ama elini Urulha’nın geniş omzuna koymak ona bazen büyünün yeterli olmadığını hatırlattı.

“En azından şimdilik, Obould’un başarısı bizim yararımıza olur,” diye açıkladı. “Ordusu şimdi yerle bir edilirse Parlak Beyaz’ın kapısına dayanacak olan Mithril Salonu, Felbarr, Adbar, Gümüşay, Everlund kim bilir bunlara başka hangi bölge dahildirbirliklerini kim durduracak? Hayır, sevgili Urulha; Obould, o sinir bozucu cücelerle insanlara karşı kullanacağımız tampon görevini görecek. Bırakalım da binlerce yardakçısını sürsün ve hepsi ölsün ama yavaş yavaş…” “Bu savaştan bıktım” diye itiraf etti Urulha. “Yirmiden fazla soydaşımın ölümünü gördüm. Üstelik Surbrin’e giden kardeşlerimizin ne durumda olduğunu da bilmiyoruz. Felbarr cüceleri çoktan karşıya

geçmiş olabilirler mi? Bir yirmi soydaşımız daha, o sakallı yaratıkların leş kokulu ayakları altında ölü yatıyor olabilir mi?”

“Bu ihtimal dahilinde bile değil,” diye teminat verdi Gerti. “Bilemezsin.”

Gerti başıyla onaylayarak bu söz üzerine düşündü ve omuz silkti. “Gidip göreceğiz. En azından bir kısmımız.”

Bu şaşırtıcı uyarı Urulha’nın dikkatini çekti, açık mavi tenli ve parlak mavi gözlü koca kafasını çevirip Gerti’ye baktı. Gerti onun meraklı bakışlarına cilveyle karşılık verdi ve Urulha’nın yaşlı bir dev için aslında oldukça yakışıklı olduğunu farketti. Uzun saçı alnını açığa çıkararak at kuyruğu yapılmıştı. Hatları hâlâ güçlüydü; çıkık elmacık kemikleri, sivri bir burnu vardı. Gerti, Urulha’yı konuşarak ikna edemezse cazibesini kullanabileceğini ve hepsinden önemlisi bunun hiç de fena olmayacağını düşündü.

“Bazılarımız, dostum,” dedi kadın sessizce. Parmaklarını iri devin kaim ensesine götürdü, hatta parmak uçlarıyla giysisinin arasından görülen çıplak boynunu okşadı. “Nehre, kayıp arkadaşlarımızı 162e İ bulmak ve onları geri getirmek için yarı sayımız kadarbir birlik göndereceğiz. Yavaş yavaş birlikleri kuzeye ve oradan da eve göndereceğiz. Yavaş yavaş diyorum; böylece Obould, onu terk ettiğimizi düşünmeyecektir. Zaten nehrin güvenliğini kendi sağlamak istiyor ve sahip olduğu ordu göz önünde bulundurulacak olursa onu, devlere ihtiyacı olmadığına ikna etmek çok da zor olmayacaktır.”

“Seninle ittifak sağlamak isterim, biliyorsun,” diye devam etti. “Düşmanımız nasıl bir karşılık verecek henüz bilmiyorum ama yirmi bin orkla savaşmak istemiyorum. Yirmi bin?” diye ekledi gülerek.

“Yoksa sayısı bunun iki ya da üç katma mı çıkmıştır?”

“Orklar haşareler gibi yayılıyor; tarladaki fareler ya da evlerimizi istila eden çıyanlar gibi” dedi Urulha.

“Sanırım aynı zekaya sahipler,” dedi Gerti. Parmakları arkadaşının boynunda dolanmaya devam ediyordu, Urulha’nın

gergin kaslarını hissetmek hoşuna gidiyordu ve yakışıklı suratına yayılan ilk gülümsemeyi gördü.

“Her zamanki düşmanlarımızın bizimle müttefik olma ihtimali bile var,” diye ekledi Gerti.

Urulha kaşlarını çattı. “Cüceler mi? Mithril Salonu, Felbarr Kalesi, Adbar Kalesi cücelerinin bizimle çalışmayı kabul edeceğini mi sanıyorsun? Bruenor Battlehammer’ın ve arkadaşlarının, üzerlerine bir kule devrilmesini sağlayan taş yağmurunu unutacağına mı inanıyorsun? Batı kapılarını kıran şahmerdanı kimin getirdiğini biliyorlar. Hiçbir orkun böylesi bir kuvvete sahip olmadığının da farkındalar.”

“Ve yakında başka seçenekleri kalmayacağını da biliyorlar,” dedi Gerti. “Obould her yeri kazacak ve kış boyu güç toplayacak. Düşmanımızın karlar erimeden önce onlara saldırabileceğini sanmıyorum. O zamana kadar…” “Gümüşay’m, Everlund’un ve üç cüce krallığının, orkları yerlerinden edebileceğine inanmıyor musun?”

Gerti şüphesinin üzerine gitti; “Yirmi bin ork?” diye fısıldadı. “Kırk bin? Altmış bin? Yüksek arazide, güçlendirilmiş duvarların arkasında?”

“Yani Gerti, aslında düşmanımız olan o halka yardım önerecek?” diye sordu Urulha.

Gerti çabucak kesin bir yargıya varmamış olduğunu gösteren bir tavır takındı.

“Halkım adına her türlü kazanma ihtimalini göz önünde bulunduruyorum,” diye açıkladı. “Obould müttefikimiz değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ona katlanıyorduk çünkü eğlenceliydi.”

“Belki o da bizim için aynısını düşünüyordur.”

Disiplinli Gerti, bir kez daha yanlış yapmamaya özen gösterdi ve onun, bu sözlerinin geniş omuzlarının üzerinden geçip gitmesine izin verdi. Artık Parlak Beyaz’a döndüklerine göre, bütün halkını memnun etmesi gerektiğini biliyordu.

Devler ve Obould, güneyde bir zafer kazanmıştı ama ayaz devlerinin gerçek bir kazanç elde ettiği söylenebilir miydi? Obould istediği her şeyi elde etmişti. Cücelerin ve insanların topraklarında fazlasıyla yer kazanmıştı. Bundan daha önemli ve etkili olanı ise; savaş çağrısına bir yığın ork kabilesinin karşılık verişi ve bir araya gelen birlikleri güçlü pençelerinin arasına alışı olmuştu ama bütün zaferlerine rağmen ordu somut bir kazanç sağlayamamıştı. Mithril Salonu'nu ve hazinelerini ele geçirememişlerdi.

Gerti'nin devleri, Obould'un yardakçıları gibi değildi. Ayaz devleri, aptal orklar değildi.

Öldürdükleri düşmanın beş katını kaybetseler de bölge kazanmak orklar için yeterliydi. Gerti'nin halkı, güneye yapılan yolculuğun neden düzinelerce devin ölümünden daha değerli olduğunu öğrenmek isteyecekti.

Gerti önüne; pegasusa baktı. Evet, Parlak Beyaz'a layık bir ganimetleri vardı! Atı halkına sunabilirdi. Onlara sinir bozucu Withegroo'dan ve Shallows halkından ayrılmanın faydalarını hatırlatabilirdi. Cüceler ve insanlar güneye itildiğinden, evlerinin çok daha güvenli ve huzurlu olduğunu açıklayabilirdi.

Dişi dev bunun bir başlangıç olduğunu fark etti.

Karanlığın içinde kendine gelmeye başladığında ne denli yumuşak bir yerde olduğunu fark edince şaşırdı; Moradin Salonları'nm ateşlerle ısıtıldığını ama bir kaya kadar sert olduğunu düşünürdü.

Nikwillig kıpırdanıp yana kaydı ve omzunda kalın bir battaniye olduğunu anladı. Yaprakların hışırtılarını ve ince dallardan çıkan çatırtıları duydu.

Cücenin gözleri fal taşı gibi açıldı; gün ışığı, üzerine yansıyınca gözlerini yeniden sımsıkı kapadı.

Nikwillig, gözlerinin açık kaldığı o kısacık süre içinde çevresinde gördüklerinden; yaprak döken ağaçlarla dolu bir ormanda olduğunu anlamıştı ve bu zavallı cücenin aklını daha da karıştırdı.

Düştüğü yerin yakınlarında orman falan yoktu ve Moradin Salonu'nda görmeyi beklediği son şey ağaçlar ve gökyüzüydü.

“En tu il beinway, ” diye yumuşak, melodik bir elf sesi duydu.

Nikwillig, karman çorman olmuş aklından bu sözcükleri tekrar tekrar geçirirken gözlerini kapalı tuttu. Felbarrlı bir tüccar olan Nikwillig, başka ırklarla çalışmıştı ve bunlara elfler de dahildi.

“Beinway?” dedikten sonra “Uyanık. En tu il beinway… O uyandı,” diye devam etti.

Bir elfin kendisi hakkında konuştuğunu biliyordu ve yavaşça göz kapaklarının açılmasına izin verdi; bunu yaparken gözleri gün ışığına alışmış oldu. Biraz kıpırdandı ve sesin geldiği yöne dönmeye çalışırken istemsizce inledi.

Cüce, yeniden gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı. Acıdan kurtulmak için derin bir nefes aldı.

Sonra gözlerini yeniden açtı ve çevresini elflerin sarmış olduğunu görünce şaşırdı; yüzleri solgun ve sertti.

“Uyanıksın?” diye sordu birisi; ortak dilde konuşuyordu.

“Öyleysem şaşıracağım,” diye cevap verdi Nikwillig; kuruyan boğazından çıkan sesi çatlıyordu.

“Goblinler zavallı yaşlı Nikwillig'i fena hakladı.”

“Goblinlerin hepsi öldü,” diye açıkladı sağındaki elf. Lider olduğu açıkça belli olan o elf diğerlerine el salladıktan sonra Nikwillig'in kendisini daha iyi görebilmesi için eğildi. Düz siyah saçları, koyu mavi gözleri vardı; cücenin tam dibinde duruyordu. Elfin kaşları birleşiyor, küçük burnunun üzerinde neredeyse siyah bir V harfi oluşturuyordu.

“Ve senin yaralarınla ilgilendik,” diye devam etti; sesi görüntü süne göre oldukça sakin ve güven vericiydi. “İyileşeceksin sevgili cüce.”

“Beni oradan siz mi kurtardınız?” diye sordu Nikwillig. “Goblinler beni nehir kıyısında yakalamıştı ve…” “Onları ölü goblinlere çevirdik,” diye garanti verdi elf.

“Peki, sen kimsin?” diye sordu Nikwillig. “Ve tabii ‘biz’ kim?”

“Ben, Aykorusu’ndan Hralien ve bu da Althelennia. Kendi halkımızdan iki kişiyi bulma amacıyla nehrin karşısına geçtik. Belki sen, Mithril Salonlu, onları gönrıüşsündür?”

“Ben Mithril Salonu’ndan değilim, Felbarr Kalesi’ndenim,” dedi Nikwillig. Hralien’in kendisine uzattığı elini tutup elfin büyük bir dikkatle oturmasına yardım etmesine izin verdi. “Obould canavarından sıkı bir dayak yedim ve beni, bir de arkadaşım Tred’i, Bruenor kurtardı. Üzgünüm ama arkadaşlarınızı görmedim.”

İki elf birbirine baktı.

“Kanatlı atların üzerlerindeydiler,” diye ekledi Althelennia. “Belki de onları gökyüzünde, uzaktan görmüşsündür.” “Ha, o ikisi,” dedi Nikwillig ve iki elf de büyük bir hevesle ona doğru eğildi.

“Hayır, onları görmedim ama Mithril Salonu yolunda sizin korunuzdan geçen Bouldershoulder kardeşlerin onlardan bahsettiğini duydum.”

Üzgün elfler doğruldu.

“Salon, Bruenor’a mı ait?” diye sordu Hralien; Althelennia da aynı anda, “Batı gökyüzünden süzülen devasa bir ateş gördük,” dedi.

“Evet ve evet,” dedi cüce. “Gnom ateşiydi ve bir ejderhayı bile gururlandırırdı.” “Bize anlatacak çok şeyin var, sevgili cüce,” dedi Hralien.

“En azından bu kadarını borçluyum,” diye onayladı Nikwillig.

Biraz daha kıpırdandı, eklemlerini, boynunu ve omuzlarını birkaç defa kıtırdattıktan sonra bir ağaca sırtını yasladı. Sonra onlara hikayesini; on gün önce Felbarr Kalesi’nden ayrılan kervanı, kendilerine kurulan korkunç tuzağı, Tred’le beraber yaralı, aç ve çaresiz dolanışlarını anlattı.

İnsanların cömertliğinden ve Mithril Salonu’nun Kralı olarak eve dönmeye hazırlanan, kendilerini bulan, Bruenor Battlehammer’ın nezaketinden bahsetti.

M Shallows’dan, cesaret dolu kaçıştan, Mirabar cücelerinin beklenmedik yardımından ve Battlehammer’a katılışlarından söz etti. Bekçi Vadisi’nin üzerindeki kuvveti, üst üste yığılan ork bedenlerini tüm detaylarıyla anlattı.

Elfler onu pür dikkat dinledi. Bir tepki vermiyor, söylediği her sözcüğü içlerine dolduruyorlardı.

Nikwillig, birden Nanfoodle’ın yarattığı, bir dağın tepesini uçuracak kadar büyük patlamayı anlatmaya başladığında da yüz ifadeleri değişmedi.

“Son bıraktığımda işte böyleydi,” diyerek hikayeyi bitirdi. “Obould, Bruenor’u batıdaki deliğe tıktı. Troller, orklar ve devler, Bruenor’u doğudaki deliğe tıktı. Mithril Salonu, kurşuni yaratıkların arasında duran yalnız bir cevher.”

İki elf birbirine baktı.

İfadeleri savaş mağduru cüceyi rahatlatmadı.

On günden uzun bir süre sonra Drizzt ve Innovindil, kendilerini Dünyanın Omurgası’nın dağ eteklerindeki tepeciklerde buldular. Gerti ve yaklaşık altmış tane ayaz devi, kendi bölgelerine çıkan bir patikaya sapmışlardı ve o dolambaçlı yolda tüm hızlarıyla ilerliyorlardı. Bu yolculuk, iki elfin Surbrin’de olup bitenleri görmesini sağlamıştı ve tanık oldukları şeyler pek de güven uyandırıcı değildi. Tüm kıyı boyunca, özellikle de bilinen her geçitte, istihkam kuvvetleri oluşturulmuştu ve sürekli geliştiriliyorlardı.

Çift, öncelikli görevlerine; Gündoğumu’nu kurtarmaya odaklanmaya çalıştı ama bu özellikle de yüksek sesli düşünen ve halkını uyarmak için rotasını değiştirip nehri yüksek bir yerden geçmek isteyen Innovindil için pek de kolay bir iş değildi.

Ama tabii ki, Aykorusu elflerinin, Surbrin’i dikkatle incelemiş ve bir adım uzaklıkta kendilerini neyin beklediğini biliyor olduklarına

inanmak zorundaydı.

Böylece, Drizzt'le olan yolculuğuna devam etti. İkili, Gerti'nin çalışmalarıyla yakından ilgileniyor ve Gündoğumu'na ulaşabilecekleri bir fırsat kolluyordu. Fakat o süreç boyunca böyle bir şans doğmadı.

Dağlara çıkıp engebeli zemine geçtiklerinde, devlere yetişmeye çalışmak daha da zor oldu. Drizzt, pek çok kez Guenhwyvar'ı çağırmış, sırf Innovindil'le beraber hızlı gittiklerinden emin olmak için hayvanı önden gönderip topluluğun yerini belirlemesini istemişti.

Bir gece, sadece Drizzt'in küçük bir ateş yakmasına elverecek kadar sığ bir çıkıntıda kamp kurduklarında Innovindil, "Ne yazık ki bu bir budalalık," dedi Drizzt'e. Nonnalde drow böyle bir şey yapmazdı ama güneyde, Mithril Salonu'nun yakınında sonbahar yeni başlasa da, onların olduğu yükseklikte rüzgar kışın sertliğini taşıyordu. "Ve biz budalaca işler yaparken benim halkım ve senin cücelerin kuşatma altında."

Drizzt çarpık bir gülümsemeyle "Hâlâ umudumuz varken Gündoğumu'nu bırakamazsın," diye cevapladı; ifadesi de sözleri de genç elfı eleştiren bir ayna gibiydi.

"Sadece hayal kırıklığına uğradın," diye ekledi Drizzt. "Sen uğramadın mı?"

"Tabii ki uğradım. Hayal kırıklığına uğradım, kızdım, üzüldüm ve Obould'un çirkin başını omuzlarından ayırmaktan başka hiçbir şey istemiyorum."

"Peki, tüm bu duygularla nasıl savaşıyorsun, Drizzt Do'Urden?"

Innovindil'in bakışlarında ve ses tonunda bir değişiklik sezen Drizzt cevap vermeden önce düşündü.

Bu soruyu hem kendi hem de onun hatırı için soruyor olduğunu fark etti. Bu on günlük seyahatleri boyunca Innovindil, pek çok kez, "Elf olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun, Drizzt Do'Urden?" demişti. Elf deneyimlerine dayanarak kendisine akıl hocalığı yapmak istediği açıktı ve bunlar, öğrenmekten mutluluk duyduğu derslerdi. Kadının son sorusuyla, ilk defa, ne zaman ustaca

bir ders vermeye niyetlense sorularını kendisine tam ismiyle hitap ederek bitiriyor olduğunu farketti.

“Düşüncelere daldığım anlarda,” diye cevap verdi, “genellikle de gün doğumunda kendi kendime konuşuyorum. Bunları duyan herhangi birinin deli olduğumu düşüneceğine hiç şüphe yok ama bu sözleri söylemek, korkularımı, acımı, pişmanlığımı yüksek sesle dile getirmek mantıksız duyguları alt etmeme yardımcı oluyor.”

“Mantıksız?”

“Kendi türüm hakkındaki ırkçı inançlarım,” diye cevapladı Drizzt. “Kendimi doğru bildiğim şeye adamam. Bir arkadaşı, hatta bazen bir düşmanı kaybettiğim zaman çektiğim acı.”

“Ellifain.” “Evet.”

“Suçlanacak kişi sen değilsin.”

“Bunu biliyorum; tabii ki biliyorum. Onun Ellifain olduğunu bilseydim, onu bundan vazgeçirmeye ya da silah kullanmadan yenmeye çalışırdım. Yine de üzücü ve bana acı veren bir olay.”

“Peki, suçluluk duyuyor musun?” “Biraz,” diye itiraf etti Drizzt.

Innovindil yolun karşısında durup kamp ateşinin etrafında yürüdükten sonra yerde oturan Drizzt’in önüne diz çöktü. Elini kaldırıp nazikçe drowun yüzüne dokundu.

“Suçluluk duyuyorsun çünkü hassas bir doğan var Drizzt Do’Urden. Benim gibi, Tarathiel gibi, elflerin çoğunluğu gibi; ama bu duyguları diğerlerinden saklamakla oldukça iyi bir iş yapıyoruz. Bilincimiz bizim kurtuluşumuzdur. Amacımızı belirleyen; doğruyu, yanlışı, hareketi ve sonuçlarını, her şeyi sorgulamamızdır. Yüzyıllar boyu sürecek bir yaşamda amaç bazen sahip olduğun tek şeydir.”

Drizzt bu duyguyu ne kadar da iyi biliyordu.

“Duygularını eylemlerden sonra mı açığa vuruyorsun?” diye sordu Innovindil. “Deneyimlerinden yararlanıyor, onları önüne seriyor, davranışlarını ve duygularını bunların ışığında mı değerlendiriyorsun?”

“Bazen.”

“Peki, bu süreç içerisinde Drizzt öğrendiği dersleri özümsüyor mu? Davranışlarını yeniden değerlendirirken böyle bir durumla tekrar karşılaşacağında ne yapacağını bilebiliyor musun?”

Bu soru Drizzt’i düşündürmüştü. Innovindil’in belli bir niyeti olduğuna inanmak zorundaydı. Drizzt, kişisel tartışmalar yaparak, içsel çatışmalarının çoğunu çözmüştü ve neredeyse kesin bir sonuca ulaşmıştı. En azından Shallows’taki felakete kadar böyle olduğunu düşünüyordu.

Innovindil’e baktı ve kadının çok yakınına gelmiş olduğunu fark etti. Nefesinin sıcaklığını duyabiliyordu. Kamp ateşinin ışığında altın saçları çok hoş duruyordu; neredeyse ışıltılar saçıyordu. Gözleri son derece karanlık ve gizemliydi ama bakışları fazlasıyla yoğundu.

Kadın uzanıp yüzünü okşadı ve Drizzt vücudundaki kanın akışını hissetti. Titremesine engel olmak için çok çaba harcaması gerekti.

“Senin hassas ve güzel bir ruhun olduğunu düşünüyorum, Drizzt Do’Urden,” dedi. “İlerlediğin bu zorlu yolu şimdi daha iyi anlıyor ve kendini buna adayışına hayranlık duyuyorum.”

“Yani artık elf olmanın nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu Drizzt; daha çok hissettiği ani gerilimi azaltmak, ortamı yumuşatmak istemişti.

Ama Innovindil kolay kolay vazgeçmeyecekti.

“Hayır,” dedi kadın. “Denklemin yarısına; olayların uzun vadedeki akışını belirlemeni sağlayan kısmına sahipsin. Derinlemesine düşünüyor ve üzülüyorsun, davranışlarını dürüstçe değerlendiriyor ve kendine dürüst cevaplar veriyorsun. Bu azımsanacak bir iş değildir. Genç elfler düşünüp yargılarlar. Dürüstçe ilerlediğin bu kendini değerlendirme yolunda bir gün yaptığın her şeyin doğru olduğuna inanacaksın.”

Innovindil kendisine doğru gelmeye başladığında Drizzt geri çekildi; kadının yüzü sadece bir karış uzağmdaydı. Her sözcükte

sesinin titremesinden korkarak, “Peki, ya diğer yarısı?” diye sordu Drizzt.

Innovindil cevap olarak ona yakınlaşıp drowu öptü.

Drizzt nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi. Bir süre orada öylece oturdu; kadının dudaklarının ve dilinin sıcaklığını, ensesini okşayan elini ve kendisine sokulan bedeninin esnekliğini hissediyordu. Damarlarında dolaşan kanı duyumsadı ve çevresindeki dünya dönüyormuş gibi geldi.

Drizzt, düşünmeye çalışmaktan bile vazgeçti ve yalnızca hissetti. Innovindil’in öpücüğüne karşılık vermeye başladı ve elleri kadının bedeninde dolandı. İstemsiz, hafifçe inledi ama neredeyse bunun bile farkında değildi.

Innovindil birden durup kendini geri çekti, elleriyle kendisine yaklaşan Drizzt’i durdurdu. Bir an merakla Drizzt’e baktıktan sonra “Ya hâlâ hayattaysa?” diye sordu.

Drizzt bu ani değişimi sorgulamaya çalıştı; ama bu soru onu fazlasıyla sarstığından, ağzından süzülenler kelimeler değil de bir kekelemeydi.

“Cattibrie’nin hayatta olduğunu buseydin yine de buna devam etmek ister miydin?” diye sordu Innovindil. Soruyu, ‘Drizzt Do’Urden’ diyerek tamamlamış da olabilirdi.

Drizzt’in aklından binbir düşünce geçti. Sadece kekeledi; “A… a… ama…”

“Ah, Drizzt Do’Urden,” dedi Innovindil. Hızla dönüp zarifçe ayağa kalktı. “Sürekli kontrollü davranmaya çalışıyorsun. Her adımında geleceği düşünüyorsun.”

“Elf olmak böyle bir şey mi?” diye sordu Drizzt; sesi oldukça alaycıydı.

“Olabilir,” dedi Innovindil. Yeniden ona yaklaşıp eğildi. Doğrudan Drizzt’in gözlerinin içine bakıyordu ama bakışları haylazcaydı. “Senin deneyimlerine göre elf olmak metanetli olmak anlamına geliyor. Ama

bazen, bazı şeyleri rahat bırakman gerekiyor arkadaşım ve buna yaşamak deniyor."

Kıkırdayarak güldü ve uzaklaştı.

"Geri çekilen sendin, ben değil," diye hatırlattı Drizzt ve Innovindil aniden ona döndü. "Soruma cevap vermedin." Drizzt, kadının haklı olduğunu biliyordu. Olup bitenlerle parçalanan duygularını sadece hayal edebilirdi.

"Savaştaki pervasızlığını gördüm," diye devam etti Innovindil. "Ama ya aşkta? Ya hayatta? Palalarınla hiç düşünmeden bir ya da on deve saldırırsın! Ama kalbin söz konusu olduğunda da bu kadar cesur musun? Goblinlere karşı öfkeyle bağırırsın ama tutkuyla haykırmayı göze alabilir misin?"

Drizzt cevap vermedi; çünkü verilecek bir cevabı yoktu. Bakışlarını yere çevirdi ve kendini küçümseyerek kıkırdadı. Innovindil yeniden yanma oturup kolunu omzuna attığında şaşırdı.

"Yalnızım," dedi dişi elf. "Sevgilim öldü ve kalbim boş. Şu an ihtiyacım olan tek şey bir arkadaş. O arkadaş sen misin?" Drizzt öne uzanıp kadını öptü; bu kez yanağından.

"Öyle olmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Fakat sen, duygularımla böylesi oynadığında arkadaşın mıyım yoksa öğrencin mi?"

Innovindil düşünceli bir tavır takındı ve bir dakika sonra, "Tıpkı benim, senin deneyimlerinden bir şeyler öğrenmeyi umduğum gibi senin de benim deneyimlerimden yararlanmanı umuyorum. Senin arkadaşlığınla hayatımın zenginleştiğini biliyorum. Senin de aynısını söyleyebilmeni umarım."

Drizzt bu soruya cevap vermek zorunda bile olmadığını biliyordu. Kolunu Innovindil'in bedenine dolayıp onu kendisine çekti. Yıldızların altında oturup 'Reverie*'nin kendilerini yatıştırmasına izin verdiler.

ELF UYKUSU, YENİDEN GRUPLAŞMAK

Mithril Salonu’nun toplantı odasına bir örtü asıldı. Orklar geri püskürtülmüştü ve batı girişinin güvenliği sağlanmış gibi gözüküyordu. Zekaları ve Nanfoodle’ın patlayıcı karışımları sayesinde, orkların salona girişinde ve onları dışarı püskürtmek için yapılan karşı taarruzda pek az cüce ölmüştü.

Fakat asıl haber güneyden geldi; hem umut dolu hem de acıklıydı.

Bruenor Battlehammer tahtına çıkmış, muhafızlardan, kendi halkına, kralın konuşma yapmasını kapının önünde durarak bekleyen mültecilere kadar herkesin dikkatini kendisine yöneltmesini istemişti.

Bruenor’un yanında, klanın başrahipleri Cordio ve Stumpet vardı. Bruenor’un işaretiyle Cordio, cücelerin kutsal suyu; oldukça tatlı olan bal likörüyle dolu olan fıçının içine koca bir kupa daldırdı. Salondaki herkes içkiden alabilmek için kapıştı. Böylece, Bruenor kadeh kaldırdığında tüm katılımcıların hatta cüce olmayan üçlünün; Regis, Wulfgar ve Nanfoodle’ınellerinde bile birer kupa vardı.

“Adbarlı ve Mithril Salonlu General Dagna Waybeard, Moradin Salonları’na oğlunun yanma gitti,” diye açıkladı Bruenor.

“Dagna’ya ve onunla beraber hizmet eden herkese. Komşuları p« mızı savunmak üzere kokuşmuş trollerle yaptıkları savaşta hayatlarını kaybettiler,” dedikten sonra durdu ve cümlesini tamamlarken sesini yükseltti; “İyi bir ölüm şekli!”

“İyi bir ölüm şekli!” diye hep bir ağızdan gürlediler.

Bruenor içkisini bir yudumda bitirdikten sonra kadehini yeniden Cordio’ya verip tahtına oturdu.

Bruenor’un yanında, artık işe yaramayan bacakları yüzünden, özel olarak yapılmış bir sandalyede oturan Banak Brawnanvil, “Haberlerin hepsi kötü değil,” dedi. “Öyle mi?” diye sordu Bruenor.

“Alustriel’in savaşa katıldığı görüldü,” dedi Banak. “Bu azımsanacak bir şey değil.”

Bruenor, güneyden gelen genç haberciye baktı. Bruenor, Mirabar cücelerini gönderdiği zaman habercilerden oluşan ve Mithril Salonu'na uzanan bir bağlantı hattı kurmuştu; böylece tüm bilgiler mümkün olduğu kadar çabuk ulaştırılacaktı. Orklar da Mithril Salonu'ndan atıldığına göre cüce kralı, oldukça akıcı bir iletişim bekliyordu; hazırlıksız yakalanmaya niyeti yoktu.

"Alustriel orada mıydı?" diye sordu haberciye. "Yoksa orada olduğunu mu sanıyoruz?"

"Onu gördüler kralım," dedi cüce, "gökyüzünden alevler saçan bir at arabasıyla geliyordu; bir ateş topu gibiydi!" "Alevler onu gizliyorsa gelenin Alustriel olduğunu nereden biliyoruz?" diye sordu Nanfoodle. Benzi attı ve geri çekildi; herkes onun yalnızca yüksek sesle düşünüyor olduğunu anlamıştı.

"O Alustriel'dir," diyen Bruenor, gnoma ve odadaki herkese garanti verdi. "Gümüşay Leydi'sinin ateşler saçan arabası hakkında bir iki şey biliyorum."

Bu cümle Bruenor'un yamndakilerin, özellikle de, normalde sessiz biri olan Wulfgar'ın gülüşmesine neden oldu; Wulfgar, Bruenor'un, Alustriel'in sihirli arabasını kullanışına tanık olmuştu. Bruenor, Alustriel'in sihirli arabasını güneyden uzakta, denizin üzerinde kullanmış ve bir dizi korsan gemisini harap etmişti.

"Yani bir savaş olduğundan haberdar," dedi Bruenor ve başka bir krallıktan olan elçiye baktı.

"Felbarr Kalesi ona kesinlikle haber vermiştir," diye onayladı Jackonray Genişkemer. "Gümüşay'a ve Sundabar'a giden koşucularımız var. Alustriel, güneydeki savaşa katıldıysa neler olup bittiğini kesinlikle biliyordur."

"Ama drowun Mithril Salonu'na saldırışında yaptığı gibi birliklerini kuzeye getirecek mi?" diye sordu Wulfgar.

"Belki de Gümbürgöbek'i onu bulmaya göndermeliyiz," dedi Bruenor ve ikisi de bakışlarını Regis'e çevirirken barbara göz kırptı.

Başı önde, kıpırtısız ve sessiz oturan buçukluk bunu tabii ki fark etmedi.

Bruenor, bir an onu inceledi ve buçukluğu neyin perişan ettiğini anladı. “Ne düşünüyorsun Gümbürgöbek?” diye seslendi. “Yakutunu Alustriel üzerinde kullanıp bütün Gümüşay’ın bize yardım etmesini sağlayabilir misin?” Regis ona bakıp omuz silkti. Bu saçma soru karşısında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

“Pöh! Otur oturduğun yerde,” dedi Bruenor gülerek. “Sihirli kolyeni, Alustriel gibiler üzerinde kullanamazsın!” Cüce kralının yanındaki herkes kahkahaya eşlik etti ama neşenin altına gizlenen Bruenor’un ifadesi ciddileşti. “Gümüşay hakkında konuşmamız gerekiyor. Bölgeyi en iyi tanıyan kişilerden biri sensin, diğeri de kızım. Kızımın yanına git Gümbürgöbek. Buradaki işim biter bitmez ikinizin yanına geleceğim.”

Ona bakan herkes kalabalıktan ayrılmanın Regis’e verdiği rahatlığı gördü. Başını sallayarak onayladı, zıpladı ve hızlı adımlarla odadan dışarı çıktı; kapı ağzına geldiğinde neredeyse koşuyordu.

Regis, Cattibrie’yi önünde bir tabak yemekle yatakta otururken buldu. Odaya girerken, kadının yüzüne yayılan gülümseme şimdiye kadar gördüğü en güzel şeylerden biriydi; kadın, kendisini huzuruna büyük bir hevesle kabul ediyordu. İyi günlerin ve bir başka savaşın sözünü veren bir gülümsemeydi; Regis, Cattibrie’nin bir daha asla bunu dileyemeyeceğinden korkmuştu.

İçeri girip kadının yatağının yanma küçük bir iskemle çekerken “Görüyorum ki Stumpet ve Cordio fazlasıyla çalışmış,” diye bildirdi.

“Ve Moradin benim gibileri iyileştiren o rahiplerin yakarışlarını duyacak kadar merhametliydi. Seeen… Sen ikimizin bildiğinden de fazla cüce tarafım olduğunu düşünüyorsundur herhalde?”

Buçukluk, cüce şivesini düzelten kadının cevabını ironik buldu. “Sence buradan ne zaman çıkarsın?”

“On gün içinde yataktan kalkarım,” diye cevapladı Cattibrie. “Yirmi gün içinde savaşmaya başlarım; ama bana ihtiyaç

duyulduğunu düşünürsem aranıza çok daha kısa bir sürede döneceğimden şüphen olmasın.”

Regis kadına kuşkuyla baktı. “Bunlar senin tahminlerin mi, yoksa Cordio’nun tahminleri mi?”

Cattibrie soruya cevap vermedi ve yemek yemeye devam etti. Böylece Regis, rahiplerin kadına en az bir ay verdiğini anlamış oldu.

Cattibrie yediği meyveyi bitirince yatağın öbür tarafındaki çöp kovasına uzandı. Kadının hareket edişiyle battaniye sıyrıldı ve Regis parçalanan kalçasıyla, bacağını gördü.

Buçukluk, yüzündeki acı dolu ifadeyi değiştiremeden Cattibrie, yeniden eski pozisyonunu aldı. Ne hissettiğini belli etmemesinin imkansız olduğunu anlayan Regis, “Kaya fena çarpmış,” dedi.

Cattibrie battaniyeyi çekti ve “Önce balkona ve duvara çarptığı için şanslıyım,” diye itiraf etti.

“Hasar ne kadar ciddi?”

Cattibrie’nin yüzü ifadesizdi.

Regis bu bakışın farkına vardı ve üzerine gitti; “Ne kadar iyileşeceğini söylediler? Kalçan parçalanmış, kasların yırtılmış. Tekrar yürüyebilecek misin?”

“Evet.”

“Koşabilecek misin?”

Kadın sustu, yüzü gerildi. Sonra “evet,” diye cevapladı.

Regis bunun bir umuttan çok kararlılık ifadesi olduğunu biliyordu. Kadına yüklenmedi ve üzerine yayılan acıma duygusundan sıyrılmaya çalıştı; Cattibrie’nin söyleyeceklerine kulak asmayacağını biliyordu.

“Güneyden haber geldi,” dedi Regis. “Leydi Alustriel de savaşa katıldı ama ne yazık ki kısa süreliğine oradaydı.” “Ama Dagna öldü,” diye cevapladı Cattibrie; Regis’i şaşırtmıştı.

“Cüce birliğinde bu tarz haberler çabuk yayılıyor,” diye açıkladı kadın.

Regis birkaç dakika boyunca tek söz etmedi ve böylece ikisi de, ölen cücenin ruhuna sessizce dua etti. “Her şeyin eskisi gibi olabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Düşünmüyorum,” diye cevap verdi Cattibrie. Normalde fazlasıyla iyimser olan kadından beklediği ve duymak istediği cevabı alamayan buçukluk, birden başını doğrulttu. “Tıpkı kara elfleri geri püskürttükten sonra hiçbir şeyin eskisiyle aynı olmadığı gibi bu savaş da bir yara bırakacak sevgili dostum.”

Regis, kadının sözlerini düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Obould, mızrağını derine ve üstelik oldukça sertçe sapladı,” dedi. “Bruenor onun başını batı kapısından uzaklaştırdığında memnun olacaktır.”

“Bu değişimlerin hepsi o kadar da kötü değil…” dedi Cattibrie.

“Torgar ve ekibi burada,” diye çabucak ekledi Regis. “Ve Felbarr Ta hiç olmadığı kadar yakın ilişkiler içindeyiz.” “Evet,” dedi kadın. “Ve bazen trajedi, değiştirmek istedikleri şeyler olan ama hiçbir zaman bunu yapacak cesareti bulamayan geride kalanlar için bir hızlandırma görevi görür.”

Ses tonu ve uzaklara dalan bakışları buçukluğa, Cattibrie’nin mavi gözlerinin ardında çok fazla düşünce olduğunu ve bunların bir kısmının kendisinin ve diğerlerinin kadından bekledikleriyle örtüşmediğini anlattı.

“Bacalardan yararlanarak dışarıya; çevreye gözcüler göndermeye çalışıyoruz,” dedi. “Drizzt’ten haber almayı umuyoruz.”

Drowdan söz edilince Cattibrie’nin yüzü değişti. Surat asmamıştı ama Regis’in önemli bir noktaya parmak bastığını anlamasını sağlayacak kadar bir değişim olmuştu.

Regis, bir kez daha, çabucak konuyu değiştirdi. Hepsi aynı umutları taşımasına rağmen kesin bir bilgiye sahip değilken Drizzt

hakkında atıp tutmanın ne yararı olurdu ki? Bunun yerine Regis, gelecek güzel günlerden, Obould'u ve aptal orklarını bekleyen kaçınılmaz sondan, klanın en yeni üyeleri Mirabar cüceleriyle yaşayacakları hoş zamanlardan söz etti. Tred'den, Felbarr Kalesi'nden, Karanlıkaltı'nın iki yanını saran tünellerdeki bağlılıktan bahsetti. Ivan ve Pikel'i, Kartanesi Dağlan'nda, Impresk Nehri'nin çevresinde, Carradoon kasabasının yukarısındaki evleri Yükselen Ruh Katedrali'ni anlattı. Cattibrie ona gülümserken sürekli o harika bölgeyi görmeye gideceğini yineleyip durdu ve sonunda kadının da konuşmaya dahil olup oralardan bahsetmesini sağladı; Drizzt'le beraber Cadderly ve Danica'yı ziyaret etmişti.

Yaklaşık bir saat sonra kapı tok bir şekilde çalındı ve Bruenor içeri girdi.

'Merhaba' deme zahmetine bile girmeden, "Felbarr'dan haber var," diye bildirdi. "Jackonray'in ulakları Emerus Warcrown'un geliyor olduğu haberini getirdi!"

"Batı tünellerinden mi gelecekler?" diye sordu Regis. "Bizi ziyarete gelen krala doğru dürüst bir ziyafet sunmalıyız." "Bu kez yemekle bir ilgisi yok Gümbürgöbek," dedi Bruenor. "Ayrıca tünellerden de gelmiyor. Kral Emerus, ekibini yüzeyden gönderiyor. Büyük bir ordu Surbrin Nehri'ne gidiyor. Öncü birlikler nehrin tam karşısında, Winter Edge'in ucunda kamp kurdu bile. Halkımıza hiç böylesi eşlik edilmemiştir!"

"Batı kapsından dışarı çıkıyorsun," dedi Cattibrie.

"Sahip olduğumuz her şeyle Garumn Geçidi'ni aşacağız," diye cevap verdi Bruenor; Mithril Salonu'nun batı ucunu, yapının geri kalanından ayıran büyük mağaradan ve derin vadiden söz ediyordu. "Önümüzde uzanan dağın yan tarafını patlatacak ve aptal orkların bizden kaçabilmek için nehre atlamasını sağlayacak kadar hızlı davranacağız."

"Ve nehrin karşısındakilere el mi sallayacağız?" diye sordu Regis.

Bruenor kaşlarını çattı ve “Kendi tarafımızda sağlam bir barikat kurup orkları kuzeye geri göndereceğiz. Emerus karşıdan geliyor; ayrıca tekneler yapıyorlar. Nehrin batı tarafındaki duvarla çevrili ve güçlü kapılar Mithril Salonu’nun bir parçası olacak, karşıya uzanan bir köprü kuracak ve artan müttefiklerimize savaşa katılmaları için bir yol sunacağız.”

Bu cesur plan Regis’in esprilerine bir son verdi ve Cattibrie ile dikkat kesilip Bruenor’u dinlediler.

Sonunda buçukluk, “Ne zaman?” diye sormayı başardı. “Üç gün,” dedi Bruenor ve Regis’in ağzı açık kaldı. “Ben hazır olurum,” diye belirtti Cattibrie. Şaşkınlığa kapılan cüce ve buçukluk kadına döndü.

“Hayır, olamazsın,” dedi babası. “Cordio ve StumpetTe konuştum. Sen bu plana dahil değilsin kızım. İyileşip savaşmaya hazır olmana bak. Pozisyonumuzu alıp köprüyü yapmaya başladığımızda sana ihtiyacımız olacak; bundan şüphen olmasın. Bir kulenin üzerinden atılacak olan okların bir alay savaşçıya bedel.”

“Beni savaşın dışında bırakamazsın!” diye itiraz etti Cattibrie. Regis, öfkelenen kadının ne denli cüceye benzediğini fark edince kıkırdadı.

“Hayır, bırakamam,” diye onayladı Bruenor. “Bunu yapan ben değilim; yaran. Ayağa bile kalkamıyorsun seni sakalsız dişi gnom.” “Kalkarım!”

“Ve topallarsın,” dedi Bruenor. “Ve benim, oğlum Wulfgar’ın ve Gümbürgöbek’in o lanetli orkları vurmak için önümüze baktığımız kadar dönüp sana bakmamıza neden olursun!”

Yerinden fırlayacakmış gibi duran Cattibrie, Bruenor’a yanaştı ve karşı çıkmaya yeltendi ama yeniden yastıkların arasına gömülünce sözcükleri havada dağıldı. Gözlerindeki yoğunluk geçmedi delicesine savaşmak istiyorduama Bruenor’un, inatçılık ederse sevdiklerini nasıl etkileyeceğini açıklaması kesinlikle etkili olmuştu.

“İyileş,” dedi Bruenor sessizce. “Aramıza katılmaya hazır olduğunda ok fırlatabileceğin kadar çok ork bulacağını garanti ederim.”

“Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Regis. “Sen Jackonray’la kal,” diye talimat verdi cüce kralı.

“Sizler Felbarr konusundaki gözlerim ve kulaklarınsınız. Bir de senin Nanfoodle ve Bouldershoulder kardeşlere bakmana, gnomun dolambaçlı sözleri ve Pikel’in “Bom!” sözcüğü olmadan, o lanet kapıyı açma çalışmalarının nasıl gittiğini anlatmana ihtiyacım olabilir. Kapıları kapadığımızda devler yüzlerce ton kaya yığdı. Doğrudan Surbrin’e gidebilmek için onları mümkün olduğu kadar çabuk aşmalıyız.”

Regis başıyla onayladı ve sıçrayıp odadan çıkmak üzere harekete geçti. Adım attığı an kayıp durdu ve dönüp Cattibrie’ye baktı.

“Güzel günler geliyor,” dedi ve kadın güldü.

Bu dostça bir gülümsemeydi ama Regis, o dostun dünyaya farklı bir gözle bakmaya başladığını anlamıştı.

CÜCE METANETİ

Trol güruhu yamaçtan aşağı indi, yaralarını sarmak için bataklığa ve sisin içine kaydı ve insanlarla cüce savaşçılarından büyük bir tezahürat koptu. O gün, yamaçta sadece birer kara delik gibi gözüken tünellerine geri püskürtülmeyi inatla reddederek, üçüncü kez topraklarını geri almışlardı.

Torgar Hammerstriker, bu geri çekilmeyi arkadaşlarından çok daha heyecansız ve neredeyse başı dönen insanlardan çok daha coşkusuz izliyordu. Galen Firth, insanların arasında koşarak Nesme’nin bir zaferini daha ilan etti.

Torgar, bunun bir bakıma doğru olduğunu biliyordu ama geçici bir geri çekilme ve kazanç gerçekten zafer sayılabilir miydi? Üç savaşı da kazanmışlardı çünkü trollere alevli kütüklerden bir barikat kurmuşlardı. Alevler içindeki odunlara bakan Torgar dördüncü

savaşa yetecek kadar yakıtlarının kaldığını umdu. Zafer? Çevreleri sarılmıştı tek kurtuluşları tünellerdi. Ateş için daha fazla yakıt bulamazlardı ve bu denli güçlü bir trol hattını yarmayı umamazlardı.

“Çığlık atacakları ve yumruklarını havaya kaldırabilecekleri hiçbir fırsatı kaçırmıyoıiar,” diye belirtti arkadaşının yanına gelen Shingles McRuff. “Onları suçladığımı söyleyemem ama daha kaç zafer yumruğu kaldırabileceğimizi bilmiyorum.”

Torgar, sadece Shingles’ın kendisini duyabileceği kadar sessiz “Ateş olmadan dayanamayız,” diyerek onayladı.

“Bir avuç inatçı trolle karşı karşıyayız,” diye ekledi yaşlı cüce. “Vakit geçiriyorlar. O delikler dışında kaçacak hiçbir yerimiz olmadığını biliyorlar.”

“Kütük taşıyan gözcülerden geri dönen oldu mu?” diye sordu Torgar; düşmanların kol gezmediği bir yol bulmaları ve biraz daha kütük getirebilmeleri umuduyla tünelin yanına birkaç gözcü göndermişti.

“Çoğu döndü ama hiçbiri kütüklerle ilgili olumlu bir haber getirmedi. Şu an neye sahipsek o; bundan ötesi yok.” “Dayanabileceğimiz kadar dayanacağız,” dedi Torgar “ama bir sonraki savaşta onları alt edemezsek bu açık alanda yapacağımız son savaş olacaktır.”

“Ekibimiz geri çekilme taktiklerinin pratiğini yapmaya başladı bile,” diye garanti verdi Shingles.

Torgar, savunma hattına, mücadele içindeki arkadaşlarına baktı. Galen Firth’ün, adamlarını yeniden harekete geçirişini, uzun boylu adamın bitmek bilmeyen bir enerjiyle birbiri ardına zafer naraları atılmasını teşvik edişini izledi. “Ekibimizin sorun yaşamasını istemiyorum,” dedi Torgar.

“Galen, trollerden daha az inatçı değil,” diye onayladı Shingles. “Hatta onu ikna etmek biraz daha zor olabilir.” “Bunu Dagna da öğrendi.”

Galen'in maskaralığını biraz daha izledikten sonra Torgar, "Trol hattını son ateşimizle de yaramazsak o zaman biz kaçacağız ve tünellere gireceğiz demektir. Galen ve ekibi isterlerse gelirler ya da burada kalır ve yem olurlar. Bu konuda tartışacak değilim. Önünü göremeyecek kadar inatçı ve aptal bir insanı savunmak uğruna Bruenor'un savaşçılarının bir kısmını daha Moradin'e gönderecek değilim. Ya bizimle gelir ya da tek başına kalır."

Bu, Torgar'ın sesini yükselterek söylediği ciddi bir emirdi. Çevresindeki tüm cüceler hiçbir şekilde uzlaşılamayacağmı anladılar. Galen Firth ve Nesmeliler hatırına böylesine boş bir yiğitlik göstermeyeceklerdi.

"Tüm bunları Galen'e söyledin, öyle değil mi?"

"Üç kez," dedi Torgar. "Seni duydu mu?"

"Dumathoin bilir," diye cevap verdi Torgar; dağların altındaki, Sırların Bekçisi olarak bilinen cüce tanrısına yakarıyordu. "Ve Dumathoin tek bir söz söylemiyor. Ama buradaki yerimizi de yanlış değerlendirmeyin. Biz Bruenor'un güney hattını oluşturuyoruz ve burada Nesme değil Mithril Salonu adına yer alıyoruz. O halk bizimle gelmek isterse onları salondaki evlerine ulaştırır ya da ulaştırmaya çalışırken ölürüz. O halk kalmak isterse o zaman yalnız ölecekler demektir."

Bundan daha açık olunamazdı. Ama böylesi kesin bir kararın bile Galen Firth'ün kalın kafasına gireceğine ne Torgar ne de Shingles inandı.

Önceki savaşta kullanılan alevler söner sönmez troller yeniden gruplaşıp saldırıya geçti. Bu hevesleri, Torgar'ın kuruntularını haklı çıkardı; karşılarındakiler, bir avuç aptaldan oluşmuyordu.

Cüceleri neredeyse yenmek üzere olduklarını ve alevli barikatın sonsuza kadar orada kalamayacağını biliyorlardı.

Yamaca yöneldiler; uzun bacakları hızlı ilerlemelerini sağlıyordu. Hatlarını gevşek ve dağınık tuttular; alevli kütüklerden kaçınmak için harcadıkları çaba ortadaydı.

“Fırlatılacak kütüklerinizi hazırlayın!” diye emretti Shingles. Meşaleler tutuşturuldu.

Torgar, arkadaşına “Henüz değil,” diye fısıldadı. “Zaten bunu bekliyorlar.” “Verebileceğimiz tek şey de bu.”

Ama Torgar başını salladı. “Bu kez değil,” dedi. “Henüz değil.”

Troller çevreyi kapattı. İnsanlardan oluşan savunma hattının aşağısında kızgın meşaleler uçuştu.

Ama Torgar kendininkileri fırlatmadı. Troller yaklaştı.

“Koşan kama!” diye haykırdı Torgar; çevresindeki herkesi, hatta Mirabarlı dostuyla defalarca savaşmış olan Shingles’i bile şaşırttı.

“Koşan kama mı?” diye sordu.

“Onları geri püskürtün! Hepsini!” diye bağırdı Torgar. Savaş baltasını havaya kaldırdı ve haykırdı; “Benimle birlikte hareket edin çocuklar!”

Torgar, kayalık barikatın arkasından çekildi; Shingles da onun yanındaydı. Cüce sağa ya da sola bakma zahmetine bile girmeden yamacın aşağısına doğru atıldı; ekibinin kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağına olan güveni tamdı.

Ve bu güveninde de haklıydı. Cüceler su gibi yayıldı. Yere yuvarlanıyor sonra yeniden doğruluyorlardı. Birkaç adımdan sonra koşan kama şeklini almaya başlamışlardı ve ilk trol ordusuyla karşılaştıklarında pozisyonları sıkı ve kontrollüydü.

Torgar, doğal olarak, işe ilk koyulan oldu. Baltasını savurarak öne atıldı ve önünde duran trol geriye sıçradı ve darbeden hızla kurtulmuş oldu. Önünde duran bu küçük, sinirli yaratığın kesinlikle korunmasız olduğunu düşünen trol, ağzını açtı ve cüceyi ısırmak üzere öne atıldı.

Bu tam da Torgar’ın istediği şeydi; baltasıyla yaratığın önündeki boşluğu yaran cüce bu darbe için gücünün yarısını bile kullanmamıştı ve birden kendini geriye çekip silahın akışıyla dönerek baltayı öne getirdi. Neredeyse trolün etrafında dönerek ileri doğru bir

adım atarken bir elini de baltanın sapma götürdü ve silahın ucunu, kendisine yönelen trolün ağzına savurdu. Dişler parçalandı ve Torgar, trolün çene kemiğinden çıkan çatırtıyı duydu.

Başarısıyla böbürlenecek bir tip olmayan cüce, baltasını yeniden, hızla çekti ve sol eliyle sağ omzunun üzerinden savurdu. Başının üzerinden dönerek geçen baltayı yine sol eliyle yakaladıktan sonra bütün gücüyle trolün kafasına indirdi. Yaratık yere serilip vahşice kıpırdandı. Yaratığın etrafında dönen Torgar onun yüzünü tekmeledi.

“Akıllı cüceler,” dedi Kaer’lic Suun Wett.

Drow rahibesi, Tos’un’la beraber, ağaçların gizlediği dik bir kayalıktan olup bitenleri izliyordu.

“Alevlerinden kurtulmaya çalışan trollerin, yayıla yayıla ve yavaş yavaş geldiğini gördüler,” dedi Tos’un. “Ve tuzağa düşürdükleri bu yaratıkların ya kaçmasına ya da yere yapışmasına neden oldular. Üstelik tek bir alev bile harcamadılar,” dedi Kaer’lic.

Cücelerin ve onların yanında yer alan insanların arasındaki taktik farkı gün gibi açıktı. Cüceler vahşice saldırırken insanlar oldukları yerde kalmış ve üzerlerine gelen trollere alevler fırlatmıştı.

“Proffit, insanları yenip cüceleri yandan kuşatacak,” diyen Kaer’lic o bölgeyi işaret ediyordu.

Aşağıda disiplinli cüceler, öncü trol birliklerini dağıtıp çoktan geri dönmüştü. Oluşturdukları kama kendi ekseninde dönmeden geri çekilmişti ve böylece geride kalan cüceler duvara ulaşan ilk kişiler olmuştu. Üstelik ateşe kömür atmak ve barikat kurmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi.

Koşan cüceler daha duvarlara ulaşamadan ateş saldırısı başlamış; düzinelerce alevli kütük duvarın ve o koşan cücelerin üzerinden uçmuştu. Neredeyse iç içe duran troller birbiri ardına darbe almıştı; alevler bir trolü sardığında onun yanındaki arkadaşı da yanmıştı.

“Aptallar,” diye homurdandı Kaer’lic ve bir büyü mırıldanmaya başladı.

Bir dakika sonra trollerin arasında küçük bir kaynak belirdi ve cücelerin ateşinden biraz olsun kurtulmalarını sağladı. Kaer’lic büyüsünü tamamladı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve biraz daha su yaratmaya başladı. Proffit, cüceleri izlemek yerine yardakçılarını batıya; insanların savunma hattına gönderseydi her şey ne kadar da kolay olurdu diye düşündü… Beklenmedik bir su büyüsüne rağmen ateş yağmuru oldukça etkili oldu ve trollerin birbiri ardına yanmasını sağladı. Yine de Torgar, içinde bulundukları durumun ciddiyetinin farkındaydı.

Düşmanlarını bir kez daha bozguna uğratmışlardı ama avantajlı pozisyonları sona ermişti.

Yakacakları bitmişti.

Torgar, alevlerin ve alev alan trollerin ilerisine; yamaçta pusuya yatmış, ateşin sönmesini bekleyen düşman sürüsüne baktı.

“Onları elinizden geldiğince burada tutun ama kendinizi daha fazla zorlamayın,” diyerek Shingles’a talimat verdi. “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu yaşlı cüce.

“Bir yanlış anlaşılma olmaması için bunu Galen Firth’e yeniden söylemem gerekiyor. Gitmemiz gerektiği zaman gideceğiz ve bizimle gelmeyeceklerse tek başlarına kalacaklar demektir.”

“Söyle bunu ve konuşurken gözlerini görmesini sağla,” dedi Shingles. “O inatçı biri.” “O zaman ölü biri olacaktır ve öyle istiyorsa bırakalım gitsin.”

Torgar, eski dostunun omzunu sıvazladı ve batıya doğru yola koyuldu; ekibinin arkasında ilerliyor ve her adımıyla onları

cesaretlendiriyordu. Kısa bir süre sonra insanların yanına geldi.

Önlerindeki ateş azaldığından hepsi silahlarını kuşanıyordu. Cüce, Galen Firth'ü bulmakta pek zorlanmadı; adam bir taşın üzerinde duruyor, cesaret sözcükleri haykırıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyordu.

Torgar'ın yaklaştığını görünce, "İyi dövüştün!" dedi. "Öne çıkıp saldırmak dahiyane bir fikirdi."

"Evet ve daha akıllıca bir şey yapmak üzereyiz," diye cevapladı Torgar. "Tünellere girecek ve bir daha dışarı çıkmayacağız."

Bu sözleri duyan ve taşın üzerinden inen Galen hâlâ gülümsüyordu. Torgar'ın karşısına geçtiğinde gülümsemenin yerini çatık kaşlar almıştı.

"Hattımızı yaramadılar ve yaramayacaklar!"

"Zekice söylenmiş iddialı sözler," dedi Torgar. "Ve umut dolu bir saniye için doğru da. Ama senin haklı çıkıp çıkmayacağını görmek için burada kalırsak ve yanılıyorsan hepimiz ölürüz."

"Uzun bir süre önce hayatımı Nesme'yi savunmaya adadım."

"Seçimin buysa toprağını savun. Buraya ekibimle beraber tünellere gireceğimi ve orada kalacağımı söylemeye geldim." Torgar bu sözleri dile getirmesiyle çevresindekilerin gözlerinde oluşan korkulu bakışları fark etti.

"O zaman, o kadar inatçıysan, hattını sağlamlaştırmak istersin," dedi Torgar. "Ben, bizimle beraber tünellere gelmen gerektiğini düşünüyorum; yaşlılar ve çocuklar önden gider ve savaşçıların yanımızda yer alır. Bu benim fikrim Galen Firth; nasıl istersen öyle yap."

Cüce selam verip ayrılmak üzere arkasını döndü.

"Kalman için yalvarıyorum," diye Galen onu şaşırttı. "General Dagna'nın, Nesme için savaşmaya karar verdiği gibi…" Torgar dönüp sertçe baktı; kalın kaşları, kara gözlerini kırıştırıp gölgelendiriyordu. "Dagna ve ekibi senin ne zaman kaçacağını bilemeyecek kadar

inatçı oluşun yüzünden hayatlarını kaybetti," dedi. "Hata yapmayacağım. Gideceğimiz sana bildirildi. Davet de edildin. Seçimi sen yapacaksın, ben değil."

Galen tekrar seslendiğinde cüce hızlı hızlı ilerlemeye başlamıştı. Her adım atışında, "Lanet olası aptal," diye mırıldanarak yürümeye devam etti.

Arkasından, "Bekle! Bekle!" diyen ve Torgar'ın dönmesini sağlayan bir ses yükseldi. Bir başka Nesme savaşçısı; Rannek, Galen Firth'ün olduğu yere doğru koşuyor ve gökyüzünü gösteriyordu. "Sevgili cüce bekle! Alustriel! Alustriel yine geldi!"

Torgar, adamın parmağının gösterdiği yere baktı ve orada, karanlık gökyüzünde hızla ilerleyen alevli at arabasını gördü.

Tam o anda güneydoğudan gelen davul sesleri yankılandı ve borular ötmeye başladı. "Gümüş Muhafız" diye haykırdı bir adam. "Gümüşay'ın Gümüş Muhafızı geldi!"

Torgar, başından beri böyle bir yardımın geleceğini söyleyen ama diğer herkes kadar şaşırmış duran Galen Firth'e baktı. "Kurtuluşumuz parmaklarımızın ucunda sevgili cüce," dedi Galen. "Kalın; ve bu geceki büyük zaferimize katılın!" Karanlık gökyüzündeki ateşi gören Tos'un, "Leydi Lolth, o geri döndü," diye homurdandı.

"Obould'un en korkunç kabusu," diye karşılık verdi Kaer'lic. "Gümüşay'ın Alustriel'i. Zorlu bir düşman olduğu söyleniyor."

Tos'un, ses tonundan bu üne meydan okumak istediğini anladığı Kaer'lic'e baktı. Gözleri parıldayarak, dudaklarından büyüler süzülüp havaya harfler yazarak at arabasına bakıyordu. Zamanlaması kusursuzdu; büyüyü, Alustriel başlarının üzerinden geçerken yapmıştı. At arabasının çevresindeki gökyüzünün şekli değişmiş, çatlaklarla dolmuştu ve Tos'un ayaklarının altındaki zemini sarsan bir gümbürtü duyuldu. Drow, Alustriel'in yolunu kaybedişini, arabanın sağa sola sallanışını hatta kontrolden çıkacakmışçasına yön değiştirişini izledi.

Kaer'lic hiç vakit kaybetmeden ikinci bir büyü yaptı ve Alustriel'in pek de sağlam olmayan yolunda karşısına bir de sihirli su çıkardı.

Araba sarsıldı, uçuşunun dengesi bozuldu. Bir an için sihirli atların alevleri söndü ve hepsi birden yere düşmeye başladı.

At arabası yere çakılırken Tos'un, "Lolth'un şerefine," dedi sırıtarak.

İkili, oldukça görkemli bir yıkım görmeyi, atların ve sürücünün kendilerine neşe verecek çığlıklarını duymayı bekliyordu ama uçan araba yere çarptığında tahmin bile edemeyecekleri kadar büyük bir felaket yaşandı.

Ama bu, onların umduğu şekilde bir felaket değildi.

Alustriel'in arabası yere değdiği anda alevler yeniden hayat buldu; hem araba hem at parıldıyor, hareket ettikçe alev topları saçıyordu. Araba yeniden yola koyuldu.

Sürücünün kontrolü yeniden ele geçirdiğini gören iki drowun da ağzı açık kaldı; araba ilerlemiyor yuvarlanıyordu ve Proffit'in birliklerini yıkıp ölüm saçıyordu. Alustriel güneye yöneldi ve iki drow da onun kendisine büyüyle saldıranı bulmak üzere dönmeye niyetlendiğini anladı.

"Ölmüş olmalıydı," dedi Kaer'lic ve birden kuru dudaklarını yaladı. "Ama ölmedi," dedi Tos'un.

Araba iyice yükseldi ve tam bir tur atarak döndü. Kara elfler doğuda kopan başka, daha büyük bir savaşın, davulların ve boruların sesini duydular. "Arkadaşlarını getirmiş," dedi Kaer'lic.

"Bir yığın arkadaş," diye tahmin yürüttü Tos'un. "Gitmeliyiz." Kara elfler birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

"Tutsağı al," dedi Kaer'lic ve Tos'un, zavallı Fender'i tıktıkları küçük deliğe yöneldiğinde onu beklemedi bile.

İki kara elf, tutsaklarıyla beraber, batıya doğru hızla koyuldu; uçan arabadaki vahşi kadınla aralarındaki mesafeyi mümkün olduğu

kadar açmak istiyorlardı.

Kuzeydeki cücelerin ve insanların neşeli haykırışları, doğudaki savaş sesleri ve tepelerindeki arabada yer alan kadının gücü ve kontrolüyle Proffit'in sonunun geldiğini anladılar.

Leydi Alustriel ve Gümüşay gelmişti.

Gümüşay'ın Gümüş Muhafızı, trol birliklerine mızraklarını doğrultup alevli oklar atarak saldırdı.

Olup bitenleri tepeden izleyen Torgar, bu ilk çarpışmayı dalganın sahili yıkayışına benzetti; Gümüş Muhafız, trol birliğinin doğu ucunu aynen öyle içine alıp yok etmişti.

Fakat sonra o dalga, iri kayalara çarpıp kırılır gibi oldu. Ne de olsa onlar trollerdi; fazlasıyla güçlü, etkili ve dünyadaki herhangi bir yaratıktan daha dirençliydiler. Hücum kükreyişleri, ölüm çığlıklarına dönüştü. Birliklerin oluşturduğu sımsıkı şekiller küçük grupların danslarıyla yer değiştirdi; savaşçılar devasa, çirkin trollere karşı koymak için çok çaba harcıyordu.

Gümüşay'ın savaş büyücüleri çatışmaya katılınca Gümüş Muhafız'ın öncü birliklerinin orada alev topları patladı. Ama troller kaçmadı. Saldırıya, insanların üzerine vahşice yüklenerek, savaşçıları yere serip ezip geçerek karşılık verdiler.

Torgar, cücelerine, “Şimdi çocuklar!” diye bağırdı. “Bize yardım etmeye geldiler; şimdi iyiliklerinin karşılığını verme sırası bizde!”

Tepede cüce birliği belirdi; kayalık yamaçtan verimsiz topraklara doğru hızla hareket etti. Sağ taraflarından, batıdan, Galen ve insanlar geldi; canavarlar bu yeni akınla doğuya yüklenince onlar da trollerin arka tarafını silip süpürdü. Kan trol, cüce, insan kanı aktı. Trollerin kükreyişleri, insanların çığlıkları ve cücelerin homurtuları dehşet ve acı senfonisi oluşturarak havada yankılandı. Dram dakika dakika gelişti; kocaman bir karmaşanın içinde yüzlerce kişisel savaş vardı.

O gün pek çoğunun sonu oldu; şafak öncesi gökyüzünün altında kanla kaplanan kayalık yamaçta hayatlar son buldu.

Hatlar sıkılaştıkça büyücüler etkisini yitirmeye başladı ve savaş çeliğe karşı pençe, trol vahşetine karşı cüce inatçılığına dönüştü.

Sonunda cücelerin ve insanların günü kurtarmasını sağlayan ne silahları ne de üstün taktikleriydi.

Kazanmalarını sağlayanlar birbirlerine verdikleri değer, her savaşçının yanındaki kişiyi desteklemek üzere hareket edişi, birliklerine olan güvenleri ve kişisel fedakarlıklarıydı. Bir arkadaşı terk etmektense direnip ölme isteğiydi. Troller bireysel hareketlerle savaşırken, kendilerini savunmaya çalışırken ya da onları savaşa sürükleyen tek şey kana susamışlıkken, yalnız cüceler değil, Nesme ve Gümüşay insanları da diğer tüm özelliklere sahipti.

Bir saat sonra kanla, vücut parçalarıyla, ölü insanlar, ölü cüceler, yanmış troller ve meşaleler buna bir son verinceye kadar kıvranan, dönüp duran trol uzuvlarıyla dolu bir alanı aydınlatmak üzere günün ilk ışıkları belirdi.

Savaştan yorgun düşen, yüzünün yansı pis trol pençeleriyle parçalanan Torgar Hammerstriker, yaralı halkının yanma yürüdü ve yanlarından geçerken her birinin sırtını sıvazladı. Arkadaşları Mirabar'dan onunla birlikte yola koyulmuş ve birbiri ardına yapılan korkunç savaşlardan başka bir şey yaşamamışlardı. Yine de tek bir cüce bile şikayet etmiyor, içlerinden hiçbiri geri dönmenin konusunu açmıyordu. Artık hepsi birer Battlehammer'dı, birbirlerine ve krallarına sadıktı.

Bir cüce için bu savaş her şeye değerdi.

Torgar, savaşçılarının arasından geçerken Gümüşay askerleriyle heyecan içinde konuşan Shingles'ı gördü. Torgar, eski dostunun yanına geldiğinde, “Yeni bir şeyler biliyor musun?” diye sordu.

“Alustriel'in kuzeye, Obould'la savaşmaya gitmeyeceğini biliyorum,” diye şaşırtıcı bir cevap geldi.

Torgar bakışlarını, tepkisiz duran ve şaşırtıcı haberleri kendisine vermek için pek de acele etmeyen iki askere çevirdi. “O burada mı?”

diye sordu Torgar.

“Leydi Alustriel, Nesmeli Galen Firth ile beraber,” diye cevap verdi askerlerden biri.

“O zaman bizi oraya götürsen iyi olur.”

Asker başıyla onayladı ve Gümüşay ölülerini, fena halde yaralanmış olan insanları ve onların korkunç yaralarını sarmaya çalışan rahipleri geçerek kamp yerine kadar onlara eşlik etti. Alustriel ve Galen Firth’ü kampın ortalarına kurulu bir çadırda buldular. Torgar, Nesmeli adamın hiç olmadığı kadar keyifli olduğunu fark etti.

Askerler, cücelerin geldiğini duyurduktan sonra iki cüce, Leydi Alustriel ve Galen’in olduğu masaya ilerledi. AlustriePi görmek inatçı Torgar’ı durdurdu. Kadının ne kadar etkileyici olduğunu duymuştu ama gerçek varlığıyla karşılaştırılınca bu sözler fazlasıyla sönük kalıyordu. Uzun boylu ve düzgün hatları olan kadın, Torgar’ın şimdiye kadar hiç kimsede görmediği bir saygınlık ve güç yayıyordu. En iyi malzemelerden yapılmış uzun ve dalgalanan, mor rengiyle süslendirilmiş beyaz bir cüppe giyiyordu. Başında altın ve elmas karışımı bir taç vardı ama gözlerindeki ışık, mücevherleri parıltısız kılıyordu. Torgar bunu düşünüyor olduğuna inanamadı ama Alustriel, Shoudra Stargleam’i bile ezip geçerdi.

“LLeydi,” diye kekeledi cüce. Kadına selam vermek için yere o denli eğildi ki sakalı zemini süpürdü.

Alustriel serin kuzey rüzgarını andıran bir sesle, “Hoş geldin Torgar Hammerstriker,” diye cevapladı. “Seninle ya burada ya da Kral Bruenor’u görmek üzere Mithril Salonu’na yapacağım kaçınılmaz ziyaret sırasında konuşmayı umuyordum. Mirabar’daki davranışlarının, bölgenin düzenini bozan bir dalgalanmaya sebep olduğunu söylemek zorundayım.”

Sakinleşip soğukkanlılığını geri kazanan cüce, “Bu dalga Marki Elastul’un kaim kafasına çarptıysa ne mutlu bana,” diye cevapladı.

“Makul,” dedi Alustriel.

“Neler duyuyorum Leydi?” diye sordu Torgar. “Savaşın bittiğini düşündüğünüz saçmalığını söylüyorlar.” “Bölge, orklar ve devlerle dolu sevgili cüce,” dedi Alustriel. “Savaş kesinlikle bitmedi.”

“Bana kuzeye; Mithril Salonu’na gitmeyeceğiniz söylendi.” “Bu doğru.”

“Ama dediniz ki…”

“Şimdi Kral Obould Ta savaşmanın sırası değil,” diye açıkladı Alustriel. “Kış bastırıyor. Yapabileceğimiz çok az şey var.”

“Pöh! Ordunu, ordularını, sahi Everlund ve Sundabar nerede? On gün içinde Bekçi Vadisi’ne götürebilirsin!” “Diğer şehirler uzaktan izliyor,” dedi Alustriel. “Korkarım bölgede olup bitenlerin ciddiyetini anlamıyorsun.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Torgar, “Anlamıyor muyum?” dedi. “On gündür savaşıyorum! Banak BrawnanvilTe beraber dağ sırtında sürüleri geri püskürtmekle meşguldüm. O lanet aptal gnomun dağı havaya uçurmasını sağlayacak tünelleri geri alan kişiler bizlerdik; ben ve ekibimdi!”

“Evet, bütün hikayeyi dinlemek isterim ama başka zaman,” dedi Alustriel. “O halde bilmediğimi nasıl söylersin? Herkesten daha iyi biliyorum!”

“Bir düşman okyanusunun ilk dalgalarını gördün,” dedi Alustriel. “Obould’un çağrısıyla on binlerce ork deliklerinden dışarı çıktı. Ben bunu gördüm. Savaş alanını enine boyuna dolaştım. Birleşen ordularımız bu sıçanlardan kurtulmamızı sağlayamaz. Ork okyanusunu engelleyebilecek bir savunma hattı oluşturmak varken onbinleri ölüme gönderemeyiz.” “Buraya Galen’e yardım etmeye geldin!”

“Evet, başa çıkabileceğim bir düşmanla mücadele etmeye geldim; ki yine de ordularıma fazlasıyla zarar verdi. Troller geri püskürtüldü ve onları ait oldukları yere; bataklıklarına göndereceğiz. Nesme,” masanın üzerinde haritayı işaret etti “güçlendirilecek çünkü Trollmoors yaratıklarına karşı en iyi savunma noktası orası.”

Düşüncelerini asla kendine saklamayan biri olan Torgar, “Yani Nesme’ye yardım ediyor ama Mithril Salonu’na etmiyorsun, öyle mi?” dedi.

“Yardım edebileceğimiz her yere ediyoruz,” diye cevapladı Alustriel; sakinliğini ve rahatlığını koruyordu. “Orklar kontrolü elden bırakmaya başlar, bir fırsat doğarsa Gümüşay, Mithril Salonu’na ve hatta daha ilerisine ilerler, Kral Bruenor Battlehammer ve pek sevgili klanının yanında seve seve yer alır. Everlund’un bizimle beraber geleceğinden şüpheliyim. Felbarr ve Adbar Kaleleri tabii ki Delzoun halkını yüzüstü bırakmayacaktır.” “Peki ya şimdi?”

Alustriel ellerini iki yana açtı. “Yapabileceğin hiçbir şey yok?”

“Elçiler Kral Battlehammer’la bağlantı kuracaktır,” diye cevapladı kadın. “Elimizden geleni yapacağız.”

Torgar titrediğini, yana sarkıttığı yumruklarını bütün gücüyle sıktığını hissetti; Alustriel’e ya da onun yanında duran ve Nesme yakında kurtulacağı için bütün dünyanın düzeldiğini düşünen kendini beğenmiş Galen’e saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Başka bir şey yok sevgili cüce,” diye ekledi Alustriel. “Kar gelirken ordularımı, Mithril Salonu’na savaş açacak kadar zorlu bir düşmanın üzerine gönderemem.”

“Onlar sadece ork,” dedi Torgar.

Bir cevap alamadı, zaten alamayacağını da biliyordu.

“Bizimle beraber Nesme’ye gelecek misiniz?” diye sordu Galen. Torgar yeniden titrediğini hissetti.

“Nesme’nin kurtuluş zaferini kutlayacak mısınız?”

Cüce, adama sertçe baktı.

Sonra Torgar arkasını dönüp çadırdan uzaklaştı. Kısa bir süre içinde soydaşlarının ve Shingles’ın yanına döndü. Bir saate varmadan gitmişlerdi; tünellerde, Kral Bruenor’a doğru olağanüstü bir hızla ilerliyorlardı.

DEĞİŞKEN KUMLAR VE SABİT KAYALAR

Jackonray Genişkemer, Kral Bruenor’a, “Felbarrlı ekip nehrin karşısında görüldü,” diye heyecan içinde bildirdi. Felbarr Kalesi temsilcisi günlerdir bacalardan gelen haberleri dinliyor, bunu duymayı bekliyordu. Halkının harekete geçtiğini, Emerus Warcrown’un, Surbrin’de yer alan orkların hazırladığı savunma hattını dağıtmayı ve Mithril Salonu’yla bağlantı kurmayı kabul ettiğini biliyordu.

“Üç bin savaşçı,” diye devam etti Jackonray. “Ve karşıya geçmelerini sağlayacak tekneleri var.”

“Doğuyu dağıtmaya hazırız,” diye karşılık verdi Bruenor.

“Bütün ekibim Garumn Geçidi’nde toplandı; saldırmaya ve kokuşmuş orkları nehirden kovmaya hazırlar.”

İki cüce, birbirlerinin omzuna vurdu ve salondaki tüm cüceler büyük bir tezahürat kopardı. Yine de Bruenor’un yanında oturan diğer ikisi hiç coşkulu gözükmüyordu.

Regis, Nanfoodle’a, “Onları çabucak dışarı çıkarırsın değil mi?” diye sordu.

Gnom başıyla onayladı. “Mithril Salonu çabucak dışarı çıkacak,” diyerek buçukluğa garanti verdi.

“Ama nehirdeki savunmaları dağıtacak kadar hızlı olacak mı?”

Aynı soru Regis’in aklında yankılandı. Tekrar tekrar kazanmış ^ lardı ve toprak kaybettiklerinde düşmanları onlardan daha ağır bir bedel ödemişti. Ama bunların hepsi savunma hareketleriyle başarılmıştı.

Şimdi planladıkları şey ise oldukça farklıydı.

Bir dakika sonra Bruenor, “Neler biliyorsun Gümbürgöbek?” diye sordu ve Regis korkularını yüzüne yansıtmakla pek de iyi bir iş yapmadığını anladı.

“Çok fazla ork var,” dedi.

“Yakında çok fazla ölü ork olacak!” diye açıkladı Jackonray ve coşku daha da arttı.

Regis, “Salonu geri aldık ve onlar içeri giremeyecek,” dedi sessizce. Ağzından çıkan sözleri son derece anlamsız buldu ve zaten aşikar olan bu durumu belirtmenin nasıl bir pozitif etki yaratacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bunun, bilinçaltında yarattığı bir geciktirme taktiği, konuşmayı başka, daha heyecansız, bir yere çekme çabası olduğunu anladı. “Ve yakında kaçıyor olacaklar!” diye bağırdı Bruenor; neşe iyice arttı.

Regis buna karşı çıkmanın hiçbir yolu olmadığını anladı. Herkes oldukça yoğun duygular yaşıyordu, öfke, intikam coşkusuna dönüşüyordu.

“Risk almamalıyız,” dedi Regis ama hiç kimse dinlemiyordu. “Dikkatli hareket etmeliyiz,” dedi ama kimse ilgilenmedi. “Şimdi kontrol altındalar,” diye açıklamaya çalıştı. “Gidecek hiçbir yerleri kalmadığını öğrendiklerinde o soğuğa ve kara ne kadar dayanabilirler? Fetih açlığı olmadan orkların hızı kesilir ve kalplerindeki savaş azmi yok olur.” Nanfoodle’ın, koluna uzanan eli buçukluğu durdurdu. Regis, konuştuğunun farkına varan tek kişinin Nanfoodle olduğunu, delicesine coşan cücelerin fısıldadığı cümleleri duymadığını anladı.

“Dışarı hızlı çıkacağız,” diye garanti verdi gnom. “Bu ustalar inanılmazdır. Geniş tüneller yapacaklardır. Korkma. Battlehammer cüceleri, orklar daha saldırıya uğradıklarını bile anlayamadan hücuma geçecektir.”

Regis başıyla onayladı. Bunların hiçbirinden şüphe duymuyordu ama plan genel olarak onu yine de huzursuz ediyordu.

Diğer omzunda hissettiği bir elle döndü ve yanına çömelen Wulfgar’ı gördü.

“Orkları kuzeye geri gönderme zamanı,” dedi büyük adam. “Haşereleri dağdaki deliklerine tıkma ya da soğuk zeminde bırakma zamanı.”

“Ben sadece…” diyerek konuşmaya çalıştı Regis. “Dagna’nın ölümü yüzünden,” dedi Wulfgar. Regis adama baktı. “Bütün gücünü kullandın ve bedeli ağır oldu,” diye açıkladı barbar. “Tekrar saldırmak istememen şaşırtıcı olur muydu?”

“Benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?”

Wulfgar güven verici bir gülümsemeyle, “Bence sen doğru olanı yaptın; herkes benim fikrime katıldı ve hâlâ katılıyor,” diye cevapladı. “Dagna, Moradin Salonları’ndan aşağı uzanabilseydi seni boynundan yakalar ve doğruca batı kapısındaki saldırıya gönderirdi.” Wulfgar elini buçukluğun omzuna koydu; ve elini omzundan boynuna doğru uzattı. Regis bu devasa elin altında kayboldu.

Buçukluk dikkatini yeniden ana konuşmaya yöneltti ve Bruenor’un muharebecilere dağın tepesindeki bacalara gitmelerini, nehrin karşısındaki Felbarr ekibine, Obould’u geri gönderme vaktinin geldiğini bildirmelerini emrettiğini duydu.

Salondaki coşku her şeyi bastırdı. Regis ve Nanfoodle bile bu heyecana katıldı. Obould’u geri gönderme vakti gelmişti!

“Kıştan önce!” haykırışı yükseldi ve insan mültecilerin olduğu odadaki kükreme, Kral Obould’dan intikam alma yemini eden cücelerinki kadar gürültülüydü. Felbarr Kalesi ‘nin gelmiş olduğu, Kral Bruenor ve cücelerinin hapis olmuşluklarına son vereceği haberi Mithril Salonu koridorlarına yayıldı.

Surbrin Nehri güven altına alınacaktı bu kadarı kesindive cüceler nehrin karşısındaki bölgelere geçeceklerini söylemişlerdi. Surbrin’i kıştan önce aşacaklardı.

“Bir daha asla tünellerde iki büklüm olmayacağım!” diye bağırdı bir adam.

“Yine de Kral Bruenor ve halkına bu denli misafirperver oluşlarından dolayı. Yaşa!” diye haykırdı bir diğeri ve büyük bir tezahürat koptu.

“Kar yağmadan önce Gümüşay!” dedi öteki. “Everlund!” diye haykırdı bir başkası.

“Nesme’nin cesur yüreklere ihtiyacı olduğu söyleniyor,” diye ekledi içlerinden biri. “Trollerin yıktıklarını yeniden yapmak için adam arıyorlarmış.”

Bahsi geçen her şehir daha büyük bir coşku yarattı.

Ve her biri, Delly’i eşek arısı iğnesi kadar derinden soktu. Başını sallayıp gülümseyerek ve onlar adına mutlu olmaya çalışarak kalabalığa doğru ilerledi. Çok fazla kannaşa yaşamışlardı, sevdiklerinin ölümünü görmüşlerdi ve evleri başlarına yıkılmıştı. Kayalık zeminde millerce yol kat etmiş, Mithril Salonu’na ulaşıncaya kadar peşlerinde olan orkların varlığıyla fazlasıyla acı çekip korkuya kapılmışlardı.

Delly, şansın yüzlerine gülmesini hak eden bu insanlar adına sevinmek istiyordu. Ama cücelerin dışarıya çıkmaya kararlı olduğu ve mültecilere, ayrılmaları için bir yol açacakları haberi geldiğinde Delly’nin tek düşünebildiği yakında yine yalnız kalacağı oldu.

Tabii ki Colson’a ve savaşmadığı zamanlarda ki bu pek nadirdiyanında olan Wulfgar’a sahipti.

Cüceler vardı ve kadın onlara fazlasıyla değer veriyordu.

Ama yıldızları yeniden görmeyi nasıl da istiyordu! Ve güneşin sıcaklığını duymayı… Rüzgarı yüzünde hissetmeyi… Cutlass’daki Arumn ve Josi’yi düşündüğünde yüzüne özlem dolu bir gülümseme yayıldı.

Delly, büyük odanın köşesindeki yalnız bir figüre yaklaşırken çabucak nostaljiden sıyrılıp kendine acımaktan vazgeçti. Cottie Cooperson, o geceki coşkuya katılmamıştı; hemen hemen hiçbirinin farkında değil gibiydi. Bir sandalyeye oturmuş yavaşça ileri geri sallanıyor, kollarındaki küçük çocuğa bakıyordu.

Delly, kadının yanına diz çöktü ve elini nazikçe Cottie’nin om zuna koydu.

“Onu yeniden uyuttun, öyle değil mi Cottie?” diye sessizce sordu Delly. “Kız beni seviyor.”

“Kim sevmez ki?” diye sordu Delly ve uzun bir süre orada, dizlerinin üzerinde öylece durdu.

Cottie’nin omzunu okşuyor, huzur içindeki Colson’a bakıyordu.

Umut hevesiyle yükselen sesler çevresinde yankılanmaya devam etti. Bağırış çağırış, neşe, yeni ve daha iyi bir hayata başlayacaklarını söyleyen adamların birbiri ardına açıkladıkları planları odayı dolduruyordu. Dirençlilikleri, tıpkı orada gerçek bir toplumun varlığını hissetmek gibi, Delly’i derinden etkiledi. Farklı küçük köylerden gelen tüm o savaşçılar cüce tünellerine tıkılmış, insan arkadaşlığı ve ortak bir amaç uğruna birbirlerine sımsıkı bağlanmışlardı.

Delly gülümsemesini korudu ama tüm bu neşenin kaynağını düşününce daha çok ağlayacak gibi hissetti.

Kısa bir süre sonra kollarındaki ColsonTa beraber odadan ayrıldı. Wulfgar’ın odalarında kendisini beklediğini görünce şaşırdı.

“Duyduğum kadarıyla salondan ayrılmaya ve Surbrin’e gitmeye hazırlanıyorsun,” dedi kadın.

Kadının pervasızca konuşması ve ses tonu Wulfgar’ı sandalyesine mıhladı. Delly, Colson’u küçük beşiğine taşırken attığı her adımda adamın kendisini dikkatle inceliyor olduğunu fark etti. Bebeği yerleştirdi, parmaklarını hafifçe kızın yüzünde dolaştırdı. Sonra doğruldu ve Wulfgar’a dönüp, “Çok yakında gideceğin söyleniyor,” demeden önce derin bir nefes aldı.

“Ordu, Garumn Geçidi’nde toplandı bile,” diye onayladı büyük adam. “Surbrin’e doğudan yaklaşan Felbarr ordusu görüldü.”

“Ve Wulfgar salondan dışarı çıkıp ileri atılan cücelerin yanında yer alacak, öyle değil mi?”

“Benim yerim orası.”

“Senin ve Cattibrie’nin,” diye belirtti Delly. Kadının ses tonundaki tatsızlığı fark etmediği açıkça görülen Wulfgar başını salladı. “O gelemez. Zaten gelmesi de oldukça zor olur. Yaraları

henüz iyileşmediğinden Cordio böyle bir şeye asla izin vermez.” “Bu konuda çok şey biliyor gibisin.”

Colson’un beşiğine yönelen Wulfgar, “Onun yanından geliyorum,” dedi. Adamın bu hareketiyle Delly yana kaymıştı ve böylece Wulfgar, kadının bu itiraf karşısında yüzünü buruşturduğunu görmedi.

‘Yanından mı, yatağından mı?’ diye düşündü kadın; fakat bu abes fikri çabucak kafasından attı.

Wulfgar, “Savaşa katılmayı ne kadar da çok istiyor,” diyerek söze devam etti. Bunları söylerken beşiğe eğilmiş, parmaklarını çocuğa sallıyordu. ColsonTa o kadar meşguldü ki kadın tüm düşüncelerine sımsıkı sarılma fırsatı yakaladı ve adam Delly’nin kaşlarını çatışını görmedi. “Tek düşündüğü savaş. Bence orklara duyduğu nefret Karındeşenler’inkiyle yarışır.”

Adam sonunda Delly’e döndü ve kollarını göğsünde birleştirmiş olan kadının taş gibi sert olan yüzünü gördüğünde gülümsemesi dağıldı.

Wulfgar’ın bu şaşkın ifadesine, “Hepsi gidiyor,” diye karşılık verdi. “Gümüşay’a ve Everlund’a ya da yolları onları her nereye çıkarırsa oraya.”

“Bruenor yolun açık olacağına söz verdi,” dedi Wulfgar.

Delly, kendini, “Hepimiz için açık olacak” derken buldu ve ağzından çıkanlara kendi bile inanamadı.

“GümüşayT görmeyi çok istiyorum. Beni oraya götürebilir misin?” “Bunu tartışmıştık.”

“Gitmeye ihtiyacım var,” dedi Delly. “Çok uzun zamandır tünellerdeyim. Sadece kısa bir ziyaret, benim gibi insanların han sohbetlerini dinleme şansı…”

“Dışarı çıkacak ve orkları dağıtacağız,” dedi Wulfgar. Kadının yanına gidip kaslı kollarıyla ona sarıldı. “Kış gelmeden kaçmalarını sağlayacak ve yaz ortasından önce onları deliklerine geri tıkacağız.

Vakitleri çoktan doldu. Bruenor o toprakları halka adayacak. Ondan sonra Gümüşay'a, hatta istersen Sundabar'a da gideriz!" Delly'i vücuduna bastırdığından, kadının yüzünü göremiyordu.

Kadın hissizleştiğinden zaten yüzünü görse de ne düşündüğünü anlamazdı. Ne adama verilecek bir cevabı ne de sorulacak sorusu vardı.

Sabırsızlık, vazgeçmeyi gerektirmişti; kadının onca günü sayacak gücü yoktu.

Felbarr Kalesi'ni Mithril Salonu'nun yardımına gönderebileceği inancıyla kendini yenilenmiş hisseden Nikwillig, Hralien'in eşliğinde, Aykorusu'ndan güneye doğru hareket etti. İhtiyaçları olan bilgiyi toplamak üzere güneybatıya, Surbrin nehrine doğru hareket edeceklerdi. Hralien, Nikwillig'in cüce evine güven içinde ulaştığını gördükten sonra Ay korusu'na geri dönmeyi planlıyordu.

Çift, Surbrin'e ulaştığında yolun karşısındaki, zaten güçlü olan savunma birliklerini daha da geliştiren düşmanlarını gördüler. Nehrin batı yakasına sivri ve devasa kütüklerden oluşan duvarlar örmüşlerdi. Çevrelerinde ortalıkta dolanan devler ya da yeni inşa edilmiş olan mancınıklar tarafından fırlatılmaya hazır iri kayalar vardı.

"Her şeye sahip olmak istiyorlar," diye belirtti Nikwillig. Hralien cevap vermedi.

Kısa bir süre sonra ikili, güneye doğru harekete geçti; gecenin içine dalıp nehir kıyısından uzaklara ilerledi. Ertesi sabah erkenden ve oldukça hızlı bir şekilde yola koyuldular. Öğlen olduğunda yol ağzına vardılar.

"Güle güle sevgili cüce," dedi Hralien. "Senin düşmanın tabii ki bizim de düşmanımızdır. Bu yüzden belki yeniden karşılaşabiliriz."

"Birincisi oldukça hoş bir karşılaşmaydı," dedi Nikwillig. "İkincisi de öyle olacaktır. Moradin'in kutsaması seninle olsun."

Hralien, "Evet aynen öyle," dedi sırıtarak. Cücenin omzuna vurduktan sonra geri döndü ve kuzeye; evine doğru yola koyuldu.

Nikwillig yay takmış gibi ilerliyordu. Bekçi Vadisi'nin kuzeyindeki savaştan sağ çıkabileceğine hiç inanmamış, bu işe kalkıştığı için intiharla eş değer olduğunu düşünmüştü. Ama sonunda evine dönüyordu.

En azından öyle olduğunu düşündü.

Kayalık bölgeye alacakaranlık çöktüğünde dik bir kayalıkta duruyordu ve oradan güneyin uzağmdaki devasa kamp alanını gördü. Bunun bir ordu olduğunu biliyordu. Felbarr Kalesi çoktan yola koyulmuştu!

Nikwillig yumruğunu havaya kaldırıp savaşa başlayan soydaşlarını desteklemek amacıyla kükredi.

Koşup onlara katılmak istedi ama yorgun bacaklarının o gece onu hiçbir yere taşıyamayacağını biliyordu. Böylece, biraz dinlenmek üzere, olduğu yere çöktü.

Gözlerini kapadı.

Ertesi gün oldukça geç uyandı; güneş zirvedeydi. Cüce doğruldu ve dik kayalığın güney ucuna koştu.

Ordu gitmişti; onların doğuya ilerlediğini biliyordu. Doğudaki nehire ve orada kurulan güçlü savunma hattına gidiyorlardı.

Cüce çevreye bakındı, soydaşlarından herhangi bir iz bulma amacıyla bölgeyi inceledi. Onları yakalayabilir miydi? Bunu bilmiyordu ama denemeye cesaret eder miydi?

Nikwillig birkaç dakika boyunca olduğu yerde daireler çizdi; aklı bedeninin hiç ulaşamayacağı bir hızla dönüyordu. Aklına tek bir isim gelip duruyordu; Hralien.

Kısa bir süre sonra kayalıktan koşarak ayrıldı; kuzeye gidiyordu, güneye değil.

AŞIRI HEVES

Bruenor Battlehammer, Garumn Geçidi'ndeki köprünün doğusundaki bekçi evinde duruyor, gelecek olan saldırıya karşı

yapılan hazırlıkları izliyordu. Haberciler itişip kakışıyor, ustalardan ve dağın doğu yamacında bulunan gözcülerden aldıkları bilgileri taşıyor, onları Karanlıkaltı'na soğultulmuş bacalardan aşağı bağırarak ulaştırıyorlardı. Cüce kralı, savaş giysisini kuşanmıştı. Zırhında klanının simgesi olan köpüklü kadeh vardı ve oldukça fazla kullanılmış, üzerine sık sık çentik atılmış olan savaş baltası, omzundan aşağı sarkıyordu ama başında tek boynuzlu miğferi yoktu.

Regis ve Wulfgar, tıpkı iki sağlam sopanın üzerine kurulu bir arabanın üzerinde oturan Banak Brawnanvil gibi, onun yanında yer alıyorlardı. Onu, cüce alayının hareketlerini yönetebileceği savaş alanına taşımaya hazır dört güçlü cüce, Banak'la ilgileniyordu.

"Kız bugün eğlenceyi kaçıracak," diye belirtti Bruenor; yokluğu kolaylıkla fark edilen Cattibrie'den bahsediyordu. Savaşın bir parçası olmak için çok uğraşmıştı ama Cordio ve diğer rahipler onu dinlememişti ve sonunda Wulfgar'ıa Bruenor, savaşın kızı başka herhangi bir şeyden daha çok tehlikeye atacağına karar vermişti.

"Eğlence mi?" diye yineledi Regis.

Ray hattının olduğu yüksek bir rampaya yapılan, her birinde maden cevheri taşıyan vagonlar olan üç platformun oluşturulduğu «^ doğuya bakmaya devam etti. Ray hattı dik yamaca, oradan da çıkış tünellerine uzanıyordu. Bu tünellerin kapıları yeniden açılmıştı ama orklar, troller ve devler dağın o kısmını başarıyla aşağı indirmiş, cüceleri deliklerine hapsetmişti. Böylece, ustalar ray hattını oluştururken madenciler kaçış tünellerini kazıp genişletiyor, göçüğün en kenarda kalan ucunu düzeltiyorlardı. Yüzeye o denli yakınlardı ki sürekli durup gürültülü orkların geçip gitmelerini beklemek zorunda kalıyorlardı.

"Pwent'in eğlence anlayışıyla öyle tabii," dedi Bruenor kıs kıs gülerek. "Lanet çılgın cüce vagonun içinde değil de tepesinde oturmak istiyor!" dedi ve Banak'a göz kırptı.

"Sivri uçlu miğferiyle saldıracak ve muhtemelen dağın yarısını da beraberinde götürecek," diye ekledi Banak. "Kalın kafasına kayaların yıkılmasına da bayılacaktır."

“Buna hiç şüphe yok,” dedi Bruenor.

“Ortadaki tünel en genişleri olacak,” dedi Wulfgar ciddi bir ses tonuyla.

“O halde sen ve ben o tünelde, arabaların tam arkasında yer alacak ve hücuma öncülük edeceğiz” dedi Bruenor.

“Ben soldan gitmeyi düşünüyordum,” dedi Wulfgar. “Gözcüler düşmanların gözcü kulesinin oldukça iyi korunduğunu söyledi. Orayı bir an önce ele geçirmek oldukça önem taşıyor.”

“O halde sola gideceğiz.”

“Senin ortada kalıp diğerlerini yönetmen gerekiyor,” dedi Regis.

“Pöh!” diye homurdandı Bruenor. “Savaşı Pwent başlatacak ve onun yönetilmeye ihtiyacı yok. Bu çocuklar BanakT mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıkaracak ve o da nehirle ilgili emirleri verecek.”

Bruenor sözlerini tamamladığında üçü birden cüce, insan ve buçuklukBanak’a baktı ve hiçbiri yaşlı savaşçının yüzünde beliren minnet ifadesini kaçırmadı. Savaşı görmek, Bekçi Vadisi’nin kuzeyindeki dağ sırtında başlattığı işi tamamlamak istiyordu. Yeşil sakallı cüce Pikel Bouldershoulder, bir kolunu kaybettikten sonra hepsi, yaralıların çalışmaya devam ettikleri sürece, fiziksel zayıflığın en aza indirgeneceğini öğrenmişti.

Konuşma bir süre gelişigüzel devam etti. Dörtlü gerçekten de önemli bir şeyden bahsetmiyor, yalnızca Akşehir’den gelecek haberi beklerlerken oluşan o gergin dakikaları mümkün olduğu kadar çabuk geçirmeye çalışıyordu. Garumn Geçidi’ndeki herkes sadece harekete geçmek ve savaş alanında olmak istiyordu. Hepsi oldukça deneyimliydi ve Battlehammer cüceleri, bu savaş öncesi dakikalarının en sıkıcı zamanlar olduğunu gayet iyi biliyordu.

Bu yüzden dördü de Mithril Salonu’nun derinliklerinden gelen haberciye umutlu gözlerle baktı.

“Kral Bruenor,” dedi cüce nefes nefese. “Gözcüler Felbarr’ın karşıya geçmeye hazır olduğunu ve lanet orkların çoğunun nehrin

aşağısına gittiğini söylüyor."

"O halde başlıyoruz," dedi Bruenor hepsine.

Tiz bir ıslık çalarak çevredeki cücelerin dikkatlerini kendisine yöneltmelerini sağladıktan sonra savaş baltasını havaya kaldırıp salladı.

Çevrede bir tezahürat koptu ve bir dalgaymışçasına geçidin öbür ucuna kadar yayıldı. Yukarıdaki savaşçılar maden vagonlarının içine yerleşip kendilerini gizlemek üzere metalleri üzerlerine örttüler ve ustalar kilitleme pimlerine ilerledi.

Wulfgar, Banak'a son talimatları veren Bruenor'un yanma koşan gnom Nanfoodle'ı neredeyse ezerek soldaki tünele doğru harekete geçti.

"O güçlü yağdan olmasını isterdim," diye yakındı gnom.

Regis, Bruenor'un taklidini başarıyla yaparak, "Pöh! Cüceler o duvarları yerle bir edecek!" dedi ve Bruenor merakla ona döndüğünde buçukluk, krala göz kırptı.

Regis, kaygılarından kurtulmuş ya da en azından tartışılabilir o düşünceleri bastırmış gibi duruyordu ama Bruenor, Regis'in hangisini yaptığını anlayamadan pimler çekildi ve üç büyük vagon hızla yola koyuldu.

Yağlanmış ray hattından geçerken hız kazanarak yirmi metreden fazla bir yükseklikten aşağı indiler ve alçak, dar tünellere geldiler. Zamanlamaları o kadar kusursuz ve ray hattı o kadar hassastı ki tünellere yan yana girmişler ve birbirlerine göz kırparak ablukaya alınan dağın dış şeridine çarpmışlardı.

Metalin, metale ve taşa sürtünüşüyle çıkan tiz ses ve yuvarlanan iri kayaların çıkardığı gümbürtü ana odalarda yankılandı, bir araya toplanan birliklerin savaş çığlığı atmasına ve harekete geçmesine neden oldu.

Wulfgar soldan ilerliyordu ama dar koridordan geçebilmesi için sık sık durup iki büklüm olması gerekiyordu. Vagon orayı yıkıp, yana

savrulup çıkışa doğru ilerlediğinde önünde uzanan gün ışığını görebiliyordu. Cüceler çoktan silahlarını kuşanmış ve yıkıntıdan dışarıya ilerlemeye başlamıştı.

Barbar yüzeye çıktığında yarattıkları şaşkınlığın ne denli büyük olduğunu gördü. Bölgedeki ork sayısı çok değildi ve var olanlar da, savaşa hazırlanmaktan çok, korkmuş görünüyordu. Wulfgar kesinlikle savunmasız olan vagon sürücülerinin yanına gitme isteğini bastırdı ve hızla sola doğru ilerleyerek gözcü kulesinin olduğu kayalık yamaca tırmanmaya başladı. Kapı hafif açıktı, Wulfgar kapıya omuz attığında bir ork orada duruyordu.

Ork odanın öbür ucuna uçtu, homurdanıyor, kollarını ve bacaklarını sallıyordu. Odadaki üç arkadaşı onun uçuşunu izledi; hepsi şaşkındı. İçeri bir düşmanın girmiş olduğundan habersiz gibiydiler.

Hatta Aegis-fang en yakındaki orkun kafatasına indiğinde bile bu durum değişmedi.

Wulfgar, yere devrilen ölü orkun etrafında döndü ve dönerken savaş baltasını savurdu. Baltanın hedefi olan ork, kurtulma amacıyla yana sıçradı ama Aegis-fang yaratığı döndürecek, havaya savuracak ve en sonunda onu kulenin duvarına yapıştıracak kadar sert çarpmıştı. Wulfgar kaçan üçüncü orku haklamak üzere ileri atıldı. Barbar, baltasını soldan sağa geçirdi ve yüzü duvara dönük orkun sırtına savurup kaburgalarını yardı. Yaratığın nefesi kesildi ve ağzına kan doldu.

Fakat darbesinin ölümcül olduğundan emin olan Wulfgar, orkla ilgilenmiyordu. Aegis-fang'in gerektiği zaman çağrısına kulak vereceğini bilerek baltayı orada bıraktı ve geriye kalan orkun beceriksizce kullanmaya çalıştığı mızrağını yana savurdu.

İri yarı barbar orka yaklaşıp yaratığın boynunu kavradıktan sonra bütün gücüyle bastırıp geriye doğru çekerek canını çıkardı.

Kapı tarafında duran çatlak sesli bir cüce, “Tepende,” diye bağırdı. Wulfgar dönüp kule ele geçirildiği sırada orada olan gözcü Bili HuskenNugget'a baktı. Bili, zehirli bir okla vurulmuş ve boğazı

sesinin çıkmasını engelleyecek şekilde ustaca kesilmişti; cüce daha yeni yeni konuşabiliyordu. Geri çekilen cüceler Bill'in öldüğünü düşünmüş ama her zaman olduğu gibionu yine de beraberlerinde sürüklemişlerdi. İyi ki bunu yapmışlardı çünkü cüce kısa bir süre sonra duyulmayan sesiyle küfürler ederek uyanmıştı.

Wulfgar bakışlarını hızla yukarı çevirip çatıda duran ve kendisine mızrağını fırlatan orka baktı.

Ork, mızrağı attıktan sonra aniden sarsıldı; Bill'in arbaletinden gelen bir ok yaratığa isabet etmişti.

Wulfgar doğrudan oraya gidemediği için döndü, kolunu uzattı ve boğazını sıktığı, ölmek üzere olan orkla mızrak darbesini bloke etti. Mızrak, yaratığın sırtına saplandı ve Wulfgar orku bir kenara attı. Yeniden Bill'e baktı, cüce kendisine göz kırptı. Sonra merdivene koşup tepeye çıkmaya başladı. İnanılmaz bir güce sahip olan barbar kendini kolaylıkla yukarı çekti.

“Aegis-fang!” diye haykırdı ve sihirli balta ellerinde belirdi.

Kükreyip salınarak kısa bir süre içinde tavan arasındaki bütün orkları aşağı attı. Bruenor ve Bill'in de aralarında olduğu aşağıdaki cüceler yere düşen yaratıkların işini bitirdi.

Wulfgar çatıya çıkan merdivene koştu ve küçük bir şey arkasından hızla geçtiğinde ayağı takılıp sendeledi. Ne tavan arasının küçük penceresinden çıkan Regis'i gördüğünde ne de merdivenden çıkıp üzerinde bir yığın dolu çuval olankapak şeklindeki kapıya omuz attığı sırada gözü kulenin ucundan kendisine bakan Regis'e takıldığında şaşırdı. Wulfgar tepedeki üç orkun ilgi odağı haline gelir gelmez buçukluk harekete geçti ve mazgallı siperin üzerine oturdu. Regis kendine bir hedef seçip küçük topuzunu savurdu; döne döne ilerleyen topuz orkun yüzüne isabet etti. Yaratık geriye doğru sendeledi; neredeyse korkuluklardan aşağı yuvarlanıyordu. Sonunda doğrulmayı başardığında buçukluk ona doğru atıldı. Ork aşağı uçtu. Onu Wulfgar'ın attığı ikinci bir ork, ardından öfkeli barbarın yüzünü gö ren ve kendi isteğiyle atlayan bir üçüncüsü izledi.

Kapaktan yukarı çıkan Bruenor, “İdareyi sağlamak için iyi bir yer!” diye bağırdı. Kulenin savaş alanını gören güney ucuna koştu.

Kızgın cücenin yüzündeki kocaman gülümseme doğuya, nehre baktığında silindi.

Taştan duvara çarptıklarında oluşan sarsıntı maden vagonunun içindeki sekiz cücenin çenelerini titretip, az önce iki kişinin güç bela sığdığı yere sekizinin birden kapaklanmasına neden oldu.

Cüceler birbirlerinin üzerine yuvarlanıyordu. Üstelik bu ne sadece o vagonda ne de o vagona bağlı diğer dokuz tanesinde böyleydi; diğer yirmi vagonda da aynı şey yaşanmıştı.

Ivan ve Pikel Bouldershoulder, bütün güçlerini kullanarak vagonun içindeki cücelerin birbirlerine çarpıp durmasına engel olmaya çalıştı. Yine de demir vagonlar sarsıldıkça cücelerin sağa sola salınımı devam etti. Yukarıdan iri kayalar düştü.

Vagon hattı sonunda sabit durduğunda Ivan ayağını altına alıp sırtını aracın yamuk yumuk olan tepesine dayayan ilk kişi oldu. Kapağı itti ama sadece başını dışarı çıkarabileceği kadar aralayabildi.

“Moradin aşkına!” diye haykırdı arkadaşlarına. “Haydi çocuklar hepiniz itin, tüm gücünüzle itin!”

Ivan planın, en azından kendi vagonlarında çok da başarılı gitmediğini fark etmişti. Dağa oldukça güçlü bir şekilde çarpmışlar ve tepelerine yağan kayalar vagonu yarı yarıya gömmüş, eğri büğrü bir hale getirmişti ve tünel çıkışını daha da kapatmıştı. Arkalarındaki askerler dışarıya pek de kolay çıkamayacaktı.

Ivan, bükülen metal aracın tepesindeki kapağı sıkıca tutup bütün gücüyle itti. Bu hiçbir işe yaramayınca tepeye uzanıp bazı taşlan kaldınnayı denedi.

“Haydi çocuklar!” diye bağırdı. “O lanet orklar bizi bir kutunun içinde yakalamadan önce bunu başanTialıyız!”

Herkes metal kapağa omuz atmaya başladı ve kapak biraz daha aralandı. Ivan dışarıya bakmak için hiç vakit kaybetmedi.

Çevreyi gözetlemek hiçbir şekilde cesaret verici olmadı. Diğer dokuz vagonun sadece iki tanesinin tepesi açıktı ve dışarı çıkan şaşkın cücelerin üstü başı kan içindeydi. Dağın yarısı üstlerine çökmüş gibi duruyordu; sıkışmışlardı.

Ivan, doğudan yükselen sesleri duydu ve ilerleyen orkları gördü.

Sarı sakallı cüce harap olmuş vagonun üzerine çıktı ve birkaç iri kayayı yana itti. Sonra kapağı bütün gücüyle çekti. Pikel dışarı fırladı, onu bir başkası ve ardından bir diğer takip etti. Ivan hepsini cesaretlendirmek için bağırıp duruyordu.

Orklar yaklaştı.

Fakat tam o sırada kuzeyden bir başka ses yükseldi Ivan bir moloz yığının üzerinden baktığında hücum eden Battlehammer cücelerini görmeyi başardı. Ortadaki ve kuzeydeki vagonlar tam planlandığı gibi bir etki yaratmıştı ve Mithril Salonu'ndan dışarı akan ordu doğuyu silip süpürüyor ve felaket alanına ulaşabilmek için güneydeki vagona doğru yöneliyordu. Öfkeli cüceler, ork hücumuyla karşılaştı, baltalar mızraklarla, kılıçlar kılıçlarla, çarpıştı. Herkes öylesine şiddetli hareket ediyordu ki bu çarpışmanın ilk saniyelerinde hem orkların hem de birliklerine öncülük eden cücelerin yarısı yere serildi.

Ivan molozların üzerinden çabucak ayrılıp kendisine eşlik edebilecek birkaç cüceye öncülük etti.

Güneydeki sekiz vagondan çıkan cücelerin sayısı yirmiyi bile bulmuyordu. Diğerleri ya ağır yaralı oldukları ya da sadece eğri büğrü vagonlarından dışarı çıkamadıkları için savaşa katılamıyordu.

Ivan, Pikel ve diğerleri çatışmaya katıldığında ork baskını durdurulmuştu. Cüce sayısı arttı, herkes savaş pozisyonunu alıp yan taarruzu yapan cücelere destek olmak ve ork savaşçılarını alt üst etmek üzere harekete geçti.

Ön sırada yer alan cüce hattından, “Nehre, çocuklar!” diye haykıran bir ses duyuldu. Ivan, Tred’in sesini tanıdı. “Felbarr ekipleri geldi ve şu anda bize ihtiyaçları var!”

Bu, elbette vahşi Battlehammerlar’m duyması gereken tek şeydi. Bütün güçleriyle bastırıp orkları geri püskürttüler ve “Nehre!” diye coşkuyla bağırdılar.

Orta bölgedeki ve güneydeki gelişme oldukça çarpıcıydı; cüceler bütün güçleriyle bastırıyor ve oldukça hızlı ilerliyordu ama kuzeydeki kulenin tepesinde yer alan Bruenor, Wulfgar ve Regis farklı bir bakış açısına sahipti.

Devlerin attığı bir kaya, Felbarr cüceleriyle dolu bir sala isabet edip cüceleri buzlu sulara ve salın bir ucunu nehre gömünce Regis yüzünü buruşturup başını başka yöne çevirdi.

Tekneler akıntıya karşı hareket ediyordu, Felbarr cüceleri çatışmanın olduğu kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Ama orkların ve devlerin başvurabileceği bir iki hile vardı. Nehrin hızlı akıntısında cüce salları ucu keskin kütüklerle buluştu ve kürek çekmeleri engellenmiş oldu. Devler ve mancınıklar tarafından fırlatılan iri kaya yağmuru her dakika daha da şiddetlendi. Kayalar suya düşüyor, oldukça gürültülü ‘Şıp!’ sesleri çıkarıyor, fıskiyeler yaratıyor ya da cüce teknelerine isabet ediyordu.

Her biri yirmiden fazla cüce taşıyan düzinelerce tekne suyun içindeydi. Kulenin tepesindeki gözlemciler, içlerinden herhangi birinin karşıya geçip geçemeyeceğini merak etmeye başladı.

Bruenor aşağıdaki komutanlara seslendi, “Lanet nehre gidin ve kuzeye dönün! Kuzey kıyısını temizlemeliyiz! Onları dağ sırtına götürün!” Sonra Wulfgar’a talimat verdi, “O devleri durdurmalıyız!”

Wulfgar başıyla onaylayıp merdivenden inmeye başladı ama Regis başını salladı ve hepsinin korkusunu dile getirerek, “Çok kalabalıklar,” dedi.

Birkaç dakika içinde ana cüce ordusu, ork birliklerinin ikiye bölünmesine sebep olup Surbrin kıyısına doğru öncülük etti. Ama

onlara destek olmak üzere ne kadar çok cüce geliyorsa kuzeyden de bir o kadar ork takviyesi geliyordu. Dağdan savaşa katılmak üzere koca bir sürü geldi.

Bruenor ve Regis'in ellerinden gelen tek şey çaresizce izlemekti. Nehir kıyısını alabilir ve güneyi koruyabilirlerdi ama kuzeye gidip devlerin kurduğu barikatı yıkmaları, tedbirsizce karşıya geç meye çalışan zavallı Felbarr cücelerine yardım etmeleri imkansızdı.

İri bir kaya bir başka sala isabet etti ve cücelerin yarısını suya gömdü; ağır zırhları onları aşağı çekiyordu. Regis, tombul elleriyle yüzünü ovaladı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Bruenor yumruğunu bir kayanın üzerine indirdi, sonra merdivene yönelip tavan arasına indi. Birkaç dakika içinde dışarı çıkmış Wulfgar'ın yanında duruyor ve bütün cüceleri çağırıyordu. O ve barbar kuzeye, dağ sırtına yapılan hücuma öncülük etti.

Regis, krala bağırdı ama sonuç alamadı. Buçukluk oradaki orduyu görebiliyor ve Bruenor ile Wulfgar'ın işlerinin biteceğini biliyordu.

Bir başka tekne nehrin sularına gömüldü.

CÜCE DİŞLİLİĞİ

Bir başka sal devrilip üzerindeki cesur cüceleri ölüm sularına gömdüğünde, Nikwillig inleyip bağırdı. Bir umut ışığı arayışıyla arkadaşına baktı.

Cüce kadar hayal kırıklığı yaşayan Hralien, bakışlarını taşların arasındaki savaşçılarına çevirdi.

Saldırının en yoğun yapıldığı yeri tespit etmişlerdi; üç tane dev, savunmasız cüce sallarına kaya ardına kaya gönderiyor ve fazlasıyla eğleniyordu.

Elf lideri, savaşçılarına sabırlı olmalarını defalarca işaret etmişti ama Hralien de dahil olmak üzere, değerli cücelerin böylesi kolay katledildiğini gören herkes fazlasıyla sabırsız, kaygılı ve öfkeliydi.

Elf başını salladı ve bütün birlikleri, Aykorusu'nun en iyi altmış savaşçısı yaylarını hazırladı.

Sessizce baş sallamalar ve el işaretleri, grubun hedeflerine göre dağılmasını sağladı ve Hralien'in haykırışıyla hepsi birden harekete geçirdi. Düzinelerce ok hiçbir şeyden haberi olmayan devlerin üzerine yağdı ve saldırı daha hedefe bile ulaşmamışken yetenekli elfler yaylarına yeni oklar yerleştirdiler. Altmış ok daha yıldırım hızıyla gönderildi. Devlerin çığlıkları elf oklarının vızıltısını bastırdı.

Uç tanesinden biri ikinci saldırının olduğu yere gitti ve kalın boynunu gelen oklardan kurtarmaya çalıştı. Diğer ikisi sendeleyerek yürümeye başladı ama kendilerine saldıranlara doğru gitmiyorlardı. Devler, elflerin savaş partisine yeterince tanıklık etmişti. Bir tanesi batıya doğru kaçmaya başladı, bacaklarına yığınla ok saplanan bir diğeri ona yetişmek için uğraşıp durdu. Gruptan ayrılan yaratık bir sonraki ok saldırısına yakalandı; altmış ok üzerine yağdı ve onun, taşların üzerine devrilmesine neden oldu.

Cücelerin kolayca katledildiği nehrin batı kıyısında tam bir karmaşa ve şaşkınlık yaşandı. Devler inledi ve düzinelerce ork, hazırlıksız yakalanan düzinelerce yaratık, itişip kakışmaya, ileri geri hareket etmeye başladı.

Hralien, "Bastırın!" diye haykırdı. "Hiçbiri kılıcımızı kullanmamızı gerektirecek kadar yaklaşmasın!"

Bir elfe göre oldukça sert bakışlı olan, her biri kenarlara doğru genişleyen ve bir kuş kanadını andıran aynı gümüş miğferleri takan gümüş süslemeli, orman yeşili pelerinleri arkalarında dalgalanan ay elfı tugayı, kusursuz bir bütünlük içinde ilerledi. Hepsi aynı anda oklarını yerleştiriyor, aynı anda yaylarını havaya kaldırıp geriyor ve en iyi hedefi arıyordu.

Fakat pek az ork, onların olduğu yere gelme cesaretini gösterdi ve bu sayı giderek azaldı. Elfler güneye doğru ilerledi. Tepelerindeki ok bulutları onlara öncülük ediyordu.

Wulfgar, oradakilere takviye sağlamak üzere güneye koşturan bir ork sürüsüyle karşılaştığı dağ sırtındaki saldırıya öncülük ediyordu.

Güçlü barbar, elindeki Aegis-fang ile yakınındaki canavarları devirdi. Güçlü kolu savaş baltasını savurdu, bir çift ork hızlı bir darbe alıp havaya uçuştu. Barbar, ileri adım atıp yumrukladığı üçüncü orku da diğerlerinin arasına gönderdi. Yanında yer alan cüceler hızla ilerliyor, silahlarıyla orkları itekleyip kesiyordu. Fırlatılan silahlar hedefe ulaşamadığındaysa orklara omuz atıp yana savuruyorlardı.

Wulfgar, “Tepeye!” diye bağırıp duruyor, birliklerine kısa sürede dağ sırtını güven altına almalarını emrediyordu.

Wulfgar kayaların üzerine basarak tepeye çıktı. Ona direnmeyi deneyen, yere çakılıp yana savrulan orklar aşağı indi. Dağın zirvesine çıkan ilk kişi barbardı ve orada cücelerle orkların arasında bir dev gibi dimdik durdu.

Cücelere yanına gelmelerini söyledi, onlar da sere serpe dağılıp söyleneni yaptı. Fakat adamın yanına geldiklerinde kusursuz bir şekil oluşturdular; tepeye ilk ulaşanlar barbarın yan tarafını korumaya aldılar. Arkadan gelenler ise bu yan birliklerin güvenliğini sağladılar. Onlara yeni cüceler katıldı fakat orklar aynı şekilde desteklenmiyordu; dağın kuzey yüzeyindeki canavarlar, bu çatışmadan, görkemli barbardan ve onun güçlü savaş baltasından kaçmak üzere doğuya ya da batıya sapmışlardı.

Wulfgar, o yüksek tepeden, oluşacak olan felaketi gördü; doğunun ilerisinde, nehir kıyısında son derece kalabalık bir ork ordusu vardı ve hep beraber güneye yöneliyorlardı. Cücelerin çok çaba harcayarak elde ettiklerini koruması neredeyse imkansız gibi duruyordu. O anda cüceler de dağın güneyinde, nehir kenarındaydı. Her an yitirebilecekleri bölgeyi güçlendirmeye çalışıyorlardı.

Nehir kıyısını kaybedecek olurlarsa sudaki cesur FelbarrlılarTn gidecek hiçbir yerleri kalmayacaktı.

Nehre, devlerin attığı kayaların yarattığı dalgalanmalara, sudaki cücelerin çırpınışlarına, harap olan sallara ve onlara yağan taşlara

bakan Wulfgar, nehir kıyısını korumanın bir anlam ifade edip etmeyeceğini merak etti. Tek bir Felbarr cücesi karşıya geçebilecek miydi?

Yine de Battlehammerlar denemek zorundaydı. Felbarrlılar'ın, bütün cüce birliğinin hatırına denemek zorundaydılar. Wulfgar arkasına baktı ve Bruenor'un bir başka birliği daha doğudan geçirip nehre gönderiyor olduğunu gördü. Wulfgar, taburuna, "Doğuya dönün!" diye emir verdi. "Tepede duracak ve orklara her karışın hesabını soracağız!" Çevresindeki cüceler coşkuya kapıldı ve emirleri yerine getirdi, nehre dökülen kayalığa doğru koşmaya başladı. Grupta sadece yüz savaşçı olduğundan; kaybedeceklerine, sayılarının yetersiz kalacağına ve kısa sürede katledileceklerine hiç şüphe yoktu. Hepsi bunu biliyordu. Hepsi hevesle hücum ediyordu.

Direnişlerini yüksek, kayalık yamacın dar bir parçasında uyguladılar. Bruenor'un katıldığı ve kuzeyden gelenlerle cücelerin güç kazandığı güneydeki savaş alanının yanındaydılar.

"Bruenor arkamızı kollayacak!" diye bağırdı Wulfgar. "Kuzeye savunma kurun!"

Cüceler, kuzeye bakan en iyi savunma pozisyonlarını bulmak için itişip kakıştı. Kral Bruenor'a ve halkına güveniyorlardı; onları güneydeki orklardan koruyacaklardı.

Wulfgar, "Arkamızdakilere kazandırdığımız her dakika Felbarrlılar'ın topraklarımıza çıkmaları için kazanılan bir dakikadır!" diye haykırdı. Orklar yaklaştığından ve her adımlarında çığlık atıp kükrediğinden sesini duyurabilmek için avazı çıktığı kadar bağırmak zorunda kalmıştı.

Orklar o dar kısma tüm güçleriyle bastırdı. Wulfgar ve cüceler üstlerine kaya ve ok yağdırdı.

Aegis-fang de tepelerindeydi ve canavarları geri püskürtüyordu. O güçlü savunma bölgesine ulaşan herkesi Beornegar'm oğlu Wulfgar karşıladı. Yaşlı bir meşe gibi uzun ve güçlü olan barbar eğilmedi.

Buzyeli Vadisi’nin zor şartlarına dayanmış olan Wulfgar, hareket etmeyi reddetti.

Şeytan Errtu’nun işkencelerine katlanmış olan Wulfgar korkularını görmezden geldi ve ork mızraklarını umursamadı. Her balta ya da çekiç savuruşlarında, ustaca yapılmış kılıçlarım her saplayışlarında çığlıklar atan cüceler, adamın etrafına toplandı. Yaralarının, kırılan kemiklerinin, derin kesiklerin yarattığı acıları inkar etmek için bağırdılar. Apaçık ortada olan gerçeği; ork denizinin kendilerini yutup Moradin Salonları’na göndereceği düşüncesini yok saymak için haykırdılar.

Çığlıklar attılar ve kısa bir süre sonra sesleri daha da arttı; onlara başka cüceler; Kral BruenorTa savaşanlar ve kahraman insan oğlunun yanında ölmeye kararlı Kral Bruenor’un ta kendisi de katılmıştı.

Arkalarında bir Felbarr salı sahile ulaştı ve cüceler hızla hareket edip kuzeye yöneldi. Derken ikinci bir sal daha geldi. Fakat bir ileri bir geri bakan Bruenor ve Wulfgar, bunun yeterli olamayacağını biliyordu. Gerçekten çok fazla düşman vardı.

Bu gerçeğin bilincinde olan Wulfgar, “Salona mı dönelim?” diye sordu. “Kaçacak hiçbir yerimiz yok oğlum,” diye cevapladı Bruenor.

Wulfgar, cücenin sesindeki çaresizliği fark edip yüzünü buruşturdu. Cüretkar firarları sonuçsuz kalmaya mahkum gibi duruyordu.

Wulfgar, “O halde savaş!” dedi Bruenor’a ve diğerlerinin de duyabilmesi için yeniden bağırdı.

“Savaşın! Mithril Salonu ve Felbarr Kalesi için, kendi hayatlarınız için savaşın!”

O yamacın kuzeye bakan yüzünde yığınla ork öldü ama gelmeye devam ediyorlardı; ölen her orka karşılık iki yeni ork geliyordu.

Kolları yorulsa, savaş baltasını yavaş savurmaya başlasa da Wulfgar ortada durmayı sürdürüyordu.

Vücudundaki düzinelerce yaradan kan akıyordu ve bu yaralardan biri Aegis-fang'in bir ork sopasıyla buluşmasıyla iki kat derinleşti. Yine de Aegis-fang'in sapını sımsıkı tutmaya kararlıydı.

Titreyen bacaklarının sabit durmasını sağlamaya niyetliydi. İnledi, bağırdı ve bir orku daha yere indirdi.

O ve cüceler önlerindeki işe öylesine odaklanmışlardı ki hiçbiri kuzeydeki ork hattının zayıfladığını fark etmedi. Orkların birden batıya gitmeye başladığını ya da bazılarının kayaların üzerine devrildiğini, bunların bir kısmının kıvranıp diğerlerinin çarpmanın etkisiyle hemen öldüğünü hiç biri görmedi.

Savunma birliklerinin hiçbiri elf oklarının vızıltısını duymadı.

Sadece durmaksızın savaştılar ve karşılarına çıkan orkların sayısı dakika dakika azaldıkça şaşırdıkları kadar rahatladılar.

Güneyde inatçı bir düşmanla ve kuzeyde yeni, harap edici bir birlikle karşılaşan sürü dağıldı.

Dağın güneyindeki savaş uzun süre devam etti ama Wulfgar'ın ekibi dikkatlerini o tarafa yöneltip Battlehammer Tn ana birliğini desteklemeyi başardığında, aralarında Nikwillig'in de bulunduğu Aykorusu elfleri dağ sırtına gelip en yoğun ve en inatçı ork savunma hattına öldürücü bir ok yağmuruna başladığında sonuç belli oldu ve savaş son buldu.

Bruenor Battlehammer, dağın güneyindeki nehir kıyısında oturuyor, o karanlık günde yüzlerce Felbarr cücesinin mezarı olan dalgalanan suya bakıyordu. Mithril Salonumdan nehre uzanan yolu kazanmışlar, salonu yeniden açmışlar ve kuzeye ilerleyebilecekleri bir kıyı mevzisi elde etmişlerdi.

Ama bedel… Korkunç bedel… Tred, cüce kralına, "Birlikleri güneye gönderecek ve yerleşmek için daha iyi bir yer bulacağız" dedi; savaşın ağır gerçekliği sesini neredeyse bir fısıltıya çevirmişti.

Bruenor dayanıklı cüceyi ve yanındaki Jackonray'ı selamladı.

“Nehir kıyısını güneye kadar temizleyebil irsek o dev atıcılar teknelerimizden oldukça uzakta kalmış olur,” diye açıkladı Jackonray.

Bruenor ümitsizce başını sallayıp onayladı.

Tred yorgun kralın omzunu sıvazladı. “Biliyoruz ki sen de bizim için aynısını yapardın. Felbarr Kalesi tehlikede olsaydı Kral Bruenor bize yardım etmek için bütün halkını ateşe atardı.”

Bruenor bunun doğru olduğunu biliyordu. Peki, o zaman su neden böylesi kan kırmızısı gözüküyordu?

“Elf olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, Drizzt Do’Urden?”’

Bu soruyu yüzyıllar boyu sürecek olan bir hayatın içinde saklı olan anlamı bulmama yardım etmeye kararlı arkadaşımdan sürekli duyuyorum; kişi karşılaşacağı varlıkların çoğunun bunun yarısı kadar bile yaşamayacağını düşündüğünde bu anlam iyiyi ve kötüyü bir arada içeriyor.

İnsan büyücüleri en iyi elf büyücülerini çözümleyebilirken elflerin yaklaşık on yüzyıl boyunca, insanlarınsa bir yüzyıldan az yaşıyor olmasını her zaman tuhaf bulmuşumdur. Bunun bir zeka meselesi değil de odaklanma sorunu olduğu açık. İnsanlara, hayatlarının sürekli devam etmeyeceğini bildiklerinden, bu konuda daima güvenmişimdir.

Şimdi bu güvenin, hayata elf gibi bakmanın yarattığı dengeden kaynaklandığını düşünüyorum ve bu bakış açısında yalana ve zayıflığa yer olmadığını biliyorum. Aksine, hayatın bu sessiz akışı, yüzyılların doğumunu ve ölümünü görecek olan varlığa akıl sağlığı kazandıran etkendir. Ya da daha doğrusu bu, parçalara ayrılmış, içinde bir dizi yoğunluk barındıran bir hayat akışıdır.

Şimdi bunu şaşırarak görüyorum. Kafamda bu fikrin canlanmasını sağlayan, Innovindil’in hem insan hem de elflerleyaşadığı ilişkileri anlatışı oldu. Innovindil şimdi bana, “Elf olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, Drizzt Do’Urden?” diye

sorsa kendimden emin bir şekilde, dürüstçe ve sakince gülümserim. Hayatımda ilk defa, evet, sanırım biliyorum.

Elf olmak zaman aralığını bilmektir. Elf olmak kısa süreli pek çok hayat yaşamaktır. İleri görüşlülüğü terk etmek değil zamanın parçalarında, varolunulan kısa hayat anlarında duygusal huzuru bulmaktır. Bu farkındalığın ışığında benim için en geçerli soru, "Bu varlıklar ne ile huzur buluyor? " oluyor.

Böylesi kararları ki doğruyu söylemek gerekirse bu kararlar amacına ulaşmaktan çok bilinçaltında kalırbelirleyen pek çok gerçeklik vardır. Elf olmak, elf olmayan arkadaşlarınızdan daha uzun yaşamaktır. Üstelik arkadaşlarınız elf bile olsa yüzyıllar boyu sürecek bir ilişki nadiren kurulur. Elf olmak yarı elf kanı taşısa, hatta hiç taşımasa da çocuklarınızın eşsiz anlarından zevk almak ve onların sizden uzun yaşamayacağını bilmektir. Öylesi anlarda huzuru sağlayan tek şey, o çocuklara sahip olmanın derin ve kökleşmiş inancıdır, o kısacık neşeli zamanlar aslında bir nimettir ve böylesi bir nimet evlatlarının ölümünde şefkatli her yaratığın kesinlikle hissedeceği derin boşluktan daha önemlidir. Çocuğundan daha uzun yaşayacak olma fikri, çocuk, kendi ölümünün yaklaştığını bilse bile, kişiyi evlat sahibi olmaktan alıkoyuyorsa o zaman durum daha da üzücüdür.

Bu bağlamda karşımıza sadece tek bir cevap çıkar; elf olmak hayatı kutlamaktır.

Elf olmak anlardan, gün doğumundan ve gün batımından, ani ve kısacık aşklardan, maceralardan ve arkadaşlıktan zevk almaktır. Hepsinden çok, hiç kimsenin gerçekten ne olacağını öngöremeyeceği bir gelecekten hiçbir zaman korkmamaktır. Öngörüler sizi aşikar ve küçük düşürücü sonuçlara götürse bile bu durum değişmez.

İşte elf olmak budur.

Yüzey elfleri, drowların aksine, genellikle dans edip şarkı söyler. Bununla, kendilerini şimdiki zamanı, anı yaşamaya zorlarlar, şarkıları geçmişe ait kahramanlar ya da olaylar veya henüz gerçekleşmemiş kehanetler hakkında bile olsa o şarkılarda, o anlarda, şimdiki

zamanda bir mutluluğa veya hayale herhangi bir insanın tutunabileceği kadar sıkı tutunurlar.

Bir insan ‘harika bir yaşam ‘sürmeyi, güçlü bir lider veya bilge olmayı seçebilir ama elfler için zaman, böylesi belirli ve sınırlı tutkular yaşayamamayacak kadar yavaş geçer. İnsan hafızasının çok güçlü olmadığı söylenir ama bu elfler için de geçerlidir. Şarkılarda anlatılan bundan yıllar önce ölmüş insan kahramanlar, hiç şüphesiz, şimdiki ozanların anlattıklarıyla ve dinleyicilerin alışkın olduğu ezgilerle pek fazla ortak özelliğe sahip değildir; ama bu, şarkılarının temel kurallarını bilen elfler için de geçerlidir!

Yüzyılların sıkıcılığında anıları değiştirin; o an, zamanın merceği görüntüleri de değiştirir.

O halde bir elf için muhteşem bir hayat sürmek doğru algılanmış tarihi bir an ya da genellikle, parçaların ötesinde bir sonuca ulaşacak küçük olaylar serisi yaşamaktır. Muhtemelen temeli tecrübeye dayanan bir anlayış olduğu için hiç bitmeyecek olan bir büyüme sürecidir.

Hepsinden önemlisi şimdi, elf olmanın kontrol edemeyeceğimiz bir geleceğe takılı kalmak anlamına gelmediğini biliyorum. Öleceğimi biliyorum. Sevdiklerimin öleceğinin çok emin olmasam da, büyük ihtimalle benden çok önce öleceklerininfarkındayım. Kesinlik güçtür ve şüphe değersizdir.

Şüphenin üzerine bir de üzüntü eklendiğinde bunu değersiz olarak bile tanımlayamam.

Şimdi bunu biliyorum ve geleceğin bağlarından muafım.

Her anın bir hazine değerinde olduğunu, her andan zevk alınması ve mümkün olan en iyi şekilde yüceltilmesi gerektiğini biliyorum.

Artık gereksiz üzüntünün anlamsızlığını biliyorum. Özgürüm.

Drizzt Do‘Urden

SESSİZ GÜNLER

Kuzeye, Dünyanın Omurgası'nın yüksek dağ eteklerine kış çoktan yerleşti. Soğuk rüzgarlar, dikeyden çok yatay yağan kar getirdi. Drizzt ve Innovindil kapüşonlarını başlarına sıkıca geçirdiler ama soğuk ve hızlı kar yine de yüzlerine çarpıyordu ve karın parlaklığı, güneş ışıldamadığı zamanlarda bile, Drizzt'in hassas gözlerini kısmasına neden oluyordu. Drow, karanlığın içinde ilerlemeyi tercih edebilirdi ama hava çok soğuktu; gecelerin karanlık saatlerini Innovindil ve Günbatımı'yla beraber bir ateşin önüne sımsıkı sokularak geçirmek zorunda kalıyordu. Mithril Salonu civarında hâlâ sonbahar olduğunu düşününce havadaki bu çarpıcı değişime inanamıyordu.

Yavaş ilerliyorlardı; günde en fazla birkaç kilometre gidebiliyorlardı ki buzlu zeminlere tırmanmak zorunda olduklarında bu kadarını bile yapamıyorlardı. Birkaç defa zorlu yamaçlarda Günbatımı'nın üzerine binip uçmayı denemişlerdi ama rüzgar, pegasusun güçlü kanatları için bile fazla tehlikeliydi. Bunun da ötesinde, çiftin istediği son şey, Gerti ve dev ordusu tarafından fark edilmekti!

Gri bir öğleden sonra dinlenmek ve öğle yemeği yemek üzere oturduklarında Drizzt, Innovindil'e, "Kaç gün geçti?" diye sordu.

"On altı?" diye cevapladı elf; Gerti'yi ne zamandır takip ediyor olduklarından Drizzt kadar bihaberdi.

"Sanki mevsimler boyu ilerlemişiz gibi hissediyorum," dedi drow.

"Dağlara hiçbir zaman yaz gelmez ve burada sonbahar ve ilkbahar alçak yerlerde kış olarak adlandırdığımız mevsime denktir."

Drizzt, Innovindil'in cevabıyla güneye baktı ve ne denli yükseğe çıktıklarını bir kez daha fark etti. Manzara önünde uzanıyor, yokuş aşağı iniyor ve çevreye öylesine yayılıyordu ki drowa, bölge yassılaşıyor gibi geliyordu. Bu manzarayı izleyen Drizzt, bölge pürüzsüz ve çıplak olsaydı oradan bir kaya yuvarlayabileceğin! ve kayanın doğrudan Mithril Salonu'na ulaşacağını düşündü.

"Bizden uzaklaşıyorlar," diye belirtti Drizzt. "Belki de yola koyulmalıyız."

“Parlak Beyaz’a gittiklerinden eminim,” diye cevapladı Innovindil. “Orayı bulacağımızdan şüphen olmasın. Günbatımı’nın sırımdayken devlerin barınağını defalarca gördüm.” Kuzeybatıyı, dağların doruklarını gösterdi. “Geçitleri aşabilecek miyiz ki?” diye sordu Drizzt; çelik renkli ve karın habercisi bulutlarla dolu gri gökyüzüne bakıyordu.

“Öyle ya da böyle,” diye cevapladı kadın. Drow, Innovindil’in kararlılığında, en az kendisinin ki kadar sabırlı ve kararlı çatık kaşlarında huzur buldu. “Gündoğumu’na iyi davranıyorlar.”

“Ayaz devleri güzelliği takdir eder.”

‘Ben de öyle,’ diye düşündü Drizzt ama bir şey söylemedi. Güzellik, güç ve kalp birliğini… Innovindil’e bakarken tüm bunları düşündü ama bu düşünce bir zamanlar tanıdığı başka bir dişiyi anımsamasına neden oldu. Drizzt aralarında çok fazla benzerlik olduğunu biliyordu ama bir o kadar fark olduğunu hatırlamak için Innovindil’in sivri kulaklarına, ince kaşlarına bakması gerekmiyordu.

Innovindil cansız ateşin yanından uzaklaşıp ayağa kalktı ve eşyalarını toplamaya başladı.

“Belki kar başlamadan önce aramıza mesafe koyabiliriz,” dedi kılıcını ve hançerini kuşanırken. “Bu rüzgarda fırtınanın içinde hareket etmemiz mümkün değil.”

Drizzt sadece başıyla onayladı ama Innovindil bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Drow, kadının işlerini yapmasını, bedeninin süzülüşünü, uzun altın renkli saçlarının rüzgarda salınışını hayranlıkla izledi.

Shallows’un düşüşünün hemen ardından yaşadığı günleri, mağarada saklandığı zamanları, ölü arkadaşının tek boynuzlu miğferini elinde yuvarladığı anları düşündü. O anların boşluğu, ne kadar ilerlemiş olduğunu hatırlatarak, varlığına bir kez daha saldırdı. Drizzt öfkeye ve acıya teslim olmuş, belki de hayatında ilk kez tamamen umutsuzluğa kapılmıştı. Innovindil ve Tarathiel sabırla, sükunetle ve yalın bir dostlukla onu o karanlıktan çekip çıkarmıştı. İçgüdüsel olarak kendini savunmaya kalkmasına, onları görmezden

gelmesine tahammül etmişlerdi. Ellifain'in ölümünü sorgusuz sualsiz kabullenmişlerdi.

Drizzt Do'Urden; Bruenor, Cattibrie, Regis ve Wulfgar'ın yerini dolduramayacağını biliyordu; o dörtlü, bir arkadaştan bekleyebileceği her şeyi kendisine sunuyordu. Ama belki de yerlerini doldurmak zorunda değildi. Boşlukları dolduramasa bile o boşlukların çevresindeki duygusal ihtiyaçlarını karşılayabilirdi.

Innovindil'in vaat ettiğinin bu olduğunu biliyordu. Ve bundan memnundu.

Kaer'lic, bozuk cüce aksanıyla, "Daha hızlı hareket et," dedi. Yüzeyde kaldığı zamanlarda birkaç sözcük kapmıştı ve sessiz harflerden oluşan yapısıyla drowun kendi dilini, özellikle de Kaer'lic'in akıcı olarak konuştuğu svirfneblini anımsatıyordu. Kurduğu cümle doğru olsun olmasın, ne demek istediğini belli etmek için zavallı Fender'in sırtına bir tekme savurdu ve öne doğru sendelemesine neden oldu.

Cüce neredeyse yere düşüyordu ama ölesiye yorgun olmasına rağmen inatçılığını koruyordu. Doğruldu ve çatık kalın kaşlarının ardındaki gri gözlerini kısarak tehditkar bir bakış savurdu.

Kaer'lic asasının sapını cücenin yüzüne indirdi.

Fender sertçe yere kapaklandı; kan kusuyordu ve hatta bir dişini tükürdü. Rahibeye bağırmak istedi ama ustaca kesilmiş boğazından çıkan tek ses bir hırıltı ve rüzgarın parşömen kağıtlarında salınışını andıran bir titremeydi.

"Nezaketini koru," dedi Tos'un, arkadaşına. "Onu ne kadar incitirsen harekete geçmemiz de o kadar zaman alır." Erkek drow cümlelerini tamamladıktan sonra alevler saçan bir at arabası ya da üzerine yüklenecek bir savaşçı ordusu ararcasına güneye baktı. "Zavallıyı ProffitTe bırakmalıydık. Troller onu yerdi ve bu da onun sonu olurdu."

"Ya da Leydi Alustriel ve ordusu, Proffit'i alt ettikten sonra onu kurtarırdı. Sence çevrede dolanan bir çift kara elf olduğunu

yumurtlaması ne kadar sürerdi?”

“O halde onu öldürmeli ve bu işi burada bitirmeliydik.”

Kaer’lic sustu ve arkadaşını süzdü. Yüz ifadesinin duyduğu hayal kırıklığını yansıtmasına izin verdi; onca yıl sonra Barrison Del’Armgo Evi, savaşçısından, çok daha fazlasını beklerdi.

“Obould ondan, bizim yararlandığımızdan daha fazla yararlanmayacak,” dedi Tos’un; ses tonu kararsızdı ve bu işten beceriksizce sıyrılmaya çalışıyor olduğunu bildiğim ele veriyordu. “Ve ork kralıyla değiş tokuş yapmaya ihtiyacımız yok; vereceğimiz haberlerden pek hoşlanmayacak bile olsa ona döndüğümüz için sevinecektir.”

“Proffit’in düşüşü ve Nesme’nin kurtuluşu onu öfkelendirecektir.” “Fakat haberle haberciyi ayrı tutacak kadar akıllıdır.”

“Anlaştık,” dedi Kaer’lic. “Ama Kral Obould’un hâlâ hayatta olduğunu, ordularının katledilip ezilmediğini varsayıyorsun. Bruenor Battlehammer’ın yeniden kral olduğu bir kuzey bölgesine gidiyor olabileceğimizi hiç düşündün mü?”

Bu huzursuz edici düşünce Tos’un’ün aklına elbette gelmişti. Kaer’lic’e bir bakış attı ve ayağa kalkmaya çalışan zavallı Fender’i tekmeledi.

“Donnia’yı tekrar gördüğüm zaman bizi bu korkunç yola düşürdüğü için ona tokat atacağım.”

“Eğer Donnia ve Ad’non’u yeniden görürsek korkarım kendimize yeni bir yol bulmamız gerekecek,” diye cevapladı Kaer’lic; vurgu cümlenin en önemli yeri olan ilk sözcükteydi. “Ya da belki de Obould baskılarına ve fetihlerine devam eder. Belki, Trollmoors’un kuzey kıyılarında olanlara rağmen, bu hiçbirimizin ummaya bile cesaret edemediği kadar iyi gider. Obould, Mithril Salonu’nu güven altına aldıysa Leydi Alustriel onu oradan çıkaracak birlikleri bulabilir mi ki?”

“En çok arzulanan olay bu mu?”

Bu soru aslında oldukça anlamsızdı ama Kaer’lic cevap vermeden önce Ork Krallığıyla son karşılaşmasını hatırladı. Tehlikeli olabilecek kadar kendine güvenen, buyurgan kral, Tos’un’la kendisinden ProffıtTe beraber güneye gitmelerini istememişti. Bunu emretmişti.

“Ne olacaksa olacak,” rahibenin verebildiği tek cevap oldu.

İlgisini yeniden Fender’e yöneltti, dizlerinin üzerinde duran cüceyi ayağa kaldırıp sertçe itekledi.

Kuzeydoğuda, bir günlük mesafede olan, FourthpeakTn parıldayan zirvesi gözüküyordu. Bütün cevapları oradaydı.

Dikenli zırhında hâlâ ork parçaları olan Thibbledorf Pwent T ciddiye almak oldukça zordu. Fakat pişmanlık ve umutsuzluk dolu bu anlarda Bruenor Battlehammer, ondan daha iyi bir arkadaş bulamazdı.

Pwent, Bruenor’a, “Nehir kenarını güneye kadar tutarsak Felbarrlılar ve diğer tüm müttefikler o lanet devlerden kurtulabilir,” diye sakince açıkladı.

İkili nehir kıyısında durmuş doğu kanadındaki çalışmaları izliyordu; Felbarrlılar bir köprünün temelini atıyordu. “Fakat hattımızı esnetebilecek miyiz?” diye sordu Bruenor.

“Pöh! Bu o kadar da uzun sürmez,” diye coşkulu bir cevap geldi. “Buranın güneyinde hiç aptal ork görmedim ve dağ nedeniyle batıdan da geliyor olamazlar. O köpeklerin gelebileceği tek yol kuzey.”

Bu sözler iki cücenin de dönüp dağ sırtına ve nehrin ucundan yuvarlanan kayalara bakmasına neden oldu. Orada fazlasıyla cüce vardı; Wulfgar ve Bruenor’un ele geçirdiği kuleden dik dağa uzanan bir duvar örüyorlardı. Amaç kendilerine yaklaşılma ihtimali olan bölgeyi mümkün olduğu kadar korumak ve böylece orkların üzerlerine yüklenmesini önlemekti. Duvar örülüp güçlendirildikten sonra kule bir çapa görevi görecekti ve böylece duvar da nehre kadar uzatılabilecekti.

Şimdiden kulenin doğusuna gözcüler yerleştirilmişti; bölge ölümcül oklarıyla bekleyen Aykorusu elfleri tarafından korunuyordu.

“Bir avuç lanet peri gördüğüme böylesi sevineceğim hiç aklıma gelmezdi,” diye homurdandı Pwent ve Bruenor’un yüzüne fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir gülümseme yayıldı; sözlerin doğruluğundan gülümseme gitgide daha da büyüdü. Nikwillig, Aykorusu elflerini güneye getirmemiş olsaydı Bruenor, cücelerin kazanamayacağını biliyordu. En iyi ihtimalle Mithril Salonu’na geri döner ve tünellerin güvenliğini sağlarlardı. En kötü ihtimalle her şeylerini kaybederlerdi.

Kral Bruenor, dışarı çıkmakla aldıkları riskin fazlalığını, üç cüce birliğinin ortasına geçip dağdaki kuvvetlerin güneyinde yer alan nehir kıyısında savaşıncaya kadar fark etmemişti. Kuzeyde yer alan Wulfgar, güneyde yer alan Pwent ve ana birlik ile Bruenor aldıkları pozisyonun aslında ne denli hassas olduğunu fark etmiş ve dışarı çıkmakla nasıl da büyük bir riske girdiklerini anlamıştı.

Her şeyi riske atmışlardı.

Geleceğe bakma, yola devam etme ihtiyacı duyarak, “Tekne nasıl hareket edecek?” diye sordu. Ne de olsa bir zafer kazanılmıştı.

“Salın su yüzünde salınmaması için Felbarrlılar onu bağlamayı düşünüyor,” diye açıkladı Pwent.

“Buranın güneyinde su oldukça dalgalı. İki ya da üç gün içinde onu kullanmaya başlayabiliriz. İnsanları Salon’dan çıkartır ve köprünün bu kısmını oluşturmaya başlayabilmek için uygun taşları karşıya taşıyabiliriz.”

“Ve tabii Kral Emerus’u karşıya geçirebiliriz,” dedi bir ses ve ikili kendilerine yaklaşan Jackonray Genişkemer’e döndü; savaş sırasında yediği bir mızrak yüzünden tek kolu askıdaydı. “Emerus geliyor mu?” diye sordu Bruenor.

“Neredeyse bin cücesini kaybetti,” dedi Jackonray üzgünce. “Hiçbir cüce kralı bu topraklan kutsamamazlık edemez.” “Benim rahiplerim bunu çoktan yaptı; nehri de kutsadılar,” diye teminat verdi

Bruenor. “Senin ve Emerus’un duaları o cesur cücelerin Moradin Salonları’na uzanan yolunu yalnızca daha kolay kılacaktır.”

“Senin oraya gittiğin söyleniyor,” dedi Jackonray. “Moradin Salonları’na yani… Masallardaki kadar büyük bir saray mı?” Bruenor yutkundu.

“Evet, kralım gözlerini Moradin’e dikti ve ‘O kokuşmuş orkları öldürmem için beni geri gönderin!’d edi,” diye kükredi Pwent.

Jackonray başıyla onaylayıp sırıttı ve Bruenor konunun üzerinde durmadı. Ölümüyle ilgili hikayeler anlatılıp durduğunu biliyordu; Cordio ve diğer rahipler bu hikayeleri herkese yayıyor ve haykırıyordu. Fakat Bruenor için bundan ötesi yoktu.

Sadece hikayeler… Sadece varsayımlar ve gösterişli tanımlar… Moradin’e gitmiş miydi?

Cüce kralı bunu gerçekten de bilmiyordu. Shallows’taki savaşı hatırladı. Cattibrie’nin uzaklardan, çok uzaklardan gelen sesini duyduğunu anımsadı. Sıcacık ve huzur dolu bir his yaşadığını hatırladı ama bunların hiçbiri pek net değildi. Shallows’taki felaketten sonra gördüğü ilk belirgin imge, sanki buçukluk ve sihirli yakut kolyesi onu derin uykusundan uyandırmak üzere ruhuna girmiş gibi, Regis’in yüzü olmuştu.

Bruenor konuşmaya yeniden kulak kabarttığında Pwent’in “Böyle bir eğlenceyi kim kaçırırdı ki” diyen sesini duydu. Jackonray’in onu dinlemediğini sadece öylece dikilip Bruenor’a baktığını fark etti.

“Muhteşem Kralınız Emerus’u görmekten şeref duyarız,” diye teminat verdi Bruenor ve bu sözleri üzerine Felbarrh cücenin rahatladığını gördü. “Ekibine elveda deyip, ben Mithril Salonu’nun şerefini sunduktan sonra, Felbarrh Nikwillig’i onurlandırabilir. Günü kurtaran Nikwillig’ti; buna hiç şüphe yok.”

“Kral EmerusTa yapacağın görüşme fazlasıyla ertelenmişti,” diye onayladı Jackonray. “Yakında Kral Harbroom’u da Adbar’dan buraya getireceğiz. O aptal orkların üç krallığa direnişini bir görelim!”

“Hepsini öldürün!” diye kükredi Pwent. İki arkadaşını heyecanlandırmış, yakınlarında bulunanların dikkatini çekmişti. Cüce olduklarından doğal olarakherkes bu tezahürata katıldı.

Herkes yeniden neşe içindeydi, tabii neşelenip tezahürata katılmak bir yana, bir daha hiç gülümsemeyen Cottie Cooperson hariç. Doğu kapısının açıldığı ve mültecileri Surbrin’in karşısına ve güneydoğunun uysal topraklarına geçirecek tekne yolunun yakında kullanılabileceği haberi tünellere yayıldı. Kış gelmeden önce herkes Gümüşay’da olabilecekti. Ve oradan da, baharda, dışarı çıkıp Mithril Salonu’nun karanlık taşlarından kurtulmuş olacaklardı.

Bu coşku koridor boyunca kollarında Colson’u taşıyarak yürüyen Delly Curtie’yi takip etti. İçeride tamamen gülümsüyor, diğerlerine destek olup omuzlarını sıvazlıyor, Cottie’ye hayatını yeniden kurabileceğinin, hatta belki daha çok çocuk sahibi olabileceğinin güvencesini veriyordu. Buna karşılık olarak, Cottie bir anlığına nemli bakışlarım yerden ayırdığında, kırgın ve biraz acı dolu bir bakış almıştı.

Dışarıda Delly gülümsemeyi başaramıyordu. İçerideyken tüm neşeyi desteklemişti ama dışarıda hepsi kalbini dağlıyordu. Yakında herkes Surbrin’e gidecek ve onu Mithril Salonu’ndaki dört insandan biri olarak yalnız bırakacaktı. Wulfgar’ı bulmak üzere özel odalardan birine girdiğinde metanetli bir ifade takınmayı başardı. Wulfgar basma kan lekeli bir tunik geçiriyordu.

“Senin mi?” diye sordu Delly aceleyle adamın yanma koştururken.

Bir eli barbarın kaslı bedeninde dolanıp ciddi bir yarası olup olmadığını kontrol ederken diğer eliyle Colson’u kalçasına doğru bastırıp sımsıkı tutuyordu.

“Orkların kanı,” dedi Wulfgar. Uzanıp Colson’u nazikçe kaldırdı. Çocuğu kaldırıp gözlerinin içine baktığında yüzü aydınlandı ve Colson kıkırdayıp kıpırdanarak, sevinçle parıldayan bir yüz ifadesiyle karşılık verdi.

Delly, suratsızlığına rağmen içten bir şekilde gülümsemesine engel olamadı. “Nehre uzanan bölgenin güven içinde olduğunu söylüyorlar,” dedi kadın.

“Evet, dağdan nehre uzanan alan ve tüm güney. Pwent ve çetesi orkların işini bitiriyor. Sabaha kadar tek bir canlı ork kalmayacak.”

“O zaman mı tekneyi harekete geçirecekler?”

Wulfgar kadının ses tonu karşısında duyduğu merakı göstermek üzere bakışlarını Colson’dan ayırdı.

Delly, sesinin fazla hevesli çıktığını biliyordu.

“Rehberlik edecek ipleri yarın bağlamaya başlayacaklar evet ama bu sürecin ne kadar zaman alacağını bilmiyorum. Yerle bir olmuş toprakların halkları yola çıkmaya can mı atıyor?”

“Bruenor baban olmasaydı sen de öyle olmaz mıydın?”

Wulfgar kadına bir kez daha şaşkınlığını gösterdi. Başıyla onaylamak üzereydi ama sadece omuz silkmekle yetindi. “Sen Bruenor’un çocuğu değilsin,” diye belirtti.

“Ama Wulfgar’ın karısıyım.”

Wulfgar, Colson’u kalça hizasına indirdi. Çocuk sızlanıp kıpırdandığında onu yere koyup gitmesine izin verdi. Delly’nin tam önüne geçip bakışlarını yüzüne dikti ve iri ellerini kadının narin omuzlarına yerleştirdi.

“Nehri geçmek istiyorsun,” diye bildirdi adam. “Benim yerim Wulfgar’ın yanı.”

“Ama ben gidemem,” dedi Wulfgar. “Obould’un pençesinden kurtulmaya başlıyoruz ve artık Mithril Salonu’nun kapılarının ötesinde bir yolumuz olduğuna göre arkadaşımın kaderini öğrenmeliyim.”

Delly, tüm bunları bildiğinden, adamın sözünü kesmedi. Wulfgar sadece durumun gerçekliğini doğruluyordu.

“Mithril Salonu’nun Surbrin yakasında kalan doğu bölgesi güven altında olduğunda, Kral Bruenor sana orada, güneşin altında çalışabileceğin bir yer bulacaktır. Cüceler gibi bir yapımız olmadığına hemfıkirim.”

“Duvarlar üzerime kapanıyor.”

“Biliyorum,” dedi “Wulfgar ve kadını kendisine doğru çekti. “Biliyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde yaza doğru olacağını umuyoruzsen ve ben görmek istediğin tüm şehirlere gideceğiz. Hapishane değil de evin olduğunu düşünmeye başladığında Mithril Salonu’nu seveceksin.” Cümlesini tamamladığında kadını kendine iyice çekip güçlü kollarını ona doladı. Kadını başından öpüp her şeyin düzeleceği sözünü fısıldadı.

Delly aklında yankılanan Kral Bruenor’un hakimiyetindeki bu dumanlı siyah tünellerden ayrılacak olan insanların neşe çığlıklarını bastıramasa da bu sözlere ve tavırlara minnet duydu.

Bunu Wulfgar’a anlatamayacağını biliyordu. Adam kendisini anlamak için çaba harcıyordu ve o da buna minnettardı. Ama eninde sonunda anlayamayacaktı. Onun hayatı Mithril Salonu’ndaydı. Sevgili arkadaşları oradaydı. Yaşam amacı oradaydı.

Delly’nin olmak istediği Gümüşay’da değil…

DOSTÇA BİR GERÇEKLİK DOZU

Cücelerin kutsal suyu yanlarında köpürürken iki bin kadeh şerefe kaldırıldı. İki bin Battlehammer cücesi; doğudaki ya da tünellerdeki işlerden bir süreliğine uzak kalabilen her cüce, “Mirabar BattlehammerlarTna!” diye haykırdı. Sonra hep beraber içkilerini kafalarına diktiler; sarı, kırmızı, beyaz, turuncu, siyah, kahverengi, gümüş rengi ve hatta yeşil sakallara köpük bulaştı.

Şerefe kadeh kaldırma işi sona erdiği an Pikel Bouldershoulder’dan “Oooo!” sesi yükseldi.

Ne Battlehammer ne de Mirabarlı olan Pikel bile Mirabar mültecilerinin şerefine Bruenor’un halkının düzenlendiği ve Cattibrie’ nin eksik kalmadığı bu kutlamaya kusursuzca uyum sağlamıştı.

Babasının kürsüsünün yanında salonda oldukça az sayıda bulunanyumuşak yastıklarda oturan kadın, önünde toplanan kalabalığın tuhaflığını düşündü. Onların çoğunu tabii ki Bruenor'un halkı oluşturuyordu; bir kısmı gölge ejderhası Shimmergloom'un gelişinden önce Mithril Salonu'nda yaşamış olan cücelerdi, diğerleriyse Buzyeli Vadisi'nde Kelvin'in Taş Anıtı'nın gölgesi altında birer Battlehammer olarak yetiştirilmişti. Ötekiler doğudan gelen, kendilerini Battlehammerlar kadar evlerinde hisseden Felbarrlılardı. Torgar ve ekibi, hatta Bekçi Vadisi'nin kuzey dağ yamacındaki kavgada veya kısa bir süre önce güneyde yaralananların bile çoğu oradaydı. Ivan ve Pikel Bouldershoulder da oradaydı, Battlehammer olmamalarına rağmen oradaki her cüce onların da klana dahil olmasını istiyordu. Gnom Nanfoodle orada, Regis, Wulfgar ve Cattibrie'nin yanındaydı.

Böylece Cattibrie hepsinin arasında bir kan bağı olmadığının farkına vardı fakat hepsinin ortak bir amacı ve çözümü olduğu şüphe götürmezdi. Tahtında oturan ve rahiplerin kutsal su olarak tanımladığı bal likörünü içen babasına baktı. Şerefe kadeh kaldırmasının ve duyduğu şükranın içten olduğunu biliyordu. Torgar, Shingles ve diğer Mirabarlılar'm gelişine ne daha çok minnet duyabilir ne de şu ankinden daha mutlu olabilirdi. Dağlık bölgenin kuzeyinden güneye kadar uzanan çalışmalarda kendilerini defalarca kurtarmışlardı. Bekçi Vadisi'nin kuzeyinde Banak Brawnanvil'le birlikte muhteşem bir savaş çıkarmış, Nanfoodle'ın dağ yamacındaki sihrini uygulayabilmesi için bölgeye iyice yerleşmiş olan orkları tünellerden atmışlardı. Korkunç kayıplar vermişlerdi ama bunun üstesinden tipik cüce metanetiyle gelmişlerdi. Verilen kayıplar zafere değerdi ve büyük bir zaferin dışında hiçbir şey kabul edilemezdi. Cattibrie hepsinin babasının bir yansıması olduğunu fark etti. Torgar'ın Mirabar'dan ayrılması, Felbarr Kalesi'nin nehrin karşısına geçmek için aldığı cesur ve belki hatalı karar, Bruenor Battlehammer'ın karakterinin birer parçasıydı. Cattibrie sevgili babasına bakarken sadece gülümseyebildi.

Sonunda bakışları kürsüden ayrılıp arabada oturmaktan çok yatıyor gibi gözüken Banak'a yöneldi.

Kadın, bu arabanın yakında, onun hapishanesi olmasından korktu. Belli bir amaç uğruna bedeninden vazgeçmişti her zaman iyimser olan Cordio bile cücenin yeniden yürüyebileceğinden şüphe ediyorduve işte orada durmuş kıllı, yaşlı yüzünün sakalları arasından kocaman bir gülümseme yayarak neşeyle içki içiyordu.

Cattibrie bunun bir Battlehammer olmak için iyi bir gün olduğuna karar verdi. Doğudaki kaçışta yaşanan trajediye, Mithril Salonu ve Surbrin arasındaki şüpheli duruma, her yönden bastıran ork sürüsüne, verdikleri korkunç kayıplara, sonsuza dek kaybettikleri arkadaşları ve haklarına rağmen Battlehammer olmak için iyi bir gündü.

Buna bütün kalbiyle inandı ve yumuşak yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde şaşırmadı.

Cattibrie şüphe duymaya başlamıştı.

Drizzt'i kaybettiğine inanıyordu ve bunu fark ettiği anda, sonunda her şeyi kendine itiraf edebildi. Onu diğerlerinden farklı sevmişti. O, tek başına kadını tamamlamış ve mutlu kılmıştı.

Aralarına fazlasıyla sorun girmişti; uzun ömürlülük, çocuk sahibi olma ve diğerlerinin düşünceleri hep oradaydı; hepsi kadının önünde yer alıyor ve onun çaresizce kaybolmasına neden oluyordu. Tüm bu hayali terslikleri fazlasıyla aptalca buluyor, hepsinin kafa karışıklığının ve kişisel yıkımın önemsiz işleri olduğunu düşünüyordu. Cattibrie yerdeyken ve çevresi goblinler tarafından sarılmışken, hayatının sona ereceğini düşündüğünde var olabileceğini hayal bile edemeyeceği bir boşluk hissetmişti.

Ölümlülüğünün farkına varışı onu, olması gereken düşüncelere yöneltmişti. Bu karmaşanın içinde kaybolup Drizzt'i kendinden uzaklaştırmıştı. Bu kargaşanın içinde kaybolan Cattibrie, geleceğin, yolcu için tasarlanmış dümdüz bir rotaya sahip olmadığını unutmuştu. Gelecek şimdinin tüm hareketlerinden, arzulanan rotayı izleyebilmek için bilinçsizce birbirine bağlanan seçim anlarından oluşuyordu. Her günü mümkün olan en iyi şekilde yaşamak pişman olmayacağı bir yaşam sağlayacaktı ve pişmanlık duyulmayan bir

hayat kaçınılmaz olan ölümü kabullenişin anahtarıydı. Ve şimdi Drizzt'i yitirmişti.

Cattibrie, hayatı boyunca bu yarayı sarabilecek miydi? "İyi misin?"

Wulfgar'ın sesi tatlı ve endişe doluydu, kadın bakışlarını ona yönelttiğinde adamın kendisine bakan mavi gözlerini gördü. "Zor zamanlar geçirdim," diye itiraf etti. "Çok kişi öldü." "Ya da kayboldu."

Wulfgar'ın yüzündeki ifadeden kadının ne demek istediğini anladığı anlaşılıyordu. "Yeniden dışarı çıkabiliriz," dedi adam, "ve böylece Drizzt'in de içeri girebileceğini umabilmeliyiz."

Kadın ona dimdik bakmaya devam etti.

"Öyle olmazsa da çıkar onu buluruz. Sen, ben, Bruenor ve Regis," diye açıkladı büyük adam. "Hatta belki Ivan ve Pikel'i de ava katılmaya ikna edebiliriz; tuhaf yaratık, biliyorsun kuşlarla konuşuyor ve kuşlar tüm bölgeyi görebilir." Kadın dimdik bakmaya devam etti.

"Onu bulacağız," diye söz verdi Wulfgar.

Salondan bir başka tezahürat yükseldi ve Bruenor, Torgar'a öne çıkıp tüm olup bitenler hakkında düzgün bir açıklama yapmasını bildirdi. "Seni buraya getirenin ne olduğunu bize anlat," dedi cüce kralı. "Bize tüm yolculuklarını anlat." Wulfgar'ın gülümsemesi Cattibrie'ye baktığı anda yok oldu; kadın dalgındı, acı dolu ve uzak bir ifadesi vardı. "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu adam.

"Kemiklerimin sızlamasına neden olacak kadar yorgunum," diye cevapladı kadın.

Büyük bir çaba harcayarak kadın iskemleden kalktı ve Cordio'nun kendisi için yaptığı koltuk değneğine yaslandı. Ayaklarını sürüyerek adım atmaya başladı ama Wulfgar onu yakaladı. Basit ve zahmetsiz bir hamleyle iri adam kadını kollarına aldı.

Kürsüdeki Bruenor, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Önündeki Torgar dikkat kesilmiş dinleyicilerine olanları açıklıyordu.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, hepsi bu," dedi Cattibrie.

Bruenor bir süre endişeyle baktıktan sonra başıyla onaylayıp yeniden Torgar'a döndü.

Cattibrie koltuk değneğini bedene yapıştırıp başını Wulfgar'ın güçlü kollarına dayadı. Gözlerini kapayıp adamın kendisini kutlamanın dışına taşımasına izin verdi.

Delly Curtie, dinleyicilerin olduğu odaya tüm iyi niyetiyle, Wulfgar'ın her zaman evi olarak adlandırdığı ve adlandıracağı yere ayak uydurmaya kararlı bir şekilde ilerledi. Attığı her adımda gözlerini fal taşı gibi açıp Luskan'dan kendi isteğiyle ayrılıp Wulfgar'ın peşine düştüğünü söyleyip durdu. Kendi ırkındansa cücelerin yanında huzur bulup evinde hisseden bir adamla sorumluluklarının ilişkisini çevreleyen konuların ötesine uzandığını kendisine hatırlattı. Colson'un varlığını, kızın iyiliğini göz önünde bulundurması gerektiğini düşündü. Bir orta yol bulabileceğine karar verdi. Wulfgar'ı Mithril Salonu'nun dışına mümkün olduğu kadar çok çıkaracak, komşu halklarla ve özellikle de insan topluluklarıyla uzun süre vakit geçirecekti.

Diğer taraftan, bekleme odasının labirentlerinin arasından ilerleyen birinin varlığını gördü ve endamından, onun Wulfgar'dan başkası olamayacağını düşündü. Adımları hafifledi. Göreceli olarak savunulmaz teorisini işleme koyabilirdi.

Bir yarım kapıya gelip rahiplerin içki yapımında kullandığı devasa fıçılardan birinin etrafından dolandığında Delly adamı bir kez daha ve bu kez daha net gördü.

Adamın kendisini görmediğini biliyordu çünkü Wulfgar taşıdığı kadına bakıyordu.

Delly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendisini mayalı içki fıçısının arkasına attı. Sırtını fıçıya dayayıp ani acı karşısında gözlerini sımsıkı kapadı. "Wulfgar ve Cattibrie'nin yanından geçişini duydu, küçük odadan çıkıp yollarına devam edişlerini izledi. Kadın nefesini dışarı verdi ve eriyip zemine yapışıyormuş gibi hissetti. Leydi Alustriel'in, Surbrin'in karşısına geçmek için tekneleri beklemesi gerekmiyordu. Büyü sanatlarında ve politikada tüm dünyadaki herkesten daha yetenekli olan uzun boylu, güzel kadın,

cücelerin itişip kakışmasını ve dağ sırtındaki pozisyonlarını koruyan Aykorusu elflerinin neşeyle kendisini selamlamasını sağlayarak, alevler saçan at arabasını Mithril Salonu'nun açılmış doğu kapılarının hemen dışındaki düz zemine indirdi. Alustriel arabadan indi ve elini sallayarak aracının duman çıkararak yok olmasını sağladı. Siyah cübbesini düzeltti ve hassas ama kararlı yüzüne ağırbaşlı bir ifade verirken uzun gümüş rengi saçlarını taradı. Bunun kolay bir ziyaret olmayacağını biliyordu ama bu 235 &r ziyareti arkadaşı Bruenor'a borçluydu. Attığı her adımda büyük bir azim gösteren Alustriel kapıya doğru yanaştı. Cüce muhafızları onu memnuniyetle kabul edip yana çekilirken içlerinden biri kadının gelişini Bruenor'a haber vermeye gitti. Cüce kralını, iki cüce ve bir elfin yanında buldu; Kral Emerus Warcrown'un gelişi için planlar hazırlıyorlardı. Kadın kapıda belirince dördü de ayağa kalktı, hatta Bruenor nazikçe eğilip selam verdi. "Sevgili Kral Bruenor," dedi Alustriel. "İyi olduğunu görmek oldukça neşe verici bir his. Ölüm haberini almıştık ve inan ki sevgili halkların topraklarına bir kasvet çökmüştü."

"Pöh! Onlarla biraz alay edip eğlenmek gerek, bilirsin," diye cevapladı Bruenor göz kırparak.

"Dönüşümü çok daha şaşırtıcı ve ilham verici kılıyor."

"Bruenor Battlehammer'ın bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan şüpheliyim." "Her zaman nazik biriydin öyle değil mi?"

Alustriel sessizce başıyla onayladı.

"Sana Felbarrh Jackonray ve Tred'i takdim edeyim," dedi Bruenor cüceleri işaret ederek, Gümüşay'ın muhteşem Leydi'sini selamlamaya çalışırken ikisi de neredeyse yere düşüyordu. "Bu da Aykorusu'ndan Hralien. Ben ve ekibim bir avuç elf gördüğümüzde bu kadar sevineceğimizi hiç düşünmezdik!"

"Birlikte göğüs geriyoruz," diye cevapladı Hralien. "Aksi takdirde hepimiz, adı Obould olan karanlığa gömülürüz." "Evet ve gelmeye karar verdiğin için memnunum sevgili Leydi," dedi Bruenor, Alustriel'e. "Kokuşmuş troller üzerinde kazandığın zafere tanıklık

eden Mirabarlı Torgar yeni döndü; senin ve Sundabar’m geride kalmaya karar verdiğinizi söylüyor.”

“Korkarım söyledikleri doğru,” diye itiraf etti Alustriel.

“Evet, kışı beklemek istiyorsun ve bunu tartışacak değilim,” dedi Bruenor. “Fakat bahar planlarımızı bir an önce yapmak akıllıca olacaktır. Beş orduyu çalıştıran şaşırtıcı bir gnomumuz var.” Alustriel’in söylediği her söze başını sallayarak karşılık verdiğini görünce sustu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Bruenor.

“Torgar’ın sana söylediği şeyi onaylamaya geldim dostum,” dedi Alustriel. “Obould’u olduğu yerde tutacağız ama Gümüşay, Everlund ve Sundabar şu an ona bir savaş açmayı düşünmüyor.” Bruenor çenesinin yere çarptığından emindi; ağzı o denli açılmıştı.

“Sizin savaş alanına çevirdiğiniz bölgenin üzerinde dolaştım ve bu ork kralının akıllı biri olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bile ekibini güçlendiriyor; savaşçılarını her dağ tepesine koyup toprağın her karışında inatçı bir savunma hazırlıyor.”

“Ondan tam şu anda ve burada kurtulmamız için bir başka sebep daha,” diye belirtti Bruenor ama Alustriel bir kez daha başını salladı.

“Korkarım bedeli çok ağır olacaktır,” dedi kadın.

Bruenor sesindeki alaycı tona tamamen engel olamadan, “Fakat Nesme’nin yardımına koştun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Trolleri bataklıklarına geri gönderdik evet. Fakat onlar Mithril Salonu’na kuzeyden saldıran birlikler kadar zorlu değildi. On binlerce ork Obould’un çağrısına kulak verdi.”

“Silahlarını sana ve senin değerli Gümüşay’ma çevirecek olan on binler!”

“Belki,” dedi Alustriel. “Ve o zaman bile inatçı ve kararlı bir savunmayla karşılaşacaklar. Obould bastıracak olursa bizim

seçtiğimiz topraklarda savaşacak, kendi seçtiği değil. Onunla bizim duvarlarımızın arkasında çarpışacağız onunkilerin değil.”

“Peki, beni ve halkımı burada yalnız mı bırakacaksın?”

“Hiç de değil,” diye ısrar etti Alustriel. “Nehre giden yolu açtın; Gümüşay’ın buna yardımcı olacak birlikle gelmesini dilerdim.”

“Gelseydi nehrin dibinde yüzlerce Felbarrh yatıyor olmazdı,” dedi Tred; ses tonu Alustriel’in şaşırtıcı tutumundan en az Bruenor kadar hoşnutsuz olduğunu gösteriyordu.

“Bunlar yorucu zamanlar,” dedi Alustriel. “Durumu olduğundan daha iyi göstermeye kalkacak değilim. Buraya Gümüşay ve Sundabar adına bir öneride ve sözde bulunmaya geldim. Surbrin’in karşısına köprü kurmanıza, onu savunmanıza ve Mithril Salonu’nun doğu kapılarını açık tutmanıza yardım edeceğiz. Kapının kuzeyindeki dağ sırtında bir takviye birliği oluşturduğunuzu görüyorum; oraya okçular ve mancınıklar göndereceğim. Savaşçılarınızla omuz omuza çarpışmaları için yanınıza yaklaşmaya cüret edecek herkese ateş topu atacak olan büyücüleri yönlendireceğim.”

Bu sözler üzerine Bruenor’un çatık kaşları biraz düzeldi; yalnızca biraz… “Beni iyi tanırsın Bruenor Battlehammer,” dedi Gümüşay’ın Leydi’si. “Drowlar, Mithril Salonu’na yürüdüğü zaman şehrim senin yardımına geldi. O savaşta kaç Gümüş Muhafızı Bekçi Vadisi’ne düştü?”

Bruenor geri çekildi ve ifadesi yumuşadı.

“Tıpkı senin dilediğin gibi Obould’un ve beraberindeki ork belasının bu topraklardan ebediyen silinmesini istiyorum. Ama onları gördüm. Size karşı birleşen düşmanın büyüklüğünü hayal bile edemezsiniz. Felbarr ve Adbar’m bütün cüceleri, Gümüşay, Everlund ve SundabarTn bütün savaşçıları birleşip yanınıza gelse bile zafer kazanabilmemiz için her birimizin beşer ork öldürmesi gerekir. Üstelik o zaman bile Obould’un birlikleri günden güne çoğalır, Dünyanın Omurgası’ndaki her delikten yeni orklar çıkar.”

“Bunu rağmen onun, olduğu yerde kalacağını düşünmüyorsun ya?” diye sordu Bruenor. “Orduları çoğalıyorsa ne kadar beklersek… Ne kadar beklersen sayıları o kadar artar.”

“Seni terk etmedik dostum, hiçbir zaman da terk etmeyeceğiz,” dedi Alustriel. Bruenor’a doğru bir adım atıp elini nazikçe cücenin omzuna koydu. “Mithril Salonu’nun aldığı her yara bölgedeki tüm iyi halkların yüreklerini kanatıyor. Sen teşvik edici, karanlığa gömülmüş yöredeki tek parlayan ışık olacaksın. O ışığın kararmasına izin vermeyeceğiz. Hayatımız pahasına Kral Bruenor, dostum, sizin yanınızda savaşacağız.”

Leydi Alustriel’den duymak istediği bu değildi ama duyabileceği tek şey buymuş gibi duruyordu; ve doğrusunu söylemek gerekirse, Torgar’ın Alustriel’in niyetiyle ilgili getirdiği tatsız haberler göz önünde bulundurulunca bu beklediğinin de ötesindeydi.

“Bırak kışı atlatalım,” diye sözünü tamamladı Alustriel, “ve baharın neler vaat edeceğini görelim.”

GERTİ’NİN KAPI ZİLİ

Kar etraflarını kuşatıyor hem Drizzt’in hem de Innovindil’in eğilmesine, rüzgarın onları savurmasına engel olmak için yana yatmalarına neden oluyordu. Drow yola öncülük ediyor, devlerin bıraktığı iz şimdilik kolaylıkla seçilebildiğinden; ama bunun uzun sürmeyeceğini bildiğinden elinden geldiği kadar hızlı hareket ediyordu. Drizzt, parmaklarını giysisinin kollarına sokup duruyor, yumruk yapıyor, sonra parmaklarını yeniden açıyor, soğuktan korunmak için boşuna çabalayıp duruyordu. Innovindil Parlak Beyaz’m; Gerti’nin evinin uzak olmadığını söylemişti. Drow bu tipiye ne kadar dayanabileceklerini bilmediğinden bunun doğru olduğunu umuyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde izler tamamen yok olmuştu ve Drizzt iz sürme kabiliyetine dayanan içgüdüleriyle ilerlemeye başladı. Mümkün olduğu kadar metanetle hareket etti ve sadece dev kervanını yana saptıracak yuvarlanan kayalar ya da dar, derin vadilerle karşılaştığı zaman rota değiştirdi.

Bu iri kayalardan birinin çevresinde drow, doğru tahminlerde bulunduğunu fark etti; sığ bir vadinin ortasında yarı yarıya gömülmüş ve yeni düşen karın altından hâlâ buharı süzülen bir gübre yığını vardı. Drizzt oraya yönelip gübrenin üzerine eğildi. Eldivenli elini uzattı ve hepsini teker teker inceleyerek parçalan birbirinden ayırdı.

“Dışkıda kan yok,” dedi yanına çömelen Innovindil’e. “Bastıran kara kışa rağmen Gündoğumu iyi yemek yiyor,” diye onayladı elf.

“Gerti ona değerli bir evcil hayvan gibi davranıyor,” dedi drow. “Bu iyiye işaret.” “Pegasusu bize pek de kolay vermeyeceğini artık biliyor olmamızın dışında.”

“Bundan hiç şüphemiz yoktu,” dedi Drizzt. “Buraya arkadaşımız için savaşmaya geldik ve de aynen öyle yapacağız.” Bu yemini ettikten sonra Innovindil’in güzel yüzüne baktı ve kadının sözlerine minnet duyduğunu anladı. “Haydi,” diye teklif etti ve yola koyuldu.

Innovindil, pegasusu harekete geçirmek için Günbatımı’nın yularına sıkıca asıldı ve onu canlanmış adımlarıyla izledi. Yine de bu pek uzun sürmedi. Fırtına yoğunlaştı, kar o denli şiddetliydi ki Innovindil ve Drizzt, içlerinden birisi diğerinden birkaç adım uzaklaştığında birbirlerini göremiyordu.

Doğudaki bir dağ kolunun çevresinden geçtiklerinde bir süreliğine rahatladılar; rüzgar kuzeybatıdan esiyordu ve dağlar, esintinin üzerlerine geleceği yolları birden kapamıştı. Drizzt elini çıplak bir kayaya koyup derin bir soluk aldı.

“Uygun bir çıkıntı bulabilirsek belki de fırtına dininceye kadar konaklayabiliriz,” diye önerdi; rüzgara baskın çıkabilmek için bağırmak zorunda kalmadan, kısık sesle konuşabildiği için memnundu.

Yeniden derin bir nefes aldı ve başındaki donmuş başlığı çıkardı. Yüzündeki karları silkeledi ve kaşlarının donmuş olduğunu fark edince istemsizce kıkırdadı. Dönüp arkadaşına baktığında kadının kendisiyle hiç ilgilenmiyor olduğunu gördü.

“Innovindil?” diye seslendi.

“Gerek yok,” diye cevapladı elf. “Kamp kurmaya yani.”

Gözleri Drizzt’in gözleriyle birleşti ve onu yolun karşısına bakmaya teşvik etti.

Kayadan oluşan duvar kuzeye doğru biraz devam ediyor sonra yeniden doğuya kıvrılıyordu. O yüzeyde, kendilerinden birkaç yüz metre ileride, Drizzt karanlık bir yarık ve kayanın arasında bir mağara ağzı gördü. “Parlak Beyaz?”

“Evet,” diye cevapladı Innovindil. “Bu denli lafı edilen bir yer için biraz meziyetsiz bir giriş.”

İkili nefeslerini tutup bir süre orada öylece bekledi.

Innovindil sonunda, “Bir plan?” diye sordu.

“Gündoğumu orada,” diye cevapladı Drizzt. “Dolayısıyla içeri gireceğiz.” “Öylece elimizi kolumuzu sallaya sallaya yürüyecek miyiz?”

“Kılıçlarımız çekili olacak tabii ki.” Arkadaşına dönüp sırıttı.

Oldukça basit bir şekilde anlatmıştı çünkü aslında bu kadar basitti. Gündoğumu için gelmişlerdi ve Gündoğumu Parlak Beyaz’daydı. Böylece toparlanıp karın çok yoğun olmadığı dağ sırtına yaklaşıp yola devam ettiler.

Mağara girişine bir düzine ya da ona yakın bir adım kala Drizzt, Innovindil’e geride durmasını işaret edip ileri doğru emekledi. Doğrudan mağaranın ucuna geldi, sonra yavaşça eğildi, döndü ve gözlerini içeri dikti.

Mağara ucundan yavaşça neredeyse altı metre genişliğe uzanan bir tünelin içine süzüldü. Derin ve düzenli bir soluk duyan drow olduğu yerde dondu. Çabucak diğer duvara doğru hareket ettikten sonra bir oyuğa doğru süründü. İçeride oturan elleri başının arkasında duran, her horultusunda dudakları sarkan bir dev, sırtını duvara yasladı. Öne uzattığı bacaklarının arasında devasa bir balyoz vardı, ucuna keskin, kıvrık gagası olan kusursuz bir kartal başı şekli verilmişti.

Drizzt içeriye doğru emekledi. Devin horultusundan, uyuduğunu anlamış ve yaratık onun farkına bile varamadan boğazını kesebileceğini düşünmüştü. Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, bilinçsizce palalarını uzağa ittiğini fark etti. Nazikçe, fakat fazlasıyla çaba harcayarak, balyozu devin kucağından kaldırdı. Yaratık horlayıp homurdandı, bir elini aşağı indirip yana döndü.

Drizzt oyuktan ayrılıp yeniden InnovindüTe Günbatımı'nın kendisini beklediği mağara girişine döndü.

Balyozu güçlükle tutuyor gibi gözükse de, “Güzel silah,” diye fısıldadı.

“Kullanıcısını öldürdün mü?” diye sordu elf.

“Derin bir uykuda; bizim için tehlike oluşturmuyor.”

Innovindil'in meraklı bakışları Drizzt'e yaptığı seçimin tuhaflığını anımsattı. Neden devi öldürmemişti ki? Ölümüne savaşılacaklardan bir kişi eksilmez miydi?

Yine de sadece omuz silkerek cevap verdi, parmağını büzülü dudaklarına götürdü ve elfe sessizce kendisini izlemesini işaret etti.

Üçlü, koridorun karşı tarafındaki oyuğu geçti. Birkaç adım uzaklıkta tünel birden sağa kıvrılıyordu ve oradaki tavan daha da yukarı çıkıyordu. Üçlünün biraz uzağında gökyüzünün doğal ışığı parıldıyor, on beş metre ya da az daha ileride fırtınalı günün gri ışığı içeri doluyordu. Zemin kaygandı ve bazı yerler karla kaplıydı. Uzakta bir çift büyük kapı hayal meyal seçiliyordu.

“Kilitli olmadıklarını ve iyice yağlandıklarını umalım,” diye sessizce belirtti Innovindil.

Üçlü, beraber hareket etti; Günbatımı'nın her adımı takır tukur sesler çıkarıyor ve bu keskin yankılar ikiliyi fazlasıyla geriyordu. Hem drow hem de elf, pegasusu dışarıda bırakmayı düşündü ve korkunç fırtına olmasaydı bunu kesinlikle yaparlardı.

Drizzt kulağını kapıya dayadı ve kapı koluna elini uzatmaya cüret etmeden ya da neredeyse cüret etmeden önce uzun bir süre

bir ses gelip gelmediğini duymaya çalıştı. Tam elini, başının biraz yukarısında olan zile uzattığında iç tarafının düzgün olmadığını ve hatta bir tarafın özellikle keskinleştirildiğini fark etti. Elini çabucak çekti.

“Tuzağa mı düşürüldük?” diye sordu Innovindil.

Drizzt bilmediğini belli etti. Pelerinini çıkardı ve bir elini giysi kolunun altına gizleyebilmek için büyülü zırh gömleğini gevşetti. Yeniden uzanıp yavaşça kapı kolunu kavradı. Kulpun keskin ucunu gömleğinin altından bile hissedebiliyordu. Bir tuzak olma ihtimaline karşı avucunun yaralanmaması için büyük bir dikkatle tutuş açısını değiştirdi.

“Savaşmaya hazır mısın?” diye sordu arkadaşına ve Buzölüm’ü sol eline aldı. Innovindil başıyla onayladığında Drizzt derin bir nefes aldı ve kapıyı araladı. Hemen ardından elini sol kalçasındaki Parıltı’ya uzattı.

Fakat ikiliyi karşılayan görüntü ellerinin neredeyse anında rahatlamasına neden oldu. Sıcak bir parıltı açık kapıdan içeri süzüldü. Kapının ilerisinde, hepsi mat ve karlı olmayıp ışıldayanbuzlardan yapılmış olan sayısız duvar ve bölmenin üzerinde kusursuzca yansıyan ışık fazlasıyla yansıtıcı ve saydamdı. Görülebilir her açıda drow, elf ve pegasus görüntüleri vardı.

Drizzt öne doğru bir adım attı ve Drizzt yansımalarından oluşan bir denizin içinde kayboldu. Tüm bölmeler, içine bir devin girebileceği kadar genişti ve bir labirenti andırıyordu. İlk şoku atlatan Drizzt’in beyninde tehlike çanları çaldı.

Innovindil’i çabucak kendisini izlemesi ve hızla ileri hareket etmesi için kışkırttı.

Sonunda parlak buz duvarlarının dört yol ağzında duran Drizzt’e yetiştiğinde, “Ne oldu?” diye sordu. “Bu bir savunma,” diye cevapladı Drizzt.

Çevreye iyice bir bakıp korkularını doğruladı. Duvarlarla büyük bir tezat oluşturan ve içinde taş yokmuş gibi duran boş taş zemini

fark etti. Yüksek tavandaki sayısız deliğe baktı; hepsinin, şafak vaktinden gün doğumuna kadar bütün ışıkları içeri alacak şekilde odanın kuzeyinde doğudan batıya doğru stratejik olarak yerleştirilmiş olduğunu anladı. Sonra geniş odaya yayılan bu imgeleri izledi. Duvar boyunca herhangi bir yerde yer alan bir nöbetçi, işgalcileri kolaylıkla fark ederdi.

Drizzt, aynalardan oluşan bu salonun belli bir amaç uğruna sihirle yaratıldığını biliyordu.

Kıpırdandığı anda, “Hızlı hareket et,” dedi drow.

Eğilip labirente doğru daldı; nöbetçilerin aklını karıştıracak yansımalar yaratacak koridorlar bulmaya çalışıyordu. Salonu izleyen muhafızların, tüneldeki gibi, pek de tetikte olmadığını ummak zorundaydı.

Alarm boruları çalmadı ve hiçbir kükreme duyulmadı. Hiç değilse bunun iyiye işaret olduğuna inanabilmeliydi. Keskin bir dönemeçte drow birden durdu ve tam arkasındaki Innovindil’le Günbatımı onu neredeyse yere seriyordu.

Yine de Drizzt, çarpmanın verdiği enerjiyi kontrol edip kendini tutmayı başardı ve bir adım daha atmak, mağaranın doğu ucundaki açıklığa, yirmi adımlık sınıra basmak istemediğinden öne doğru gitmek yerine yana kaydı. Orada bir nehir vardı ve üstü buzla kaplı olmasına rağmen Drizzt, donmuş yüzeyin altında akan suyu görebiliyordu.

Drow yolun karşısında ve sol aşağısında başka bir tünel daha olduğunu fark etti. Innovindil’e kendisini dikkatlice takip etmesini işaret ettikten sonra çıkış tünelinin karşısında durarak nehir kıyısına doğru yavaşça ilerledi. Tepesinde kalın bir ip olduğunu gördü; bir devin erişebileceği mesafedeydi, belki bunu karşıya geçmek için kullanıyorlardı. Günbatımı’nın toynak seslerini duydu ve dönüp baktığında Innovindil’in pegasusa binmiş olduğunu gördü; çıkış tüneline dalabilmesi için uygun bir açı oluşturmuşlardı. Drizzt sırıtıp kadının arkasına tırmandı ve elf, Gündoğumu’nu harekete geçirmek için hiç vakit kaybetmedi; pegasusun kanatları havayı hızla dövüyordu. Attan çok bir geyiğinkini andıran bir zarafetle

Gündoğumu donmuş nehrin karşısındaki tünele tırmandı ve Innovindil kanatlı atı alelacele durdurdu.

Drizzt hızla aşağı indi, Innovindil de onu izledi.

“Sence burada olduğumuzu biliyorlar mı?” diye sordu ay elfi. “Fark eder mi?”

Bundan sonra koridorlar daha sıradan, geniş, yüksek, dolambaçlı, labirentvari, pek çok dönüşü ve yan patikası olan yapılara dönüştü. Parlak Beyaz’ın büyüklüğü Drizzt’i şaşırttı ve kalkıştıkları işin ciddiyeti gözünü korkuttu. “Guenhwyvar, Gündoğumu’nun kokusunu alır,” dedi belindeki figüre uzanırken.

“Bence senin kokunu daha iyi alır,” diyen ve Innovindil’e ait olmayan bir ses duyuldu; bir elfe ait olamayacak kadar derin ve uğultuluydu.

Drizzt ve arkadaşı yavaşça döndü, Günbatımı toynaklarını taşa sürüdü.

Bir çift ayaz devi altı metre arkalarında sakince duruyordu; bir tanesinin eli kalçalarındaydı, diğeri ise sağ elinde tuttuğu devasa çekiçle sol avucuna hafifçe vuruyordu.

“Hatun Gerti için ikinci bir pegasus getirmişsiniz,” dedi dişi olanı. “Memnun olacaktır; belki sizin çabucak ölmenize izin verecek kadar hoşnut kalacaktır.”

Drizzt başıyla onaylayıp, “Evet, Gerti’yi memnun etmeye geldik tabii. En büyük arzumuz bu,” dedi.

Cümlesini tamamladığı an Günbatımı’nın kalçasına vurdu ve Innovindil pegasusu havaya kaldırdı.

Drizzt onları izlemek üzere döndü, birkaç adım attı sonra arkasındaki devlerin hücuma geçtiğini duydu, çabucak yeniden onlara yöneldi ve öfkeyle gürleyerek saldırdı.

“Drizzt!” diye haykırdı Innovindil; kadının ses tonundan az sonra devlerle karşılaşmak üzere olduğunu anladı.

Hiçbir şey düşüncelerinden daha uzakta olamazdı.

Çekiç tutan deve yöneldi ve yaratık çekici sallamaya başladığında sağa, ikinci deve doğru kaydı.

Birinci dev saldırısına devam etmeyecek kadar akıllıydı; bu, muhtemelen kendi arkadaşına zarar verecek bir saldırı olacaktı. Fakat dişi dev, Drizzt'e uzandığında drow yeniden birinciye doğru döndü; sihirli halhallarından hız alan ayakları neredeyse seçilemez olmuştu. Yuvarlandı ve takla atarken yana doğru kaydı. Böylece sağa geçmiş ve devlerin arasından sıyrılmıştı. İki dev de onu yakalamak üzere birer hamle yapıp sallandı, hatta yarı yolda kafalarını birbirlerine çarpmasalardı dişi olanı neredeyse bunu başaracaktı.

İkisi de homurdandı ve doğruldu, böylece Drizzt kaçtı.

Fakat bir sonraki koridorda sadece on adım atmışken drow, başka devlerin seslerini duydu ve bir devle karşı karşıya kalmamak için başka bir dikey koridora dalması gerekti.

"Açmaz değil," diye fısıldadı drow; bu körlemesine daldığı her yerde mırıldandığı bir dua sayılırdı.

Çok geçmeden kenarlarında farklı şekil ve büyüklükte heykellerin olduğu daha geniş bir koridora geldi. Birkaç tanesi taştan olsa da çoğunluğu buzdan yapılmıştı. Bazıları dev ebatlarındaydı ama çoğunluğu bir insan ya da elf endamına sahipti. Detaylar ve işçilik, cüce taşlarındaki kadar ustacaydı ve bu sanat eserlerinin zarafeti drowun dikkatinden kaçmadı; heykeller pekala Menzoberranzan'a ya da bir elf kasabasına ait olabilirdi.

Fakat arkasında ve önünde devlerin ve uçsuz bucaksız görünen yapının içinde yankılanan boruların seslerini duyduğundan durup heykelleri takdir etmek için pek az zamanı oldu.

Pelerinini omuzlarına çekti ve yana, elf boyutundaki heykel kümelerine yöneldi.

Innovindil sadece yerdeki taşların üzerinde kalmayı ve buzda hareket etmek mecburiyetinde olmamayı dileyebilirdi; çevresinde

koşturan devlerin arasında kalan Günbatımı'nın hızını kesmek zorunda kalacaktı. Bazen dönüp bir diğerine koşarak, yeniden dönmeye niyetlenip karşısında düşmanlar bularak bir koridordan öbürüne hareket edip durdu. Körlemesine ilerlemek elfin elinden gelen tek şeydi. Ya da körlemesine savaşmak… Arada sırada hız kazanmak için pegasusu havaya kaldırıyordu.

Yine de havadayken dikkatli olmak zorundaydı; Günbatımı keskin, dik açılı dönüşleri kontrol edemezdi. Innovindil önünü ve arkasını kolladı ve sürekli havaya baktı. Tepesindeki tavanın açılmasını ve böylece Günbatımı'nı hafifçe uçurmayı dileyip duruyordu; hatta belki bir bacadan geçip gökyüzüne bile çıkarlardı. Köşede, elf ve pegasusu neredeyse bir taş duvara çarpıyordu; dönüş açıları doksan dereceden fazlaydı. Günbatımı aniden durabilmek için kaymış ve Innovindil pegasusu geri çektiğinde taşı yalayıp geçmişti.

Tekrar düzene geçtiklerinde Innovindil nefesini tuttu ve atı yeniden koşması için yönlendirdi. O hareketsizlik anının kendisini saldırıya açık bıraktığını biliyordu.

Böylece bir önceki koridordan kendisine doğru dev uzun, şekillibir buz mızrağının uzandığını gördüğünde pek de şaşırmadı. İçgüdüsel olarak eğildi, aksi takdirde şişlenecekti. Bu kıl payı kurtulduğu hamleyle bile elf neredeyse yerinden olacaktı; mızrak, kadının üzerindeki taşa çarpıp parçalanmış ve böylece başına buz parçaları yağmıştı.

İnatla yerini koruyan Innovindil, topuklarını Günbatımı'nın böğrüne vurdu ve atı koşmaya teşvik etti. Yan arkasından, mızrağın geldiği yerden bir haykırış yükseldi ve bir şekilde elf diline benzeyen ayaz devlerinin dilini yeterince anlayan kadın, bir dişi devin mızrak fırlatıcısını azarladığını fark etti.

“Gerti'nin yeni hayvanına zarar vermek mi istiyorsun?”

“Pegasustan mı yoksa elften mi bahsediyorsun?” diye cevapladı dev; gürleyen sesi Innovindil'in arkasındaki kayalarda yankılanıyordu.

“İkisi birden olsun!” diye güldü dişi olanı. Ses tonları, bir şekilde Innovindil’in, mızrağı göğsüne yemesinin çok daha iyi olacağını düşünmesine neden oldu.

İki dev, koridorun aşağısına daldı, bir tanesi aniden sola dönüp zafer çığlığı atıncaya kadar yan koridora sadece arada bir göz atıyorlardı.

Heykelin üzerindeki pelerini fark eden diğeri de, “Akıllı!” diye bağırdı; pelerin taşa oyulmamıştı, sadece bir kumaşın sallanabileceği gibi kıvrılıp salınıyordu.

Yana doğru tek bir adım atan ilk dev, ağır bir sopayı pelerinin üzerine savurdu. Giysinin altındaki heykel tuzla buz oldu.

“Oh! Mardalade’in eserini parçaladın!” diye bağırdı diğeri. “Ddrow?” diye kekeledi ilki ve sopasını bıraktı.

“Seni oldukça eğlenceli buluyor,” diyen bir cevap duyuldu ve iki dev arkalarına döndü.

Öbür tarafa sıçrayan Drizzt, onları selamlamak üzere durdu ve devlerin arkasını işaret edip gülümsedi. Dev, bir panterin iniltisini duyuncaya kadar ikisi de dönmedi.

İki dev, iki yüz yetmiş kiloluk siyah kürklü bir kas yığını üzerlerine atladığında dönüp eğildi; hayvan tam üstlerine geliyor olduğundan ellerinin de desteğiyle daha da yere yakınlaştılar ve bir tanesi taşa çarptı.

Drizzt hızla uzaklaştı. Bu rahatlama anını labirentin koridorlarını çözmeye çalışmak için kullandı.

Çevresindeki seslere de kulak {#» kabarttı; onlardan da bir anlam çıkarmak istiyordu. Alakasız yerlerden gelen haykırışlar Innovindil’in hâlâ kaçıyor olduğunun göstergesiydi ve kadının genel yönü hakkında fazlasıyla fikir sahibi olmasına yaramıştı.

Batıya, sonra kuzeye, sonra yeniden batıya doğru hızla hareket etti. Bir sonraki dört yol ağzına yaklaştığında koşan pegasusun toynaklarından çıkan takır tukur seslerini duydu ve yanından

geçecek olan arkadaşını yakalayıp arkasına binmeyi umarak daha da hızlandı.

Fakat bu düşünceyi kafasından çabucak atarak yavaşladı. Devlere iki hedef vermenin daha iyi olacağını fark etti. Innovindil ve Günbatımı başlarını öne eğmiş hızla uçarak önünden geçtiler; pegasus yerden birkaç metre yukarıdaydı. Durup elfin kanatlı atı kontrol edişini hayranlıkla izlemekten kendini alıkoyamasa da Drizzt yaklaşan devlerin sesini rahatlıkla duyabiliyordu.

Yeniden hızlandı ve o kesişim noktasında bir çift dev, elfin peşinden ilerlediğinde Drizzt onların tam arkasından hareket etti ve bir tanesini bacağının arkasından yaralamayı başarıp devin acıyla inlemesine neden oldu.

O dev durdu ve diğeri yavaşladı ve ikisi birden koşan kara elfi karşılamak üzere döndü.

Görkemli bir panter ensesine atıldığında yaralı olanı yüzükoyun yere kapaklandı ve uzağa fırladı.

Kesişme noktasında üç dev daha belirdi ve beşi birden tüm gücüyle bağırdı: “Sola!” “Sağa!” “Düz!”

“Elf sizi aptallar!” “Drow!”

Ve tüm bunlar, tabii ki, Drizzt’in ve Innovindil’in biraz daha nefes almasını sağladı.

Dönüp durdular ve Drizzt daha önce geçmiş olduğu koridorları anımsadı. Başka bir kesişim noktasında; Günbatımı’nın toynaklarından çıkan takır tukur seslerini yeniden duydu ve ilk oraya yöneldi. Yine pegasusun arkasına atlamayı düşündü ve bir kez daha bu fikirden vazgeçti; kaçan arkadaşının peşinde hâlâ devler vardı.

Drizzt köşede durup Innovindil’in kendisini görmesini sağlayacak kadar yana yattı. Yolun karşısını, yaklaşan Innovindil’in solundaki tüneli işaret etti. Kadın, Günbatımı’nı sağa, Drizzt’in yanına çevirip genişçe dönerek karşılık verdi.

Kadın şimşek hızıyla yanından geçerken, “Sağa, sola, ikinci sağa ve doğruca nehire!” diye bağırdı drow.

Drizzt yeniden köşeye sindi. Innovindil’i takip edenlerin yanı sıra kendi arkasından gelen devlerin sesini duydu; ilk olarak Innovindil’in peşine düşenlerin gelmesini umarak sürekli ve gergin bir şekilde sağa sola bakıp durdu. Gelenlerin onlar olduğunu gördüğünde hissettiği rahatlama içten ve derindendi. Bakışları hâlâ pegasusun üzerindeki elfe kilitlenmiş olan devler tüm hızlarıyla geldiler ve Drizzt saklandığı köşeden çıkıp onlara bağırdığında tamamen hazırlıksız yakalandılar.

Durup onu yakalamaya kalktıklarında birbirlerinin üzerlerine devrildiler ve böylece drow onların geldiği yöne doğru geri kaçtı. Devlerin yaşadığı karmaşa Drizzt’in peşinde olanların da aralarına katılmasıyla daha da arttı.

Drizzt’in yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı; eğleniyor olduğunu yadsıyamazdı!

Fakat birden şiddetli bir kar fırtınasına yakalandı, yüksek tavanda küçük kara bir bulut dolanıyor ve üzerine ayağı büyüklüğünde dolu taneleri yağdırıyordu. Ayağının altındaki zemin anında kayganlaştı ve drow, çok da sağlam olmayan dengesini koruyarak kontrollü bir şekilde kaymaya başladı.

Elbette kuru bir yere geldiğinde ayağı arkaya kıvrıldı ve takla atmak zorunda kaldı. Yuvarlanırken arkaya baktı ve kesişim noktasında yaşanan karmaşanın içinde bir dişi devin varlığını seçti; yaratık ona bakıyor ve devasa parmaklarını bir kez daha oynatıyordu.

“Ah ne güzel!” dedi drow. Doğruldu ve kaygan zeminde elinden geldiği kadar hızlı koştu.

Şimşeği, çakmadan bir an önce farketti ve yana doğru yattı. Yıldırım üzerine geldiğinde düşüşü hızlandı. Yine de her iki dev grubu da üzerine geliyor olduğundan kolundaki yanma ve uyuşma hissini yok saymak zorundaydı.

Drizzt kafasında canlandırdığı yerleşim planının doğru olduğunu umarak hayatı için, bütün gücüyle koştu. Innovindil'i, pegasusa aynı anda ulaşabilmeyi ümit ettiği dolambaçlı bir yola göndermişti.

Buz fırtınası ve yıldırımla, yaptığı hızlı hesaplar doğruysa, bu gerçekleşemeyecekti.

Donmuş nehre ve kaçış tünellerine yönelen kadının o kesişme noktasına kendisinden önce ulaştığını gördü. Drow tam arkasında belirdiğinde kadın, rotasını izlemeye devam ederek ona baktı.

“Koş!” diye bağırdı Drizzt; kadının durup bekleyecek vakti olmadığını biliyordu. Aralarında o iğrenç büyücü de olan devler tam arkalarındaydı; ve büyücü kadın, bütün istilacılarının uzun, dümdüz bir tünelde tam önünde belirmesini nasıl da isterdi!

Innovindil donuk nehre yaklaştığında, “Yüksel! Karşıya uç!” diye bağırdı; Drizzt ve elf de öyle yaptı; Günbatımı'nı çabucak havalandırdı ve karşı taraftaki sağlam zemine geçti. Aptal olmayan elf, dizginlere asıldı, sonra pegasusu yana çevirdi ve nehrin kıyısına, tünelin sadece birkaç metre uzağına alçaldı.

Drizzt onun hemen arkasından nehirde belirdi; devler hızla yaklaşıyordu. Hızını hiçbir şekilde kesmeyen drow kaymayı ve yeniden koşmayı umarak doğruca ileri atıldı. Karın üstü buza yattığında Innovindil'i gördü; elf kendisine sesleniyordu.

Diğer taraftan, sağından ve tepesinden yükselen gürültülü bir homurtu duydu ve tepeye tüneyen bir devin attığı devasa bir kaya, tepesine yuvarlanırken tam zamanında yana kaydı.

“Drizzt!” diye bağırdı Innovindil.

Drow kıvrılıp döndü ve kendisine tutunacak bir şey buldu. Atılan kayanın amacına ulaştığını fark etti. Yavaşlayarak ezilmekten kurtulmuştu ama kaya tam önündeki buza isabet etmiş ve onu varmıştı.

Çaresizce kayan drow buzlu sulara gömüldü.

“Drizzt!” diye bir kez daha bağırdı Innovindil.

Tek bir parmağıyla asılı kalan ve soğuk akımın insafsızca aşağı çektiği Drizzt, kadına güç bela omuz silkip karşılık verdi.

Sonra yok oldu.

İÇ SESLER

Delly Curtie, cüce yapısında attığı her adımda, kendi kendine Bunu yapmalısın, deyip durdu. Bunun herkes içinen iyisi olacağına tamamen ikna olan Delly, bunu kendisine bile hatırlatacak, sabit anımsatıcılara ve güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

Burada bir dakika daha duramazsın.

Pöh! Zaten o senin çocuğun değil ki, seni aptal kadın!

Bu senden çok onun iyiliği için, hem zaten o kadın senin hiç olamayacağın kadar iyi!

Kadın tüm bu bahaneleri yineleyip durdu; Cattibrie’nin özel odasının kapısına doğru adım adım ilerlerken mırıldandığı bir duaydı sanki. Colson kıpırdanıp hafifçe bağırdı ve Delly, küçük kızı kendine iyice bastırıp huzur verici sevgi sözcükleri mırıldandı.

Odanın önüne gelip kulağını kapıya dayadı; hiçbir şey duyamayınca kapıyı biraz aralayıp durdu ve yeniden dinledi. Cattibrie’nin düzenli soluğunu duydu. Kadın, uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyerek, kısa bir süre önce dinleyicilerin bulunduğu odadan tükenmiş bir halde dönmüştü.

Delly odaya girdi. Cattibrie’yi ilk görüşüyle oluşan öfke ve kıskançlık karışımı hisler, içinde bir girdap yarattı ve engel olunamaz bir aşağılık duygusu midesini kemirdi.

Delly ‘Hayır, hepsini bir kenara bırak!’ diye sessizce karar verdi ve kendisini yatağın yanma gitmeye zorladı.

Attığı her adımda içinde ağır ağır dolanan şüphenin varlığını hissediyor, Colson’a sımsıkı tutunup onu asla bırakmaması gerektiğini haykıran seslerin yarattığı kakofoniyi duyuyordu. Sırtüstü

yatan Cattibrie’ye baktı; gür, kumral saçları yüzünü örtüyor, onun olduğundan küçük, neredeyse bir çocuk gibi görünmesine neden oluyordu. Delly, kadının güzelliğini, teninin yumuşaklığını, yüz hatlarının eşsizliğini görmezden gelemezdi. Cattibrie iyi fakat oldukça zor bir hayat yaşamıştı, yine de bu zorluklar karşısında hiçbir fiziksel yara almamış gibi duruyordu; tabii şu anki yarası hariç.

Yaşadığı tüm savaşlara ve yaptığı tüm kılıç dövüşlerine rağmen kadının yüzünde tek bir kusur, tek bir iz yoktu. Delly bir an için onun yüzünü parçalamak istedi.

Çok kısa bir an için… Delly derin bir nefes alıp yapacağı herhangi bir kötülüğün Cattibrie’den çok kendisine zarar vereceğini hatırladı.

“Kadın sana bir kez bile ne ters bir bakış attı ne de kötü bir söz söyledi,” diye sessizce kendi kendine anımsattı. Delly önce Colson’a, sonra Cattibrie’ye baktı.

“Sana iyi annelik edecektir,” diye mırıldandı bebeğe.

Eğildi, ya da eğilmek üzereydi, sonra doğruldu, Colson’a sımsıkı sarıldı ve bebeği başından öptü.

Bunu yapmak zorundasın Delly Curtie! Wulfgar’ın çocuğunu çalamazsm!

Fakat birden durumun farkına vardı. Wulfgar’ın çocuğu mu? Colson neden Delly Curtie’den çok “Wulfgar’ın çocuğu olsundu ki? Meralda’nm umutsuz ricası üzerine bebeği Auckneyli Meralda’dan alan kişi Wulfgar’dı ama Delly, Luskan’da ona ve Colson’a katıldığından beri bebeğe bakan Wulfgar değil kendisiydi. Wulfgar, Aegis-fang’i ve kendisini bulma umuduyla aralanndan ayrılmıştı. Wulfgar, orklarla savaşmak üzere günlerce ortadan kaybolmuştu ve tüm bu süre zarfında Delly, Colson’u bağrına basmış, beslemiş, uykuya yatırmış, ona oyun oynamayı hatta ayakta durmayı öğretmişti. O an aklına annelik güdüsünü güçlendiren başka bir fikir daha geldi. Colson’u Wulfgar’a bırakıp gitse bile adam savaşmaktan vazgeçecek miydi? Tabii ki hayır. Peki ya Cattibrie yaraları iyileştikten sonra savaşçı yönüne bir son verecek miydi? Tabii ki

hayır. Bu Colson için ne anlama gelirdi? Delly bu korkunç düşünceyle neredeyse bir çığlık atıyordu. Yataktan uzaklaştı ve kapıya doğru bir adım attı. Bu çocuktan ve kendi seçimlerinle kuracağın bir hayattan sorumlusun, dedi beyninde yankılanan bir ses. Delly, Colson'u yeniden öptü ve arkasına dönüp bakmamaya kararlı bir şekilde odanın karşısına doğru cesurca bir adım attı. Tüm güzellikler onu mu bulacak? diye sordu ses. Cattibrie'ye yapılan bu gönderme Delly için o denli netti ki sanki kendi sesini duyuyormuş gibi oldu. Hem kendini, hem de kendinden veriyorsun ama tüm iyi niyetin seni umutsuzluğa sürüklüyor, dedi ses. Evet ve karanlık taşların boş tünellerine… ve düşüncelerimi paylaşacak tek bir kişi bile yok… diye cevap verdi Delly; hisseden başka bir yaratıkla konuştuğunun farkında bile değildi. Derken kapıya uzandı ama yana bakma mecburiyeti duyup durdu. Cattibrie'nin giysileri küçük bir tezgahın üzerine yığılmıştı; zırhı ve silahları yıpranmış peleriniyle örtülmüştü. Delly'nin gözleri özellikle tek bir şeye takıldı. Pelerin altından, kusursuzca tasarlanmış ve Delly'nin şimdiye kadar gördüğü tüm nesnelerden daha parlak olan bir kılıç kabzası çıkıyordu. En parlak cüce mücevherinden bile güzeldi, ejderhanın altın yığınlarından bile değerliydi. Delly Curtie ne yaptığının farkına bile varamadan Colson'u yana kaydırdı, tek kalçasının üzerinde bir denge kurdu, hızlı bir adım attı ve boşta kalan eliyle kılıcı pelerinin altından, aynı zamanda kınından, çekip aldı. Anında kılıcın, başka hiç kimseye değil de, kendisine ait olduğunu hissetti. Birden, böyle bir silahla ColsonTa kendisinin bu zalim dünyada yollarını bulabileceklerini ve çok da iyi olabileceklerini fark etti. Duyarlı ve aç kılıç Khazid'hea hep böyle vaatlerde bulunurdu. Gözlerini açtığında rahatlatıcı bir yüzün, endişeli ve sevecen kristal mavisi gözbebeklerinin kendisini izliyor olduğunu gördü. Karşısındakinin kim olduğunu ve kendisinin nerede bulunduğunu tam olarak idrak etmeden önce Cattibrie elini kaldırıp Wulfgar'ın yanağını okşadı. "Hayatını uyuyarak geçireceksin," dedi büyük adam.

Cattibrie gözlerini ovalayıp esnedi, sonra da adamın yardımıyla yatakta oturma pozisyonu aldı.

"Uyumamam için hiçbir sebep yok," dedi kadın. "Ne de olsa hiç kimseye bir yardımım dokunmuyor."

“Savaşa katılabilmek için iyileşiyorsun. Bu hiç de azımsanacak bir iş değil.”

Cattibrie bu mantıklı açıklamayı hiç itirazsız kabul etti. Kendi zayıflığı onu tabii ki hüsrana uğratmıştı. Wulfgar ve Bruenor’un, hatta Regis’in, o burada, güven içinde uyuklarken savaş alanında yer alıyor olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

“Doğuda işler nasıl?” diye sordu.

“Hava duruldu ve tekne iş görüyor. Felbarr’dan duvar için malzeme ve kaynak getiren cüceler geldi. Orklar tabii ki her gün saldırıyor ama Aykorusu elflerinin yardımıyla kolaylıkla geri püskürtülüyorlar. Henüz bütün güçleriyle bastırmadılar ve bunun nedenini bilmiyoruz.”

“Çünkü dağlardan gelip onları katledeceğimizi biliyorlar.”

Wulfgar karşı çıkmadığını gösterircesine başıyla onayladı. “Bölgeyi iyi koruyoruz ve her dakika savunmamız daha da güçleniyor. Gözcüler, ork kümesi haberleri getirmiyor. Onların da kazandıkları topraklan koruduğunu düşünüyoruz.” “O halde bu kış yoğun bir çalışmayla geçecek, savaşla değil.”

“Kanlı bir bahar için hazırlık…”

Cattibrie başıyla onayladı; hava ısındığında savaşa katılacağına fazlasıyla inanıyordu. “Kuzey yerleşkelerindeki mülteciler şimdiden ayrılmaya başladı,” diye devam etti Wulfgar. “Yol bu riski göze alacak kadar güvenli mi?”

“Nehir kıyısının bir milini ve güneye uzanan kısmını aldık ve tekneyi devlerin atış menzilinin dışına yerleştirdik. Güvende olacaklardır; hatta ilk grup karşıya geçti bile.” “Bölge ne kadar temiz?” diye sordu Cattibrie; sesindeki endişeyi saklama ihtiyacı bile duymamıştı.

“Çok. Hatta fazlasıyla,” diye cevapladı Wulfgar; kadının endişesini yanlış yorumlamıştı. Sonra kadının ne demek istediğini anlayarak durdu. “Drizzt’in yanımıza gelip gelemeyeceğini merak ediyorsun,” dedi.

“Ya da bizim onun yanma gidip gidemeyeceğimizi.” Wulfgar yatağın ucuna oturup Cattibrie’ye uzun uzun baktı.

“Onun ölmediğini söylediğinden bu yana çok da uzun bir vakit geçmedi,” diye hatırlattı adam. “Buna tutunman gerek.” “Peki ya tutunamazsam?” diye sordu kadın; böyle bir korkuyu dile getiriyor olmak bile bakışlarını aşağı indirmesine neden olmuştu.

Wulfgar iri eliyle kadının çenesini tutup başını yukarı kaldırdı; böylece kadın onun gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. “O zaman ona ait hatıralarına tutun ama ben yine de onun öldüğüne inanmıyorum,” diye ısrar etti. “Sevmiş olmak iyidir…”

Cattibrie uzaklara baktı.

Anlık bir karmaşa yaşadıktan sonra Wulfgar onu yeniden kendine çevirdi. “Onu hiç tanımamaktansa sevip kaybetmiş olmak daha iyidir,” diye bildirdi, bu tüm Diyarlardaki en eski yakarışlardan biriydi. “Siz sevgiliydiniz; bundan daha özel bir şey olamaz.”

Cattibrie’nin derin mavi gözleri her şeyi açıklayan yaşlarla doldu.

“Sen… Sen söyledin…” diye kekeledi Wulfgar. “Kaptan DeudermontTa beraber teknede geçirdiğiniz yıllarda öyle olduğunu söyledin…”

“Ben hiçbir şey söylemedim,” diye cevapladı kadın. “Öyle olduğunu varsaymana izin verdim.” “Ama…”

“Wulfgar durdu ve Banak’ın yanında yer aldıkları savaş anında Cattibrie ile yaptıkları konuşmayı aklından geçirdi. Kadına, Drizzt’le arkadaşlığın ötesinde bir şeyler yaşayıp yaşamadıklarını sormuştu ve aslında doğrudan bir cevap alamamıştı; tek öğrendiği 255 }#* altı uzun yıl boyunca birlikte yolculuk ettikleri olmuştu. Wulfgar sonunda, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü ben aptalın biriyim,” diye cevapladı Cattibrie. “Ama yakınlaştık. Sadece hiçbir zaman… Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Drizzt’le sevgili olduğunuzu düşündüğümde nasıl bir tepki vereceğimi görmek istedin,” dedi Wulfgar; bu bir sorudan çok her şeyi anladığını gösteren bir durum bildirişiydi.

“Bunu inkar edemem.”

“Wulfgar’ın Abyss’de yaşadığı işkenceden kurtulup kurtulmadığını mı görmek istedin? Amacın yetişme anımdaki şeytanların üstesinden gelip gelmediğini anlamak mıydı?”

“Hemen kızma,” dedi Cattibrie. “Belki de “Wulfgar’ın Delly gibi bir eşi hak edip etmediğini öğrenmek istemiştim.” “Seni hâlâ sevdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Bir ağabeyin kız kardeşini sevdiği gibi.” “Yoksa daha fazlası mı?”

“Bunu bilmek zorundaydım.”

“Neden?”

Bu basit soru Cattibrie’nin yeniden yatağa gömülmesine neden oldu. Kısa bir süre sonra, “Çünkü bu benim ve Drizzt’in çok ötesinde,” dedi. “Çünkü şimdi ne hissettiğimi biliyorum ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bunun hepsinden öte seni nasıl etkileyeceğini görmek istedim.”

“Neden?”

“Çünkü grubumuzu bozmayacağım,” diye cevapladı Cattibrie. “Çünkü, Drizzt’e karşı ne hissedersem hissedeyim, beşimiz asla kaybetmek istemeyeceğim bir şey başardık.”

Wulfgar uzun bir süre kadına baktı ve kadın, bu incelemenin altında kıvrandı. “Pekala, ne düşünüyorsun?”

“Her geçen gün konuşma tarzının cücelerden gitgide ayrıştığını düşünüyorum,” diye cevapladı adam çarpık bir gülümsemeyle. “Aksan olarak demek istedim. Ruhsal olarak her geçen gün daha çok cüceleşiyorsun. İkimizi lanetleyenin Bruenor olduğunu görüyorum. Belki her ikimiz de fazla faydacı düşünen insanlarız.” “Bunu nasıl söylersin?”

“Altı yılını sevdiğin adamın yanında geçirdin ve sevgili olmadınız?” “O bir adam değil. Sorun da bu zaten.” “Sadece cüce yaklaşımın bunu bir sorun olarak algıladığı sürece…”

Cattibrie, ne adamın ses tonunu ne de gülümsemesini görmezden gelebilirdi ve çok geçmeden o da bundan etkilendi. İkisi de kendilerini eleştirircesine güldü.

Sonunda Wulfgar, “Onu bulmalıyız,” dedi. “Hepimizin hatırı için Drizzt aramıza yeniden katılmalı.”

“Yakında yeniden ayağa kalkacağım ve dışarı çıkacağız,” diye onayladı Cattibrie. Sözlerini tamamlarken gözleri eşyalarında; pelerininde ve onun altından gözüken Taulmaril’in koyu tahtasında gezindi.

Bir zamanlar Khazid’hea’nın içinde olduğu kınında… Kadının aniden kaşlarını çattığını fark eden Wulfgar, “Ne oldu?” diye sordu.

Cattibrie, parmağıyla adamın bakışlarını yönlendirdi. “Kılıcım,” diye fısıldadı.

Wulfgar ayağa fırlayıp giysi yığınına yöneldi, pelerini çekti ve kılıcın gerçekten de gitmiş olduğunu anında fark etti. “Kim almış olabilir ki?” diye sordu. “Kim alır ki?”

Wulfgar’ın ifadesi şaşkınlık ve karmaşa doluyken Cattibrie’ninki çok daha ciddiydi. Sezgili kılıcın gücünü ve Khazid’hea’yı kınından her kim çektiyse düşündüğünden çok daha büyük bir işe kalkıştığını biliyordu. Çok daha fazla… “Onu bulmalıyız, hem de bir an önce,” dedi kadın.

Bekleyen tekneye doğru ilerlediğinde, O senin için değil sesi Delly’nin beyninde yankılandı.

Çevresindeki tüm cüceler taşlar üzerinde çalışıyor, kapıdan nehre uzanan yolu pürüzsüzleştiriyor ve dağ sırtındaki savunma pozisyonlarını alıyorlardı. Kaptan cüce, salın birkaç dakika daha hareket etmeyeceğini söylemiş olsa da insan mültecilerin çoğu tekneye çoktan yerleşmişti.

Delly, beyninde yankılanan ve kendisine ait olduğunu sandığı bu sese ne cevap vereceğini bilemedi.

"Benim için değil mi?" diye yüksek ama çevredeki hiç kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar da alçak sesle sordu. Hatta Colson'a dönüp, sanki bebekle konuşuyormuş gibi yaparak bu gülünç konuşmayı iyice ört bas etti.

Delly, Yeniden madenlere dönüp cücelerle yaşamayı düşünecek kadar kafadan çatlak mısın peki? diye kendi kendine sordu.

Dünya Mithril Salonu 'ndan ve Surbrin 'i saran topraklardan çok daha geniş, diye beklenmedik bir cevap geldi.

Delly yana, cücelerden birinin soğuk rüzgardan korunmak isteyen işçiler için yaptığı deponun arkasına kaydı. Colson'u bir iskemleye yerleştirdi ve bohçasını yere koydu; bu sırada duyduğu ikinci sesin kafasından değil de bohçasından geliyor olduğunu fark etti. Delly büyük bir dikkatle Khazid'hea'yı çıkardı ve kılıç kabzasının çıplak metalini elinde hisseder hissetmez ses daha da net bir şekilde yankılandı.

Nehri geçmiyoruz. Kuzeye gidiyoruz.

"Yani kılıcın kendi bilinci var, öyle mi?" diye sordu Delly; endişeliden çok eğleniyor gibi bir hali vardı. "Ah ama bana Gümüşay'da kayda değer bir para kazandırırsın, değil mi?"

Kolu uzanıp yavaşça ve karşı konulmaz bir şekilde Khazid'hea'nın ucu Colson'a doğru kaydığında gülümsemesi dağıldı. Delly çığlık atmak istedi ama yapamadığını, boğazının düğümlendiğini fark etti. Yine de korkusu anında dağıldı ve tüm olanların güzelliğini görmeye başladı. Evet, tek bir hamleyle Colson'un hayatına son verebilirdi. Tek bir hareketle bir tanrı gibi davranabilirdi.

Delly'nin yüzüne kötücül bir gülümseme yayıldı. Colson ona merakla bakıp kılıca uzandı. Küçük kız, parmağını o keskin uca çizdirdi ve ağlamaya başladı ama Delly onu duymuyordu.

Delly herhangi bir hamlede de bulunmadı, oysa bunu yapmak için fazlasıyla sebebi vardı ama gözünün önündeki bir görüntü, Colson'un kılıcın, onun kılıcının, üzerindeki parlak kırmızı kanı kadının olduğu yerde kalmasına neden oldu.

Kızı öldürmek çok kolay olurdu. Bunu yadsıyamazsın. "Lanet bıçak," diye soludu Delly.

Bir kez daha yüksek sesle konuşursan kızın boğazını keserim, diye söz verdi sezgili kılıç. Kuzeye gidiyoruz. "Sen…" diye söze başladı Delly fakat korkudan devam edemedi. Beşikteki bir bebekle beni kuzeye göndermeye mi çalışacaksın? diye sessizce sordu. Bu çevrenin dışına bile çıkamayız.

Çocuğu bırak.

Delly'nin nefesi kesildi.

Yürü! diye emretti kılıç. Delly Curtie hayatı boyunca böylesi kendisine hakim olan bir komut duymamıştı. Mantıklı düşündüğü zaman kılıcı yere fırlatıp kaçabileceğinin farkına varıyordu varmasına ama işte yapamıyordu. Nedenini bilmiyordu. Sadece yapamıyordu.

Pek kolay nefes alamadığını fark etti. Aklına bin bir rica geldi ama Khazid'hea'ya verilecek gerçek bir cevabı olmadığından hepsi kendi içinde yitip gitti. İtiraz edip başını sallıyor fakat aynı zamanda da Colson'dan adım adım uzaklaşıyordu.

Çevresinde duyduğu bir ses bu işkenceye bir anlığına son verdi. Delly, bu iniltiyi kesinlikle tanıyordu. Dönüp baktığında herkese acele etmesi için bağıran kaptanı ve tekneye ilerleyen Cottie Cooperson'u gördü.

Delly kılıca, Kızı bırakamayız, diye yalvardı.

Boğazı… Ne kadar da körpe… diye alay etti Khazid'hea.

Çocuğu bulup peşimize düşerler. Surbrin'i geçmediğimin farkına varırlar.

Hiçbir itiraz gelmediğinde Delly, şeytani kılıcın dikkatini çekmeyi başardığını anladı. Ondan sonra kılıcı ikna edecek cümleler kurmak

yerine silahın ne demek istediğini anlayabilmesi için aklından bir dizi imge ve düşünce geçirdi. Khazid'hea'yı sarıp kolunun altına alana Delly bir dakika sonra tekneye koştu. Tekneye varıp Colson'u dertli kadına teslim ettiğinde Cottie'ye pek de bir şey açıklamadı ama zaten Colson'un kokusuyla ve varlığını yanında hissetmenin hazzıyla dolan Cottie'ye bir şey açıklaması da gerekmiyordu.

Delly, kaptan kendisine, "Gidiyoruz kadın, çık şu tekneye!" diye bağırıncaya kadar öylece bekledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu yolculardan biri; genellikle Cottie'nin yanında oturan bir adam. Delly gözlerine dolan yaşlarla Colson'a baktı.

Bir an için aklından bebeğin boğazını kesmeyi geçirdi.

Kaptana baktı ve başını salladı. Cüce, teknenin iplerini çözüp salın nehre ilerlemesini sağlayınca Delly öbür tarafa yöneldi ve dönüp dönüp arkasına baktı.

Fakat on adım attıktan sonra tekrar geriye dönme ihtiyacı bile duymadı; gözleri ileriye, kuzeye odaklanmış, aklı Khazid'hea'nm bildirdiği, ne şekli ne tanımı olan, sadece genel bir sevinç hali veren sözlerine takılmıştı.

Delly Curtie, Khazid'hea'nın gücünün o denli etkisi altındaydı ki işçiler ve muhafızlar arasından taşların üzerine basa basa ilerleyip nehir kıyısının kuzeyinde özgürlüğüne kavuşuncaya kadar Colson'u tek bir defa daha düşünmedi. "Dur!" diye bağırdı bir elf ve onun yanındaki bir cüce nöbetçisi haykırışın yankılanmasına neden oldu.

"Koşuşturup durmayı bırakın da sayılın!" diye haykırdı cüce.

Birden fazla elf, oklarını kaçan siluete doğrulttu ve cücelerin arbaletleri de aynı şekilde hareket etti. Haykırışlar birbirini takip etti ama siluet, görüş menzilinden çıkmıştı ve yaylar yavaş yavaş aşağı indi.

Ivan Bouldershoulder bağıran nöbetçi cüceye, "Ne biliyorsun?" diye sordu. Arkasındaki Pikel elini gökyüzüne doğru kaldırdı ve

heyecanla gevelemeye başladı. Nöbetçi cüce, siluetin hızla koşmaya devam ettiği yeri; nehrin kuzeyini işaret etti.

“Ya birisi kaçtı ya da bir ork gözcüsü,” diye cevapladı Ivan.

Yanlarındaki okçu elflerden biri, “O bir ork değildi,” dedi. “Bir insandı, hatta bir kadın olduğunu düşünüyorum.” “Elf gözleri,” diye fısıldadı nöbetçi cüce Ivan’a ve abartılı bir şekilde göz kırptı.

“Yarı ork da olabilir,” diye belirtti Ivan. “Yarı ork gözcüleri kasabalarından olan diğerlerinin arasına karışmış olabilir. En iyisi siz dikkatli bir şekilde gözlemeye devam edin.”

Elf ve cüce başıyla onayladı ama Ivan düşüncelerini gözden geçirmeye devam ederken bir el omzunu kavrayıp onu sertçe geri çevirdi.

“Ne var?” diye sordu Pikel’e ve durup kardeşine baktı.

Pikel kardeşinin omzuna sıkıca tutunuyor ama ona bakmıyordu. Boş boş bakıyordu ve Ivan, başta druid hilesini fark edemedi; kardeşinin tamamen aklını oynattığını düşünüyor olmalıydı.

“Yine kuş gözleriyle görüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Ivan ve ellerini kalçalarına koydu.

“Seni lanet bunu yaaap; bunun başını gereğinden fazla döndürdüğünü biliyorsun.”

Pikel onun söylediği sözü yerine getiriyormuşçasma sallanmaya başladı ve Ivan uzanıp onu sabit tuttu. Pikel’in gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra dönüp kardeşine baktı.

“Geri döndün mü?” diye sordu Ivan. “Oo oo,” dedi Pikel.

“Oo oo? Seni lanet aptal, ne gördün?”

Pikel öne çıkıp yüzünü kardeşinin başına bastırdıktan sonra heyecanla Ivan’ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ve Ivan’ın gözleri kardeşininkinden bile fazla açıldı. Pikel, kuş gözleriyle izliyor olduğundan ve o kuş, verdiği buyrukla kaçan siluete iyice yaklaştığından, her şeyi yakından görmüştü.

“Emin misin?” diye sordu Ivan. “Hı hı.”

“Wulfgar’ın Delly’si mi?” “Hı hı!”

Ivan, Pikel’i sıkıca kavrayıp kuzeyi gösterip ileri itti. “O halde bizi izleyen bir kuş bul. Gitmemiz gerek!” “Neyin peşindesiniz?” diye sordu nöbetçi cüce.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye meraklandı elf okçusu.

“Gidip Bruenor’a haber verin,” diye bağırdı Ivan. “Tekneyi yakalayın, tünelleri arayın ve Wulfgar’ı bulun!”

Elf ve nöbetçi cüce, “Ne?” diye aynı anda sordular.

“Ben ve kardeşim yakında döneceğiz. Tartışacak zamanımız yok. Gidip Bruenor’a haber verin!”

Nöbetçi cüce güneye doğru hızla yola koyuldu ve Bouldershoulder kardeşler kuzeye koştu. Sayısız şaşkın nöbetçinin pervasız haykırışları onları izledi.

KARŞILIKLI FAYDA

Fırtına dinmişti ama Günbatımı’nın sırtında oturmuş, Parlak Beyaz’ın mağara girişine bakan Innovindil için gün çok daha kararmıştı. Devler, onu iç kapıya kadar takip etmişti. Günbatımı’yla birlikte dörtnala yanından geçtikleri koridordaki nöbetçi ise hâlâ hoşnutça horluyordu.

Elf, yola koyulması ve oralarda takılmaması gerektiğini biliyordu. Gizli geçitlerden süzülen devlerin dağ duvarındaki çıkıntılara, belki de çok yakınına ya da tam tepesine yerleşeceğinin farkındaydı. Ne zaman sağa ya da sola bakacak olsa üzerine iri bir kayanın yuvarlanmasından korkuyordu.

Ama Innovindil, ne yanlara baktı ne de Günbatımı’nı harekete teşvik etti. Sadece orada oturup mantığıyla örtüşmemesine rağmen Drizzt Do’Urden’in yakında mağaradan koşarak çıkmasını umarak girişe baktı.

Dakikalar ilerledikçe dudaklarını ısırdı. Bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Nehrin içine girdiğini ve kaçamayacağı bir buz parçasıyla sürüklendiğini görmüştü. Görebildiği kadarıyla nehir, bölgedeki hiçbir yüzeye çıkmıyordu, bu yüzden de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey. Drizzt'i yitirmişti.

Rüzgara, "Ona göz kulak ol Tarathiel," diye fısıldadı. "Onu güzel Arvandor'da karşıla. Kalbi, Seldarine'e, bu korkunç karanlık kraliçeye göre bile fazlaydı." Innovindil bu sözleri söyledikten sonra, hepsine tüm kalbiyle inanarak, onaylarcasma başını salladı. Teninin koyuluğuna rağmen Drizzt Do'Urden'in bir drow olmadığını ve hayatını öyle yaşamadığını biliyordu. Belki düşünce ve davranışta bir elf de değildi ama yine de Innovindil, onu bu yöne çekebileceğine inanmıştı.

Tanrılarının onu reddetmeyeceğinden emindi ve reddedecek olurlarsa kendisinin onlara ne gibi bir faydası olurdu ki?

"Elveda arkadaşım," dedi. "Ne fedakarlığını ne de hiçbir kazancın olmaksızın Gündoğumu için bu hayvan barınağına girişini unutacağım."

Doğruldu ve yola koyulabilmek için dizginleri sağa doğru çekerek döndü ama yeniden durdu.

Aykorusu'na geri dönmeliydi; bunu çok daha önce, hatta Tarathiel, Obould'un zalim kılıcına yenilmeden önce yapmalıydı. Halkını bir araya toplayabilirse belki Parlak Beyaz'a hep beraber gelip Gündoğumu'nu kurtarabilirlerdi.

Evet, izleyeceği yol, tek yol, bu olacaktı ve Innovindil yolculuğuna ne kadar erken başlarsa hepsinin durumu da o kadar çabuk iyileşirdi.

Yine de Innovindil'in, Günbatımı'nı döndürüp ilk adımı atabilecek güce sahip olabilmesi için aradan uzun, çok uzun bir süre geçmesi gerekti.

Yüzünü çaresizce buzların ve soğuk, delicesine soğuk suyun arasında kalan o daracık alanda tutmaya çalışırken tırmandı, etrafı tırmaladı, vahşi tekmeler savurdu ve kollarını salladı. Akıntı onu sürükledikçe Drizzt'in direnmesini sağlayan tek şey içgüdüleri oldu; durup acısını ve çabanın yararsızlığın" d üşünecek olsa yalnızca teslim olurdu. Aslında bunun pek de bir önemi yoktu; buzun soğukluğu eklemlerine yayılıp kaslarını donuklaştırmca ve itme gücünü azaltınca hareketleri yavaş yavaş ağırlaşmıştı. Her saniyede ve her hareketinde yavaşlayıp dibe çöken Drizzt kendini neredeyse sürekli su yutarken buldu.

Sert bir şeye çarptı ve akıntı onu, o nesneni üzerine çıkardı. Böylece sonunda birkaç dakikalığına rahatladı. Kayanın üzerine yerleşen Drizzt bir hava boşluğu buldu. Yumruk atıp buzu kırmaya çalıştı ama eli yol vermez bir engelle karşılaştı. Aklına palaları geldi ve tek eliyle Parıltı'yı çekmek üzere aşağı uzandı. Bıçak kesinlikle işe yarardı… Ama uyuşuk parmakları kabzayı yeterince iyi kavrayamadı ve palayı kınından çektiği anda akıntı onu elinden alıp götürdü. İçgüdüsel olarak düşen ve sürüklenen palanın ardından hareket ettiğinde Drizzt bir kez daha devrildi ve başı buzlu suya gömüldü.

Dövüştü ve itişip kakıştı ama hepsinin boşa olduğunu biliyordu. Soğuk, Drizzt'i ele geçiriyor, kemiklerinin içine işliyor ve onu hiç bilmediği kadar derin bir karanlığa davet ediyordu. Suyun karanlık girdabında artık hiçbir şey göremez oldu; orada bir ışık olsaydı bile Drizzt farkına varmayacaktı; gözleri kapalıydı, düşünceleri kendi içine kayıyordu, vücut organları ve hisleri ölüyordu.

Yeraltı nehri kıvrılıp derinleşince Drizzt pek net olmasa da itilip kakıldığını hissetti. Kayalık bir bölgeye çarptı ama bir taştan diğerine sekerken neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

Derken nehir yeniden aşağı kıvrıldı, bu kez daha da sarp bir yerden, sanki bir şelaleden akıyor gibiydi. Drizzt sertçe düştü ve düşüşünden de daha sert bir şekilde zemine vurdu. Bir buza çarpmış gibi hissetti; boynu tuhaf bir açıyla kıvrıldı. Keskin soğuk, yanağına saplandı ve gitgide daha da derine gömüldü.

Innovindil, yüksek dağlan sol tarafına alıp onların gölgesinde ilerleyerek Parlak Beyaz'ın doğusuna doğru hareket etti. Gece çöktüğünde buzlu rüzgardan korunmak ve yakmak zorunda kalacağı kamp ateşinin ışığını gizlemek için onlara ihtiyacı olacağını biliyordu. Günbatımı'nı yükseltmeye cesaret edemedi; ani rüzgar bir felaket yaratabilirdi. Birden belki de güneye yönelmesi, hava şartlarının daha iyi olduğu bir yere, Battlehammer Klanı cücelerinin yanına gitmesi gerektiğini düşündü. Kendisine yardım ederler miydi? Pegasusu kurtarmak için kendisiyle beraber ta Parlak Beyaz'a kadar yolculuk ederler miydi?

'Büyük ihtimalle hayır,' diye düşündü Innovindil. Fakat kabul etmesi canını çok yaksa da, Parlak Beyaz'a muhtemelen baharın karları eritişinden önce dönemeyeceğini biliyordu.

Sadece Gündoğumu'nun o kadar uzun süre hayatta kalabileceğini umabilirdi.

Buz parçasının altında değil de üzerinde yatıyor olduğunu fark ettiğinde Drizzt, olayı yanlış algılamış oluşuna şaşırdı. Sızlayan kemiklerinin yarattığı bir iniltiyle gözlerini açıp dirseklerinin üzerinde durdu. Arkasındaki şelalenin sesini duyup bakışlarını o yöne çevirdi.

İniş yerine geldiğinde nehir onu özgürce aşağı bırakmış ve drow da fazlasıyla uzağa, buz parçasının tam üzerine fırlamıştı.

Drow, ağzındaki suyu tükürdü; soğuk ciğerleri sızlıyordu. Yuvarlanıp buzun üzerine oturdu fakat altında bir çatırtı duyunca yeniden uzandı. Yavaşça ve büyük bir dikkatle nehrin yanındaki taş duvara doğru emekledi ve orada oturup durum değerlendirmesi yapabileceği bir çıkıntı buldu.

Yaptığı su yolculuğunda aslında o kadar da mesafe kat etmemiş olduğunu fark etti; muhtemelen düştüğü yerden itibaren, aşağı doğru inen iki büyük adımı saymazsak, en fazla on beş metre ilerlemişti.

Drizzt ellerini kemerine götürüp Buzölüm'ün varlığını hissetti ama Parıltı orada değildi. Palasını kaybettiğini anımsayınca yüzünü

buruşturdu. Bıçağı nasıl geri alabileceğini merak ederek büyük bir özlemle şelaleye baktı.

Sonra birden aslında bunun çok da önemli olmadığını fark etti. Sırılsıklamdı ve devlerden önce soğuk onu öldürecekti. Aklından bunları geçiren drow kendini titrek ayaklarının üzerinde durmaya zorladı ve duvara doğru ilerlemeye başladı; ağırlığını elinden geldiğince taşa veriyor, mümkün olduğunca taşların üzerine yürümeye çalışıyordu. Yolun karşısında devasa oltalarla dolu bir yüzeye bakan bir yan geçit gördüğünde sadece birkaç yüz metre ilerlemişti ve şelalenin sesi arkasında yankılanmaya devam ediyordu. Parlak Beyaz'a geri dönmeyi gerçekten istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Buza, aradan çıkan taşlara takılmayacak şekilde, yüzüstü yattı. Sonra kendini ileri itti ve donmuş nehirde kaydı. Sürtündü, emekledi ve karşıya geçmeyi başardı. Hemen ardından yukarı doğru dikleşen tünele doğru hareket etti.

Kısa bir süre sonra, tüneller daha geniş ve süslü bir hal aldığından çoğunun üzerinde çeşitli işler ve freskler olan gösterişli sütunlar tavanla birleşiyorduyeniden dikkatini topladı. Çok uzak olmayan bir kesişme noktasında iki devin salına salına yürüdüğünü görüp tam zamanında eğildi.

Onların yolu boşaltmasını bekledi ve… 'Şimdi ne olacak?' diye düşündü. Nereye gidecekti ki?

Devler soldan sağa doğru ilerlemişti bu yüzden Drizzt hâlâ uyuşuk olan ve ağrıyan bacaklarının el verdiğince hızlı hareket ederek ve ilk fırsatta bir ateş bulması gerektiğinin bilincine vararak sola saptı. Dişlerinin birbirine vurmasını engellemeye çalıştı, üstelik göz kapakları da fazlasıyla ağırlaşmıştı.

Bir dizi dönemeç ve koridor onu yapının daha kalabalık yerlerine çıkardı ama devler arsız soğuktan rahatsız oluyorduysa bile hiçbiri bunu kesinlikle belli etmiyordu; Drizzt ateşe rastlamamıştı.

İlerlemeye devam etti; başka ne yapabilirdi ki? nereye ve neden gittiğini bilmese de… Arkasından yükselen bir çığlık görülmüş olduğunu anlamasına neden oldu ve işte kovalamaca yeniden başladı.

Drizzt bir köşeye fırladı, tüm hızıyla on metre ilerlemişti, sonra başka bir dönemece daldı.

Heykellerle dolu bir koridor boyunca koştu. Burayı biliyordu! Yerde kırık bir heykel parçaları ve pelerini vardı. Geçerken pelerini aldı, bedenine sıkıca doladı ve kovalamacaya katılan bir yığın devin önünde koşmaya devam etti. Yönünü tayin edebiliyordu ve kendisini çıkışa götürecek olanı bulmak için karşısına çıkan her dönemece dikkatlice baktı.

Fakat tüm dönemeçler bloke edilmişti; çıkışa giden koridorlarda devler de onunla aynı doğrultuda koşuyordu. Tüm kaçış yollarının £* bilinçli şekilde engellendiğini fark etti. Takipçilerin sayısı gitgide artıyordu. Yine de, kavga etmeye karar vermediği sürece, Drizzt duramazdı; peşindeki bir çift dev, saptığı tüm yolları kapatıyordu. Sağa yerine sola dönmek zorundaydı ve o da bir sonraki dönemeci dar bir açıyla alıp hayatı için koşarak öyle yaptı. Kendisini kovalayan devlerin geri dönmesini sağlayacağını umarak bir sonraki dönemeçte sola saptı.

Orası da bloke edilmişti.

Drizzt sağa döndü ve açık kapılardan içeri hızla daldı. Büyük bir odadan geçerken oradaki iki dev inleyip kovalamacaya katıldı. Başka kapılardan geçtikten sonra koridorun sonuna geldi; burada yol hem sağa hem de sola ayrılıyordu. İkisinin de birbirinden pek bir farkı olmadığını düşünen Drizzt sola sapıp koşmaya devam etti ve böylece içinde büyük, yuvarlak bir masa olan ve masanın çevresindeki bir grup ayaz devinin gümüş para kazanmak için kemik yuvarladığı başka bir geniş odaya geldi.

Devler, drowun peşinden gitmek için sıçrayınca masa devrildi, paralar ve kemikler etrafa saçıldı.

Drizzt mavi dudaklarının ve birbirine çaıpan dişlerinin arasından, “Bu iyi olmadı,” diye fısıldadı.

Bir sonraki kapı kapalıydı, yine de drow hızını kesmedi ve kapıya bir omuz attı. Yapının içindeki en aydınlık odaya vardığında sendeleyip gözlerini kıstı. Çabucak yönünü yeniden bulabilmek,

ayaklarını harekete geçirebilmek ve yoluna devam edebilmek için çabaladı.

Artık o yol her neyse… Heykeller ve goblenlerle dekore edilmiş büyük, oval bir odaya geldi. Pek çok canavarın umber hulkların, displacer beastlerin, küçük bir ejderhanınbaşları savaş ganimetleri olarak duvarlara asılmıştı. Drizzt yalnız olmadığını biliyordu ama odanın ucundaki konuşma kürsüsünü fark edince bu tahminin doğruluğundan emin olamamıştı. Orada, muhteşem giysiler giyen, değerli bilezikler, kolyeler, yüzükler takan, çok kaliteli kumaşlardan yapılmış bir cübbe giyen, inanılmayacak kadar güzel bir dişi dev oturuyordu. Oturduğu yerde ileri doğru kıpırdanıp çıplak ve sütun gibi bacaklarından birini diğerinin üzerine attı.

“Avın kendi kendine gelmesine bayılıyorum,” dedi ortak dilde; şivesi Drizzt’inki kadar kusursuzdu.

Drow, kapıların arkasından kapandığını duydu ve peşindeki devlerden biri gelişini nazik bir şekilde duyurdu; “İşte istediğiniz drow Hatun Orelsdottr. Adı Drizzt Do’Urden olmalı.”

Drizzt başını sallayıp bir eliyle donan yüzünü ovaladı. Diğer elini aşağı uzatıp Buzölüm’ü çekti ve bunu yaptığı an iki tarafında nöbetçi devlerin doğrulup silahlarını çektiğini duydu. Sağa ve sola baktı; kendisine doğrultulmuş bir dizi mızrak ve kılıç vardı.

Drow omuz silkip palasını yere bıraktı ve ayağıyla onu Gerti’ye doğru itti. “Ünlü Drizzt Do’Urden kavga bile etmeyecek mi?” diye sordu dişi dev. Drizzt cevap vermedi.

“Senden daha fazlasını beklerdim,” diye devam etti Gerti. “Bıçaklarınla başımızı döndürmeden teslim mi olacaksın? Yoksa kendini bana sunarak hayatının bağışlanacağını mı düşünüyorsun? Eğer öyleyse aptalın tekisindir, Drizzt Do’Urden. İstiyorsan palanı al. Silahını kuşan ve askerlerim canını almadan önce hiç değilse savaşmayı dene.” Drizzt ona nefretle baktı ve söylediği şeyi yapmayı düşündü. Bıçağı alıp, hızlıca bir iki adım atıp Gerti’nin güzel yüzüne birkaç hamle savurma olasılığını gözden geçirirken devin yanından gelen alçak ve vahşi bir kükreme hem onun hem de Gerti’nin dikkatlerini oraya yöneltmelerine sebep oldu.

Gerti döndü ve Drizzt bakışlarını dengeledi. Odadaki bütün devler de onların bakışlarını takip etmiş, gözlerini Gerti'nin güzel yüzünün hizasında duran ve dişi devden sadece beş metre uzaklıkta olan Guenhwyvar'a dikmişti.

Dişi dev ne göz kırptı ne de kımıldadı. Drizzt, onun görkemli tahtının beyaz taştan yapılmış kollarına sımsıkı tutunduğunu görebiliyordu. Dev, kendini savunmak için elini bile kaldıramadan panterin üzerine atlayacağım biliyordu. Guenhwyvar'ın pençelerinin mavi ve hassas derisini parçalayacağının farkındaydı.

Gerti yutkundu.

Drizzt, “Belki şimdi pazarlık etmek istersin,” deme cesaretini gösterdi.

Gerti ona doğru nefret dolu bir bakış attıktan sonra gözlerini yeniden ürkütücü kediye çevirdi.

“Muhtemelen seni öldüremeyecektir,” dedi Drizzt; ağzından çıkan her kelimede donan çenesi acıyordu.

“Ah, ama bundan sonra Hatun Gerti Orelsdottr'a kim bakıp güzelliğine hayran kalabilir ki? Güzel gözünü de çıkar Guenhwyvar,” diye ekledi Drizzt. “Fakat sadece tek gözünü; diğeriyle yaralı yüzüne bakanların suratlarında oluşan ifadeyi görmeli.” “Sus!” diye kükredi Gerti. “Kedin beni yaralayabilir ama seni anında öldürtebilirim.”

“İşte tam da bu yüzden pazarlık etmeliyiz,” dedi Drizzt en ufak bir tereddüte kapılmadan. “İkimizin de kaybedecek çok şeyi var.”

“Gitmek istiyorsun.”

“Önce bir ateşin başında oturmak, kuruyup ısınmak istiyorum. Drowlar soğuktan pek hoşlanmazlar, özellikle de ıslakken.”

Gerti alaycı bir şekilde homurdandı. “Halkım yaz kış o nehirde yıkanıyor,” diye övündü. “Güzel! O halde savaşçılarından biri diğer palamı geri getirebilir. Onu buzun altına düşürdüm.” “Senin bıçağın, senin ateşin, senin hayatın ve özgürlüğün,” dedi Gerti. “Dört imtiyaz

istiyorsun.” “Ve karşılığında gözünü, kulağını, dudaklarını ve güzelliğini sunuyorum,” dedi Drizzt.

Guenhwyvar, Gerti’ye her sözcüğü anladığını ve her an saldırmaya hazır olduğunu göstererek kükredi. “Dörde karşı dört,” diye devam etti Drizzt. “Haydi, Gerti, beni öldürmekle eline ne geçecek ki?”

“Evime saldırdın drow.”

“Sen benimkine yapılan saldırıyı yönettikten sonra.” “Seni özgür bırakacağım, gidip elf arkadaşını bulacaksın ve yeniden evime saldıracaksın, öyle mi?” diye sordu Gerti.

Drizzt, Innovindil’in kurtulduğunu öğrenince duyduğu rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktı.

“Sadece bize ait olanı elinde tutmaya devam edersen yeniden geliriz,” dedi drow. “Kanatlı at.”

“Ayaz devlerinin mağarasında evcil bir hayvanmış gibi duramaz.”

Gerti homurdandı, Guenhwyvar kükredi ve bacaklarına bastırıp sıkıştırdı.

“Pegasusu bana ver, ben de yoluma koyulayım,” dedi Drizzt. “Guenhwyvar da buradan ayrılır ve böylece hiçbirimiz seni bir daha rahatsız etmeyiz. Ama pegasusu tutar ve beni öldürürsen Guenhwyvar da senin yüzünü alır. Seni uyarıyorum Gerti Orelsdottr; Aykorusu elfleri kanatlı at için buraya gelecektir, üstelik Mithril Salonu cüceleri de onlara eşlik edecektir. Çalıntı hayvanınla hiçbir zaman huzurlu olamayacaksın.”

“Yeter!” diye bağırdı Gerti ve Drizzt’i şaşırtarak gülmeye başladı.

“Yeter Drizzt Do’Urden,” dedi bu kez daha alçak bir ses tonuyla. “Ama benden bir talebin daha oldu; pazarlığın dışına çıktın.”

“Karşılığında…” diye cevap vermeye yeltendi Drizzt ama Gerti elini kaldırıp onu susturdu.

“Kedinin bende kalmasına izin vereceği vücut parçalarımı sayma bana,” dedi. “Daha iyi bir şartım var. Bıçağını bulacağım, büyük bir ateşin başında ısınmanı sağlayacağım, bu sırada da seni en iyi yemeklerle besleyeceğim ve Parlak Beyaz’dan yürüyerek hayır, öylesi güzel bir yaratığın benden uzaklaşacak olması canımı yaksa da, o değerli kanatlı atının üzerindeayrılmana izin vereceğim. Senin için tüm bunları ve çok daha fazlasını yapacağım, Drizzt Do’Urden.” Drow duyduklarına inanamıyordu ve yaşadığı bu duygu tüm odaya hakimdi; çevredeki devlerin ağızları şaşkınlıktan bir karış açılmıştı.

“Ben senin düşmanın değilim,” dedi Gerti. “Hiçbir zaman da olmadım.” “Halkının iri kayalarla bir kuleyi yıkışını izledim. O kulede arkadaşlarım vardı.”

Gerti bunun bir önemi yokmuşçasına omuz silkti ve, “Bu savaşı ben, biz başlatmadık. Görkemli bir orkun peşinden gittik,” dedi. “Obould Bol-Ok.” “Evet, adı batasıca.”

Bu cümle Drizzt’in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. “Onu öldürmek istiyor musun?” diye sordu Gerti.

Drizzt cevap vermedi. Buna gerek olmadığını biliyordu.

Gerti kötücül bir gülümsemeyle, “Böyle bir savaşa tanıklık etmek isterim,” dedi. “Belki Kral Obould’u sana gönderebilirim Drizzt Do’Urden. Bu ilgini çeker miydi?”

Drizzt yutkundu. “Pazarlığı iyice yükselttin ve kendi payını kapadın,” dedi.

“Aslında evet. Bu yüzden iki söz vererek anlaşmayı kabul et. İlk olarak Obould’u öldüreceksin. Sonra Parlak Beyaz ve çevresindeki krallıklar arasında ateşkes sağlayacaksın. Ne Kral Bruenor’un cüceleri, ne Leydi Alustriel ne de Battlehammer Klanı’nın diğer müttefikleri halkımı cezalandırmaya kalkacak. Parlak Beyaz’m devleri Obould’un savaşına hiç katılmamış gibi davranılacak.”

Drizzt’in bu sözleri hazmetmesi oldukça uzun sürdü. Gerti bunu neden yapıyordu ki? Muhtemelen güzelliğini korumak içindi ama

ortalıkta Drizzt'in anlayamadığı kadar çok şey dönüyordu. Gerti, Obould'dan nefret ediyordu, bu kadarı aşikardı; şimdi ondan korkmaya da başlamış olabilir miydi? Yoksa kendisi ona ihanet etsin etmesin, ork kralının sonunda düşeceğini ve bunun halkı için bir felaket yaratacağını mı düşünüyordu? Üç cüce krallığı üç insan krallığıyla birleşirse orkları durdurup devlerden intikam alabilir miydi?

Drizzt çevreye bir göz attı ve devlerin çoğunun başlarını sallayıp sırıtarak dişi devin önerisini onayladığını gördü. Karşı çıkanları da duydu ama ne yüksek sesle konuşuyorlardı ne de baskındılar.

Orada durup titreyen Drizzt her şeyi anlamaya başladı. Kazanırsa, Gerti kesinlikle hor gördüğü bir rakipten kurtulacaktı, kaybederse bundan daha kötü bir konumda olmayacaktı.

“Her şeyi ayarla o halde,” dedi Drizzt. “Öyleyse palanı al ve panterini uzaklaştır.”

Drizzt'in beyninde tehlike çanları çaldı, siyah yüzüne şüphe izleri yayılıp durdu ama Gerti son derece rahat gözüküyordu.

“Tüm halkımın önünde sana söz veriyorum, Drizzt Do'Urden. Dünyanın Omurgası'nin devleri için söz, sahip olunan en değerli şeydir. Seni kandıracak olursam halkım onlara da aynısını yapmayacağıma inanabilir mi?”

“Ben ayaz devi değilim, senin gözünde çok daha değersizim,” diye karşı çıktı Drizzt.

“Tabii ki öylesin,” diye kıkırdadı Gerti. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ayrıca Kral Obould ile yapacağın savaşı izlemek beni fazlasıyla eğlendirecek. Güce karşı hız, bir vahşinin öfkesine karşı gerçek bir savaşçının taktikleri… Evet, bundan hoşlanacağım. Hem de çok,” diyerek sözlerini tamamladıktan sonra yeniden palayı işaret etti.

Drizzt uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı. “Git Guenhwyvar,” diye talimat verdi.

Panterin kulakları dikildi ve Drizzt'e şaşkınlıkla baktı.

“Bana ihanet ederse maddi dünyaya bir sonraki gelişinde onu bul ve güzelliğini çal,” dedi Drizzt.

“Sözümün geri dönüşü yoktur,” dedi Gerti.

“Git Guenhwyvar,” diye yineledi Drizzt ve öne doğru bir adım atıp Buzölüm’ü aldı. “Eve git ve dinlen; seni yeniden çağıracağımı bilerek dinlen.”

DİĞERLERİNİN İSTEKLERİ

Gerti’nin devlerinin her adımını izlediğinin farkında olan Drizzt, ertesi sabah Gündoğumu’yla birlikte Parlak Beyaz’dan ayrıldı. Hava öncekine göre daha sakin ve sıcaktı, yeni düşen kar tanelerine inat güneş parıldıyordu.

Drow gerinip giysilerini, pelerinini ve bir kez daha iki palasını birden tutan kemerini düzeltti.

Daha yirmi adım atmamışken dönüp Parlak Beyaz’a yeniden baktı. Üzerinde hâlâ Gerti’nin kendisiyle anlaşma yapışının ve sözüne sadık kalışının şaşkınlığı vardı. Gerti Orelsdottrın ve ayaz devlerinin savaşa devam etmek gibi bir niyetleri olmadığından ve en az bu denli önemli bir başka sebepten; Obould Bol-Ok ile arkadaş olmadıklarını öğrendiğinden bunu bölgenin geleceği için bir umut ışığı olarak algıladı. Gerti de ork kralının ölmesini en az Drizzt kadar istiyor gibi görünüyordu.

Peki, bu dişi dev için geçerliyse Obould’un rakibi olan ork kabile reisleri için de geçerli olabilir miydi? Güçlü ordunun yıpranmaya başlama, onları tek başlarına yenemeyecek olan cücelerin zafere ulaşma ihtimali var mıydı?

Bu umut dolu düşünce bir başkasıyla hemen yer değiştirdi; Gerti gerçekten de Obould’la karşılaşmasını sağlarsa Drizzt bu istilacı birliğin çöküşünü hızlandırabilirdi. Ork kralının yöneticiliği olmazsa kaotik yaratıklar günden güne, on günden on güne, er ya da geç muhakkak birbirlerine girerdi.

Drizzt, soğuk nehrin kemiklerinde bıraktığı son izlerden de kurtulmaya çalışarak, ön kol kaslarını esnetip yumruklarını sıktı ve

parmaklarını açıp kapadı. Innovindil, Obould'un oğlunu öldürmüştü ve şimdi de o, çok daha büyük bir saldırıya geçecekti.

Elf arkadaşını düşünmek, tek elini gözlerinin üzerine siper edip kanatlı bir at görme umuduyla gökyüzünü taramasına neden oldu. Gündoğumu'nun sırtına atlamak, pegasusla havalanıp tüm bölgeyi görebilmek istedi ama Gerti bunu kesinlikle yasaklamıştı. İşin aslı, Gündoğumu'na kanatlarının açılmasına engel olacak bir koşum takılıydı.

Gerti bir anlaşma öneriyor ama bunu kendi şart ve koşullarmca yapıyordu.

Drizzt bunu, başını sallayarak kabullendi ve gökyüzüne bakmaya devam etti. Pegasus onun elindeydi.

Soğuk sulara gömülen palasını ve hayatını geri almıştı. Parlak Beyaz'a yaptığı akının felaketle sonuçlanmasından sonra tüm bunlar hayallerinin bile ötesindeydi.

Ve nefret edilen Obould'la savaşma şansı elde edebildi. Evet, Drizzt işlerin oldukça iyi gittiğini fark etti. Şimdilik.

Gerti, görkemli tahtına oturmuş toplantı salonunda dolanan devleri izliyordu. Hepsini şaşkınlığa uğrattığını biliyordu; kendisine yönelen bakışlar hem şüphe hem de merak doluydu. Gerti kumar oynadığının farkındaydı. Dünyanın Omurgası'ndaki pek çok dev ailesini zalim krallığında toplayan babası, muhteşem Jarl Orel ölüm döşeğindeydi ve Gerti onun tek varisiydi. Fakat bu, birleşmeden sonra gerçekleştirilen ilk güç aktarımı olacaktı ve Gerti bunun hiç de azımsanacak bir şey olmadığını biliyordu.

Ad'non Kareese ve Donnia Soldou'nun tavsiyelerini dinlemiş, risk taşımadığı, kısa vadeli olacağı düşünülen akınlar düzenlemek, yaşanacak kayıplar için orkları yem olarak kullanıp ayaz devlerine kazanç sağlamak için halkını dağdaki evlerinden çıkarmış ve Obould'un büyük ihtirasına katılmıştı.

İronik bir şekilde Obould'un başarıları Gerti'nin önüne geçmiş, dolayısıyla durum oldukça tehlikeli bir hal almış ve kadın, Obould'un aralarındaki ilişkide fazlasıyla güç kazandığını anlamıştı. Obould onu halkının önünde küçük ve değersiz kılmıştı ve bu Gerti'nin katlanabileceği bir şey değildi. Böylece Obould'u terk etme hazırlığına başlamıştı fakat bunun bile riskli olduğunu biliyordu. Ork kralı fetihlerine devam etse ya da yalnızca elindekileri kuvvetlendirip elde ettiği kazançlara tutunsa bile Gerti'nin halkı yine de fazlasıyla ağır bir bedel ödemiş savaşta otuzdan çok ayaz devi ölmüştü ve bunun yanında az bir ganimet kazanmış olacaktı. Gerti'nin kendi prestiji üzerine ödediği bedel de görmezden gelinemezdi.

Yalnız bir drow ona durumu eşitleme şansı vermişti ve kadın, Drizzt'le yaptığı pazarlığın, çevresindekilerin düşündüğünden çok daha az risk içerdiğine inanıyordu. Ödenen tek bedel pegasustan vazgeçmekti; doğru, kanatlı at gösterişli bir süstü ama kendisine pratik olarak pek de bir faydası dokunmayacaktı. Kazanç?

Bu değişkendi ve Gerti hiçbirinin bir risk içerdiğini düşünmüyordu. Drizzt, Obould'u öldürürse Gerti'nin, orkları terk edişi sağduyuya ve zekaya dayandırılırdı. Hatta Drizzt sözünü tutar ve dişi devin düşmanlarıyla ateşkes imzalama arzusunu gerçekleştirirse lidersiz kalan orkların fethedilen topraklardan kolaylıkla atılabileceği şüphe götünnezdi. O zaman Gerti, bu mantıksız savaştan gerçek bir kazanç sağlayabilir hatta belki de Mithril Salonu cüceleriyle ticarete başlayabilir miydi?

Tehlike, Obould'un, Drizzt'i katletme olasılığıydı. O zaman daha güçlenirdi; tabii mümkünse… Böyle bir şey olursa Gerti elbette ork kralına, Drizzt'i tam da bu yüzden gönderdiğini söyleyecekti. Kim bilir belki de ipleri asıl elinde tutan Obould değil de kendisiymiş gibi bile gösterebilirdi.

Gerti, kendisine şüphe ve merakla bakan devlerden birine "Kanatlı at yarardan çok zarar sağlıyordu," dedi. "Güzeldi," diye cevapladı dev.

"Ve güzelliği Parlak Beyaz'a onu kurtarmak için gelecek olan sayısız elfe neden olacaktı." Daha fazla meraklı bakışa maruz kaldı; Gerti ne zamandan beri Parlak Beyaz'a alt ırkların girmesinden korkar olmuştu ki?

"Güçlü oklar taşıyan elflerin gerçekten de evimize sıvışmasını istiyor musunuz? Ya da kurnaz cücelerin az kullandığımız yerlere açılan tüneller kazmalarını, aramıza dalmalarını, birden ortaya çıkıp küçük, çirkin çekiçlerini diz kapaklarımıza indirmelerini gerçekten istiyor musunuz?"

Bu açıklamaları yaparken birkaç devin onaylarcasına başını salladığını gördü ve tüm bakışları dikkatle inceledi. Oyunu iyi oynamalı, bir önceki hatasının başlarına ne denli tehlike açtığını hatırlamalarına izin vermeden, hamlelerinin akıllıca olduğunu düşünmelerini sağlamalıydı. Gerti Orelsdottr yaşlı, bilge babasından verilen mesajın her şey demek olduğunu öğrenmişti ve şimdi verdiği bu mesajı önümüzdeki on gün boyunca, kayıpların acısı dininceye kadar sürdürmeliydi. Drizzt Do'Urden, Obould'u öldürmeyi başarırsa bu bildiriyi kendi lehine çevirmek çok daha kolay olacaktı.

Parlak Beyaz'ın yakınındaki dağların üzerini karlarla kaplayan fırtına güneydoğuya kaymış, şiddetli rüzgarlar, soğuk yağmurlar getirmiş ve Surbrin'in sularını öylesine azgınlaştırmıştı ki Felbarr cüceleri tekneyi doğu kıyısına bağlayıp mağaralara sığınmışlardı. Gümüşay'a ulaşmaya can atan insan mülteciler bu korkunç havada şanslarını denemeye cüret edememiş, dolayısıyla onlar da o mağaralara yerleşmişti.

Battaniyeye sımsıkı sardığı ColsonTa ateşin arkalarına yerleşen Cottie Cooperson, mümkün olduğu kadar göze çarpmamaya çalışıyordu. Tabii ki diğerleri kısa bir süre sonra çocuğun varlığını fark edip Cottie'yi sorguya çekti. "Annesine ne yaptın?" diye sordu bir adam ve dürüst bir cevap talebiyle eğilip gözlerini Cottie'nin gözlerine dikti. Bir kadın, zavallı ve kendini kaybetmiş olan Cooperson adına, "Delly'i bebeği kendi elleriyle Cottie'ye verirken gördüm," diye cevapladı.

"Limanda. Sonra da kaçıp gitti."

"Kaçtı mı? Yoksa tekneyi mi kaçırdı?" diye sordu şüphe dolu adam.

"Kaçtı," diye ısrar etti kadın. "Kendi tercihiydi."

"Onlar savaşırken çocuğun Mithril Salonu'ndan uzakta olmasını istedi," diye yalan söyledi Cottie.

"O zaman cüceler, yolcuları arasında Kral Bruenor'un evlat edindiği torununun olduğunu bilmeli" dedi adam. "Hayır!" diye bağırdı Cottie.

"Hayır," diye ekledi onu destekleyen kadın. "Delly, o inatçı, aptal Wulfgar'ın bunu öğrenmesini istemiyor, yoksa adam çocuğu geri ister."

Tabii ki bu hiç de mantıklı değildi ve adam da gözlerini kadına çevirdi.

"Pöh! Bu zaten seni ne ilgilendirir ki?" diye sordu kadın. "Hiç," diye cevapladı bir başka adam.

“Ve hiç kimse Cottie Cooperson’dan daha iyi bir anne olamaz.” Diğerleri de bu fikri onayladı.

“O zaman bu bizim sırrımız olsun ve o huysuz cücelerin bundan haberi olmasın,” diye açıkladı kadın.

“Wulfgar’ın da olaya böyle bakacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu kuşku duyan adam. “Onun soydaşlarının ve öfkeli babasının peşimize düşmesini mi istiyorsun?”

“Nereye kadar peşimize düşecek?” diye karşılık verdi Cottie’nin yanındaki kadın. “Çocuğunu geri almaya mı gelecek? O zaman biz de küçük kızını ona geri veririz ve sorun da çözülmüş olur.”

“Gözlerinden öfke saçarak gelecektir,” diye belirtti adam.

“Ve bu karısına yöneltmesi gereken bir öfke olacaktır,” dedi diğer adam. “Kadın, çocuğu Cottie’ye ilgilenmesi için verdi. Dolayısıyla da Cottie kızla ilgilenecek. Wulfgar ve Bruenor’un bunu takdir etmek dışında yapabilecekleri başka hiçbir şey yok!”

“Evet!” diye onayladı diğerleri.

Endişeli adam Cottie’nin müttefiklerine uzun uzun ve sertçe baktıktan sonra Colson’u, herhangi bir annenin çocuğunu tutacağı kadar içten ve sevgiyle tutan Cottie’ye döndü. Bu görüntünün kalbini ısıttığını inkar edemezdi. Yüzlerce acı yaşayan Cottie tüm olup bitenlerden sonra ilk kez hoşnut gözüküyordu. Adam, Wulfgar’ın intikamından korkuyor olsa da, bu yalın gerçeğe karşı gelemezdi. Her şeyi kabullendiği gösterircesine gülümseyip başıyla onayladı.

Fırtınayla geçen saatlerde dağ sırtındaki savunma inşası yavaşlamış, yağan yağmur ve sulusepken kar devriye gezen cücelerle elfleri sırılsıklam etmişti. Bu borada hiçbir düşmanın onlara saldırmayacağından ya da böyle düşündüklerindengözcülüğe ara vermeye bile cüret etmişlerdi.

Ivan ve Pikel Bouldershoulder da aynı şekilde çalışmalarının emekleme hızına düştüğünü gördü.

Pikel’in, cücelerin savunma pozisyonundan uzakta, kuzeyde Delly Curtie’yi takiplerine yardım eden hayvan arkadaşları ‘yaaap bunu’ emriyle avcılığa devam ediyordu ama çok daha alçaktan ve kısa süreli uçuyorlardı ve görüş alanları da son derece kısıtlıydı.

Ivan “Lanet aptal kadın,” diye homurdanıp durdu. “Mithril Salonu’ndan ne diye kaçmaya kalktı ki?”

Pikel kendi şaşkınlığını göstermek için fareyi andıran bir ses çıkardı.

Ivan, kadının peşinden gitme kararını sessizce sorgularken bir taşı tekmeledi. Dağ sırtıyla aralarında bir günlük bir mesafe vardı ve yolda o iğrenç yaratıklara rastlamamış olsalar da, büyük olasılıkla ork hattının hemen arkasmdaydılar. Cüce, Bruenor’un ekibinin yanına dönebilmek için Pikel’in ‘kök yürüyüşü’ hilelerine başvurmak zorunda kalmamayı gönülden diledi.

“Lanet aptal kadın,” diye homurdandı ve bir taş daha tekmeledi.

Daima aç olan Khazid’hea’nm emrine amade Delly Curtie, bu soğuk fırtınada dışarıda dolaşan az sayıdaki yaratıktan biriydi. Tükenen, üşüyen, sırılsıklam ve sefil bir durumda olan kadın durup bir sığmak bulmayı hiç düşünmedi çünkü kılıç böyle bir fikri aklına getirmesine bile izin vermezdi.

Tamamen Khazid’hea’nın kontrolü altındaydı. Delly Curtie kılıcın bir uzantısı olmuştu. Tüm varlığı Khazid’hea’yı memnun etmeye adanmıştı. Kılıç değer bilmiyordu.

Delly ne kadar arzulu bir köle olursa olsun Khazid’hea’nm en çok istediği şeyden yoksundu; değerli bir kullanıcı değildi. Böylece toprağa karanlık çöktüğünde Delly’nin gözleri kılıca uzaktaki bir kamp ateşini yansıttı ve kılıç da kadını bütün gücüyle oraya koşmaya zorladı.

Saatler boyu yürüdü, çoğunlukla düşüyor ve bacaklarının derisi soyuluyordu. Bir seferinde buzlu bir kayanın üzerinde öyle bir kayıp başını çarptı ki neredeyse bilincini yitiriyordu.

Burada ne işim var ki? Gümüşay'a ya da Sundabar'a gitmek istiyordum ama burada, vahşi topraklarda dolanıp duruyorum!

Bu ikna edici düşünce kıvılcımı yalnızca Khazid'hea'nm kadının üzerindeki baskısını arttırmasına, ona tamamen hakim olmasına ve bir ayağını öbürünün önüne atıp zorla yürümesine neden oldu.

Bir süre sonra, kamp kuran yaratıkların gırtlaksı seslerini; ork dilini duyduklarında Khazid'hea, kadının korkusunu hissetti ama kötücül kılıç bu korkuyu alıp şeklini değiştirdi ve zavallı Delly'i çocuğunun o orklar tarafından katledildiği görüntülerin yağmuruna tutarak ürkekliğinin onun kampa koşmasını sağlayacak kadar sonsuz bir öfkeye dönüşmesine neden oldu. Elinde tuttuğu Khazid'hea ile kamp ateşine doğru daldı, karşısına çıkan ilk şaşkın orku muhteşem kılıcın tek bir hamlesiyle; savunma amaçlı kendisine kalkan bir kolu delip geçerek yaratığın kalbine saplanan sivri uçla öldürdü.

Delly, bıçağı hızla çekip çıkardı ve sıradaki orka doğru vahşice savurdu ve yaratık yana kayınca kalın bir ağacın gövdesinde derin bir yarık açtı. Orku vahşice, kılıcını savura savura izledi. Ork kendini savunmayı başardı ama bu hamlesiyle, korkuyla yere düşmeden önce, elindeki tek mızrağı da yitirmiş oldu.

Bir şey Delly'nin yanına çarptı ama kadın neredeyse hiçbir şey hissetmedi. Öylesine delirmişti ki öne çıkıp geri çekilen yaratığın çirkin yüzüne defalarca vurdu; onu kesiyor, dövüyor, parlak kırmızı kanını etrafa sıçratıyordu. Artık o kanı tatmıştı ve duramayacağı kadar öfkelenip kendinden geçmişti.

Yine yanına bir şey çarptı ve bir orkun kendisini yumrukladığını düşünerek o yöne döndü. Kadın, kamp ateşinin karşısında durup elindeki yayla kendisine saldıran kişiyi görünce bir aydınlanma anı kafa karışıklığına dönüştü.

Delly bakışlarını bel hizasına çevirdiğinde iki okun bedenine derince saplanmış olduğunu gördü.

Sonra yeniden yayını çeken orka döndü.

Khazid'hea, bu orkun Colson'un boğazını ısıran görüntüsüyle kadına yüklendi; kadın çığlık atıp saldırıya geçti. Ve göğsüne saplanan bir okun ağırlığıyla geriye doğru sendeledi.

Delly kükredi, bakışlarını okçuya dikti ve inatla ona doğru adım attı. Orkun arkadaşının sürünerek kendisini takip ettiğini, bir kılıcın sırtına iniyor olduğunu duymadı.

İki büklüm oldu, gözleri karanlık gökyüzüyle doldu ve içini bir huzur kapladı.

O an Selûne'ü fark etti; başının yukarısında süzülüyor, bulutların arasından parıldayan gözyaşlarını izliyordu ve kadın bunun oldukça güzel bir şey olduğunu düşündü.

Khazid'hea elinden düştü; sivri ucu toprağa saplandı ve böylece kılıç, daha değerli bir kullanıcının avucuna geçmeyi beklemek üzere, dimdik durdu.

Kılıç, Delly Curtie'yle olan bağının tamamen koptuğunu hissetti ve öksüz kaldığını düşündü. Ama uzun bir süreliğine değil…

GERTİ'NİN EĞLENCESİ

Drizzt, Parlak BeyazTn girişinin doğusunda yer alan gizli küçük bir vadiden Gerti'nin iki habercisinin kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Drow, Gerti'nin kendisine ne derece güvendiğini hemen fark etti; Gündoğumu'nu kesinlikle koşturmayacağı söylenmişti, ayrıca her hareketi de büyük bir dikkatle izleniyordu. Kaçmaya kalkışacak olursa devler onun ve pegasusun üzerine kayalar yağdıracaktı.

Yine de drow, Gerti'nin kendisine güvendiğine inanıyordu. Neden güvenmeyecekti ki? Obould'la savaşma arzusu kesinlikle dürüstçe dile getirilmiş ve bildirilmişti! Gerti'nin aldığı bütün 'önlemlerin' daha çok halkı için yaptığı bir gösteri olduğunu fark etti; ya da en azından böyle olduğuna inanmak zorundaydı. Hayatını bilge bir liderin, ne yapacağını ve bunu nasıl uygulayacağını bilen bir cücenin yanında geçirmişti ikisi birbirinden çok farklı şeylerdive şu an içinde bulunduğu durumun gerektirdiği entrikaların bilincindeydi.

Elbette Gerti onu Obould'u öldürme şansını elde etmek için kullanıyor, sonuç ne olursa olsun kendisini ve Gündoğumu'nu savaşa göndermemeyi planlıyor da olabilirdi. Drizzt, 'O halde öyle olsun'd emek zorundaydı çünkü Parlak Beyaz'daki o odada başka bir seçeneği olmamıştı. Her şey yitirilmişken kadın ona son bir umut ışığı sunmuştu.

İki dev, Drizzt'in olduğu vadiye geldi ve önüne bir çuval yiyecekle deri bir su kabı bıraktı.

"Güçlü bir ork ordusu dağların sınırlarından geçip buranın doğusuna ilerliyor," dedi biri; hiç de azımsanamayacak kadar güzel olan dişi.

"Kral Obould tarafından, savunma amaçlı kurmayı planladığı büyük şehrin inşasına yardım etmeleri için gönderildiler," diye ekledi diğeri. İri ırkının standartlarına göre bile fazla kaslı ve geniş omuzlu olan erkeğin yüzü dişininkinden daha çirkin değildi; açık mavi derisi ve ne zaman kaşlarını çatsa V şeklini alan gümüşi kaşları vardı.

"Kara Ok Kalesi," dedi dişi dev. "Tüm bunlardan kurtulmak istiyorsan bu ismi aklında tutup arkadaşlarına yayarsan iyi olur."

Bu haberlerin içeriği Drizzt için pek de şaşırtıcı değildi. Parlak Beyaz'm kuzeyine yaptığı yolculukta ork kralının niyetinin fethettiği topraklara sımsıkı sarılmak ve oralara iyice yerleşmek olduğunu açıkça görmüştü. İçinden düzinelerce orkun çıkmaya devam edeceği büyük ve Dünyanın Omurgası'nın yüksek zeminlerinde savunulabilecek bir şehir inşası, ulaşılmak istenilen hedef için oldukça mantıklı olurdu.

"Gerçi Obould kervanda değil," diye açıkladı dişi dev. "Tüm dağları gezip eksikleri tespit ediyor ve orklara kime hizmet ediyor olduklarını hatırlatıyor."

"Şamanlarıyla beraber," diye ekledi diğeri. "Ayrıca sanırım bir çift kara elf de ona gözcülük ediyor; onları tanıyor musun?"

Drizzt'in surat ifadesi devlerin ihtiyacı olan bütün cevabı yansıtıyordu.

“Onların bir çiftini öldürdüğünü biliyoruz,” diye devam etti dev. “O ikisi bunların arkadaşı; daha doğrusu arkadaşıydı. Trol ordusuyla birlikte güneye gönderildiler ama döneceklerdir. Drizzt Do’Urden’e dert olacaklarına hiç şüphe yok.” “Cinayet ve savaş, halkım arasında o denli yaygındır ki belki de hiç umurlarında olmam,” diye cevapladı Drizzt ve sanki bunun bir önemi yokmuşçasına omuz silkti; aslında zaten önemi de yoktu. O iki drow Obould’la beraberse zaten düşmanıydılar.

“Sabah yola çıkacağız,” dedi dişi dev. “Gerti üç gün içinde Obould’la karşılaşmayı umuyor.”

‘Büyük planlarına gerçek şeklini vermeden önce ölmesini istiyor’, diye düşündü Drizzt ama cevap vermedi.

Obould hakkında alınan her haber Gerti’nin onu yok etme isteğini arttırıyordu. Dişi dev, kendi gücünün ötesinde bir savaşın yaklaştığını görüyordu ya da, bu savaş gerçekleşmediğinde, Kral Obould Bol-Ok’un yükselişinin kendisini ne derece düşüreceğini biliyordu.

Drizzt, kendisini Obould’a göndermesinin Gerti için riskli olduğunun farkındaydı; Obould zafer kazanırsa gücü daha da artacaktı. Gerti’nin bu riski göze alışı Drizzt’e, kadının çaresizliğini fazlasıyla açıklıyordu.

Obould bütün kontrolü ele geçiriyordu, dolayısıyla Gerti kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına inanıyordu.

Drow, Obould üzerinde kazanacağı herhangi bir zaferin, hiçbir şekilde müttefiki olarak göremediği bir devin, Gerti Orelsdottr’ın bu denli yararına olacak olmasını tuhaf buldu. Shallows’taki saldırıyı, Gerti’nin duyarsız savaşçılarının, üzerlerine birbiri ardına iri kayalar yağdırdıkları kasabanın harap olmuş insanlarına gösterdiği umursamazlığı hatırladı. Eğer başarılı olup Obould’u öldürebilirse ork kuvvetleri, güçlü liderlerinin yokluğunda dağılacak ve birbirleriyle didişmeye başlayacaktı ve işte o zaman Drizzt, bu devlerle bir ateşkes yapmak zorunda kalacaktı.

Drow ümitsizce başını salladı ve tıpkı hayatı söz konusu olduğu için daha önce düşüncelerinde kabullendiği gibi, bu fikri kalbinin derinliklerinde de kabullendi. Savaşın sona ermesi, karanlık ork sürüsünün deliklerine tıkılması ve o toprakların iyi halklara verilmesi herkes için daha iyi olacaktı. Hem Parlak Beyaz'a yüzlerce cücenin ve müttefiklerinin katledileceği bir saldın düzenlemenin ne gibi bir faydası olurdu ki?

"Onunla savaşmaya hazır mısın?" diye sordu dişi dev ve Drizzt, ona baktığı zaman düşüncelerine fazlasıyla gömülmüş olduğunu ve kadının soruyu ilk defa sormadığını fark etti.

"Üç gün," dedi. "Obould üç gün içinde ölecek."

İki dev birbirlerine bakıp sırıttıktan sonra oradan ayrıldı.

Drizzt bu sözü, iliklerine ve kalbine işleyinceye kadar, defalarca tekrarladı; yaşadığı tüm acıların ve kaybın karşılığında okuduğu bir dua olmasını sağladı.

"Obould üç gün içinde ölecek," dedi yüksek sesle ve dudakları bunun açlığıyla kıvrıldı.

Sağındaki iki dev, Gündoğumu'nu fazlasıyla yakından izliyordu ama o soğuk ve aydınlık sabahın içinde Drizzt'in dikkatini pek de çekmiyorlardı. Solunda, kayalık ve verimsiz bir tepede, Gerti Orelsdottr ve Kral Obould gün ışığının altında durmuş konuşup tartışıyordu.

Gerti her şeyi ayarlamıştı; Drizzt'i oraya kolay ve çabucak tırmanabileceği bir yere göndermiş, sonra da Obould'un tek başına gelmesini sağlamıştı.

Drizzt, orkun hiçbir şeyden şüphelenmediğini düşündü; kendine fazlasıyla güveniyordu ve oldukça rahat gözüküyordu. Obould tepede Gerti'yle buluştuğu an gardım almıştı ama birkaç dakikalık bir konuşmadan sonra gözle görülür derecede rahatlamıştı.

Drizzt, savunma inşaları üzerine tartıştıklarını biliyordu. Tüm yol boyunca, Parlak Beyaz'm güneyine yaptığı dört günlük yürüyüşte Drizzt, Kral Obould'un gözler önüne serdiği muhteşem planlarına

tanıklık etmişti. Kuzeydeki pek çok tepe ve dağ sırtı inşa halindeydi; kaya duvarlar şekilleniyor geniş kalelerin temelleri atılıyordu.

İki liderin olduğu yerle birleşen bir tümsekte yer alan yüzlerce ork, kayaların başında delicesine çalışıyor, güçlü bir savunma oluşturuyordu.

Bu görüntüler yalnızca Drizzt'in işe bir an önce koyulma arzusunu kuvvetlendirdi. Obould'u arkadaşlarına ve kuzeydeki masumlara yaptıklarından dolayı öldürmek istiyordu. Geride kalanların hatırına, Obould'u öldürme ihtiyacı duyuyordu. Onun yapmaya başladıkları Drizzt'in herhangi bir orktan beklediği davranışlar değildi. Pek çok defa, hatta Menzoberranzan'dayken bile, goblinvari ırkların diğerlerinin hükmü altına girmesinin tek sebebinin birbirlerine 285j fr* bağlı olmamaktan kaynaklandığının söylendiğini duymuştu. Menzoberranzan'daki üstün matronlar bile, tek başlarına zayıf olacaklarından bir araya getirilen bir canavar ordusunun korkunç bir felaket yaratabileceğini bildiklerinden goblin ve ork kölelerine karşı daima gözlerini açık tutmuşlardı.

Obould, en azından Dünyanın Omurgası'nda, birleştirici görevi görüyorsa ölmek zorundaydı.

Dakikalar geçti ve Drizzt bilinçsizce palalarının kabzalarına uzandı. Sık sık, onlara en yakın uca giden ve iki figüre bakan pek çok orkun ve şamanınliderlerini izlediği tepeye gergince baktı.

Birkaç dakika sonra ilgileri azalmıştı ama Drizzt bunun geçici bir şey olduğunu biliyordu.

"Acele et Gerti," diye fısıldadı.

Drow gölgelerin içine geri dönüp irkildi ve Gerti, sanki onun ricasını duymuş gibi, Obould'a arkasını dönüp hızlı ve uzun adımlar atarak dağdan aşağı doğru yola koyuldu.

Drizzt o denli şaşkındı ki neredeyse bu anı kaçırıyordu. Obould, Gerti'nin ani çekilişiyle belli ki savunmasız kalmıştı; ellerini kalçalarına dayamış, kuru kafa şeklindeki garip, devasa miğferinin

buzlu göz deliklerinden etrafa bakıyor ve hayretle kadını izleyerek orada öylece duruyordu.

Drow, tereddütü bir kenara bırakıp sessiz ve hızlı adımlarla yamaca sıçradı. Tepeye, orkun birkaç adım uzağına çıktı ve bir an için koşup Obould, varlığının farkına bile varamadan onu öldürmeyi istedi.

Fakat ork kralı ona doğru döndü ve Drizzt olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

“Senin yanında bir müttefikin olmadan durmaya asla cesaret edemeyeceğini düşünmüştüm,” dedi drow ve palaları elinde belirdi; hareketi öylesine hızlı ve akıcıydı ki sanki o palalar eline bir büyü sayesinde gelmiş gibiydi.

Drowu gören Obould’un dudaklarından sessiz bir inilti yayıldı.

“Drizzt Do’Urden?” diye sordu, ağzından çıkan her hecede inlemesi devam etti. “Adımı bilmen iyi bir şey,” diye cevapladı Drizzt ve yana doğru yürümeye başladı. Obould da ona doğru dönüyordu. “Bilmeni istiyorum. Ayrıca bu sabah neden öleceğini de anlamanı istiyorum.”

Obould’un kıkırdayışı öylesine fesattı ki devam eden iniltisinin içinde güçlükle ayırt ediliyordu.

Sağ elini yavaşça havaya kaldırdı ve sol omzunun arkasına götürüp muhteşem kılıcının büyük kabzasını kavrayarak kılıcı ağır ağır dışarı çıkardı. Kının uzunluğu kılıcın yarısı kadardı, böylece kılıç kılıfından kurtulduğu anda Obould onu önüne getirdi. Drizzt diğer tepeden yükselen bir haykırış duydu ama bunun bir önemi yoktu. Ne Obould ne de kendisi için bir değer taşıyordu. Drizzt başka bir gürültü duydu ve kendisine doğru koşan bir ork grubuyla yaylarını hazırlayan bir başka ork grubu olduğunu gördü ama Obould elini onlara doğru kaldırınca hepsi olduğu yerde durup silahlarım indirdi. Ork kralı, bu dövüşü en az kendisi kadar istiyordu.

“Bruenor için öyleyse,” dedi Drizzt ve Obould’un kan çanağına dönmüş sarı gözlerinin üzerindeki kaşlarının çatılmasına bir anlam

vermeye çalışmadı. “Shallows ve orada ölen herkes için.”

O, daireler çizmeye devam ettikçe Obould da onunla birlikte döndü.

“Kara Ok Krallığı için,” dedi Obould. “Orkların yükselişi ve Gruumsh’un zaferi için. Cücelerin, elflerin ve insanların uzun zamandır kendilerine atfettikleri günışığına dönüşümüz için!”

Bu sözler Drizzt’in iliklerine kadar ürpermesine neden oldu ama drow, orkun tam olarak ne hissettiğini anlayamayacak kadar öfke doluydu.

Drizzt, düşmanını her açıdan görmeye, orkun muhteşem zırhında bir açık yakalamaya çalışıyordu ama drow, kendini Obould’un hipnotize edici bakışlarının, muhteşem liderin üzerine diktiği gözlerindeki saf yoğunluğun altında sıkışmış buldu. Drizzt bu kan çanağına dönmüş gözler karşısında öylesine donup kalmıştı ki son saniyede hareket edip kalçalarını geriye oynatmasaydı görkemli kılıcın darbesiyle ortadan ikiye kesilecekti.

Obould, elinin tersiyle bir hamle savurarak öne atıldı. Sonra kılıcını tekrar tekrar, ikinci ve üçüncü kez geri çekilen drowa doğru salladı.

Drizzt dönüp çevik bir hareketle yana kaçtı; o geriye gittikçe hızlı adım atan ayakları dengede durmasını sağlıyordu. Obould’un hamlelerinin tek elle karşılık verilemeyecek kadar güçlü olduğunu farkedince kendisine yönelen kılıca palalarından biriyle karşı koyma arzusunu bastırmak zorunda kaldı. Drow, sürekli üzerine gelen Obould’u kendi ritmine uydurmaya çalışıyordu. Onun yöntemini kavrayınca uzakta durmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Böylece iki yana genişçe açtığı kollarıyla palalarını sağda ve solda tutup sadece çevikliğinden ve ayaklarından faydalanarak Obould’un hamlelerinin hedefine ulaşmasına engel oldu.

Ork kralı gürledi ve daha da öfkeyle saldırdı; neredeyse pervasızca davranıyordu. Kılıcını savurup ileri atıldı. Kılıcını tekrar yana salladıktan sonra ileriye çevirerek öne fırladı. Fakat Drizzt’in geriye doğru attığı adımlar Obould’un ileriye doğru attıklarından daha

hızlıydı ve ork hiçbir şekilde ona yakınlaşamıyordu. Dengesi her zamanki gibi kusursuz olan usta drow savaşçısı, kılıcın geçip gitmesine izin verip kanlı gözün bir saniyelik kırpılma anında yönünü değiştirdi. Ork, onu omzuyla durdurmaya çalışan Obould'un yanından koşarak geçti. Tek bir hamleyle iki palasını da Obould'a yöneltti ve zırh onları durdurunca Drizzt aniden yarım bir daire çizdi, sonra aynısını yeniden tekrarladı ve bu kez daha yükseğe nişan alarak palalarını birbiri ardına Obould'un madeni gözlerine doğru gönderdi.

Obould inledi ve muhteşem kılıcı havayı yardı; yalnızca havayı yarabildi çünkü Drizzt çoktan menzilden çıkmıştı.

Ama hamlelerinin, dört sağlam darbesinin hiçbir işe yaramadığını, kuru kafa miğferin yarı saydam göz deliklerinde bir sıyrık bile açmadığını gören Drizzt'in gülümsemesi anında dağıldı.

Ve Obould yeniden üzerine geliyor, onu eğilmeye, yana kaymaya ve hatta darbelerini bertaraf etmeye zorluyordu. Obould'un güçlü hamlesi drowun kolunun uyuşup titremesine neden oldu. Bir başka açık daha yakalayan Drizzt atağa geçti ve Parıltı, Obould'un boğazına doladığı grimsi sargıyı kesti.

Ve kayda değer hiçbir şey elde edemeyen Drizzt ileri atılıp ağır kılıcın muazzam hamlesinin altından geçerken neredeyse saçının bir kısmını kaybetti. Başka bir zalim saldırıyla karşılaşan Drizzt, Obould'un bu açıkları bile bile verdiğini ve her birinin birer tuzak olduğunu fark etti.

Buna hiçbir anlam veremedi ve kalçalarını sağa, sola, arkaya kıvırırken, hatta yana takla atarken vahşiyi ve zırhını incelemeye, çaresizce bir zayıf nokta aramaya devam etti ama Obould'un bacakları bile o görkemli zırhın içine gömülüydü.

Muhteşem kılıç tam önüne uzanırken Drizzt havaya sıçradı. Yere yumuşak bir iniş yaptı ve düşmanına doğru atağa geçti. Obould, kılıcını içgüdüsel olarak onun önüne fırlatarak karşılık verdi.

Kılıç alevler savurdu ama her zaman tetikte olan Drizzt kusursuz bir şekilde karşılık vererek kılıcın karşısına Buzölüm'ü

çıkardı.

Palanın büyüsü kılıcın alevlerinden üstündü; onları kızgın gri bir dumana çevirerek söndürdü ve bu kez aniden hazırlıksız yakalanan tam da drowun üzerinde hakimiyet kurmaya başlayan Obould oldu.

Tereddütü Drizzt'e başka bir açık verdi ve drow farklı bir yöntem denedi; eğilip orkun bacaklarının arasına daldı. Dönmeyi ve böylece Obould'un yere devrilmesini sağlamayı umuyordu.

Zırhlı kaplumbağa sırtüstü debelenirken nasıl savaşabilirdi ki?

Bu zekice düşünce Kral Obould'un ağaç kökü kadar sağlam bacaklarıyla karşılaşınca dağılıp gitti.

Drizzt, orka bütün gücüyle vurmuş olsa da Obould yerinden bir adım bile kımıldamamıştı.

Drow şaşkın olsa da hemen, Obould kılıcını çevirip emeklediği yerde kendisini doğramadan önce hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Kımıldamaya başladı ve bu kılıç hamlesinden de kaçabilecek kadar hızlı olduğunu anladı.

Ama Obould da bunun farkındaydı ve bu yüzden kılıcını kullanmak yerine kuvvetli bir tekme savurdu.

Zırhlı ayakları Drizzt'in göğsünü ezdi ve drowun üç metre uçup zemine sırtüstü sertçe düşmesine neden oldu. Nefesi kesilen Drizzt, Obould'un kılıcı, üzerine inerken yana yuvarlandı ve böylece kılıç az önce yatıyor olduğu yerdeki taşı ortadan ikiye ayırdı.

Drow, kıvrılıp dönerek bütün hızıyla hareket etti ve bir başka darbeden daha son anda kurtuldu.

Obould artık tamamen saldırıya geçmiş olduğundan kendini ikinci tekmeden kurtarmayı başaramadı. Bu darbe bir kez daha yuvarlanmasına neden oldu. Sonunda drow yeniden ayağa kalkmasını sağlayacak bir geri takla atacak kadar doğrulmayı başardı ve kendisine saldıran orkla karşı karşıya geldi.

Drizzt bağırıp hücuma geçti fakat tek bir adımla yana kaydı. Kazanamayacaktı, bu yüzden kaçtı.

Kayalık yamacın aşağısına doğru koştu; diğer tepede yer alan orkların bağırışları ve Obould'un alay sözcükleri her adım atışında kendisini takip ediyordu. Okçuların görüş alanından çıkmak için karşısına çıkan bir dönemeci hızla döndükten sonra yeniden yokuş aşağı yöneldi. Yeri eşeleyen Gündoğumu'nun kendisini beklediğini görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Ata yaklaştığı zaman pegasusun koşum takımının takılı olmadığını fark etti.

Daha Drizzt onun tepesine sıçrarken Gündoğumu koşmaya başladı ve sadece birkaç adım sonra at muhteşem kanatlarını açarak havalandı.

Atışı başlatan Gerti oldu; havaya kanatlı atın ve sürücüsü drowun pek de uzağına isabet etmeyen bir kaya fırlattı. Yanındaki düzinelerce dev de gökyüzünü iri kayalarla doldurdu.

Ama Gerti'nin kesin talimatları üzerine hiçbiri drowa isabet etmedi. Pegasus yana yatınca dişi dev, drowun dikkatini çekmeyi başardı ve Drizzt'in hafifçe salladığı başı ikisi arasında her şeyi açıklığa kavuşturdu.

“Başarısızlığa uğradı. Neden onu öldürmüyoruz?” diye sordu Gerti'nin yanındaki dev.

“Bu sadece Obould'a olan nefretinin artmasına sebep olacaktır,” diye açıkladı dişi dev. “Yeniden deneyecektir. Bu oyundaki rolü henüz bitmedi.”

Sözlerini tamamladıktan sonra tepeye baktı ve arkasında Gruumsh ve onun için haykıran ork ve samanlarla, meydan okurcasına kaldırdığı kılıcıyla mütehakkim bir şekilde duran Obould'u gördü.

Gerti bakışlarını yeniden Drizzt'e çevirdi ve tahmininin doğru olmasını diledi.

“Onu öldürmenin bir yolunu bul Drizzt Do'Urden,” diye fısıldadı. Sesindeki çaresizliği fark etti ve bundan hiç hoşlanmadı.

Hayatta birey ve toplum, şimdi ve gelecek arasında kurulacak bir denge vardır. Dünya kendi çıkarlarına göre hareket eden sayısız tiran, bugünü yaşamak uğruna geleceği harcayan sayısız bencil erkek ve kadın barındırmıştır. Kuramsal olarak önceliği topluma verip geleceği daha iyi bir hale getirmek için uğraşanları alkışlarız.

Karanlıkaltı'nda yaşadığım deneyimlerden sonra, o denli yalnızdım ve sadece o gün hayatta kalabilmek için öylesine uğraşıyordum ki gelecek benim için 'ertesi gün 'den başka bir şey ifade etmiyordu, kendimi az önce söylediğim şeye; arzulanan hedefe yöneltmeye uğraştım. Arkadaş edinip arkadaşlığın gerçekte ne demek olduğunu öğrendikçe toplumun gücünün bireyin ihtiyaçlarının çok daha ötesinde olduğunu görüp bunun değerini anladım ve güç, karakter ve topluluk olarak gelişmiş kültürlerin varlığının bilincine vardıkça yüzyıllar boyu yaptığım bütün seçimlere bir tarihçi gözüyle bakmaya çalıştım. Uzun vadeli amaç, kısa vadeli kazancın önüne yerleştirildi ve bu amaç da, yine, bireyin değil toplumun ihtiyaçlarına dayanıyordu.

Innovindil ile yaşadığım deneyimlerden, kaybedilmiş arkadaşların ve hiç fark edilmemiş aşkların gerçekliğini gördükten sonra sadece yarı haklı olduğumu anladım.

'Elf olmak zaman aralıklarını bilmektir. Elf olmak pek çok kısa hayat döngüsü yaşamaktır.' Bunun doğru olduğunu öğrendim ama bir şey daha vardı. Elf olmak yaşamaktır; uzun vadeli arzular bağlamında yaşanılan her andan zevk almaktır. Hayatın neşesini sağlayan tek şey uzak umutlar olamaz.

Anı yakala, günü yaşa. Neşeyle dol ve umutsuzluğa karşı bütün gücünle savaş.

Hayatımın son yıllarında muhteşem bir şeye sahiptim. Sevdiğim kadına sahiptim ve o en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Her ruh halimi ve beni hem iyi hem de kötü yanlarımla kabul eden biriydi.

Beni asla yargılamaz, sadece kendi içimdeki cevapları bulabilmem için cesaretlendirirdi. Onun gür saçlarında yüzümü dayayabileceğim güvenli bir yer buldum. Mavi gözlerinin ışığında

kendi ruhumun yansımasını gördüm. Adı Drizzt Do ‘Urden olan bu bulmacanın son parçasını buldum.

Sonra onu kaybettim; bunların hepsini kaybettim.

Ve sadece Cattibrie’yi kaybettiğim zaman tereddütümün ne denli aptalca olduğunu anladım.

Reddedilmekten korktum. Sahip olduğumuz şeyi alt üst etmekten korktum. Bruenor ‘un ve daha sonra Abyss ‘ten dönecek olan Wulfgar ‘ın tepkilerinden korktum.

Korktum ve korktum ve bu korku bir kez daha hareketlerime engel oldu.

Hepimiz bunu ne kadar da sık yapıyoruz… Mantıksız korkuların, davranışlarımızı felce uğratmasına ne kadar da çok izin veriyoruz… Savaşta bunu yapmıyorum; bir düşmanımla kılıç çarpıştırmaktan asla kaçınmıyorum ama yaraların bir bıçak darbesinin açabileceğinden çok daha derin olduğunu bildiğim aşkta ve arkadaşlıkta… Innovindil, ayaz devlerinin ininden kaçtı ve şimdi ben de özgürüm. Onu bulacağım. Onu bulacağım ve oluşturduğumuz bu arkadaşlığa sımsıkı tutunacağım. Yaşadığımız şey bunun ötesine geçerse korkularımın bana ket vurmasına izin vermeyeceğim.

Çünkü bunu yitirdiğim zaman, ölümün kapısında yattığım ya da o benden herhangi bir şekilde veya bir canavarın pençesiyle alındığında pişmanlık duyacağım hiçbir şey olmayacak.

Shallows ‘ta öğrenilen ders buydu.

Bruenor ‘un düşüşünü ilk gördüğümde, arkadaşlarımı kaybettiğimi ilk öğrendiğimde Avcı ‘nin kabuğuna çekildim, acıyı yadsıyan içgüdüsel öfkeye sığındım. Innovindil ve Tarathiel beni bu yıpratıcı, kendi kendime zarar vermemi sağlayacak durumdan çekip çıkardı ve şimdi Shallows ‘ta yatan en büyük trajedinin düşüş değil, onun öncesinde kalan kayıp yıllar olduğunu anlıyorum.

Aynı hatayı bir kez daha yapmayacağım. Toplum, bireyin üzerinde yer alıyor; iyi bir gelecek arzusu anlık dileklerden baskın

çıkıyor. Ama belki de o kadar çok değil. Artık bulunması gereken bir denge olduğunu biliyorum; çünkü kendini düşünmemek, bencillik kadar büyük bir suçtur ve tamamıyla fedakarlıkla dolu, neşesiz bir yaşam sonunda yalnız ve boş bir var oluştur.

Drizzt Do 'Urden

BİR KEZ DAHA GEDİĞİN İÇİNE

Innovindil'in kaçtığını biliyordu tabii ki ama Drizzt, bu açık ve sakin akşamüstünde kayalık düzlüğün üstünde uçan iri yaratığın uçuşunu gördüğünde kalbinin yerinden fırlayacak gibi oluşunu inkar edemezdi. Gündoğumu'nu takibe koşmuş ve en az onun kadar heyecanlanan pegasus bütün hızıyla hedefe doğru uçmuştu. Birkaç saniye sonra Drizzt, kendisinin de görüldüğünün farkına vardı; yandaşları onun tarafına dönmüş ve Günbatımı'nın kanatları havayı en az Gündoğumu'nunki kadar hevesli bir şekilde yarıyordu.

Kısa bir süre sonra hem Drizzt hem de Innovindil birbirlerini açıkça gördüler. İki kanatlı at birbirlerinin üzerine kapaklanıp daireler çizdikten sonra geri döndü. O an iki sürücü de atları kontrol etmiyordu; Gündoğumu ve Günbatımı, gökyüzü balesi, neşe dansı yaparcasına uçtular; yan yana hareket ediyor, ani alçalmalarla birbirlerinden ayrılıyor ve sonra hem InnovindiPi hem de Drizzt'i nefessiz bırakan bir hızla yeniden birleşiyorlardı.

Sonunda bir taşın üzerinde durdular; elf ve drow, atların üzerinden inip birbirlerinin kollarına atladılar. Innovindil yüzünü Drizzt'in gür beyaz saçlarına gömerek, "Seni kaybettiğimi sandım" d iye haykırdı. Drizzt cevap vermedi, sadece kadını sımsıkı kucakladı. Hiçbir zaman gitmesine izin vermek istemiyordu.

Innovindil ondan bir kol mesafesi kadar uzaklaştı, gözlerine inanamıyormuşçasma başını sallayarak drowa baktı ve ona yeniden sarıldı.

Yanlarındaki Gündoğumu ve Günbatımı toprağı eşeledi, başlarını birbirine yakınlaştırdıktan sonra atlayıp sıçrayarak dörtnala koşmaya başladılar.

Innovindil yeniden drowdan uzaklaşarak, “Ve Gündoğumu’nu kurtardın,” dedi nefes nefese; Drizzt kadının yanaklarından yaşlar süzüldüğünü gördü.

“Öyle de denebilir,” diye cevapladı ruhsuzca. Innovindil ona merakla baktı.

“Anlatacak bir hikayem var,” dedi Drizzt. “Kral Obould’la savaştım.” “Öyleyse ölmüş demektir.”

Drizzt’in kasvetli sessizliği her şeyi açıklıyordu.

“Seni burada bulacağımı düşünmüyordum,” dedi bir dakika sonra. “Aykorusu’na dönmüş olacağını zannediyordum.” “Döndüm ve halkımın çoğunun Mithril Salonu’na yardım etmek için nehrin karşısına geçtiğini öğrendim. Cüceler doğu kapısını açıp Felbarr Kalesi’yle birleştiler. Şu anda bile savunmalarını güçlendiriyorlar. Ayrıca Mithril Salonu’nu Silver MarchesTn diğer krallıklarıyla birleştirebihnek için Surbrin Nehri’nin karşısına uzanan bir köprü inşa etmeye başlamışlar.”

“İyi haberler,” dedi drow.

“Obould’u kovmak kolay olmayacak,” diye hatırlattı Innovindil ve drow başıyla onayladı. “O halde güneye, doğu kapısına mı uçuyordun?” diye sordu Drizzt.

“Henüz değil,” diye cevapladı Innovindil. “Bölgeye bir göz atıyordum. Mithril Salonu’ndaki topluluğun önüne çıkmadan önce Obould’un buradaki bütün çalışmalarını görmek istedim.”

“Ve gördüklerin pek de umut vaat edici değildi.” “Obould’u kovmak kolay olmayacak,” dedi elf yeniden.

“Bunu ben de gördüm,” dedi Drizzt. “Gerti Orelsdottr, Kral Obould’un, adını Kara Ok Kalesi koyacağı muazzam bir ork şehri kurma amacıyla Dünyanın Omurgası’nin kuzeydoğusuna devasa bir ork birliği gönderdiğini söyledi.”

“Gerti Orelsdottr?” dudaklarından dökülen isme inanamayan Innovindil’in ağzı bir karış açıldı.

Drizzt gülümsedi. “Sana anlatılacak bir hikayem olduğunu söylemiştim.”

İkili sessiz ve korunaklı bir yere ilerledi ve Drizzt hikayesini, yeraltı nehrinden kaçışının tüm detaylarını, Gerti Orelsdottr’m şaşırtıcı kararlarını anlattı.

“Guenhwyvar hayatını kurtardı,” dedi Innovindil ve Drizzt karşı çıkmadı.

“Ve ayaz devleri şaşırtıcı denecek kadar öngörürü davrandı,” diye ekledi Drizzt.

“Bu tüm bölge için iyi bir haber,” dedi Innovindil. “Ayaz devleri, Obould’un yanından çekilirse ork kralı güçsüzleşir.” Drizzt, bölge üzerinde uçarken gördüğü savunma inşalarını göz önünde bulundurunca bundan pek de emin olamadı. Hatta Gerti’nin, Obould’un yanından çekilip çekilmediğinden bile emin değildi. Obould’dan vazgeçiyorlardı evet peki ama onun asıl amacından?..

Innovindil, drowun şüphe dolu ifadesini görünce, “Halkımın, cücelerin ve insanların ayaz devlerinin eşlik etmediği orklarla daha rahat mücadele edeceğinden eminim,” dedi.

“Doğru,” diye kabullendi Drizzt. “Ve belki de bu istilacı ordunun yaşayacağı büyük aşınmanın sadece başlangıcıdır. Ork kabileleri tek bir lidere nadiren sadık kalmıştır. Belki özlerinde yatan yeniden ortaya çıkar ve dağ sırtlarında orklara karşı orkların savaşını sunar.”

“Domuz suratlı yaratıklar üzerindeki baskıyı arttırmalıyız,” dedi Innovindil; yüzüne aptal bir gülümseme yayılıyordu. “Şimdi onlara Obould Bol-Ok’un bahtsız gezisini izlemekle çok da akıllıca bir seçim yapmamış olduklarını hatırlatma zamanı.”

Drizzt’in eflatun gözleri ışıldadı. “Tüm gözcülüğü tepeden yapmamızın hiçbir anlamı yok. Yere inmeli, düşmanımızın cesaretini yine ve yeniden test etmeliyiz.”

“Hatta kırmalıyız?” dedi Innovindil gülümsemesi yüzüne iyice yayılarak.

Drizzt ellerini ovaladı. Obould'la yaptığı savaşı kazanamadığından dolayı onunla yeniden dövüşmeye can atıyordu. O gün, gün doğmadan önce, bir çift kanatlı at, sürücülerini ork askerlerinin küçük kampının üzerine taşıdı. Zemine güçlü bir iniş yaptılar. Yan yana hareket eden drow ve ay elfı atlarından indiler, dörtnala giden pegasuslarm arkasından dengeli bir şekilde koşarak kampın merkezine ilerlediler ve orkların kaçışmasına neden oldular.

O karmaşa anında hem Drizzt hem de Innovindil birkaç darbe indirmeyi başardı ama hiçbiri tek bir düşmana yoğunlaşacak kadar yavaşlamadı. Gündoğumu ve Günbatımı kampın öbür ucuna gidinceye kadar iki elf birleşmiş, kol kola girmiş, ölümcül ve kusursuz bir ahenkle bıçaklarını savuruyordu.

Zalimlerin, saldırıdan fazlasıyla korkup kafalarının karışıklığıyla kendilerini savunmaktansa kaçmaya çalışmalarına rağmen o kamptaki yirmi üç orkun hepsini öldürmediler. Bu savaş, ork öldürmek kadar düşmana bir mesaj gönderme amacı taşıyordu. Savaşın vahşet dolu anlarında Gündoğumu ve Günbatımı üzerlerine düşen görevi kusursuzca yerine getirmiş, orkların üzerlerine inip kafalarını tekmelemiş, hatta savunma pozisyonu alıyor gibi duran bir ork grubunun tam tepesine çullanmışlardı.

Kısa bir süre sonra Drizzt ve Innovindil yeniden atlarının sırtına binmiş tüm hızlarıyla ilerliyordu; alacakaranlık belirdiğinden uçmuyor, kayalık ve karlı zeminde dörtnala koşuyorlardı.

Mesaj iletilmişti.

Ork, kanlı bıçağın ucuna, yerde kıvranan son kurbanına baktı. Üç hamlede onu yere indirmiş, kolunu almış, can çekişen orkun neredeyse tüm gövdesi uzunluğunda uzun ve derin yaralar açmıştı. Yerdeki orkun deri giysisi o denli kan içinde kalmıştı ki yaratığı görenler en az üç kez bıçakladığını düşünürdü.

Khazid'hea'nm güzelliği işte buydu; kötücül kılıç ne deriye, ne kemiğe ne de metale takılırdı.

Sezgili kılıcın lakabı ve kullanıcısıyla iletişim halindeyken kullandığı isim 'Kesici'ydi ve Kesici yeni kullanıcısının oldukça uygun

bulacağı bir isimdi.

Pek çok ork kılıcı ele geçirmek için kullanıcısına meydan okumuştu. Hepsi, hatta ona saldıran bir çift ve bölgedeki en iyi savaşçı olarak anılan bir ork bile yere serilmişti.

Başaramayacağımız bir şey var mı? diye sordu kılıç orka ve yaratık dişlerini gösterip gülümseyerek karşılık verdi. Yenemeyeceğimiz bir düşman var mı?

Aslında Khazid’hea, orkun acınası bir tip olduğunu düşünüyor ve öldürdüğü tüm orkların kullanıcısının daha basit bir silah taşıyor olması durumunda onu yenebileceğini biliyordu. Hatta savaş süresince kullanıcısını telepatik olarak yöneten Khazid’hea, en güçlü düşmanlarının karşısındayken orku yanlış yere yönlendirmeyi ve böylece rakibin savaşı kazanıp kendisini ele geçirebilme olasılığını aklından geçirmişti.

Ama o an için Khazid’hea o riskleri almak istememişti. Her ne kadar çok başarılı olmasa da kendisini elinde tutan savaşmayı bilen bir orktu ve Khazid’hea onu kolaylıkla yönetebilirdi.

Sezgili kılıç o orku kullanarak gerçekten değerli bir arkadaş bulmayı umuyordu ve o kişi karşısına çıkıncaya kadar orkla idare edecekti.

Kılıç, kendini Obould Bol-Ok’un güçlü ellerinde hayal etti.

Aklında bu güzel düşünceyle Khazid’hea kendisini o anki kullanıcısına adadı.

Bu son savaş, bu son ork cesedi yeni rakiplerin belirmesine engel oldu. Diğer bütün orklar, kılıç kullanıcısı orkla ve onun yeni, ölümcül silahıyla muhatap olmak istemediklerini açıkça belirtecek bir şekilde savunma pozisyonlarını aldı. Bunun üzerine Khazid’hea yeniden kınına döndü; görevi tamamlanmıştı ama açlığı bastırılmaktan çok uzaktı.

O açlık hiçbir zaman bastırılamazdı. O açlık, kılıcın Delly Curtie’ye uzanıp bir zamanlar oldukça yetenekli bir kullanıcı olan ve kapısının dışında bir savaş patlak veriyor olsa da yakın bir zamanda

yeniden dövüşemeyecek Cattibrie'nin ellerinden kurtulmasına neden olmuştu. O açlık Khazid'hea'nm, Delly'i muhteşem nehrin huzurlu mekanından ayırıp kuzeyin vahşiliğine göndermesini sağlamıştı.

Khazid'hea huzurdan nefret ederdi.

Böylece kılıç, ilerleyen birkaç gün boyunca, hiçbir ork kendisine meydan okumaya cesaret edemediğinden, ortalığı karıştırmak üzere harekete geçti. Khazid'hea planını uygulamaya başladı; orka bir şeyler fısıldıyor, ona Obould'un yerine geçme vaatleri vererek yaratıkla alay ediyordu.

Yapamayacağımız bir şey var mı? diye sorup durdu kılıç.

Fakat Khazid'hea ne zaman Obould'un konusunu açsa şaşırtıcı denecek kadar inatçı bir direnişle karşılaştı. Ork, bütün orklar liderlerinin standartların üzerinde olduğunu düşünüyordu.

Khazid'hea'nm orku, Obould'un ayağını kaydırıp yerine geçmeye zorlamasının ondan tanrı olmasını istemekle eş değer olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sezgili kılıç bu gerçekliğin farkına vardığında uygun zamanı beklemek ve alternatif bir hedef seçebilmek için ork ordusunun yapısını öğrenmeyi umarak taleplerinden vazgeçti.

Dünyevi işler ve sıkıcı bir huzurla dolu o günlerde Khazid'hea çok iyi bildiği bir ismin fısıldanışını duydu.

"Drowun, Kral Bruenor'un arkadaşı Drizzt Do'Urden olduğunu söylüyorlar," dedi bir ork içlerinde kılıç taşıyıcısının da olduğu başka bir ork grubuna.

Sezgili kılıç söylenenlerin hepsini iyice dinledi. Görünüşe bakılırsa Drizzt ve bir arkadaşı bölgedeki ork kamplarına saldırıp yığınla ork öldürüyordu.

Kılıç kullanıcısı gruptan ayrıldığı an Khazid'hea, onun aklına girdi.

Drizzt Do'Urden'in kellesini Kral Obould'a götürürsen ne kadar değerli olursun, dedi şeytani kılıç ve sözlerini zafer ve övgü

görüntüleriyle, şampiyon orkun ayaklarının dibinde yatan ölü drowun, dans eden ve kendisine iltifatlar yağdıran samanların, şampiyonun tek bir bakışıyla baygınlık geçiren dişi orkların imgeleriyle destekledi.

Şüphenin varlığını hissettiği an Onu öldürebiliriz, diye söz verdi. Sen ve ben Drizzt Do ‘Urden ‘i yenebiliriz. Onu iyi tanıyor ve zayıflıklarını biliyorum.

O gece kılıç taşıyıcısı, katil kara elf hakkındaki dedikoduları yayan orka daha anlamlı sorular sormaya başladı. Saldırılar nerede gerçekleşmişti? Bu işe drowun karıştığından eminler miydi?

Ertesi gün kılıç kullanıcısı, elindeki ve aklındaki Khazid’hea ile birlikte arkadaşlarının arasından ayrılıp kurbanını bulup zaferine ulaşma arzusuyla kayalık zeminde hızla yol aldı.

Fakat Khazid’hea için bu arayışın tek amacı yeni ve çok değerli bir kullanıcı bulmaktı.

ŞİKAYET

Mithril Salonu’nun toplantı odası aylardır hiç olmadığı kadar boştu ama odaya yayılan havanın o ankinden daha ağır olması mümkün değildi. Dört oyuncu, yuvarlak bir masanın etrafına birbirlerine eşit uzaklıklarda oturmuştu; hepsi de odanın bir köşesinde yer alıyordu ve böylece sembolik tahta ve kürsüye diğerinden daha yakın bir yerde bulunmuyordu.

Son muhafızlar da oradan ayrılıp kapılar kapandığında, Kral Bruenor, akranlarına ya da akranı olduğunu düşündüğü iki kişiyle tam karşısında oturan ve katlanmak zorunda olduğu birisi olarak gördüğü üçüncüyedikkatle baktı. Solunda diğer cüce; Kral Emerus Warcrown oturuyordu. Kaşları çatıktı, sakalı düzgünce kesilmişti ama aradan kırları gözüküyordu. Fakat Bruenor bunun için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Emerus neredeyse Battlehammer Klanı’nın kaybettiği kadar çok cücesini, çok daha ani ve harap edici bir şekilde, kaybetmişti.

Bruenor’un sağında gerçekten saygı duyduğu bir diğer müttefiki oturuyordu. Gümüşay’ın Leydi Alustriel’i, Bruenor’un ve Mithril

Salonu'nun çok eski bir arkadaşıydı. Kara elfler, cücelerin mekanını istila ettiği zaman Alustriel, kendi halkından fazlasıyla kişiyi kaybetmek pahasında da olsa Bruenor'un ve halkının yanında yer almıştı. Alustriel'in savaşçılarının çoğu Bekçi Vadisi'ndeki drowlara karşı savaşırken ölmüştü. Alustriel her zamanki kadar muhteşem ve güzel gözüküyordu. Uzun, koyu yeşil bir cübbe giymişti ve heykelsi yüzüyle gümüş saçlarının üzerindeki gümüş bir taç güzelliğini iyice ortaya çıkarıyordu. Herkes kadının çok güzel olduğunu düşünüyordu ama onda bundan öte bir şeyler daha vardı; güçlü, çekici ve ağırbaşlıydı. Bruenor kaç aptal adamın, kadının güzel yüzünü sahip olduğu tek güç olarak görüp Alustriel'i hafife aldığını merak etti. Cücenin karşısında Nesmeli Galen Firth oturuyordu. Pis olan, perişan gözüken, pek çok yaraya sahip adamın savaştan yeni çıktığı açıktı. Ayrıca yeniden savaşa dönmek için duyduğu arzuyu da defalarca dile getirmişti.

Bruenor elbette buna saygı duyabilirdi ama yine de adama saygı duymakta zorlanıyordu. Ne Nesme'de kendisine ve arkadaşlarına sergilenen tavrı ne de "Wulfgar'ın halkına ait ve kendisinin desteklediği bir topluluk olan Settlestone'a olan olumsuz yaklaşımlarını unutmuştu. Ama Alustriel tarafından bir akran olarak görülüp getirilen Galen, halkının temsilcisi olarak Mithril Salonu'nda oturuyordu. "Sadece Gümüşay adına değil aynı zamanda Everlund ve Sundabar için de burada bulunuyor olduğum herkes tarafından bilinip kabul ediliyor, öyle değil mi?" diye sordu Alustriel.

Hiç tereddütsüz, "Evet," diye cevapladı diğer üçü. Alustriel ilk geldiği anda kendisinden, diğer iki önemli şehre vekillik yapmasının istendiğini söylemişti ve hiç kimse bu onurlu Leydi'nin sözünden şüphe duymazdı.

"O zaman hepimiz temsil ediliyoruz," diye belirtti Galen Firth.

"Hepimiz değil," dedi Emerus Warcrown; sesi bir mağaranın içindeki iri bir kayanın yuvarlanışı kadar boğuktu. "Buradaki hiç kimse Harbroom adına konuşmuyor."

"Diğer iki cüce masanın başında oturuyor," diye karşı çıktı Galen Firth. "İki insan dört insan krallığı adına konuşabiliyor ama iki

cücenin varlığı üç cüce madeni için yeterli olmuyor mu?”

Bruenor homurdandı. “Alustriel haklı olarak üç kişi adına konuşuyor çünkü diğer iki krallık bu görevi ona verdi. Sana konuşma hakkının neden verildiğini hâlâ merak ediyorum.”

Galen gözlerini kısıp baktı ve Bruenor yeniden homurdandı.

“Adbar Kalesi’nin Kralı Harbroom adına ne ben konuşabilirim ne de Kral Bruenor,” diye ekledi Emerus Warcrown. “Durum Kral Harbroom’a bildirildi. Aldığı kararlan bize zaman içinde iletecektir.”

“Şimdi konuşmamız gerekiyor!” diye cevapladı Galen Firth. “Nesme hücum altında. Trolleri ve bataklık yaratıklarım kasabadan atıp çoğunu Trollmoors’a geri püskürttük ama Proffit adındaki gerçek bir zalim olan liderleri bizi atlattı. O yaşadığı sürece Nesme güvende olmayacak.”

“O halde hemen şimdi sana bütün savaşçılarımı göndereyim,” diye cevapladı Bruenor. “Obould’a, onu doğru düzgün karşılamaya hazırlanıncaya kadar on binlerini üzerimizden geri çekmesini söylerim olur biter.”

Bu alay, Galen Firth’ün gözlerini daha da kısmasına neden oldu.

Her zaman diplomatik olan Alustriel, “Kendi içimizde anlaşmaya varamazsak düşmanımız hakkında hiçbir yargıya varamayız,” dedi. “Eski sorunları bir kenara bırakmanız için ikinize de yalvarırım Kral Bruenor ve Galen Firth. Düşman bastırıyor; özellikle de sizin halklarınız üzerine yükleniyor. Başlıca sorunumuz bu olmalı.”

Emerus Warcrown, kalın, tahta sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve iri yarı kollarını fıçıyı andıran göğsünde birleştirdi.

Bruenor akranına dönüp minnettar bir şekilde göz kırptı. Bruenor, Emerus’un öncelikli olarak bir cüce olduğunun farkındaydı. Sadakatinin hiyerarşisi Bruenor’u, Harbroom’u ve saygıdeğer klanlarını Emerus’un en temel endişelerinden biri haline getiriyordu. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Bruenor, Alustriel'e, "Tamam o zaman, o sorunlar unutuldu," diye cevap verdi. "Ayrıca Galen Firth'e ve dertli kasabasına yardım ederken pek de az iyi yürekli Battlehammer'ın ölmediği bilinsin. Üstelik bunun karşılığında hiçbir talebimiz de olmadı."

Galen, yine o aksi ve ters haliyle cevap vermek üzereydi ama Alustriel sertçe araya girdi ve, "Yeter!" diyerek onu susturdu.

"Nesme'nin ne kadar kötü bir durumda olduğunu anlıyoruz," diye devam etti Alustriel. "Gümüş'teki Şövalyeler şu anda bile orada savaşıp esnafların evlerini yeniden kurup duvarlarını güçlendirebilmesi için bölgenin güvenliğini sağlamıyor mu? Benim büyücülerim dudaklarından eksik etmedikleri ateş topu sözcükleriyle o duvarların başında devriye gezmiyor mu?" Galen, "Bu doğru sevgili Leydim," diye itiraf etti ve arkasına yaslandı.

"Troller çekiliyor ve onları Trollmoors'a geri tıkacağız," diye üçüne birden söz verdi Alustriel.

"Gümüşay ve Everlund, Nesme'ye bu konuda yardımcı olacak."

"Oldukça makul, peki zaman çizelgen nedir?" diye sordu Bruenor. "Bunu kıştan önce mi yapacaksın?"

Tam da o gün, ilk karlar Mithril Salonu'nun doğu kapısının önüne düşmeye başladığından bu soru diğer hepsinden daha önemli gibi duruyordu.

"Öyle olacağını umuyoruz. Böylelikle Nesme halkı yollar karla kaplanmadan önce evlerine dönebilir" d iye cevapladı Alustriel.

"Yani kış sona erdiğinde orduların benim yanımda savaşmaya hazır olacak?" diye sordu Bruenor.

Alustriel'in yüzü fazlasıyla gerildi. "Eğer Kral Obould, Mithril Salonu'na saldırırsa Gümüşay, Everlund ve Sundabar tarafından desteklenen bir Battlehammer Klanı'yla karşılaşacak, evet."

Bruenor asıl can alıcı konuya parmak basmadan önce uzun ve huzursuz edici bir sessizlik anının dağılmasını bekledi; "Peki Kral Obould yeterince ilerlediğine karar verirse?"

“Bunu daha önce de konuşmuştuk,” diye hatırlattı Alustriel. “Yine konuşalım,” diye talepte bulundu Bruenor.

“Kış bitinceye kadar Obould’un ordusu fazlasıyla güçlenecektir,” dedi Alustriel. “O ordu savunulan yerlere saldırırken bile yeterince güçlüydü. Senin halkın bunu herkesten iyi bilir.”

Kral Emerus, “Pöh! Ama sen pes ediyorsun!” diyerek araya girdi. “Orkun kazançlarının yanma kâr kalmasına izin vermeyi düşünüyorsun!”

Alustriel, itiraz etmeyerek, “Onu yerinden etmek için ödenecek bedel fazlasıyla ağır olacaktır” diye açıkladı. “Muhtemelen çok ağır olacaktır.”

“Pöh!” diye kükredi Emerus. Yumruğunu ağır tahta masaya indirdi; ve masanın o denli sağlam olması büyük şanstı yoksa Emeras’un yumruğu onu parçalara ayırırdı.

“Nesme için savaşacaksın ama Mithril Salonu bu fedakarlığı yapmana değecek bir yer değil, öyle mi?”

“Beni bunu söylememeniz gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorsunuz Kral Emerus.”

Alustriel’in bu sözleri nehirde yaşanan felaketten sonra hiç de normal bir ruh haline sahip olmayan cüceyi yatıştırdı. O günün erken saatlerinde Kral Emerus, Surbrin Nehri’nin kutsanmasına başkanlık etmiş, neredeyse bine yakın iyi kalpli cüceye elveda demişti.

Arkasına yaslandı, iri kollarını yeniden birleştirdi ve oldukça yüksek sesle, “Harrumph” dedi.

“Kral Bruenor… Bruenor, dostum, ne düşündüğümüzü anlamalısın,” dedi Alustriel. “Gümüşay’ın, Everlund’un ve Sundabar’m, Obould ve onun binlerce yardakçısını topraklarımızdan atma arzusu seninkinden daha az değil ama ele geçirilen yerlerin üzerinde uçtum. Ork sürülerini ve yaptıkları hazırlıkları gördüm. Onların üzerine gitmek Silver Marches’ta şimdiye kadar görülmemiş bir felakete yol açar. Mithril Salonu bir kez daha açıldı; Surbrin’in karşısına uzanan yolunun güvenliği sağlanacaktır. Sen şu anda

yalnız bir emniyet müfrezesisin, Trollmoors ve Dünyanın Omurgası, Surbrin ve Fell Pass arasında yer alan bütün topraklarda iyi halkları temsil eden son kalesin. Arkadaşsız ya da desteksiz değilsin ki. Obould bir kez daha sana saldırırsa karşısında Battlehammer Klam'yla omuz omuza savaşan Gümüş Şövalyeleri bulacak."

"Bel omuza belki," diye espri yaptı Galen Firth ama iki cücenin çatık kaşları onun ortamı neşelendirmek için yaptığı bu başarısız girişimin takdir edilmediğinin bir göstergesiydi ve Alustriel sözlerine ara vermedi; "Senin doğu kapılarınla Surbrin arasında kalan bu toprak parçası, bu toplantıda vekillik yaptığım üç şehrin ölüleriyle kaplanacak olsa bile düşmeyecek," dedi.

"Hepimiz bunda hemfikiriz. Winter Edge bir askeri kamp olarak genişletilecek, Gümüşay'dan o güçlü kasabaya kaynak ve asker akacak. Kral Emerus'un cücelerinin nöbetini devralacağız ve böylece onlar da Karanlıkaltı'nın Felbarr ve Mithril Salonu arasında kalan yerlerinin güvenliğini sağlayabilecekler. Kral Harbroom'a yük arabaları ve sürücüler sunacağız ve böylece Adbar Kalesi, uygun gördüğü takdirde, çarpışılan bölgeye kolaylıkla girecek. Hiçbir masraftan kaçınmayacağız."

"Ama savaşçılarını göndermekten kaçmıyorsun," diye belirtti Bruenor.

Alustriel, lafı dolaştırmadan, "Neredeyse çorak olan bir toprağın hatırına savunulan dağlara on binlerimizi göndermeyeceğiz," diye cevap verdi.

Cüce akranıyla aynı ifadeyi takınan ve aynı şekilde oturan Bruenor cevap olarak sertçe başını salladı. Alustriel'in kararıyla sarsılmamıştı; çirkin Obould'u dağdaki deliğine geri göndermekten başka bir şey istemiyordu ama Bruenor'un halkı, ork kralı ve muhafızlarıyla savaşmıştı, dolayısıyla Bruenor kadını anlıyordu.

"O halde Winter Edge'i güçlendirin," dedi. "Askerlerinizi birlik içinde çalıştırın. Onlara talim yaptırın. Aykorusu'nun bu toplantıya katılmayı seçmiş olmasını dilerdim. Onlar adına konuşan Hralien, desteğini esirgemeyeceğine söz verdi ama bunu uzaktan yapacak. Kavgaya karıştıkları için Obould'un Mithril Salonu'na yönelişi gibi

onların ormanlarına da göz dikeceğinden korktukları açık. Hepinizden Mithril Salonu'na gösterdiğiniz sadakati onlara da göstermenizi bekliyorum."

"Tabii ki," dedi Alustriel.

"Benim bin cücemi kurtardılar," diye onayladı Emerus.

Galen Firth sessizce oturdu ama Bruenor onun hareketsiz olmadığını fark etti; tartışma, sevgili Nesme'sinin kaderinden kaydığı için adam fazlasıyla huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Sen git ve kasabanı bir araya topla," dedi Bruenor adama. "Onu öncekinden de güçlü bir hale getir; demircilerimin yapabileceği en iyi silahlarla dolu bir kervan göndereceğim. O lanet trolleri bataklıklarında ve benden uzakta tut." Adam gözle görülür derecede rahatlamıştı. Hatta birbirine doladığı kollarını serbest bırakmış ve cevap verirken öne yaklaşmıştı; "Nesme, Mithril Salonu'nun korkunç bir baskı altında olmasına rağmen yapıyor olduğu bu yardımı asla unutmayacaktır."

Bruenor başını sallayarak karşılık verdi ve gözünün ucuyla Alustriel'in adamın nazik sözlerini onaylarcasına gülümsediğini gördü. Mithril Salonu'nun kralı o gün alınan kararlar karşısında fazla heyecan duymadı ama hepsinin bir arada durması gerektiğini oldukça iyi anladı.

Çünkü tek başlarına durmayı seçtikleri takdirde hepsi Obould'un sürülerine birer birer yem olurdu.

"Bunu bilmiyorsun," dedi Cattibrie huzur vermeye çalışarak.

"Delly ortadan kayboldu, Colson ortadan kayboldu ve Khazid'hea ortadan kayboldu," diye cevapladı Wulfgar, bu dehşet dolu sözleri söylerken güçlükle ayakta duruyor gibi bir hali vardı.

O ve Cattibrie, Mithril Salonu'na Khazid'hea'nm ortadan kayboluşunun haberini yaymış ve kılıcın rastgele kullanılmaması gerektiğini, çok tehlikeli bir silah olduğunu iyice belirtmişlerdi.

Birinin onu aldığı açıktı ve pek az cüce sezgili bir silahın büyüsüne esir olurdu. Bu yüzden geriye Delly ya da nehrin karşısına hareket eden diğer insan mülteciler kalıyordu.

‘Delly olmalı’ diye sessizce onayladı Cattibrie. Daha önce kendi odasına gelmiş olduğunu biliyordu. Yarı uyuklarken kapı eşiğinde duran Delly’nin kendisini gözetlediğini görmüştü ama bakışlarının endişe mi yoksa kıskançlık mı içeriyor olduğunu bilmiyordu. Delly, kendisiyle konuşmak üzere içeri girmiş ve sıkılan, acıkan Khazid’hea, entrikalarıyla onu kandırılmış olabilir miydi?

Hem Delly nereye gitmişti ki? Wulfgar’a tek söz etmeden Colson’u alıp Mithril Salonu’ndan ayrılmaya nasıl cüret ederdi?

Bu gizem Wulfgar’ı öfkenin eşiğine getirmişti. Savaştan yeni çıkan adam dinleniyor olmalıydı ama Ivan ve Pikel Bouldershoulder’ın kuzeye koşan yalnız bir figürün ardından gittiğini bildiren uğursuz haber geldiğinden beriyirmi dört saatten uzun zamandır uyumuyordu. Cüceler onun, yaşadığı büyük kederle aklını yitiren Cottie Cooperson olduğunu iddia ediyordu ama hem Cattibrie hem de Wulfgar başka birinin daha aklını yitirdiğine ya da yanlışlıkla aklını kötücül bir ruha teslim ettiğine dair huzursuz edici bir his taşıyordu.

“Yoksa aramızda Obould’un gizli müttefikleri mi var?” diye sordu Wulfgar. “Mithril Salonu’na ajanlar mı geldi? Senin kılıcını, benim karımı ve çocuğumu mu çaldılar?”

“Hepsini öğreneceğiz,” diye teminat verdi Cattibrie. “Delly’nin izini yakında bulacağız. Fırtına duruldu ve tekne yakında yeniden hareket ediyor olacak. Ya da Alustriel ve Kral Emerus bize yardım edecek. BruenorTa olan toplantıları sona erdiğinde onlardan nehrin karşısına geçen mültecileri bulmalarını rica et. Aradığımız cevapları orada bulacağımızdan eminim.”

“Wulfgar’ın ifadesi, asıl korktuğunun belki de o cevapları bulmak olduğunu gösteriyordu. Ama yapılacak başka bir şey yoktu. Düzinelerce cüce kılıcı, kadını ve bebeği bulmak için salonun her köşesini arıyordu. Hatta Cordio ve birkaç rahip arkadaşı, arayışlarına yardımcı olması için ilahi büyülerden bile yararlanıyordu. Şimdiye

kadar sadece sorular vardı. Wulfgar duvara doğru yığıldı. “Obould üç gün içinde ölecek,” diye kükredi dev Stormsinger. “Verdiğin söz buydu Prenses Gerti ama Obould hâlâ hayatta, üstelik şimdi eskisinden de güçlü ve ödüllerimiz pegasus, kara elf, yanındaki o sihirli panteravucumuzdan uçup gitti.”

“Drizzt Do’Urden’in bizimle aynı amaç uğruna çabalaması yararımıza,” diye karşı çıktı Gerti ve çevresinde oluşmaya başlayan protestonun yarattığı kargaşanın gürültüsünü bastırabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. Olayların ağırlığı dişi devin üzerine bir kez daha çökmüştü. Günler önce her şey ne kadar da kolay görünmüştü; orkların kuşattığı yerleşkelere iri kayalar fırlatmaları için devlerini oraya buraya yerleştirip Obould’un kasabaları ezip geçebilmesi için savunmayı yıkacaktı.

Sadece birkaç iri kaya karşılığında bir yığın savaş ganimeti kazanırdı.

Böyle ummuştu. Yirmi devinin ölümüne sebep olan dağ sırtındaki patlama tüm bunları geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti. Birkaç devin daha tuzaklara düşüp ölmesiyle sonuçlanan Mithril Salonu saldırısı, tüm bunları geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti. Obould’un tanrıvari oranlar kazandığı Gruumsh’a yapılan tören tüm bunları geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti.

Gerti’ye kalan tek seçenek kendini bunların dışında tutmayı denemekti; Obould’la cücelerin savaşmasına izin verecek, kendisi ve halkı ikili oynayacak ve böylece zaferi kim kazanırsa kazansın savaş Parlak Beyaz sınırlarına girmeyecekti. Çevresindeki homurdanmalar halkının ne kendisine ne de tuhaf seçimlerine güven duyduğunu gösteriyordu.

Drizzt Do’Urden, o lanet Obould’u bir öldürebilmiş olsaydı!

Gerti aynı şeyleri düşünmeye devam ederek, “Drizzt güçlü bir rakip,” dedi. “Obould’a saldırmanın bir yolunu bulacaktır.”

“Peki ya Parlak Beyaz’a?”

Gerti huysuz Stormsinger'a gözlerini kısıp kaşlarını çatarak baktı. Bu iri savaşçının, Jarl Orel aralarından ayrıldığında kendisine kalacak olan yere göz diktiği açıktı. Tıpkı başka pek çok devin o pozisyonu elde etmeye can atışı kadar açıktı… "Sözlerine bakılırsa Drizzt böyle bir şey yapmayacak ve Bruenor, Obould'u yendiği takdirde diğerlerini de bize saldırmaktan vazgeçirecek."

"Hepsi birer israf," diye yakındı Stormsinger. "Hepimiz arkadaşlarımızı kaybettik, peki ne uğrana? İhtiyaçlarımızı karşılayacak daha çok kölemiz mi var? Orkların Kral Obould'unu izlemeden öncekinden fazla servetimiz mi var? Daha çok toprağımız, zengin madenlerimiz, muhteşem şehirlerimiz mi var? Bir kez bize verilen ama şimdi yine başkasına bırakılan kanatlı ata mı sahibiz?"

"Bizim…" diye söze başladı Gerti ama odanın içinde bir şikayet korosu yükseldi. "Bizim…" dedi bu kez daha yüksek sesle ve son gürültü de sona erinceye kadar defalarca tekrarladı. "Kazanılmış bir konumumuz var," diye açıkladı. "Bu savaşa engel olamazdık. Obould'la hemen birleşmemiş olsaydık muhtemelen düşmanımız olurdu, tabii şimdiye kadar olmadıysa… Şimdi bize borçlu olduğundan böyle bir şey söz konusu değil. Ayrıca, Drizzt Do'Urden yüzünden, onlara açtığımız savaşa rağmen Kral Bruenor ve tüm müttefikleri de bize borçlu. Kendimize bir mevki kazandık ve böylesi karmaşık bir zamanda bu hiç de azımsanacak bir şey değil!"

Son derece ikna edici konuşmuş ve konuşurken kendisini bekleyen mevkinin ağırlığına sığınmıştı.

Böylece odadakileri susturdu.

Ama Gerti, onların yeniden karmaşa yaratacağından korkuyordu ve Stormsinger o an cevap vermemiş bile olsa bu meselenin burada kapanmasına izin vermeyecekti.

Hem de hiçbir zaman.

DUYGU DALGASI

"O halde buraya kadarmış," dedi Ivan Bouldershoulder.

Kardeşiyle beraber kadının bedeninin önünde duruyordu. Kadın karın üstü yatıyordu ama bir kolu üzerine geldiğinden ve omuzları çarpık durduğundan yüzünü rahatlıkla görebiliyorlardı.

Hareketsiz bedenin etrafında birkaç karış kar vardı. Pikel eğilip Delly'nin soğuk yüzündeki karların bir kısmını nazikçe temizledi ve boşu boşuna kadının gözlerini kapamaya uğraşıp durdu.

"Zavallı Wulfgar," dedi Ivan. "Oooo," diye onayladı Pikel.

"Ama küçüğü göremiyorum," dedi Ivan. "Sence o lanet orklar çocuğu almış olabilir mi?" Pikel omuz silkti.

İki cüce bölgeye bir göz attı. Küçük bir kamp olduğu belliydi; kamp ateşinin kalıntıları ve muhtemelen yakacak olarak kullanılmış olan dallar rahatça seçiliyordu. Delly'nin bedeni çok da uzun zamandır orada değildi; Pikel birkaç günden fazla olmadığını kardeşine doğruladı.

Ivan, Colson'un izini bulmak üzere karı tekmeleyip her taşı ve kütüğü iterek çevrede dolandı.

Dakikalar geçtikten sonra sırtı kendisine dönük bir şekilde bölgedeki en yüksek zeminde durup tek elini gözlerine siper edip gökyüzüne bakan kardeşine döndü.

Ivan, "O halde buraya kadarmış," dedi bir kez daha. "Delly Curtie'yi yitirdik ve küçük çocuğu bulamıyoruz. Wulfgar'ın ona düzgünce veda edebilmesi için kadını sarıp Mithril Salonu'na geri götürelim."

Pikel, kardeşine dönmedi ama heyecanla hoplayıp zıplamaya başladı.

"Haydi," diye seslendi Ivan ama yeşil sakallı Pikel sadece daha da heyecanlandı.

Sonunda durumu anlayan Ivan, "Pekala, ne görüyorsun?" diye sordu. "O aptal orkların nereye gittiklerine dair bir işaret mi? Sence gidip küçük çocuğu esir alıp almadıklarına bakmalı mıyız?"

Heyecanla zıplayan ve kuzeyi gösteren Pikel, “Oooo,” diye bağırdı. “Ne?” diye sordu Ivan ve koşup Pikel’in yanına gitti.

“Drizzit Dudden!” diye cırladı Pikel. “Ne?”

Pikel daha da yükseğe sıçrayıp kısa ve kalın parmaklarını kuzeye sallayarak, “Drizzit Dudden! Drizzit Dudden!” diye bağırdı. Ivan gelen ışıktan korunmak için gözlerini kısıp baktı ve uçan büyük bir nesne gördü. Birkaç dakika sonra onun bir kanatlı at olduğunu anladı.

“Pegasus,” diye mırıldandı. “Aykorusu elfleri olmalı.”

“Drizzit Dudden!” diye düzeltti Pikel ve Ivan ona şaşkınlıkla baktı. Pikel’in bir kez daha kendisine çeşitli hayvanların özelliklerini veren o büyülü yeteneklerinden yararlanıyor olduğunu düşündü. Ivan daha önce Pikel’in yüzlerce metre uzaklıktan bile çayırlıktaki bir farenin koşusunu görebilecek kartal gözleriyle bakışına tanıklık etmişti.

Ivan, “Kuş gözlerin var, öyle değil mi?” diye sordu. “Hee hee hee.”

“Ve bana o kanatlı atın tepesindekinin Drizzt olduğunu söylüyorsun?” “Drizzit Dudden!” diye onayladı Pikel.

Ivan bir kez daha uzaktaki pegasusa baktı ve kıllı başını salladı. Bakışlarını yeniden Delly Curtie’ye çevirdi. Onu burada bırakacak olurlarsa kadın bir sonraki karla gömülür ve muhtemelen bahara kadar da öyle kalırdı.

Seçenekleri değerlendiren Ivan bir dakika sonra “Pöh! Drizzt’i bulmalıyız” dedi. “Zavallı Delly ve zavallı Wulfgar ama Obould hücuma geçtiğinden beri pek çok beden kuşlara yem oldu. Aptal ork.” “Apdal ork,” diye yineledi Pikel.

“Drizzt?” diye sordu Ivan.

“Drizzit Dudden,” diye cevapladı yeşil sakallı kardeşi.

“O halde yola koyul seni lanet ‘yaaap bunu’! Orkları bulursak ve Wulfgar’ın ufaklığı orklardaysa çocuğu kim Drizzt Do’Urden’den daha

iyi kurtarabilir ki?” “Hee hee hee.”

Sezgili kılıç, Delly Curtie’den beri beş kullanıcı değiştirmişti. Gizli telepatik büyüsünü kullanan Khazid’hea peş peşe bütün sahiplerinin düşüncelerini kontrolü altına almış, eline geçtiği herkesin en korktuğu orkun kişiliğine göz dikmişti. Bundan sonra daha değerli bir kullanıcıya sahip olan Khazid’hea, değişken ruha sahip bu yaratıkları kavgaya teşvik etmekte ve o kavgayı daha üstün savaşçının kazanmasını sağlamakta neredeyse hiç sorun yaşamamıştı.

Bruenor Battlehammer’ın kara elf arkadaşının yeniden bölgede iş çeviriyor, orkları haklıyor olduğu haberiyle Khazid’hea, görünürdeki en yüce hedefini bulmuş oldu. Herkes kılıca sahip olmak için yarışmaya başladığından beri Khazid’hea, kullanıcısının Drizzt Do’Urden olmasını arzuluyordu.

Cattibrie yeterince değerliydi ama kılıç Drizzt’in oldukça farklı bir savaşçı olduğunu biliyordu.

Khazid’hea, Drizzt’in ellerinde zafer üzerine zafer yaşayabilir ve drow savaşçısı uzaktan ok atarken kınında saklanmak zorunda kalmazdı.

Khazid’hea, yayın korkak bir silah olduğunu düşünüyordu.

Kılıç, zalim ırkında alışılageldiğinin aksine hayvani bir güçtense ustalık ve hıza sahip, ufak tefek ve ince bir ork olan yeni kullanıcısına Kral Obould’a Drizzt’in kellesini götürdüğün zaman ne denli büyük bir zafer, ne harika bir servet kazanacaksın, dedi.

Ork yüksek sesle, “Drow ölümdür,” dedi ve çevresindeki diğer orkların meraklı bakışlarını üzerine çekti.

Ben senin ellerindeyken değil, diye söz verdi Khazid’hea. Onu tanıyorum. Hareketlerini ve tekniğini biliyorum. Onun nasıl yenileceğini biliyorum.

Ork harekete geçip drow ve elf arkadaşının son görüldüğü yer olan kuzeybatıya yöneldiğinde Khazid’hea izlediği yolun ne kadar akıllıca olup olmadığını düşünmeye başladı. Sezgili kılıcın orku,

kendisini eline alan her orku, böylesi kolay kandırması azımsanacak bir şey değildi ama Khazid'hea, Drizzt Do'Urden'in iradesiz bir ork olmadığını biliyordu. Drow, Khazid'hea'nm kendisine egemen olmasına karşı savaşırdı.

Tabii Khazid'hea, drowu zaten aklında olan bir şeye zorlamadığı sürece… Ve Khazid'hea'nm bildiği kadarıyla drow öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Her şey kusursuz denecek kadar uygun görünüyordu.

Pegasus dörtnala yere indiğinde Drizzt, Gündoğumu'nun arkasından atladı. Çevik bir hareketle zemine ulaştıklarında Drizzt, ork kampına yönelen ve canavarları sağa sola yuvarlayan Gündoğumu'nun arkasından koştu.

Kampın ortasında Drizzt arkadan öne doğru geçti ve pegasusu, yolunda sendeleyen bir orku alaşağı etmek üzere hareketlendi. İki hafif darbe o orkun havalanıp yere düşmesine sebep oldu ve tahribin etkinliği Drizzt'in ayaklarını yeniden kontrol etmesini sağladı; ikinci bir yaratığın hücumuna karşılık vermek üzere döndü. Sağ elin tersiyle aşağı doğru bertaraf edilen hamle, bu ikinci orkun saldırgan mızrağının ucunu kesti ve Drizzt bu bloğu yaparken sol kolunu göğsüne götürdü. Ork, mızrağına karşı direnişi fark ettiği anda dengesini kaybetti ve Drizzt bu silahla sola doğru bir hamle indirip yaratığın boğazını deşti.

Arkasında duyduğu bir gümbürtü drowun sıçramasına neden oldu ama tehlike çoktan sonlandırılmış, sürünen ork, elf okuyla yere serilmişti. Drizzt kampın üzerinde uçan Günbatımı'yla Innovindil'e çabucak selam verdikten sonra bir sonraki kurbanını bulmak üzere harekete geçti.

Gözüne iri bir çam ağacının yere yakın dalları arasında duran bir figür çarptı ve ağaç kütüğüne doğru hızla koştu. Hızını hiç kesmeden ayaklarını ağaca yerleştirerek sıçradı, sonra kendisini yana itti, daha yükseğe zıplayıp dallardan birinin üzerine kondu. Üç hızlı atlayış onu korkuyla sinen orkun yanına ulaştırdı ve birkaç hızlı darbe yaratığın yere yuvarlanmasına neden oldu.

Drizzt yeniden en alt dallara sıçradı ve çabucak etrafa bir göz attı. Kampın uzak ucundaki yalnız bir orku ve daha yakınında, soluna doğru duran üçlü bir grubu seçti. Sırıtarak üçlüye doğru harekete geçti ama neredeyse anında durdu; gözleri yolun karşısından kendisine doğru ilerleyen o yalnız figüre takılmıştı.

Kalbi sanki boğazında atıyordu; öfke ve yadsımayla çığlık atmak istedi. Orkun taşıdığı kılıcı biliyordu.

Drizzt vahşi bir hızla ağaçtan ayrıldı. Orkun elinde tuttuğu yıkıcı silaha saygı duyuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ne yavaşladı ne de rakibini tarttı. Palaları hayal meyal seçilecek kadar hızlı hareket eder, omuzlarının üzerinde döner ve darbeler savururken yalnızca ileriye atıldı.

Defalarca kesti, sıçradı, sapladı. Ara sıra Khazid’hea’nm güzel bıçağına vurduğunda metalin çınlamasını, bunun dışındaki anlarda palalarının havayı yarışını ve diğer zamanlarda bıçağın deriye ya da ete saplanırken çıkardığı yumuşak sesi duydu.

Bıçaklarını geniş açıyla ve düzgün bir hizada kullanarak ve güçsüz darbeleri bertaraf etmek üzere sürekli açılarını değiştirerek orkun etrafında döndü ama ork savunma çabalarını çoktan bırakmıştı.

Drow dönerken durdu ve diğer tarafa, orkun tam yanına koştu. Bıçaklar çarpışıyor, kesiyor, saplanıyordu. Artık tekniğin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey orka saldırmaktı. Önemli olan tek şey Cattibrie’nin kılıcını taşıyan yaratığı yere sermekti.

Kan dört bir yana saçıldı ama Drizzt bunun farkına bile varmadı. Ork parçalanmış elindeki kılıcı düşürdü ama Drizzt bunu görmedi bile. Yaratığın gözlerindeki ışık söndü, bacaklarındaki güç kayboldu; onun ayakta durmasını sağlayan tek şey Drizzt’in bitmek tükenmek bilmeyen darbeleriydi.

Ama Drizzt bunun farkında bile değildi.

Ork sonunda yere düşüp pisliğin içine gömüldü ve drow onun tepesine çıkıp ölümcül bıçaklarıyla hamleler savurdu. Günbatımı

arkasına indi, Innovindil atın üzerinden sıçrayıp hızla yanına doğru koştu.

Drizzt bunların farkında bile değildi.

Kesti biçti. Orka düzinelerce, yirmi kez, yüz kez, giysi kolları ork kanıyla ağırlaşıncaya kadar vurdu.

Sonunda, “Drizzt!” sesini duydu ve tonlamadan Innovindil’in kendisine uzun zamandır sesleniyor olduğunu anladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kanlı bıçaklarını bırakıp Khazid’hea’yı açık, kanlı avuçlarının içine koydu.

“Drizzt?” dedi Innovindil yeniden ve onun yanına çömeldi. Drizzt hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Innovindil, “Ne oldu?” diye sordu ve drowa iyice sokuldu. Drizzt eflatun gözlerinden dökülen yaşlarla Khazid’hea’ya baktı.

Kısa bir süre sonra Innovindil, Drizzt’e, “Başka olası açıklamalar da var,” dedi. Surbrin’in yanma, Drizzt’in ellerindeki, yüzündeki, bütün bedenindeki kanı temizleyebilmesi için çok da buzlu olmayan sessiz bir yerine kamp kurmuşlardı.

Drizzt kadına ve elfin önündeki bir kayanın üzerinde duran Khazid’hea’ya baktı. Innovindil de kılıca baktı. “Bu beklenmedik bir şey değildi,” dedi Drizzt.

“Yine de sarsıntıyı hafifletmedi.”

Drow bir an kadına baktıktan sonra gözlerini yere indirdi ve “Hayır,” diye itiraf etti.

“Ork bunun bedelini fazlasıyla ödedi,” diye hatırlattı Innovindil. “Cattibrie’nin intikamı alındı.” “Bu pek de rahatlatmıyor.”

Yine de elfin gülümsemesi onu bir şekilde yatıştırdı. Kadın ayağa kalkıyordu ama durdu ve yana baktı; ifadesi Drizzt’in bakışlarının da o yöne çevrilmesini sağladı. Kayanın üzerinde küçük bir kuş duruyor, onlara şakıyıp duruyordu. Bakışlarının eşliğinde kuş tünediği yerden ayrılıp kanatlarını çırparak uzaklaştı. “İlginç,” dedi elf. “Nedir o ilginç olan?”

Innovindil ona baktı ama cevap vermedi. Yüz ifadesinden aklının karışık olduğu anlaşılıyordu.

Drizzt tekrar kayaya baktıktan sonra çoktan uzaklaşmış olan kuşu görebilmek için gözleriyle gökyüzünü taradı. Bu gizemin çözülmesi çok da uzun sürmedi; bir saat içinde, Drizzt ve Innovindil, Gündoğumu ve Günbatımı'nın yelelerini tararken tuhaf bir ses duydular.

"Drizzit Dudden, hee hee hee."

İkili kendilerine yaklaşan Ivan ve Pikel Bouldershoulder'a baktı ve ikisi birden o kuşun Pikel'in ajanlarından biri olduğunu hemen anladı.

Ivan kampa doğru ilerlerken yüzündeki kocaman gülümsemeyle, "Bir cücenin yorgun gözleri için harika bir manzara değil misin?" dedi.

Cücenin kendisine uzattığı elini sıkmak için ileri çıkan Drizzt, "Seni gördüğüme sevindim," diye karşılık verdi. "Ve şaşırdım!"

Kardeşleri selamlamak üzere aynı şekilde hareket eden Innovindil, "Cüce hattından uzakta değil misiniz?" diye sordu. "Yoksa siz de, tıpkı bizim gibi, Mithril Salonu'nun dışında tuzağa mı düşürüldünüz?"

"Pöh! Şimdi oradan geldik," dedi Ivan. "Burada hiç kimse tuzağa düşürülmedi; Bruenor doğuya doğru açıldı ve bizler de Surbrin'e kadar uzanan zemini koruyoruz."

Drizzt ağzını bile açamadan, "Bruenor?" diye sordu Innovindil. "Sürekli homurdanan kırmızı sakallı cüce?" dedi Ivan.

"Bruenor, Shallows'ta düştü," dedi Drizzt. "Kendi gözlerimle gördüm."

"Evet, düştü ama geri geldi," dedi Ivan. "Rahipler günlerce dua etti ama onu asıl uyandıran Regis oldu." "Regis?" diye sordu Drizzt soluk soluğa; nefes almakta zorlanıyordu.

"Küçük olan?" dedi Ivan. "Bazıları ona Gümbürgöbek diyor."

“Hee hee hee,” dedi Pikel.

“Aklını mı oynattın Drizzt?” diye sordu Ivan. “Senin Bruenor ve Regis’i tanıdığını düşünüyordum.”

Drizzt, Innovindil’e baktı. “Bu mümkün değil.”

Elfin gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

“Onların öldüğünü düşünüyordun, öyle değil mi?” diye sordu Ivan. “Pöh! İnancın nerede peki? Sana o ikisinin ölüye benzer hiçbir yanı olmadığını söyleyebilirim! Daha birkaç gün önce yanlarındaydık.”

Ivan’ın yüzü birden kasvetlendi. “Ama senin için bazı kötü haberlerim var elf.” Kılıca baktı ve Drizzt’in kalbi bir kez daha parçalandı.

“Wulfgar’ın kadını bıçağı alıp tek başına yollara koyuldu,” diye açıkladı Ivan. “Ben ve kardeşim…”

“Benim kardeeeş!” diye gurur duyarak böldü Pikel.

“Ben ve kardeşim peşine düştük ama onu bulduğumuzda çok geç olmuştu.” “Cattibrie…” dedi Drizzt soluk soluğa.

“Yok, o değil. IVulfgar’ın kadını. Delly… Birkaç gün önce onu ölü bulduk. Sonra senin lanet bir kanatlı atın üzerinde uçtuğunu fark edip seni bulmaya geldik. Bruenor ve Regis’in, Cattibrie ve Wulfgar’ın senin için delicesine endişelendiğini bilmelisin.”

Drizzt sözlerin ağırlığıyla olduğu yere mıhlanıp kaldı. “Wulfgar ve Cattibrie de mi?” diye fısıldayarak sordu.

Innovindil yanına koşup ona sarıldı; bu desteğe gerçekten ihtiyacı vardı.

“Buralarda tüm arkadaşlarının öldüğünü düşünerek mi dolanıyordun?” diye sordu Ivan. “Shallows istila edildi,” dedi Drizzt.

“Evet, tabii ki istila edildi ama benim kardeş…” “Benim kardeeeş!” diye haykırdı Pikel de.

Ivan kıs kıs güldü. “Benim kardeş orkları kandırmamız için bir heykel inşa etti ve yanımızdaki Thibbledorf Pwent ile günlerini gösterdik. Hepsini Shallows’tan atıp Mithril Salonu’na geri koştuk. O zamandan beri ork öldürüyoruz. Yüzlerce köpek.”

“Bekçi Vadisi’nin kuzeyindeki savaş alanını gördük,” diye belirtti Innovindil. “Ve de patlayan dağ sırtını.” “Bom!” diye haykırdı Pikel.

Şaşkına dönen Drizzt orada öylece durmuş başını sallıyordu. Bu doğru olabilir miydi? Arkadaşları hayatta olabilir miydi? Bruenor, Wulfgar ve Regis? Ve Cattibrie? Bu doğru olabilir miydi? Yol arkadaşına baktı ve Innovindil’in kendisine içtenlikle gülümsediğini gördü.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye itiraf etti. “Sadece mutlu ol,” dedi kadın. “Çünkü ben senin adına çok seviniyorum.”

Drizzt ona sımsıkı sarıldı.

“Ve onların da seni gördüklerine sevineceklerinden şüphen olmasın,” dedi Ivan, Drizzt’e. “Fakat zavallı Delly için dökülecek bir damla yaşımız var. Kızın öyle kaçmasının sebebi neydi bilemiyorum.”

Bu sözler Drizzt’te soğuk bir duş etkisi yarattı, kendini Innovindü’den uzaklaştırıp sezgili kılıca sert bir bakış attı. “Ben biliyorum,” dedi ve Khazid’hea’ya sessizce lanet okudu.

“Kılıç kullanıcısına hakim mi oluyor?” diye sordu Innovindil.

Drizzt kılıcın yanına yürüyüp onu göz hizasına kaldırdı. Onun içindeki yaşamı hissedip cevaplar almayı talep ederek soruları telepatik olarak Khazid’hea’ya yöneltti.

Fakat o an drowa başka bir şey oldu.

“Uçan atlarınızı harekete geçirin,” dedi Ivan. “Sizi Mithril Salonu’na ne kadar çabuk götürürsek o kadar iyi olur. Arkadaşların seni fena halde özledi Drizzt Do’Urden ve senin de onları bir o kadar özlediğini düşünüyorum.”

Drow buna karşı çıkacak değildi ama orada durmuş her şeyi kesebilen muhteşem kılıcı tutarken düşünceleri başka bir yöne saptı.

“Onu yenebilirim,” dedi.

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu Ivan. “Neden bahsediyorsun?” diye sordu Innovindil.

Drizzt onlara dönüp, “Obould’dan daha iyi dövüştüm,” dedi. “Onunla dövüştün mü?” diye hayretle sordu Ivan.

“Kısa bir süre önce, buradan çok da uzak olmayan bir tepede 320 a£4— onunla dövüştüm,” diye açıkladı Drizzt. “Onunla dövüştüm ve ona birbiri ardına hamleler savurdum ama palalarım zırhına işlemedi.” Khazid’hea’yı havaya kaldırdı ve güçlü bir hamleyle boşluğu yardı.

“Bu kılıcın haklı kazanılmış lakabını biliyor musunuz?” diye sordu.

Diğer üçü ona öylece bakınca, “Kesici,” diye cevapladı. “Bu kılıçla Obould’u yenebilirim.”

“Bu başka gün yapılacak bir dövüş,” dedi Innovindil. “Sevdiğin ve kaybetmiş olmaktan korktuğun kişilerle birleştikten sonra.”

Drizzt başını salladı. “Obould ilerlemeye devam ediyor, bir tepeden öbürüne geçiyor. Kendine güveniyor ve bu yüzden de beraberinde çok kimse yok. Ona ulaşabilir ve bu kılıçla onu yenebilirim.”

“Arkadaşların seni görmeyi hak ediyor ve arkadaşlığın bunu gerçekleştirmeni gerektiriyor,” dedi Innovindil. “Bruenor’a olan hizmetim aynı zamanda bütün bu topraklar için geçerli bir hizmettir” diye karşılık verdi Drizzt. “Kuzey halkı, Obould’dan kurtulmayı hak ediyor. Şimdi bu şansa sahibim. Shallows’un, diğer tüm kasabaların, istilacıların önünde ölen tüm cücelerin intikamını alma şansına sahibim. Tarathiel’in intikamını alma şansına sahibim; ve belki de bu şansa bir daha asla sahip olamayacağız.”

Tarathiel'in bahsinin geçmesi elfin bütün itirazlarına son vermiş gibiydi.

"Onun peşine şimdi mi düşeceksin?" diye sordu Ivan. "Daha uygun bir zaman düşünemiyorum." Ivan tüm bunları aklından geçirdikten sonra onaylarcasma başını sallamaya başladı.

"Hee hee hee," diye destekledi Pikel.

"O köpeğe benim için de vur," diye belirtti Ivan ve bu ani ilhamla yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Neredeyse kusursuz bir drow tasarımına sahip olan arbaletini çıkarıp Drizzt'e uzattıktan sonra omzundaki patlayıcı oklarla dolu palaskayı da drowa verdi.

"Bunlardan birkaç tanesini yaratığa fırlat ve nasıl zıpladığını gör!" diye açıkladı Ivan. "Hee hee hee."

Ivan "Ben ve benim kardeş…" diye söze başladı, sonra sözünü kesmesini beklediği Pikel'e dönüp sustu. Pikel ona şaşkınlık içinde baktı. Ivan iç geçirdi. "Ben ve benim kardeş…" diye yeniden söze başladı. "Benim kardeeeş!"

"Evet, biz ikimiz Mithril Salonu'na geri dönüp arkadaşlarına senin buralarda olduğunu söyleyeceğiz," dedi Ivan. "Seni yakında aramızda görmeyi umuyoruz."

Drizzt, elf arkadaşına döndü. "Onlarla git," diye rica etti kadına. "Onları tepeden izle ve sağ salim ulaştıklarından emin ol."

"Kral Obould'un peşine tek başına düşmene izin mi vereceğim?" Drizzt kötücül kılıcı, palaskayı ve arbaleti gösterdi.

"Onu yenebilirim," diye söz verdi.

"Tabii onu yalnız yakalayabilirsen," diye karşı çıktı Innovindil. "En azından bunun için yardımım dokunabilir." Drizzt başını iki yana salladı. "Onu bulacak ve uzaktan izleyeceğim," diye söz verdi.

"Bir fırsat bulup değerlendireceğim. Obould elimde tuttuğum bu kılıçla yere serilecek."

“Pöh! Bu tek başına yapacağın bir iş değil,” diye karşı çıktı Ivan.

“Gündoğumu’yla hızlı hareket edebilirim. Yakalanmayı seçmediğim sürece beni yakalayamaz. Bu sefer Kral Obould ölecek.”

Drowun ses tonu son derece muntazam ve dengeliydi.

“Mithril Salonu’nda kalmayacağım,” dedi Innovindil. “Cücelerin oraya vardığından emin olacağım ve senin için geri döneceğim.”

“Ve ben de seni bekleyeceğim,” diye söz verdi Drizzt. “Elimde Obould’un kellesini tutarak…”

Söylenecek başka hiçbir şey yokmuş gibi duruyordu ama tabii ki Pikel, “Hee hee hee,” diye ekledi.

DERİN BİR NEFES

“Yakında bu yolculuktan yorgun düşeceğim,” dedi Tos’un Armgo drow arkadaşına.

Günlerdir yoldaydılar; sonunda onu bulmayı umdukları yerin kilometrelerce kuzeyinde, Mithril Salonu’nun batı kapısında Obould’a yetişmek üzereydiler. Görünüşe bakılırsa oradaki savaş da pek iyi gitmemişti ve ork kralı bunun üzerine tek söz konuşmak istemiyor gibi duruyordu. Obould ile kalmaya niyetlilerse iki drow için seyahat daha yeni başlıyor gibi gözüküyordu. Gittikçe soğuyan havaya rağmen ork kralı hiçbir yere kazık bağlamayacağa benziyordu. Parlak bir sabah, Tos’un ve Kaer’lic sarp bir tepenin üzerindeki küçük bir kale temelinin dışındaki düz taşlarda onun dönüşünü, buraya geldikleri günden beri Obould’la konuşmak için ellerine geçecek olan ilk fırsatı bekledi.

Obould, ziyaretçilerini sadece kendi zevkine göre memnun ederdi. İki drowun çevresindeki tüm orklar gri taşların ve tepelerin çamurlu topraklarının arasında büyüyen ağaçları kesmekle, yaklaşan düşmanı gizleyebilecek bütün iri kayaları ortadan kaldırmakla uğraşıyordu.

“Krallığını kuruyor,” diye belirtti Kaer’lic. “Çok uzun zamandır bunu ima edip duruyordu ama hiçbirimiz onu dinleme zahmetinde

bulunmadık.”

“Birkaç kaleyle krallık kurulmaz,” dedi Tos’un. “Özellikle de garnizonlarını yakında birbirlerinin üzerlerine göndermeye başlayacak olan orklar söz konusuysa…”

“Bundan zevk alacağına hiç şüphe yok,” dedi boğuk bir ses.

İki kara elf kendilerine yaklaşan Obould’a ve o rahatsız şaman Tsinka’ya baktı. Kaer’lic, dişinin pek de memnun gözükmediğini farketti.

“Geçmişte yaşanılanlara dayanan bir tahmin,” dedi Tos’un ve eğilerek selam verdi. “Tabii ki sana hakaret etmek gibi bir niyetim yoktu.”

Obould kaşlarını çattı. “Onlar Gruumsh olan Obould’dan önce yaşandı,” diye cevap verdi. “Krallığım hakkında böyle öngörülerde bulunman senin zararına olur drow.”

Kaer’lic, kendini görkemli ve önceden kestirilemeyen orktan bir iki adım uzaklaşırken buldu.

“İki arkadaşınızı Örümcek Kraliçe’nin yanma gönderdiğinizi öğrendim,” dedi ork ve sözlerin amacına ulaşması birkaç dakikayı buldu.

“Donnia ve Ad’non?” diye sordu Kaer’lic.

“Başka bir drow tarafından katledilmişler,” diye cevapladı Obould; bu haberlerden rahatsızlık duyduysa bile bunu hiç belli etmiyordu.

Kaer’lic Tos’un’a baktı ve ikili bu kaybı omuz silkerek kabullendi.

“Samanlardan birinin Ad’non’un başını savaş ganimeti olarak aldığını biliyorum,” dedi Obould umursamazca. “İsterseniz onu size geri verebilirim.”

Teklifinin samimiyetsizliği Kaer’lic’i düşündüğünden de çok rahatsız etti ama ork kralına bakarken öfkesini belli etmemekle akıllılık etti.

Konuşmayı başka bir yöne çekmenin daha iyi olacağını düşünerek, “Mithril Salonu’nda yaşanan yenilgide ordunu bir arada tuttun. Bu iyiye işaret,” dedi.

“Yenilgi mi?” diye haykırdı Tsinka Shinriil. “Sen ne biliyorsun ki?”

“Mithril Salonu’nun içine giremediğinizi biliyorum.”

“Ödenecek olan bedel kazanca değmeyecekti,” diye açıkladı Obould. “Dış bölgelerde onları hareketsiz bırakacak şekilde savaştık. İçeri baskı yapabilirdik ama müttefiklerimizin gelmediğini fark ettik.”

Gözlerini kısıp Kaer’lic’e baktı ve ekledi; “Planladığımız şekilde.”

“Trollerin güvenilmezliği ve önceden kestirilmezliği…” dedi drow rahibesi omuz silkerek.

Obould ters ters bakmaya devam etti ve Kaer’lic, onun, Proffit’in trollerinin savaştan uzak duruşlarında kendisinin ve Tos’un’ün parmağı oluşundan şüphelendiğini anladı.

“Proffıt’i, gecikmesinin kuzeyde sorunlar yaratabileceği konusunda uyardık,” diye ekledi Tos’un.

“Ama o ve iğrenç yaratıklar yıllardır en nefret ettikleri düşman olan insanların kanının, Nesme halkının kanının kokusunu aldı. Mithril Salonu’nun kuzeyine gitmeye ikna edilemez bir haldeydi.”

Obould hiç de ikna olmuşa benzemiyordu.

Kaer’lic dikkat dağıtma zorunluluğu duyarak, “Ve Gümüşay onların üzerine yürüdü,” dedi. “Proffit ve ekibinden başka bir şey bekleyemezsin. Yani sağ kalacak olan birkaçından…”

Obould’un uzun sivri dişlerinin arasından hafif bir inilti yayıldı.

“Leydi Alustriel’in geleceğini biliyordun,” dedi Kaer’lic. “Pek çok değerli savaşçısının güney bataklıklarında ölü yattığını bilmek seni cesaretlendirsin. Gözlerini kuzeye pek de istekli çevirmeyecektir.”

“Bırakalım da gelsin,” diye gürledi Obould. “Her dağda ve her geçitte hazırlıklar yapıyoruz. Bırakalım da Gümüşay, Kara Ok

Krallığı'na gelsin. Burada sadece ölüm bulacaklar."

"Kara Ok Krallığı mı?" dedi Tos'un sessizce.

Kaer'lic sadece Obould'a değil Tsinka'ya da dikkatle baktı ve krallığının adının anılmasıyla şamanın yüzünü buruşturduğunu fark etti.

Bir bölücü oluşuyor olabilir miydi? "Öyleyse Proffit yenildi," dedi ork kralı. "Öldü mü?"

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Kaer'lic. "Savaş karmaşasında, trollerin kesinlikle gitmek istemediğim bir yer olan Trollmoors'a geri gönderileceği anlaşılınca oradan ayrıldık."

"Gitmek istemek mi?" dedi Obould. "Size ProffıtTe kalmanızı söylemedim mi?" "Oraya gitmezdim," dedi Kaer'lic. "Ne ProffitTe ne de Obould için."

Arsız tavrı başka bir sert bakışa neden oldu ama ork kralı ona karşı hiçbir hamlede bulunmadı.

"Fazlasıyla başarılı oldun Kral Obould," dedi Kaer'lic. "Bu kadar kısa bir süre içinde olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla. Büyük zaferlerinin şerefine sana bir hediye getirdim." Sözcüklerini tamamlarken Tos'un'a dönüp başını salladı ve erkek drow geride kalan tek iri kayaya doğru uzaklaştı. Gözden kayboldu. Bir dakika sonra beraberinde yaralı bir cüceyi sürükleyerek yeniden belirdi. "Sana hediyemiz," dedi Kaer'lic.

Obould şaşkın gözükmeye çalıştı ama Kaer'lic gerçeğin farkına vardı. Her yerde gözcüleri vardı ve cüceden daha iki kara elfle buluşmadan önce haberdardı.

"Derisini yüzüp onu yiyin," dedi Tsinka; gözleri birden vahşileşmiş ve aç bakar olmuştu. "Şişi ben hazırlarım." "Sen çeneni kapayacaksın," diye düzeltti Obould. "Battlehammer Klanı'ndan mı?"

"Öyle," diye cevapladı drow rahibesi.

Obould onaylarcasına başını salladıktan sonra Tsinka'ya dönüp, "Onu erzak arabasına götürüp güven altına al. Cüceyi

yakınımızda tutacağız. Ve sakın onu inciteyim deme yoksa seni gebertirim!”

Bu sözler şamanın kaşlarını çatmasına neden oldu ve Kaer’lic bunu kaçınmadı.

“Belki de bize faydası dokunur,” dedi Obould. “Bahar gelmeden önce cücelerden yararlanabilmeyi umuyorum.” “Yararlanabilmek mi?” diye tekrarladı Tsinka; sesi bir kez daha çığlık atarcasına çıkmıştı.

Obould ters bakışlarını ve çatık kaşlarını ona yöneltince kadın sindi. “Şimdi onu götür ve güvenliğini sağla,” dedi ork kralı; sesi keskin ve tehditkardı.

Tsinka cüceye doğru hızla hareket etti ve zavallı Fender’i sertçe sürükledi. “Kılına bile zarar gelmeyecek!” diye emretti Obould.

Tsinka uzaklaştıktan sonra Kaer’lic, ork kralına, “Mithril Salonu’na baskı yapmanı bekliyordum” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse, Bekçi Vadisi’ne döndüğümüz zaman ork ordusunun Dünyanın Omurgası’na doğru sere serpe dağılmış olacağını sanıyorduk.”

“Güvenin gerçekten de hayranlık uyandırıyor.”

“Bu güven büyüyor Kral Obould,” diye teminat verdi Kaer’lic. “İnanılmaz bir bilgelik ve hakimiyet gösterdiğini düşünüyorum.”

Obould bu övgüye homurdanarak karşılık verdi. “İstediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Yapılacak çok işim var.” “Bir sonraki inşaya gitmeden önce mi?”

“Plan bu evet,” dedi Obould.

Kaer’lic eğilip selam verdi. “Hoşçakal, Kara Ok Kralı”

Obould bir an için durup bu hitabı düşündü, sonra arkasına dönüp oradan uzaklaştı. Ork yanlarından ayrıldığında, “Birbiri ardına gelen sürprizler,” diye belirtti Tos’un.

“Ben artık şaşılmıyorum,” dedi Kaer’lic. Obould’u küçümsemek bizim hatamızdı. Bir daha olmayacak.”

“Haydi, Karanlıkaltı’nın üst tünellerine geri dönelim veya kurnaz oyunlarımıza ihtiyaç duyan başka bir bölge bulalım.” Kaer’lic’in yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. Sanki aralarından ayrılan Obould’a küçük oklar fırlatıyormuşçasına gözlerini kısmış duran rahibe, edindiği bütün bilgileri değerlendiriyordu. Kaybettiği arkadaşlarını düşündü, sonra, drowiarın her zaman yaptığı gibi bunu aklından uzaklaştırdı. Ölü drowlara ve Örümcek Kraliçe’ye öylesi saygısız davranan Obould’un davranışlarını gözden geçirdi. Bazı şeyleri akıldan uzaklaştırmak o kadar da kolay değildi.

“Ayrılmadan önce Tsinka’yla konuşacağım,” diye belirtti Kaer’lic.

Tos’un’un, “Tsinka mı?” diyen alaycı cevabı geldi. “Ork standartları için bile aptalın biri.”

“Ben de öyle orkları severim zaten,” diye cevapladı Kaer’lic. “Öngörülebilir ve aptal olanları.”

O günün ilerleyen saatlerinde, özel bir büyü tekniği ile belli bir nesneye dolduruluş ve yaratılış büyüleri yaptıktan sonra, Kaer’lic, ork rahibesinin tam karşısındaki bir taşın üzerine oturdu. Tsinka, tam da beklenildiği gibi, onu tedbir ve şüpheyle karşıladı.

“Kral Obould’un Mithril Salonu’nu cücelere bırakma kararından memnun kalmadın,” diye lafını esirgemeden bildirdi Kaer’lic.

“Gruumsh olan birini yargılamak bana düşmez.”

“O Gruumsh mu dersin? Cüceleri huzur içinde bırakmak Gruumsh’un arzusu mu? Buna şaşarım.”

Tsinka’nın yüzü sessiz bir hayal kırıklığıyla asıldı ve Kaer’lic hedefi on ikiden vurduğunu anladı.

“Büyük kazançlar elde eden bir fatihin korkması olağandır,” diye açıkladı Kaer’lic. “Ne de olsa birden, kaybedecek çok şeye sahip oldu.”

“Gruumsh olan hiçbir şeyden korkmaz!” diye haykırdı değişken ruhlu şaman.

Kaer’lic buna başıyla onaylayarak karşılık verdi. “Ama Kral Obould, Gruumsh’un isteklerini tamamen yerine getirebilmek için herhalde Tsinka’nın teşvikinden daha fazlasına ihtiyaç duyacaktır,” dedi drow.

Şaman, Kaer’lic’e meraklı gözlerle baktı.

Kötücül bir gülümseme takman Kaer’lic, elini kemerindeki keseye götürüp örümcek şeklinde küçük bir kopça çıkardı ve orka gösterdi.

“Savaşçının zırhmdaki kayışlar için,” diye açıkladı. Bu Tsinka’nın hem ilgisini çekmiş hem de onu korkutmuş gibi duruyordu.

“Al,” dedi Kaer’lic. “Pelerinini onunla bağla. Ya da sadece derine bastır. Ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Tsinka kopçayı alıp kendisine yaklaştırdı ve Kaer’lic, kopçanın içine yerleştirdiği büyüleri serbest bırakmak için gizlice bir şeyler mırıldandı.

Ani bir cesaret ve güç hisseden Tsinka’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerini kapadı ve eşyanın sıcaklığının tadını çıkardı. Kaer’lic, orka yeni bir büyü; Tsinka’yı tamamen rahatlatacak bir arkadaşlık sihri yapabilmek için bu fırsattan yararlandı.

“Leydi Lolth’un kutsaması,” diye açıkladı Kaer’lic. “Cücelerin Mithril Salonu’ndan gönderildiğini görebilen kişi.” Tsinka kopçayı kendisinden biraz uzaklaştırıp bu nesneye merakla baktı. “Gruumsh olanı cücelerin salonuna gönderip fethini tamamlamasını bu mu sağlayacak?”

“Tek başına mı? Tabii ki hayır ama bende onlardan çok var. Sen ve ben, Kral Obould’un en büyük zaferlerinin önünde uzandığını bildiğimizden onu kışkırtacağız.”

Şaman bu süs iğnesine buğulu gözlerle bakmaya devam etti. Sonra bakışlarını yeni en iyi arkadaşına çevirip ağzı kulaklarına

varırcasma gülümsedi.

Kaer’lic bu gülümseyişin kendi üstünlüğünü göstermeyip karşılıklı görünebilmesi için çok çaba harcadı. Yine de Tsinka kendisinin güvenilir olduğunu düşündüğünden ve kendisini yeni iyi arkadaşı ilan ettiğinden drow pek de endişelenmedi.

Drow rahibesi, Obould’un bu arkadaşlığa ne tepki vereceğini merak etti.

Mithril Salonu’nun duvarları daha önce hiç olmadığı kadar üzerine geliyordu. Ivan ve Pikel, o sabah Delly ve Drizzt’in haberleriyle dönmüş, büyük adama bir duygu karmaşası yaşatmıştı. Wulfgar sırtını duvarların taşlarına dayamış, mum ışığında oturuyordu. Gözlerini kırpmıyordu ama aklı onu önceki ayların hatıralarım anmaya zorladıkça hiçbir şey de görmüyordu.

DellyTe yaptığı son konuşmaları yeniden canlandırdı ve onları kadının çaresizliğinin ışığında değerlendirdi. İpuçlarını nasıl görmemişti? Fazlasıyla aşikar olan bu yardım çığlığını nasıl da duyamamıştı?

Delly’nin Gümüşay’a ya da diğer muhteşem şehirlerden birine gitme ricasına verdiği karşılığı düşündüğünde suratının asılmasına engel olamadı. Kadının duygularını öylesine küçültmüştü ki basit bir tatil sözüyle hepsini elinin tersiyle itmişti.

“Bunun için kendini suçlayamazsın,” dedi odanın karşısındaki Cattibrie ve Wulfgar’ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Burada kalmak istemiyordu,” diye cevapladı adam.

Cattibrie yürüyüp adamın yanındaki yatağa oturdu. “Vahşi ork topraklarına kaçmayı da öyle. Kılıç yüzünden oldu ve onu açıkta, yanından geçen herkesi yakalayabileceği bir yerde bıraktığım için aptalın biri olduğumu düşünüyorum.”

“Delly buradan ayrılıyordu,” diye ısrar etti Wulfgar. “Cücelerin karanlık tünellerine tahammül edemedi. Buraya daha iyi bir hayat bulma umuduyla geldi ama tek bulduğu…” derin bir iç çekince sesi yitip gitti.

“Böylece diğer halkla beraber nehri geçmeye karar verdi ve senin çocuğunu da beraberinde götürdü.”

“Colson benim olduğu kadar Delly’nin de çocuğuydu. Bundan daha azını hak etmiyordu. Colson’u aldı çünkü bunun kız için en iyisi olduğunu düşünüyordu; bundan hiç şüphem yok.”

Cattibrie elini “Wulfgar’ın koluna koydu. Adam bu dokunuşa minnettardı. “Ve Drizzt hayatta,” dedi kadının gözlerinin içine bakıp gülümsemeyi başararak. “Bugün iyi haberler de aldık.”

Cattibrie adamın kolunu sıkıp gülümseyişine aynı şekilde karşılık verdi.

Wulfgar onun ne tepki vereceğini bilemediğini fark etti. Kadın ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Bir cücenin tek bir cümlesiyle kendisi Delly’i kaybetmiş, o ise Drizzt’i bulmuştu!

Acı, sempati, umut ve rahatlama kendi içinde dönüp durduğu gibi belli ki onun içinde de dönüyordu ve kadın sevince yakın bir yerde durursa adamın acısını hiçe sayıp ona saygısızlık etmekten korkuyordu.

Hislerini bu denli önemsemesi Wulfgar’a kadının ne denli iyi bir arkadaş olduğunu hatırlattı. Elini kadınınkinin üzerine koydu ve sıktı. Sonra daha içten bir şekilde gülümsedi ve başını onaylarcasına salladı.

“Drizzt, Obould’u bulup onu öldürecek,” dedi; sesinde yeniden güç vardı. “Ve biz Colson’u bulacağız,” diye karşılık verdi Cattibrie.

Wulfgar derin bir nefes aldı; ümitsizlik içinde eriyip gitmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Bütün Mithril Salonu, Delly’nin bebeği dışarı çıkarmamış olduğunu umarak Colson’u arıyordu. Cüceler sel oluşturan dondurucu yağmura rağmen Surbrin’e inmiş, tekne kaptanlarından çocuğu görüp görmediklerine dair bir haber almaya çalışıyordu.

“Hava yakında düzelecek,” dedi Cattibrie. “O zaman gidip kızını bulacağız.” “Ve Drizzt’i,” dedi Wulfgar.

Cattibrie sırıtıp hafifçe omuz silkti. “Drizzt’i tanıyorsam biz onu bulmadan çok önce o bizi bulacaktır.” “Elinde Obould’un kellesiyle,” diye ekledi Wulfgar.

Beornegar’ın oğlu Wulfgar’ın hayatındaki en karanlık günlerden birinde en azından bu birazcık umut vericiydi. Bruenor, “…ork beyinli, goblin burunlu ogre ve kayanın çocuğu!” diyerek burnundan soludu. Toplantı odasını arşınlıyor, karşısına çıkan her şeyi tekmeliyordu.

“Hee hee hee,” dedi Pikel.

Ivan kardeşine sert bir bakış atıp onu sessiz olmaya zorladı. “Biri bana zırhımı getirsin!” diye kükredi Bruenor. “Ve baltamı! Öldürecek birkaç yüüüz kokuşmuş orkum var!” “Hee hee hee.”

Ivan kardeşinin münasebetsizliğini örtbas etmek için boğazını temizledi. Az önce Kral Bruenor’a, Drizzt’in niyetim, onun sihirli kılıçla Ivan’in arbaletini alışını ve Obould’un peşine düştüğünü açıklamışlardı.

Bruenor bu haberleri pek de iyi karşılamamıştı.

Sevgili arkadaşının hayatta oluşuyla heyecanlanan Bruenor, hareketsiz kalmayı kabullenemiyordu.

Dışarıda bardaktan boşanırcasma yağan dondurucu bir yağmur, bir fırtına vardı. Ayrıca yüksek yerlere kar yağıyordu ve Bruenor’un ya da herhangi bir kimsenin Mithril Salonu’nun dışına çıkmasının hiçbir yolu yoktu. Hava şartları daha iyi olsaydı bile Bruenor, Drizzt için yapabileceği pek bir şey olmadığını fark etti. Drow kanatlı bir at sürüyordu; ona nasıl yetişebilirdi ki?

“Lanet aptal elf,” diye homurdandı ve taş kürsünün kenarına bir tekme savurup topallayarak uzaklaşırken biraz daha homurdandı.

“Hee hee hee,” diye kıs kıs güldü Pikel.

Neler olup bittiğini öğrenmek üzere hızla odaya dalan Regis, “Bu şekilde sadece ayağını kırar ve bu duvarların dışına bile çıkamazsın,” dedi. Drizzt’in sağ salim bulunduğu ve Kral Bruenor’un canının sıkkın olduğu haberi bütün yapıya yayılmıştı.

“Duydun mu?”

Regis başıyla onayladı. “Hayatta olduğunu biliyordum. Drizzt’i öldürmek için orklardan ve ayaz devlerinden daha fazlasına ihtiyaç var.”

“Obould’un peşinden gidiyor. Tek başına,” diye kükredi Bruenor. “Obould’un yerinde olmak istemezdim,” dedi buçukluk sırıtarak.

“Pöh!” diye burnundan soludu cüce. “Lanet aptal elf yine bütün eğlenceyi tek başına yaşıyor!” i Pikel, “Hee hee hee” dedi ve Ivan ona dirsek attı.

Pikel kızgınca kardeşine döndü, gözleri delirmiş gibi bakıyordu ve bir yandan kuş sesleri çıkararak tehditkar bir şekilde parmaklarını oynattı.

Ivan sadece başını salladı.

“Boo,” dedi Pikel ve ardından, “Hee hee hee,” diye devam etti. “Çeneni kapayacak mısın?” dedi Ivan ve başını sallayıp iri kollarını göğsünde birleştirerek arkasını döndü. Regis’i kendisine bakıp kıkırdarken buldu. “Ne?”

Derken Kral Bruenor durdu ve Ivan’a aynı şekilde bakıp o da kıkırdadı.

Ivan ikisine de merakla baktı; onların aksine Pikel’in sakalını kendisininki gibi yeşile çevirdiğini göremiyordu. Ivan, Pikel’e, “Senin eğlenceli olduğunu düşünüyorlar,” dedi. “Hee hee hee.”

Başı önde, başlığı kafasında ilerleyen Drizzt Do’Urden, fırtınadan korunma çabasında değildi.

Mithril Salonu’nun kuzeyinde her yer karla kaplıydı. Şiddetli bir şekilde yağıyor, tüm çevreyi beyaza gömüyordu ama drow, Gündoğumu sayesinde kayalık, engebeli arazide Obould’u son gördüğü yere doğru ilerlemeyi başarıyordu. Gün ışığı söndükçe drow korunaklı bir çıkıntı bulup yerleşti. Atın vücut ısısından faydalanabilmek için Gündoğumu’nun sırtına yattı.

Gün batınımdan sonra sonunda fırtına dindi ama rüzgar daha da sert esmeye başladı. Drizzt dışarı çıktı ve gökyüzündeki bulutlara baktı; onlar hareket ettikçe yıldızlar görünüyordu. Sığınak olarak kullandığı kayanın sivri ucuna tırmandı ve gözleriyle bölgeyi taradı. Bölge, Obould'un ordusunun kalıntılarıyla dolu olduğundan birkaç kamp ateşi görülüyordu. En büyük ateşin yerini belirledikten sonra yeniden aşağı indi ve kendini çok ihtiyaç duyduğu uykuya yatmaya zorladı.

Yine de şafaktan önce kalkmış ve dışan çıkmıştı. Gündoğumu'nu sürüyor hatta pegasusa uzun ve kısa uçuşlar yaptırıyordu.

Bir önceki gece gördüğü kamp ateşlerine yaklaştığında drowun yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Obould'un flamaları ork kralının kervanında dalgalanan bayrağın aynıları görüş açısına girmişti.

Kendisine geniş görüş sağlayan bir nokta bulup oraya yerleşti ve kısa bir süre sonra o kervanın harekete geçtiğini gördü.

Drizzt onlara dikkatle baktı. Sürülerin arasında emirler yağdıran Obould'u gözüne iliştirdi.

Drow başını sallayarak onayladı ve bölgeye daha geniş bir açıyla baktı; kervanı gizlice takip edebileceği bir yol seçiyordu.

Fırsat kollayarak zamanının gelmesini bekledi.

Hepsini öldüreceğiz, diye fısıldadı kötücül Khazid'hea.

Drizzt arzusuna odaklanıp telepatik zorlamaya kulaklarını kapadıktan sonra kılıca kendi uyarı mesajını gönderdi. Beni bir daha rahatsız edersen seni bir ejderhaya yem ederim. Hazine yığınının arasında bin yıl ya da daha fazla oturur durursun. Kılıç yeniden sessizleşti.

Drizzt, Khazid'hea'nın kendi peşine düştüğünü ve kendisi tarafından kullanılmayı arzuladığını biliyordu. Belki de bu sezgili

kılıca daha uysal davranması, hatta onun zorlamalarını kabul edip kılıcı söz sahibinin o olduğuna inandırması gerektiğini düşündü.

Ama sonra bunun bir önemi olmadığına karar verip zihinsel savunma duvarını örmeye devam etti.

Khazid’hea pek çok insana hükmedebilirdi, hatta Cattibrie’yi bile şaşkınlıkla yakalayıp kadının davranışlarını kendi arzularına uydurmuştu.

Fakat Drizzt Do’Urden kadar deneyimli ve disiplinli, sezgili kılıcın zorlayıcı doğasını bilen bir savaşçı için Khazid’hea’nm irade gücü küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Drizzt bir an bunu düşündü ve durumu riske atmaması gerektiğini fark etti. Obould başlı başına yeterli bir düşmandı.

“Hepsini öldüreceğiz,” dedi Drizzt ve kılıcı alevler saçan gözlerinin önüne kaldırdı. Khazid’hea’nm onayını hissetti.

TANRILAR KÜKREDİĞİNDE

Kaer’lic Sının Wett güneyde beliren kanatlı atı gördüğünde neredeyse yere kapaklanıyordu. Orklar yaylarını hazırladı ve Kaer’lic bir büyü düşündü ama önce Obould bütün hızıyla ve biraz da şüpheyle hareket etti.

“Oklarınıza hakim olun!” diye böğürdü; bir hata yapılmaması için koşturuyor ve dönüp duruyordu.

Kaer’lic’in olduğu yere dönünce drow rahibesi, orkun gözlerinde, kendisini emrine itaatsizlik etme ve pegasus sürücüsüne Lolth’un bahşettiği büyülerden birini uygulama arzusundan vazgeçirecek bir öfke ateşi gördü.

Rahibe, kanatlı at yaklaştıkça sadece daha fazla çileden çıktı ve muhteşem yaratığın kara derili sürücüsünü tanıdı. “Drizzt Do’Urden,” dedi.

Yanında duran Tos’un, “Yaklaşmaya cüret ediyor mu?” diye sordu.

Pegasus kenara hareket edip şaha kalktı. Yaklaşmasını durdurdu ve muhteşem kanatlarını çırpışıyla havada süzülüyor gibi göründü.

“Obould!” diye haykırdı Drizzt ve rüzgara karşı yöneldiğinde sözcükleri orklara ulaştı. “Seninle konuşacağım! Yalnız! Senin ve benim tamamlanmamış bir sohbetimiz var!”

“Bütün mantığını kaybetmiş,” diye fısıldadı Kaer’lic.

“Yoksa Obould’la pazarlık mı yapacak?” diye sordu Tos’un. “Mithril Salonu’nun elçisi olarak belki?”

Kaer’lic, Obould’a, “Yok et onu!” diye seslendi. “Okçularını gönderip onu aşağı indir yoksa ben…”

“Büyülerini kendine saklayacaksın yoksa bunu kısa bir süre sonra Donnia ve Ad’nonTa tartışıyor olursun,” diye cevap verdi Obould.

“Çirkin canavarı öldür,” diye fısıldadı Tos’un, rahibeye ve Kaer’lic neredeyse ork kralına büyülü bir saldırı yapıyordu; ama sağduyusu nefretinden baskın çıktı. Bakışlarını Obould’dan, pegasusu bir ucu uzun doğal taş sütunlarla desteklenen yüksek bir zemine, sarp bir tepenin arasında sıkışıp kalmış iri düz bir kayaya indiriyor olan Drizzt’e çevirdi.

Kaer’lic yeniden ork kralına baktığında sırıtışını saklamakla iyi etti; gümüş zırhı örümcek şekilli kopçalarla tutturulmuştu. Drizzt Do’Urden’in yakınında olmayı planlamamış olsa da aslında her şey tam da istediği gibi gelişiyordu. Hatta Drizzt Do’Urden’in bu ‘geliştirilmiş’ zırhlı Kral Obould’un ilk güçlü rakibi olacağını daha önce hiç aklına getirmediğinden her şey umduğundan da iyi gidiyordu. Drizzt, Kaer’lic’in düşündüğünün yarısı kadar iyiyse Obould’u kötü bir sürpriz bekliyor demekti.

“Bu kafirle konuşmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu rahibe.

“Mithril Salonu adına konuşacaksa ve onların bana söyleyecek bir şeyleri varsa dinlemek isterim” diye cevapladı Obould. “Yoksa?”

“O zaman hiç şüphesiz beni öldürmeye gelmiştir.” “Ve sen de onun yanına mı gideceksin?”

“Ve onu haklayacağım.” Obould’un bakışlarında kusursuz bir özgüven vardı. Hatta sanki Drizzt hiç de ciddiye alınacak bir konu değilmiş gibi neredeyse bunları konuşmaktan sıkılmışa benziyordu.

Tanrı figürünün arkasından hızla koşturan Tsinka, “Bunu yapamazsın,” dedi. “Hiçbir anlamı yok. Bırak onu uzaktan öldürüp yolumuza devam edelim. Ya da bir elçi gönder; drow elfleri tanıyan Kaer’lic’i gönder!”

Kaer’lic’in aniden fal taşı gibi açılan kırmızı gözleri korkusunu belli etti ama kendini çabucak toparlayıp Tsinka’ya nefret dolu bir bakış attı. Tsinka bunun karşılığında endişeli, hatta derinden incinmiş bir ifade takınınca Kaer’lic büyüyü ve bu acınası şamanın ‘en iyi arkadaşı’ olduğunu anımsadı. Aptal orka gülümsedi. Sonra işaret parmağını kaldırıp ileri geri sallayarak Tsinka’dan bu konuya karışmamasını rica etti. Tsinka sevgili, çok sevgili kara elf arkadaşına bir süre daha merakla bakmaya devam ettikten sonra onu anladığını bildirircesine mutlu mutlu gülümsedi.

“O güçlü bir rakip, öyle duydum,” dedi Kaer’lic ama bunu söylemesinin tek nedeni Obould’u niyetinden caydıramayacak oluşuydu.

“Onunla daha önce de dövüştüm,” diye teminat verdi Obould omuz silkerek.

“Belki de bir tuzaktır,” dedi Tsinka ve Kaer’lic’e mahcupça bakınca sesi etkisizleşti.

Obould kıs kıs gülüp yürümeye başladı ama durup geriye döndü; kemik beyazı miğferinin altındaki ağzından sarı dişleri gözüküyordu. İki adımla Kaer’lic’in arkasına geçip zavallı Fender’i ensesinden tuttu ve cüceyi tek eliyle kolaylıkla havaya kaldırdı.

“Karşı teklifin olmadan asla pazarlığa kalkışılmamalı,” diye belirtip hızla uzaklaştı.

Drizzt, Obould'un uzaktaki tepede yürüdüğünü görünce şaşırmadı ama gözüne ilişen tutsak cüce hiç beklemediği bir şeydi. Kıvranan mahkumun dışında Obould tek başına hareket ediyordu. Uygun bir zemin arayışıyla Obould'un üzerinde gölge yaratan Drizzt aklından olası tuzakların ayrıntılarını geçirdi; Gündoğumu'yla birlikte yüksek bir kayalığın arkasında pusuya yatabilir, Obould'a hızlı ve ölümcül bir saldırıda bulunabilirdi ama Drizzt bu planlara ihtiyacı olmadığını biliyordu. Daha önceki savaşlarında ork kralını iyice ölçüp biçmişti. Obould'un fiziksel gücünden çok daha fazlasını biliyordu. Obould kendisine meydan okunulmasından kaçacak biri değildi.

Peki ama cüce ne olacaktı? Drizzt, Obould'un zavallı arkadaşını öldürmesini engelleyecek bir yol bulmalıydı. Belki ork kralı tutsağın güvenliğini sağlamadığı sürece savaşmayı reddedebilirdi. Onların yaklaşmalarını izlerken drow bunu yapabileceğine, böylece Obould'un cüceyi öldürmeyeceğine iyice ikna oldu. Drizzt'in Obould'la ilgili yeni görmeye başladığı bir şey vardı. Ork, Drizzt'e tuhaf bir şekilde Artemis Entreri'yi çağrıştırıyordu. Tek bir gayesi vardı, fazla gururluydu ve daima kendini kanıtlama mecburiyeti hissediyordu. Peki ama kime karşı?

Belki de kendine… Drizzt, Obould'un yanına geleceğinden en ufak bir şüphe duymamıştı. Ork kralının uzun adımlarını izledi, muhteşem kralın yalnız figürünün arkasında geniş bir çember oluşturan diğer orkların ve bir çift drowun farkına vardı. Sol eli Buzölüm'ün üzerindeydi ve Khazid'hea'yı Gündoğumu'nun gövdesine bağlı kınından çıkardı ama bir tehdit oluşturmamak için bıçağı anında aşağı indirdi.

Kalbim deşeceğiz, diye söz vermeye başladı kılıç.

Sessiz olup düşüncelerimden uzak duracaksın, diye telepatik olarak karşılık verdi Drizzt. Dikkatimi dağıtırsan seni dağdan aşağı atar ve üzerine soğuk taşlardan ve kardan oluşan bir çığ düşürürüm.

Hedefine odaklanmış olan drow öylesine güçlü ve olaya öylesine hakimdi ki sezgili kılıç sessizliğe gömüldü.

Tsinka, iki drowun bulunduğu geniş görüş açısı olan yere ilerlerken, "Kazanacak, öyle değil mi? Zırhına yerleştirdiğin büyüyle

Obould kazanacak, değil mi?” diye saçma sapan konuştu.

Kaer’lic çoğunlukla onu umursamıyordu ama bu sadece aptal şamanın daha ısrarcı ve talepkar olmasını sağlıyordu. Sonunda drow rahibesi dönüp, “O Gruumsh, öyle değil mi?” dedi.

Tsinka birden durdu; hem yürümeyi hem de konuşmayı bıraktı.

“Drizzt sadece bir drow savaşçısı,” dedi Kaer’lic. “Obould ise Gruumsh. Gruumsh için mi endişeleniyorsun?” Tsinka şaşkınlaştı, düşünceleri bir güvensizlik içinde dönüp durdu.

“Dolayısıyla sus ve gösterinin tadını çıkar,” dedi Kaer’lic ve ses tonu öylesine etkiliydi ki, bir de Tsinka’ya uyguladığı büyüyle birleşince, boşboğazlık eden şamanın üzerindeki hakimiyetinin Drizzt’in Khazid’hea’ya sağladığı üstünlükten aşağı kalır yanı yoktu.

Drizzt’in karşısındaki yüksek kayanın üzerine çıkan Obould, “Ne söylemen gerekiyorsa söyle ve elini çabuk tut,” dedi. Gündoğumu, Drizzt’in verdiği talimatla, birkaç hızlı adım atıp öbür tarafa uçtu.

“Söylemek mi?” diye sordu drow.

Obould zavallı Fender’i taşın üzerine bıraktı ve yüzünü çarpan cüce homurdandı. “Mithril Salonu adına pazarlık etmeye mi gel “Mithril Salonu’na gitmedim.”

Obould’un yüzünde kuru kafayı andıran korkunç miğferinin altından bile kolaylıkla seçilen bir gülümseme belirdi. “Cücelerin seninle anlaşma yapacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Drizzt.

“Başka seçenekleri var mı?”

“Baltaları ve yaylarıyla konuşacaklar. Öfkeden başka bir şeyle cevap vermeyecekler.” “Mithril Salonu’na gitmediğini söylemiştin.”

“Battlehammer Klanı’nın ne yapacağını kestirmem için çok iyi bildiğim bir mekana ve çok iyi tanıdığım bir halkın yanına gitmem mi gerekiyor?”

“Bu Battlehammer Klanı’nın ötesinde,” dedi Obould ve Drizzt onun gülümsemesinin dağıldığını fark etti. Ork kralı bir inlemeyle

yerde kıvranan Fender'i tekmeledi. Cücenin taşın arkasına doğru uçup yokuş aşağı inen bir patikaya sekmesine neden oldu.

Bu ani öfke dalgası drowu hazırlıksız yakaladı.

"Mithril Salonu'yla anlaşma yapmak istiyorsun?" dedi Drizzt; bu bir sorudan çok bildiri niteliğindeydi ve sesindeki şaşkınlığı bastırma ihtiyacı bile duymamıştı.

Obould buzlu göz deliklerinden nefretle baktı."

Drizzt'in aklını sorular istila etti. Obould anlaşmaya varmak istiyorsa savaşın sona eriyor olduğu söylenebilir miydi? Savaşın sona erebileceğine dair bir umut ışığı gördüğü göz önünde bulundurulursa Drizzt, ork kralıyla savaştığında Bruenor ve halkına saygısızlık mı etmiş olurdu?

Bu düşünce aklına geldiği anda, "Dağ evlerinize geri mi döneceksiniz?" diye ağzından kaçırdı Drizzt.

Obould onunla alay etti. "Çevrene bir bak drow," dedi. "Burası artık benim evim. Benim krallığım! Hayvanının üzerinde uçtuğun zaman Obould'un yüceliğini görüyorsun. Kara Ok Krallığı'nı görüyorsun. Bu adı hayatının son anına kadar hatırla. Kara Ok'ta öleceksin Drizzt Do'Urden ve Kral Obould'un evi olan dağlarda kuşlara yem olacaksın." Sözlerini bir hırlamayla tamamladı ve muhteşem kılıcını havaya kaldırıp kararlı bir şekilde yaklaşmaya başladı. "Senden sonra kim gelecek?" diye sordu Drizzt; bu beklenmedik sözcükler Obould'u durdurdu. "Öldüğün zaman senden sonra gelecek kişiyi bilmem gerekecek. Belki o ork, Obould'dan daha akıllı olur ve burada, cücelerin, elflerin, insanların arasında yeri olmadığını görür. Görmezse onu da öldürür ondan sonra gelecek olanla konuşurum."

Drizzt, Obould'un buzlu camlar arkasındaki gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü. Obould taşları yerinden oynatacak bir kükre meyle güçlü kılıcını savurarak ileri atıldı ve kılıç bu hamleyle alevler saçtı.

Drizzt, bir drowun gözünü kırpma süresinde Buzölüm'ü çekti; büyülü silah muhteşem kılıçla birleşti ve Drizzt yana sıçrarken alevleri söndürüp kızgın bir dumana dönüştürdü. Kendisine fazlasıyla güvenen Obould, bu hamlesi sırasında hiçbir şekilde savunma yapmadığından Khazid'hea ile saldırabilirdi ama Drizzt bekledi.

Muhteşem kılıç öngörüleceği gibi karşılık verip drowun hızla geri çekilmesine sebep oldu. Drizzt ilk açıktan yararlanıp yeni silahıyla saldırmış olsaydı Obould'a vurabilecek yine de kayda değer bir hasar veremeyecekti.

Tam o anda Obould beklenmedik savunmasızlığmın farkına varacaktı.

Obould saldırısını vahşice sürdürdü; kılıcını savuruyor, ileri atılıyor, arkasındaki ve düz kayanın yanındaki yüksek zeminde bulunan orklar neşeyle bağırıp çağırıyordu.

Drizzt her dönüşü ve geri atılan her adımı iyice hesapladı; öfkenin istediğini yapmasına izin veriyor, deliye dönmüş rakibinden daha az enerji harcıyordu. Amacı Obould'u yormak değil orkun hareketlerini ve dönüşlerini daha iyi anlayıp bundan sonraki hamlelerini öngörmekti.

Muhteşem kılıç ani bir geri hamleyle aşağı savrulan hilekar bir vuruşla yeniden hayat buldu ve Drizzt bu taktiğin benzerinin elf Tarathiel üzerinde kullanılmış olduğunu görmeseydi hazırlıksız yakalanabilirdi. Ancak aşağı doğru inen muhteşem kılıç sadece alevlerini söndüren Buzölüm'ün hamlesiyle buluştu.

Obould önce sola, derken yeniden sağa kayan drowun üzerine doğru ani ve vahşi bir şekilde ilerledi.

Obould onun olduğu yöne hareket ettikçe drow yuvarlanıyor sonra kendini onun aksi yönüne atıyor ve orkun kılıç hamlesini bertaraf ediyordu. Kılıç yeniden canlandı ve yuvarlanan Drizzt bıçağın tepesindeki boşluğu kesişiyle büyülü alevlerin sıcaklığını hissetti.

Drizzt yeniden ayağa kalkıp döndü. Sonra geri adım attı ve Obould üzerine gelmeye devam ederken bir kez daha yana kaydı. Birbirlerinin çevresinde dönüp durdular. Obould ne zaman kılıcını savursa, hamleleri, yakalanması güç drowun yakınından bile geçmese de, orklar tezahürat edip inliyordu.

Yine de en ufak bir yorgunluk belirtisi taşımıyordu.

Sonunda Obould saldırısını durdurdu ve havaya kaldırdığı muhteşem kılıcının alevleri arasından Drizzt'e baktı. “Benimle dövüşecek misin?” diye sordu.

“Öyle yaptığımı sanıyordum.”

Obould gürledi. “İstediğin buysa kaç git. Yok, eğer korkmuyorsan palalarını kuşan.” “Yoruldun mu?”

“Sıkıldım!” diye kükredi Obould.

Drizzt gülümsedi, hızla kaçar gibi yapıp aniden durdu ve Buzölüm'ü havaya fırlattığında herkesi şaşkınlığa düşürdü.

“Ka” Obould'un gözleri palanın inişini takip etti.

Drizzt boşta kalan elini sırtına götürüp arbaleti çıkardı ve Obould bakışlarını yeniden ona yöneltiğinde evet, ork kralının bunu görmesini istemişti! drow omuz silkip oku fırlattı.

Küçük ok Obould'un miğferinin sol gözüne çarptıktan sonra alevler çıkarıp kara bir duman yayarak patladı. Obould'un başı hırçınca arkaya kıvrıldı ve ork kralı taşın üzerine uçtu. Sanki üzerine koca bir dağ devrilmiş gibi sırt üstü yatıyordu. Hiç kımıldamıyordu.

Seyircilerin vahşi tezahüratı yerini güçlükle alınan nefeslere ve sessizliğe bıraktı. “Etkileyici” diye belirtti Tos'un sessizce.

Yanındaki Kaer'lic ağzı bir karış açık duruyor ve onun yanındaki Tsinka sızlanıyor, zor soluk alıyordu. Drizzt'in arbaleti çıkarışını ve düşen palayı kolayca yakalayışını izlemişlerdi.

Kaer'lic yaklaşan pegasusu fark etti ve birden Drizzt'in yeniden kaçmasından korktu; buna izin veremezdi.

Koluna yapışan Tsinka onu durdurup, “Hareket ediyor!” diye çığlık attığında uçan ata ve pek de şanslı olmayan drowa güçlü bir büyü yapmaya başlamıştı.

Drow rahibesi omuzlarını sallayan, sırtını öne eğip bacaklarını büken ve sonra öbür tarafa salınıp ayağa kalkan Obould’a baktı.

Orklar neşeyle haykırdı.

Obould bir kez daha karşısında belirdiğinde Drizzt şaşkınlığını belli etmemeyi oldukça iyi başardı.

Miğferin çelik camının içine geçmiş olan küçük okun ucunu, miğferin o bölgesinin tamamını ve diğer tarafının da bir kısmını kaplayan siyah yanık izlerini fark etti.

Aslında okun, Obould’u öldüreceğini düşünmemişti ve şimdi yeniden inleyip, öfkeyle bir kez daha saldıran ork kralının düşüşünün onu bu ani dönüşünden daha çok şaşırtması oldukça iyi bir şeydi.

Ama… Göremiyordu! Drizzt yana kaydığında Obould’un önündeki boşluğa doğru hücumuna devam ettiğini fark etti. Aç Khazid’hea, Onu şimdi öldür! diye yalvardı ve onunla hemfikir olan drow sezgili kılıcı azarlamadı bile.

Aniden adım atıp Khazid’hea’yı ork kralının muhteşem zırhına savurdu ve keskin bıçak bir yarık açıp Obould’un yanma doğru kaydı.

Yüce ork, kılıcın Drizzt’in avucundan ayrılmasına neden olarak nasıl da inleyip sıçradı! Üzerindeki bıçağın çevresinden kanlar akarken Obould geriye doğru sendeledi.

Obould, “Kalleşlik!” diye haykırdı ve uzanıp başındaki harap olmuş miğferi çıkararak uçuruma kenarına fırlattı. “Beni ne adilce ne de kalleşçe yenebilirsin!”

Drizzt’i şaşırtarak bir kez daha saldırıya geçti. “İnanılmaz,” diye fısıldadı Tos’un.

“İnatçı,” diye düzeltti Kaer’lic homurdanarak.

“Gruumsh!” diye inledi neşelenen Tsinka ve diğer tüm orklar da coştu. Obould’un bedeninden sarkan kılıç, ölümcül bir yaraya sebep olduysa bile yüce orkun saldırıları bunu kesinlikle belli etmiyordu.

“Ölmeyi bile bilmiyor,” diye homurdandı Kaer’lic ve Leydi Lolth’un şerefiyle bağlanan sihirli nesnelere bir çağrıda bulunarak büyü yapmaya başladı.

Bu parodiye son verme zamanı gelmişti.

Drizzt şaşkınlığına engel olmaya ve Obould’un yeni saldırılarına doğru düzgün karşılık vermeye çalıştı. Yitirdiği kılıcının yerine Parıltı’yı kullanmayı akıl edinceye kadar pek çok darbeyi bertaraf etti ve hatta birkaç hamleden de son saniyede kurtuldu.

Bastıran Obould, “Peki bu kalleşliğinin karşılığında ne kazandın drow?” diye sordu. “Miğferin yok ve bu hiç de önemsiz bir şey değil,” diye bağırdı Drizzt. “Kaplumbağa kabuğundan çıktı.”

“Sadece senin can verişini görebilmek için seni aptal!” diye teminat verdi Obould. “Belki bedenin soğurken yüzüme yayılan memnuniyeti de görürsün!” Sözlerini yıkıcı bir saldırıyla tamamladı ve Drizzt yana sıçrarken onun bu hareketini sezip döndü.

Bu ‘ya hep ya hiç’, ‘zafer ya da yenilgi’ amaçlı yapılan hamle Drizzt’i hazırlıksız yakaladı.

Obould yanlış tahminde bulunup Drizzt’in aniden sıvıştığı yönün tam tersine hareket etseydi Drizzt palalarından birini ya da ikisini orkun kafatasına indirmekte hiç zorluk çekmezdi.

Ama Obould’un tahmini doğruydu.

Topuklarının üzerindeyken çevresi sarılan ve kendisine geri çekilmek için pek de bir yer kalmayan Drizzt çaresizce darbeyi başından savdı. Obould’un kılıç hamlesi o denli hızlıydı ki Drizzt’in aklına etkili bir karşılık vermek bile gelmemişti. Ork kralının saldırısı o denli öfkeliydi ki Drizzt onun açığa çıkan ve sallanan başına vurmayı bile düşünememişti. Drizzt, Obould’un kılıç savuruşundaki gücü farketti ve bu muhteşem kılıca karşı koyamayacağını anladı.

Ne ölü kara elften aldığı gömlek, ne de Bruenor’un en seçkin zırhı onun ortadan ikiye yarılmasını engelleyebilirdi.

Çok basitti. Obould doğru tahminde bulunmuş ve Drizzt yenildiğini anlamıştı.

İki palasını da kendisine yönelen muhteşem kılıca doğru kaldırdı; Buzölüm inatçı alevleri bir kez daha söndürdü fakat hamle drowun kollarını uyuşturdu ve iki palasını da kullanmasına rağmen orkun saldırısını tam anlamıyla bertaraf edemedi. Yere düştü yoksa ortadan ikiye ayrılacaktı ve kendini öne doğru yuvarladı ama yine de bir darbe, en azından bir tekme yemeden Obould’u geçmeyi başaramadı. Kendini kılıç darbesine hazırladı.

Ama darbe gelmedi.

Drizzt yeniden ayağa kalktığında Obould’un vahşice kıpırdandığını gördü.

“Ne?” diye kükredi ork kralı ve önce sola sonra sağa sıçradı. Drizzt’in olup biteni kavraması; Obould’un zırhındaki örümcek şekilli kopçaların canlandığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Sekiz bacaklı yaratıklar orkun bedenini sarmıştı ve Obould’un kiikremelerinden ve ani silkinişlerinden anlaşıldığı kadarıyla en az birkaç tanesi onu ısırıyordu.

Ork dövündükçe o muhteşem zırhın parçalan havaya dağıldı. Kolunu kaplayan parçalardan biri kayanın üzerine düştü ve ayaklarına dolananlardan kurtulmak üzere bir tekme savurdu. Göğsünü kaplayan muhteşem zırh parçası, omuzluklarından biri ve sırtlığı ile birlikte yere düştü. Diğer omuzluk yana sarktı; yere düşmesini engelleyen tek şey orka saplı duran kılıçtı; ve o kötücül kılıç hareket ettikçe Obould nasıl da inledi!

Durumu anlamayan, hiç de umursamayan Drizzt onu öldürmek üzere harekete geçti.

Ve hemen geri sıçradı; Obould odaklanıp kusursuz bir zamanlamayla ani bir kılıç hamlesinde bulunmuştu. Drizzt geri çekilirken irkildi; büyülü gömleğinin yanında kan lekesi vardı. Arkaya

attığı her adımda rakibini izledi ve Obould'un saldıracak kadar odaklanabilmesine şaşırıp kaldı.

Kendisinden uzakta duran Obould bir an soluklanıp doğruldu. Yüzünü buruşturdu ve sert ork derisinde yumuşak bir nokta bulan bir örümceğe eliyle vurdu. Elini öne uzatıp ölü örümceği yere attı, sonra kükreyip yüzünü ekşiterek Khazid'hea'yı vücudundan çıkardı; beraberinde omuzluğunu da çıkarmış oldu.

Kılıç, Beni sen kullan! diye haykırdı.

Vahşi ve oldukça şiddetli bir kükremeyle Obould rahatsız edici kılıcı uçuruma fırlattı. Drizzt'e, "Yine kalleşlik!" diye bağırdı. "Irkının kötü namına uygun davranıyorsun drow."

"Bu benim işim değildi," diye haykırdı Drizzt. "Kendini bıçakların işlemediği bir zırhla sarmışken bana kalleşlikten bahsetme Obould."

Bu karşılık daha dik duran ve düşünceli bir tavır takınan orku sakinleştirip susturdu. Hatta Drizzt'i onaylarcasına başını bile salladı ve bunu gülümsemeyle yapılan bir davetle bitirdi; "Şu anda giymiyorum."

Obould kollarını iki yana açtı ve drowu kavgaya devam etmeye davet ederek muhteşem kılıcını alevlerle canlandırdı.

Drizzt yanında hissettiği acıya rağmen doğruldu, o da başını salladı ve öne atıldı.

Kavgayı izleyen drow ve orklar bu birkaç dakika boyunca ne tezahürat etti, ne yuhaladı, ne gülüştü ne de inledi. Bu şiddetli dövüş, birbirine çarpan kılıçların çıkardığı ses, tarafların ileri atılış ve sıçrayışlarıyla hepsi oldukları yere mıhlanmıştı. Bıçak bıçağa o kadar çok çarpmıştı ki artık bu sese alışmışlardı. Bıçaklar öldürme fırsatını o kadar çok kıl payı kaçırmıştı ki seyircilerin sürekli nefesi kesilmişti.

Savaşın karmaşası Drizzt'e her açıdan meydan okuyordu. Bir an için Artemis Entreri'yle dövüştüğünü hissetti; Obould'un hareketleri o denli akıcı, hızlı ve sinsiydi. Derken koluna yayılan bir şok dalgasıyla güçlü bir devle de dövüşüyor olabileceğini acı çekerek duyumsadı.

Bunun üzerine aklındaki bütün düşünceleri atıp kendini Avcı'ya bıraktı; içinde öfkenin yükselmesine, kusursuz bir şekilde şiddete odaklanmasına izin verdi.

Bir an sonra karşısındaki yaratığın da bir o kadar yoğun olduğunu fark etti.

Drowun, Obould'un zırhına yaptığı iş konusunda kandırıldığını fark eden Tsinka Shinriil, Kaer'lic'in yanına sıçrayıp ona bağırmaya başladı ve Kaer'lic o an yaptığı bütün büyülerin etkisinin sona erdiğini anladı.

"Onu yenemezsin! İhanetin bile Obould'un gücü karşısında solup gidiyor!" diye haykırdı. "Bir tanrıya ihanet etmeyi seçtin ve şimdi bu budalalılığının karşılığında ne olacağını öğreneceksin!"

Bu, aptal Tsinka için tam bir neşe anı gibi duruyordu ve Kaer'lic buna göz yumamazdı. Son büyü sözcüklerini de tamamladığında drowun eli ani bir kargaşa, Tsinka' yı havaya uçurup yere düşüren bir sarsıntı yarattı.

Kaer'lic, bu eğlenceyi kaçırmak istemediği için hemen yanına gelen Tos'un'a, "Öldür onu," dedi.

"Bekle," dedi Kaer'lic. "Bırak birazcık daha yaşasın. Tanrısının ölümüne tanık olsun."

"Buradan gitmeliyiz," dedi Tos'un; Kral Obould'un yetenekli drowa tamamen karşılık verebilişiyle gözünün korktuğu açıktı.

Kaer'lic, arkadaşına uyarıcı bir bakış attıktan sonra ilgisini yeniden o yüksek kayaya yöneltti.

Gözleri vahşileşti ve güçlü büyüsünü elde edebilmek için içinde var olan tüm sihir güçlerine uzanarak Leydi Lolth'a ilahiler mırıldanmaya başladı. Büyüye yaklaştıkça hava sanki etrafında toplandı. Ortada rüzgar olmasa da saçı kabarıp dalgalandı. Uzattığı eliyle havayı kavradı, kendine çekti ve diğeriyle tuttu. Sonra, sanki varılan bütün enerjiyi çevresine toplar ve bedenine yerleştirir gibi, bu hareketleri defalarca tekrarladı.

Altlarındaki zemin titremeye başladı. Kaer’lic kısık sesle inledi, önce yavaş yavaş, sonra, drow rahibesi iki eliyle Drizzt’e ve Obould’a uzanırken, daha güçlü ve hızlı bir şekilde bu iniltinin sesini ve temposunu arttırdı.

Gök gürledi. Orklar korkuyla yere çökmeye, bağırmaya ya da kaçmaya başladı. Yer sarsılmaya başladı.

Önce hızlı ve ani olan bu hareket sonra yerini yuvarlanan taş dalgalarına bıraktı. Kaya ikiye ayrılıp un ufak oldu. Kaer’lic’in önünde bir çatlak oluştu ve soğukkanlılığını koruyan dövüşçülere doğru hareket etti.

Ve Kaer’lic’in depreminin etkisiyle yüksek kaya yarıldı. Taşlar bir çığ yaratarak yuvarlandı ve Obould, itiraz edercesine kükreyerek, aşağı düştü.

Ve Drizzt de onun tam arkasından düştü.

ELF OLMAK

Burnu deforme olmuş, yırtılmış bir deri parçasından başka bir şey değildi, sol gözünün etrafı da burnu gibi pislik ve kanla kaplanmıştı. Kaer’lic’in büyüsü Tsinka’nın yüzündeki çoğu kemiği un ufak etmişti; şaman bunun farkındaydı ve Tsinka uyandığında iki drowun gitmiş olduğunu görmekten memnuniyet duydu. Orklar da bu korkunç depremden kaçtığından herkes gitmiş gibi görünüyordu.

Tsinka Shinriil dakikalar boyu oturup karşısındaki parçalara ayrılmış kayaya, heyelanın etkisiyle oluşan ve hâlâ havayı kaplayan toz kümesine baktı. Kaer’lic ne yapmıştı? Leydi Lolth, Gruumsh olan birine neden karşı gelmişti ki? Hiçbiri zavallı, kırgın şamana bir anlam ifade etmiyordu.

Umuda karşı hareket eden Tsinka, kendini ayağa kalkmaya zorladı ve felaket alanına doğru sendeleyerek ilerledi. Obould’un hain drowa yaklaşmak için izlediği yolu takip etti. Önündeki kar ve pisliğin içinde hâlâ tanrısının ayak izlerinin bir kısmını görebiliyordu. Kuruyan kan ve sel olup akan gözyaşlarıyla yarı körleşen Tsinka tökezledi, birden fazla kez yere düştü ve tanrısına yakardı.

“Bunun olmasına nasıl izin verdin?”

Tsinka’nın ayağı karların ve taş yığının içine yarı gömülmüş bir şekle takıldı, sonra geri çekildi ve onun çirkin cüce olduğunu anlayınca bir tekme savurdu. Cüce homurdandı, Tsinka ona bir tekme daha attı ve yoluna devam etti. Savaş alanı olarak görev görmüş kayanın kalıntılarının üzerine çıktı. Deprem onu ikiye ayırmıştı ve Obould’la Drizzt’in durduğu parça yıkılmıştı.

Tsinka koluyla yüzünü sildi ve yola devam etmek için kendini zorladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini tozla kaplı yıkıntılara dikti.

Ve orada, sadece on iki adım uzağında yara bere içinde ama hâlâ hayatta olan kara elfı gördü.

“Sen!” diye kükredi ve ona tükürdü.

Drizzt başını kaldırıp kadına baktı. Bedeni kanlar ve çürüklerle dolu olan ve bir kolunu kendine yakın tutan üstü başı pislik içindeki drow yara almadan kurtulamamıştı ama küçük bir çıkıntının üzerine tüneyerek kurtulmayı başarmıştı. “Şimdi nereye kaçacaksın?” diye bağırdı Tsinka.

Çevresine baktı, yana kaydı ve bir dakika sonra iki elinde de taşlarla az önceki yerine geri döndü.

Birini drowa fırlattı ve ıskaladı. İkincisi için daha iyi nişan aldı ve Drizzt’in yukarı kaldırdığı kolunu vurdu.

“Uçan atın buralarda değil drow!” diye bağırdı ve daha çok taş bulma arayışıyla dolanmaya başladı.

Drizzt’i yine taş yağmuruna tuttu ve drowun kolunu kaldırip darbeleri kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hareket alanı yoktu ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın kendisini yeniden düz kayanın üzerine çıkaracak bir çıkıntı bulamadı.

Tsinka her taş atışında gökyüzünü inceledi. Pegasusun kendisini hazırlıksız yakalayamayacağına yemin etti. Drow, ‘Gruumsh Olan’ın yıkımında rol oynamıştı ve bu yüzden ölmeliydi.

Seçeneği yoktu. Drizzt'in bu saldırı karşısında eli kolu bağlıydı. Palaları ve Ivan'ın arbaleti hâlâ duruyordu ama kalan okları ortalıkta görülmeyen Gündoğumu'nda bırakmıştı. Küçük çıkıntıda oturan Drizzt, pegasusun kendisini düşmanlarının kaçınılmaz dönüşünden önce bulmasını umdu.

Şu anda böyle bir şansa da sahip olmadığından yapabileceği tek şey yukarı kaldırdığı koluyla can yakıcı taşları durdurmaya çalışmaktı.

Derken ork şamanı uzun süreliğine ortadan kayboldu ve Drizzt çaresizce etrafına bakındı. Görünürde pegasus falan yoktu ve Drizzt, mantıklı düşündüğünde, Gündoğumu'nun bu harap olmuş, çürük yere dönüşünün uzun zaman alacağını biliyordu.

"En azından Obould gitti," diye fısıldadı ve oynak kayaların yuvarlanmaya devam ettiği yere baktı.

"Bruenor kazanacak."

Drizzt yukarı bakıp orkun iki eliyle tuttuğu devasa bir kayayı başının üzerine kaldırdığını görünce bu düşüncenin yarattığı tüm umutlar ölümlülüğünün farkındalığıyla yok oldu. Sıçrayabileceği bir yer arayışıyla çabucak etrafına bakındı.

Ama hiçbir yer yoktu.

Ork homurdandı ve kayayı fırlatmak üzere harekete geçti.

Ve sendeleyip uçtu, hem kendisi hem de elinde tuttuğu kaya, şaşkınlığa düşen drowun yanından geçip aşağı; parçalanmış dağ kenarına yuvarlandı. Tepedeki kayadan kıllı ve yaralı bir yüz sarktı. "Merhaba Drizzt Do'Urden," dedi Fender. "Beni eve götürebileceğini düşündüm de…" "Gerti'nin yanına gidip neler yaptığına bir bakalım," dedi Kaer'lic.

"Cüce gitti ve Tsinka herhalde ölümümüzü hazırlıyordur," diye cevapladı Tos'un.

"Tabii o domuz suratlı şaman yaşıyorsa," diye sertçe karşılık verdi Kaer'lic. "Umarım yaşıyordur, böylece ona daha hazin bir son

yaşatabilirim. Bu leş kokulu iğrenç orklara yeterince katlandım. Pis merkezlerinde, saçma sapan konuşmalarını dinleyerek ve ağızlarından çıkacak olan herhangi bir saçmalık bizi ilgilendiriyormuş numarası yaparak fazlasıyla vakit geçirdik. Gruumsh Obould'u, Leydi Lolth, Drizzt'i alsın ve sonsuza kadar işkence çeksinler!"

Kaer'lic bu ateşli konuşmaya kendisini o kadar kaptırmıştı ki Tos'un'ün gözlerinin yuvalarından fırlayacak gibi açıldığını fark etmedi. O denli öfke doluydu ki Tos'un'ün kendisine değil de arkasına bakıyor olduğunu fark etmesi oldukça uzun zaman aldı. Kaer'lic olduğu yerde donakaldı.

Tos'un tiz bir ses çıkardı, döndü ve kaçtı.

Kaer'lic hiçbir şey sorgulamadan onu takip etmesi gerektiğini farketti ama aklı, ayaklarına koşma emrini veremeden önce güçlü bir el saçlarına yapıştı ve başını öylesine vahşi ve şiddetli bir şekilde çekti ki bütün vücudunun sıkıştığını hissetti.

Obould Bol-Ok, "Leş kokusunu alıyor musun?" diye kulağına fısıldadı. Kadını daha da sert bir şekilde aşağı ve geriye çekti ama düşmesine izin vermedi. "Saçma sapan konuşmalarım seni rahatsız mı ediyor?"

Kaer'lic neredeyse hiç kıpırdayamıyordu; orkun kavrayışı öylesine güçlüydü. Obould'un muhteşem kılıcının batışını hissetti. Ensesindeki sıcak nefesini duyumsadı; sadece bir orkun nefesi böylesine kokuşmuş olabilirdi/İnanılmayacak kadar güçlü olan bu çekişe direnebilmek için kendisini kuvvetli bir şekilde itip çene kaslarını esnetmek zorunda kaldı, bir şeyler, herhangi bir şey, söyleyebilmek için boşuna çabaladı.

"Büyü mü yapıyorsun cadı?" diye sordu Obould. "Üzgünüm ama buna izin veremem."

Yüzü aniden Kaer'lic'in önünde belirdi ve çenesi kadının ortaya çıkan boğazına yapıştı. Kadın uzanıp orkun yüzüne yapıştı, bütün gücüyle kıpırdanıp dövündü.

Obould yüzünü geri çekti; beraberinde kadının boğazını da getirdi. Kaer'lic'i hızla itti, yaralı ve kanlı yüzünü onunkinin önüne getirdi ve kadının yüzüne kendi etini tükürdü.

"Bana Gruumsh'un lütfü bahşedildi," dedi. "Beni gerçekten öldürebileceğini mi sandın?"

Kaer'lic soluk soluğa kaldı; kolları kontrol edilemez bir şekilde, vahşice sallanıyordu, yırtılmış boğazından kan akıyor ve ciğerlerinden kaçan havayla köpürüyordu.

Obould onu yere fırlatıp ağır bir ölüme terk etti.

Bölgeye bir göz attı ve uzaktaki bir dağ sırtında bir hareketlilik farketti. Onun Tsinka olduğunu biliyordu çünkü dağa tırmandığında parçalanmış bedenini kayaların üzerinde görmüştü.

Yeni bir şaman ve kendisine tanrı gibi davranacak yeni bir eş bulması gerekecekti. Gücünü yeniden pekiştirmek, ölümüne dair dedikodulara son vermek için hızlı hareket etmesi gerekecekti. Orkların çabucak kaçacağını biliyordu ve bu geri çekilmeye sadece o, Gruumsh olan kişi, engel olabilirdi.

"Kara Ok," dedi kararlılıkla, "benim evim."

Soğuk kırıldı. Yerini temiz ve ferah bir havaya, sıcak güney rüzgarına bıraktı. Bruenor ve arkadaşları günlerini dağ sırtının kuzeyinde geçirip içeride kalamazdı; kuzeye doğru yola koyulacaklardı.

Bir çift kanatlı atın görüldüğü haberini ilk getirenler Pikel Bouldershoulder'ın Mithril Salonu'na tüm hızlarıyla gelen gözcü kuşları oldu. Dolayısıyla o ilginç figürler sonunda görüş açısına girdiğinde bu bir sürpriz değil de büyük bir rahatlama yarattı.

Bruenor ve Wulfgar diğerlerinin birkaç adım önüne geçti. Arkalarında Regis, Bouldershoulder kardeşler, Cordio, Stumpet, Pwent ve tahta bir sopaya, kulenin duvarına dayanarak ayakta duranCattibrie yer alıyordu. Günbatımı, cüce kralının önündeki taşa indi. Innovindil, bacağını kaldırıp çabucak attan atladı ve zavallı

Fender’e yardım etmek üzere döndü. Bu destek olmasaydı cüce kesinlikle yere kapaklanırdı.

Wulfgar öne çıktı ve cüceyi nazikçe yukarı kaldırdıktan sonra Cordio ve Stumpet’e teslim etti.

Rahipler cüceyi alıp hızla uzaklaştı.

“Obould gitti,” diye bildirdi Innovindil. “Orklar dayanamayacak ve bütün kuzey toprakları yine özgür olacak.” Cümlesini tamamlarken Gündoğumu iniş yaptı.

“Yaşlı bir cücenin kederli gözleri için harika bir manzara,” dedi Bruenor.

Drizzt yere atladı. Bruenor’a baktı ama bakışları, sanki drow ilerlemeye başlamışçasına açılan ve Cattibrie ile Drizzt’in arasını boş bırakan kalabalığı yarıp tam karşısına yöneldi.

“Eve hoş geldin,” dedi Regis.

“Döneceğinden hiçbir zaman şüphe duymadık,” dedi Wulfgar. Drizzt, karşıya bakmaktan bir an için vazgeçmeden ikisini de başıyla onayladı. Yürürken Bruenor’un sırtını sıvazladı. Regis’in saçlarını karıştırdı ve Wulfgar’ın güçlü kolunu tutup sıktı.

Ama yürümekten ve bakmaktan bir an bile vazgeçmedi.

Cattibrie’ye sımsıkı sarıldı, onu göğsüne bastırdı, kadını öpüp sıkıştırdı ve kucağına aldı. Ve kucağındaki Cattibrie’yle yürümeye devam etti.

İkili Mithril Salonu’nun yeni doğu kapısına doğru ilerleyip içeri girerken, “Elf olmak işte böyle bir şey Drizzt Do’Urden,” diye fısıldadı Innovindil. “Sakallı bir gnom olacağım,” dedi Bruenor.

“Hee hee hee,” dedi Pikel ve Regis utanıp kıkırdadı.

Herkes oldukça mutlu görünüyordu ama Wulfgar’a baktığında Bruenor’un neşesi dağıldı.

Büyük adam Cattibrie ve Drizzt’in ilerlediği yola bakıyordu ve takındığı soğukkanlılık maskesinin ardında derin bir acının yarattığı

bir gerginlik vardı.

“Anlayacaktır,” dedi Drizzt, Cattibrie’ye. İkili, drowun Mithril Salonu’na dönüşünün üzerinden neredeyse yirmi gün geçtikten sonra, bir sabahın erken saatlerinde yataklarının kenarında oturuyordu.

“Anlamayacaktır çünkü anlamak zorunda kalmayacak,” diye karşı çıktı Cattibrie. “Ona gideceğini söyledin, dolayısıyla gitmelisin. Sözünü tut.”

“Innovindil anlayacaktır…” diye karşı çıkmaya başladı Drizzt ama Cattibrie’nin solgun bakışlarıyla karşılaşınca sesi yitip gitti. Bunu daha önce defalarca konuşmuşlardı.

Cattibrie, “Hayatının o bölümünü kapaman gerekiyor,” dedi sessizce, drowun ellerini tuttu, dudaklarına götürdü ve öptü. “Palan, Ellifain’i ne denli derinden yaraladıysa senin kalbini de öyle derinden kesti. Ona Innovindil için dönme. Innovindil ve halkına hiçbir şey borçlu değilsin ve evet, bu yüzden anlayacaklardır. Senin borçlu olduğun kişi kendindir. Dönmen gerek. Ellifain’i rahata, Drizzt’i huzura erdirmen için bunu yapman gerek.”

“Şimdi seni nasıl bırakabilirim?”

Cattibrie, “Nasıl bırakamazsın ki?” diyerek gülümsedi. “Bu yolculukta sana eşlik edecek kişi güzeller güzeli bir elf olsa da bana döneceğinden hiç şüphem yok.”

“Ayrıca,” diye devam etti kadın, “Ben zaten burada olmayacağım. Wulfgar’a onunla Gümüşay’a ve gerekirse daha da ilerisine gideceğime söz verdim.”

Drizzt anlaştıklarını belirtircesine başını salladı. Kaptan cücenin söylediğine göre Delly Curtie, tekne kuzeyli mültecilerle birlikte doğu kıyısına harekete geçmeden önce gelmişti ve cüce, kadının elinde bir şey, belki de bir bebek tuttuğunu ve onu diğer kadınlardan birine verdiğini hatırlıyordu. Kim olduğundan emin olmadığını; hepsinin birbirine benzediğini bildirmişti.

Wulfgar, Colson'un peşine düşmek için baharı bekleyecek ve Cattibrie de onun tek başına gitmesine izin verecek değildi.

"Bizimle gelemezsin," dedi, Cattibrie. "Varlığın o dedikoducu kasabalarda bir karmaşa yaratır ve bebeği her kim taşıyorsa ona peşinde olduğumuzu söylerler. Yani ikimizin de yapması gereken, kendine ait işleri var."

Drizzt daha fazla tartışmadı.

"Regis, Bruenor'la mı kalıyor?" diye sordu.

"Birisi kalmalı. Obould'un ya da Obould'un yerine geçen başka birinin, düşmanlarımızı hâlâ bir arada tutuyor olduğunu öğrendiğinden beri oldukça keyifsiz. Bruenor şimdiye kadar geri çekilmiş olacaklarını düşünüyordu ama kuzeyden gelen tüm haberler işlerine ara vermeden devam ettiklerini gösteriyor."

"Kara Ok Krallığı…" dedi Drizzt başını sallayarak. "Üstelik Alustriel ve diğerleri buna direnmeyecek." Cattibrie drowun elini sıktı. "Bir yolunu bulacağız."

Onun bu kadar yakınında oturan Drizzt başka bir şeye, karşılarına çıkan tüm sorunların çözülmeyeceğine inanamazdı. Kısa bir süre sonra Drizzt, Bruenor'u toplantı odasında buldu. Regis yanında oturuyor ve yol için hazırlanmış olan Bouldershoulder kardeşler önünde duruyordu.

Ivan, drowu, "Yeniden merhaba kara adam," diyerek selamladı. "Ben ve benim kardeş…" Ivan sustu.

"Benim kardeş!" dedi Pikel.

"Evet, eve, Cadderly'nin kardeş… Pikel'in kolu için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmeye gideceğiz. En azından on gün içerisinde burada pek de çatışma olmayacaktır. Geri dönüp birkaç ork öldürmeyi planlıyoruz," diyen Ivan, Bruenor'a döndü. "Tabii bizi kabul edersen Kral Bruenor."

Bruenor, "Hangi yönetici Bouldershoulder kardeşleri reddedecek kadar aptal olabilir ki?" diye sordu şefkatle. Yine de

Drizzt, Bruenor’un her sözcüğünün ardındaki kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu.

“Bom!” diye bağırdı Pikel.

“Evet, bom!” dedi Ivan. “Haydi, Cadderly’nin evcil sincabının yeşil sakallı kuzeni. Beni eve götür; küçük kökler olmayacak, anlaşıldı mı?”

“Hee hee hee.”

Drizzt ikilinin salondan ayrılışını izledikten sonra Bruenor’a dönüp “Krallığın bir daha aynı olacak mı?” diye sordu. “İkisi de yeterince iyi,” dedi Bruenor. “Gerçi yeşil sakallı olanı beni biraz korkutuyor ama…”

“Bom!” dedi Pikel.

Bruenor ona tehditkar bakışlar savurdu. “İlk ‘hee hee hee’ deyişinde kaşlarını yolacağım.”

“Kasaba sakinleri onların kalmasına izin verecektir elf,” dedi cüce, Drizzt’e dönerek. “Lanet aptallar kokuşmuş orkların aldıklarını ellerinde tutmalarına izin verecek.”

“Başka bir yol görmüyor ve bulmak için bir sebep yaratmıyorlar.”

“Budalalıkları da bu ya işte. Obould ya da hangi leş kokulu domuz surat onun yerini aldıysa orada oturup ticaret rotasını tartışmayacak ki?”

“Sana katılıyorum.” “Kalmalarına izin veremeyiz.”

“Müttefikimiz olmadan onları kovmayı da umamayız,” diye hatırlattı Drizzt.

“Bu yüzden müttefik bulacağız!” diye açıkladı Bruenor. “Sen Invo… Inno… O lanet elfle mi yola çıkacaksın?” “Onu Ellifain’in bedenine götüreceğime ve Ellifain’in Aykorusu’na geri götürüleceğine söz verdim.”

“Oldukça makul.”

“Sana geri döneceğimi biliyorsun.”

Bruenor başıyla onayladı. “Gauntlgrym,” dedi ve hem Drizzt hem de Regis hazırlıksız yakalandı.

“Üçümüz. Hazır olursa kızım ve küçük kızını arayışından dönerse oğlum. Cevaplarımızı Gauntlgrym’de bulacağız.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Regis.

“Moradin’in geri dönmeme izin verme sebebinin leş kokulu, domuz suratlı bir orkla anlaşma yapmam olmadığını biliyorum,” diye cevapladı Bruenor. “Onunla tek başıma savaşamayacağımı biliyorum ve benimle beraber savaşılacağı konusunda da henüz yeterince ikna olmadım.”

“Ve yaşadığın ikilemin cevaplarını uzun zaman önce gömülen bir cüce krallığında bulacağına mı inanıyorsun?” diye sordu Drizzt.

“Başlamak için başka herhangi bir yer kadar iyi olduğunu biliyorum. Banak yokluğumda salonun kontrolüyle ilgilenmeyle hazır. Her şey ayarlandı. Baharda Gauntlgrym’e, elf.”

Drizzt ona meraklı gözlerle baktı; Bruenor’un bir şey peşinde mi yoksa kımıltısız durmaktan sıkılıp yeniden macera peşine düşmek için bir yol arayışında mı olduğundan emin değildi. Yine de Drizzt bunları düşündüğünde aslında cevabın pek de önemli olmadığını farketti. Çünkü Drizzt de rüzgarı yeniden yüzünde hissedebilmek için en az Bruenor kadar kararlıydı.

“Baharda Gauntlgrym,” diye onayladı.

“Orklara neyin ne olduğunu göstereceğiz,” diye söz verdi Bruenor. Yanındaki Regis sadece iç geçirdi.

Tos’un Armgo, Mithril Salonu’ndan geri çekilişlerinden sonra Menzoberranzan ordusunu terk ettiğinden beri ne bu denli yalnız ne de keyifsiz olmuştu. Üç arkadaşı da ölmüştü ve kuzeyde kaldığı sürece Obould’un kendisini de onların yanına göndereceğini biliyordu.

Kaer'lic'in bedenini o sabahın erken saatlerinde bulmuştu ama üzerinde işine yarayabilecek hiçbir şey bulamamıştı. Nereye gidecekti?

Karanlıkaltı'nın dolambaçlı yollarını düşündü ve istese de Menzoberranzan'a geri dönemeyeceğini farketti ama orkların dolandığı bu yüzeyde de kalamazdı.

O gün sürekli düşündükten sonra, Obould ve Drizzt'in dövüştüğü kayanın üzerinde otururken, "Gerti" diye karar verdi. Parlak Beyaz'a gidebilirse müttefik, hatta sığmak bulma şansı vardı.

Ama bu sadece oraya gidebilirse gerçekleşecekti. Kayadan aşağı kaydı, rüzgardan ve Obould'un gözcülerinden korunan alt zemine doğru yola koyuldu. Daha aşağıda bir yol bulup kuzeye ilerledi.

Beni terk etme! cümlesini duydu ve durdu.

Tos'un aslında bu çağrıyı duymadığını, daha çok düşüncelerinin derinliklerinde hissettiğini farketti. Meraklanan drow duyularını yöneltti̇ği çevreyi dolandı.

Buradayım! Solunda. Kayanın yanında.

Talimatları izleyen Tos'un kısa bir sürede kaynağa ulaştı ve ellerinde muhteşem bir kılıç tuttuğunda günlerdir ilk defa sırıttı. Merhaba, diye bildirdi Khazid'hea.

Tos'un kılıcın olağandışı dengesini hissedip, inanılmayacak denli keskin olduğunu fark ettiğinde, "Aynen," dedi. Kılıcı bulduğu yere baktı ve onu, Obould'un sözde delinmez olan zırhının bir parçasından çıkardığını anladı. Yaşadığı tüm bu maceraların belki de boşu boşuna olmadığını düşünerek "Aynen…" dedi tekrar.

Sezgili kılıcın sonunda sadece değerli değil, kafa yapısı olarak da kendisine yakın bir kullanıcı bulduğunu anlaması uzun sürmediğinden Khazid'hea da yakınmıyordu.

Aydınlık ve kuru, soğuk bir kış sabahı Drizzt ve Innovindil güneybatıya gitmek üzere Mithril Salonu'ndan ayrıldı. Şehri

güçlendirme çalışmalarının nasıl gittiğini görmek için Nesme'nin yakınlarından ve Trollmoors'un kuzeyini aşıp ünlü büyücü ailesi Harpell'ın evi olan Longsaddle kasabasından geçmeyi planladılar. Kral Bruenor'un eski müttefikleri olan Harpelllar, sonunda patlak vereceği zaman, hiç şüphesiz savaşa katılırlardı ve Bruenor müttefik herhangi bir müttefikbulmaya öylesine can atıyordu ki düşmanlarını dağıttıkları kadar birbirlerini de havaya uçuran bu garip büyücülerin yardımını memnuniyetle kabul ederdi.

Drizzt ve Innovindil, kanatlı atlarını gökyüzüne çıkarabilecekleri günlerin gelmesini umarak, genel olarak denize kadar uzanan güneybatı rotasında kalmayı planladı. Sonra, tam da kış buzlu idaresini yitirmeye başladığında, kuzeye dönecekler, Ellifain'in dinlenmeye bırakıldığı dar, derin vadiye ve barınağa seyahat edeceklerdi.

O sabah, Wulfgar'ın kayıp kızını bulmaya kararlı iki arkadaşı; Cattibrie ve Wulfgar'ı taşıyan tekne, buzlu Surbrin'in karşısına zorlu yolculuğunu yaptı.

Bruenor ve Regis iki çiftin de ayrılışını izlemiş, sonra bahar zamanı yolculuklarının planlarım çizmek üzere cüce kralının özel odalarına dönmüşlerdi.

"Gauntlgrym, Gümbürgöbek," deyip duruyordu Bruenor ve Regis, cücenin ork istilasının korkunç gerçekliği karşısında tekrarladığı duayı ezberledi. Kara Ok Krallığı'nın kapısının önüne kadar bütün bölgeyi kuşatacak olduğunu düşünmek bile Bruenor'u fazlasıyla telaşlandırıyordu.

Regis bunun, onun gerçeklikten kaçma yöntemi, direnebilmek için yaptığı bir şey, herhangi bir şey, olduğunu biliyordu. Yıllar önce onları Mithril Salonu'nu bulmak üzere Buzyeli Vadisi'nin dışına çıkaran yolculuktan beri Regis, Bruenor'un yola çıkmak için hiç bu denli hevesli ve heyecanlı olduğunu görmemişti.

Hepsi, beşi Guenhwyvar'ı da sayarsak altısı birden orada olacaktı. Hatta belki Ivan ve Pikel de bahardan önce geri döner ve onların macerasına katılırdı.

Bruenor haritaları ve malzeme listeleriyle o denli meşguldü ki Regis’in mırıldanışını duyamadı; “Hee hee hee.”

SON